

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINNERS

condemned

SOMME SKETCHER

SINN: hfi .1NUNYUUE - RULJk."T\ U

SINNERS

condemned

SOMME SKETCHER

Kınanan Günahkarlar

Copyright   2022 by Somme Sketcher

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya  lm   gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: The Pretty Little Design Co.

Editör Hafif El Düzenleme

A NOTE FROM

Somme

Sevgili okuyucu,

Günahkârlar Mahkûm'un bir kopyasını aldığınız için teşekkür ederim! Umarım yazmayı sevdiğim kadar okumayı da seversiniz.

Günahkârların Mahkûmiyeti'nin bir düetin birinci kitabı olduğunu hatırlatmak isterim. Bir uçurumda bitiyor ve hikaye Günahkârlar Tüketildi ile sona eriyor. Eğer Adsız Günahkârlar'ı okumadıysanız, önce onu okumanızı şiddetle tavsiye ederim, çünkü olay örgüsünün büyük bir kısmı o kitaptan bu kitaba taşınıyor.

Okumaya başlamadan önce bu kitabın **karanlık** bir aşk **romanı** olduğunu bilmelisiniz. Alkolizm, intihar, cinayet, cinsel saldırı ve çocuklara yönelik cinsel saldırı gibi birçok tetikleyici unsur bulunmaktadır. Lütfen riski kendinize ait olmak üzere okuyun.

Sevgiler,

Somme x

İçindekiler

[Önsöz](#)

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[Ayrıca Somme](#)

[Tarafından](#)

[Benimle Bağlan](#)

NINE YEARS

Earlier

Rafe

T Zippo'nun alevi canlanıyor, bir sigara daha yakarken
çenemin altını ısıtıyor. Ben sadece

Erteleğim zaman sigara
içiyorum. Beş dakika içinde bu
üçüncü.

İçime çekiyorum, ciğerlerim telaffuz edemediğim
kimyasallarla kararıyor. Nefesimi verirken başımı duvara
yaslıyorum ve sisin gecenin gökyüzünde eriyip gitmesini
izliyorum.

Siktir et.

Nasıl olsa hepimiz öleceğiz.

Sokağın diğer tarafında bir at arabası gıcırdıyor, sonra kapı açılıyor ve kaldırım taşlarının üzerine turuncu bir parıltı yayılıyor. Gözlerim kapıya kayıyor ve kızgın bir çingenenin bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Bütün gece orada mı duracaksın?" Kollarını kavuşturuyor ve kapı çerçevesine yaslanıyor. "Müşterileri korkutuyorsun."

Bugün yapmam gereken son şey gülümsemek. Anne ve babanızı gömdüğünüz gün gülümsemezsiniz, çünkü annenizin üzerine toprak atılmasını izlemenin komik bir yanı yoktur.

Ama eğlencenin dudaklarımı bükmesine engel olamıyorum.

"Büyük Buhran'dan beri tek müşterinizin annem olduğuna dair tüm yatırım portföyüm üzerine bahse girerim." Kaşlarını çatarak cevap vermek için ağzını açıyor ama sonra duraklıyor ve boş sokağı şöyle bir tarıyor. "Annen nerede peki?"

Eğlencem ironiyle beslenen acı bir kahkahaya dönüşüyor. Sigaramı bırakıyorum ve ayakkabımın topuğuyla kaldırım taşlarına sürtüyorum. "Kristal kürenin cilaya mı ihtiyacı var? Bir metre boyunda, sevgilim."

Duvarı itiyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, çürük basamakları ikişer ikişer çıkararak vagonuna yaklaşıyorum ve ondan birkaç santim ötede duruyorum. Şalını etrafına daha sıkı sarıyor, temkinli bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor.

"İçiyordun."

"Öyle mi? Belki de senin bir hacker olduğun konusunda yanlışmışımdır."

"Bunu anlamak için medyum olmana gerek yok," diye tersliyor, vagona doğru bir adım atıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Nefesinden kokusunu alabiliyorum. Eğer fal baktırmak için geldiysen, ben sarhoşlara fal bakmam. İçki fal bakmayı zorlaştırır."

Para klipsimi çıkarıp rulodan birkaç banknot koparıyorum ve ayaklarının dibine bırakıyorum.

"Parayı görüyorsunuz, değil mi?"

Gözleri kısıldı. Sessizliğinden yararlanıp onu geçiyorum. Takım elbisemin pantolonunu sıyırdım ve masanın önündeki alçak tabureye çöktüm.

Bir kahkaha daha atıyorum, bu seferkinin tadı öncekinden daha da acı. Bu gece olmam gereken onca yer varken, Vegas'ın pis bir bölgesindeki bir çingene arabası bunlardan biri değil. Dize ışıklarına ve mumlara dudak büküyorum çünkü buranın ne kadar acınası olduğunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyorlar. Yırtık pırtık örtüler ve soluk desenli minderler, tozlanmış kartlar.

Arkamda, çingene paramı alırken uzun tırnaklarının döşeme tahtasını tırmaladığını duyuyorum. Yaşlı kemikleri çatırdayarak kendini karşımdaki bankın üzerine bırakıyor.

"Annene olanları duyduğuma üzüldüm." Bir deste kâğıt aldı ve ikiye böldü. "Ama ben bir kartomancer'ım, medyum değil."

"Ben dolandırıcılıktan anlamam."

Burun delikleri parlıyor. "İskambil kâğıtlarıyla fal bakıyorum demek. Ölülerle temas kurmuyorum."

"İyi ki annemin hayaletiyle sohbet etmek için burada değilim o zaman."

Gözleri önce şaşkınlıkla benimkilere kayıyor, sonra daha uğursuz bir tonda kararıyor. "Demek bir okuma için buradasınız. Üç hafta önce annenle buraya geldiğinde sana bir okuma teklif etmiştim ve sen de karşılığında arabamı içindeki benle birlikte yakmakla tehdit etmiştin." Başını eğiyor ve yüz hatlarıma şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Ama şimdi fikrini değiştirdin."

Sanırım öyle.

Annem kadere takıntılıydı. Tüm hayatını bir tarot kartının dönüşüne ya da bir sekiz topun sallanmasına göre yaşadı. Bu onu tüketti. Kağıt bardağının dibindeki tortuları anlamlandırmaya çalışmadan Starbucks'a bile gidemezdi.

Ben; bir kumarhanem olduğunu düşünürsek ironik bir şekilde şüpheli biriyim. Ancak herhangi bir sektördeki mantıklı bir işadımı, başarılı olmak için şansa güvenmenin gözlerinizi kapatıp rüzgara doğru eğilmek ve onun sizi doğru yöne savurmasını ummak gibi bir şey olduğunu bilir.

Yetenek var, bir de ihtimaller var. Hepsi bu kadar. Şans iyimserler için değildir; tembeller ve umutsuzlar içindir.

Annem bir istisnaydı; o bu iki kategoriye de girmiyordu. Kalbinde umut ve cebinde para vardı, bu da onu bunun gibi şarlatanlar için yürüyen, konuşan bir maaş günü yapıyordu.

Falcılar, m e d y u m l a r , medyumlar: hepsi hilekârdır. Ve bu dünyada hileden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur.

Ve yine de...

Boğazımdaki taşı yutuyorum ve çenemdeki sıyrıkları ovuyorum.

Yine de karşımdaki bu yaşlı çingene annemin öleceğini biliyordu.

"Biliyordun."

Yavaşça taranmış kartları toplar ve düzgün bir yığın haline getirir. "Annen ölüm ikilisini çekti."

Şu lanet cümle. İlk duyduğumda inanamayarak gülmüştüm. Şimdi o kadar da komik bulmuyorum.

Bir aydan kısa bir süre önce, annem elinde bir gece çantası ve gözlerinde bir kıvılcımla çatı katındaki süitime gelmişti. İlk kumarhanem Lucky Cat'i açmamı kutlamak için bana bir saat hediye etmişti. Ancak kısa süre sonra, Sin City'yi ziyaretinin tek nedeninin zor durumdaki iş girişimimi desteklemek olmadığı anlaşıldı.

"Görmek istediğim biri var," demişti çekingen bir tavırla, pis kumarhane barımda oturmuş limonlu martinisini yudumlarken. "Fremont Caddesi'nin hemen dışında bir falcı."

Gözlerimi devirmiştım ama o ısrar etmişti. O en iyisidir. Kuzeybatı Pasifik'te kimse iskambil kağıdı okumaz. Hadi Rafey, Vegas'tayken...

Tüm okuma boyunca vagonun kapısını kararttım, yumruklarım ceplerimde, kabul ettiğinden daha fazla kazıklanmadığından emin olmak için.

Önce Kupa Yedilisi'ni çekti. Sevdiği birinin ihaneti.

Sonra, Karo Valesi. Kötü haberlerin taşıyıcısı. Son olarak, çingene Maça Ası'nı çevirdi.

Vagon sessizliğe gömülmüştü. Sonunda annem avuçlarını eteğinin üzerinde gezdirdi ve "Peki o zaman," dedi.

Şimdi masanın kenarına tutunuyorum ve çingeneye sert bir bakış fırlatıyorum. "Ölüm İkilisi," diye tekrarlıyorum. "Karo Valesi ve ardından Maça Ası çeken herkesin yere yığılıp öleceğini mi söylüyorsun ciddi?"

Omzunu silkiyor. "Nadir bir kombinasyon."

"O kadar da nadir değil. Tek bir desteden iki kartı da değiştirmeden arka arkaya çekme olasılığı iki bin altı yüz elli ikide birdir."

"Ev ödevini yapmışsın."

"Hayır, ben hesabımı yaptım." Elimi cebime sokuyorum ve parmaklarımı zarlarımın üzerinde gezdiriyorum. "Bu istatistik. Olasılık yasası."

"Bu dünyadaki her şey akıl ya da mantıkla açıklanamaz." Ses tonunda bir kendini beğenmişlik var; öyle bir kendini beğenmişlik ki içimden onu boğmak geliyor. "Ama bunu görmeye başlıyorsun, değil mi? Aksi takdirde burada olmazdın."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Gözlerimi vagonun çatısını destekleyen tozlu kirişlere sürüklüyorum. Annemin sözde Ölüm İkilisi'ni çekme ihtimali zayıftı ama

Bir ay sonra meydana gelen olaylar dizisine istatistiksel bir olasılık koymak neredeyse imkansızdır.

Annem, sağlık raporu temiz olmasına rağmen kalp krizinden öldü. Bir haftadan kısa bir süre sonra da babam ani bir beyin kanaması sonucu öldü.

İnançsız bir kahkaha attım. Bir hafta. Yedi lanet gün; hemen ailemin yarısını yok etmek için gereken tek şey bu. Halının ayağımın altından çekilmesi için yedi gün.

Bugün, ani açıklamasıyla söz konusu halının son santimetrekaresini de çekiştiren Angelo oldu.

Devil's Dip'e geri dönmeyeceğim.

Bize söylediğinde uçurumun kenarında, anne babamızın yeni gömülmüş cesetlerinden üç adım ötede duruyorduk. Bu bir bombadan çok zehirli bir fısıltıydı; kelimeleri o kadar sessiz mırıldanmıştı ki rüzgârın kulaklarıma oyun oynadığını düşündüm.

Ama onun kara gözlerine bir kez baktığımda, çalkantı ve demir gibi sağlam bir kararlılık gördüm.

Sanırım ben bir yalancıyım. Bir şekilde kadere inanıyorum. Her insan gibi benim de hayat yolum doğduğum günden beri çizilmişti. Babam Devil's Dip'in kaptanıydı ve o öldüğünde unvanın en büyük kardeşi Angelo'ya geçeceği belliydi. Aynı zamanda benim onun patron yardımcısı ve en küçük kardeşimiz Gabe'in de onun danışmanı olacağım da belliydi.

Yedi gün içinde zor bir ders aldım. Çünkü şimdi Angelo Atlantik'in öbür ucunda, Gabe ise

ve ben sözde yolumun sonunda duruyorum,
tek başına, yolun nereye gittiğini merak ederek.

Cosa Nostra benim hayatım ve yirmi beş yılımın çoğunu
bu patron altı rolüne hazırlanarak geçirdim.

Goldman Sachs ve JP Morgan'da staj. Harvard İşletme
Fakültesi'nden yüksek lisans derecesi. Vegas'ta bir
kumarhane satın almamın tek nedeni eve dönüp mirasımı
inşa etmeden önce işin inceliklerini öğrenmekti.

Eve. Hay sikeyim. Her zaman evimin ailemin olduğu yer
olduğunu düşünmüştüm ama artık o kadar emin değilim.
Her zaman Sahil'e geri dönebileceğimi biliyorum. Alberto
Amca beni Devil's Cove'da Caporegime olarak işe alırdı ya
da ellerimi temiz tutmak istersem Devil's Hollow'daki viski
şirketinde yönetim kurulunda bir pozisyon verirdi.

Ama uşak olmak benim kanımda yok. Ben bir imparatorluk
kurmak için doğdum, başkasının kine tuğla döşemek için
değil.

"Kartları dağıtın."

Sesim hissettiğimden daha emin çıkıyor. Çingenenin
bakışları benimkilere takılıyor, sonra desteyi alıp karıştırıyor
ve tanıdık iki kartı aramızdaki masaya bırakıyor.

Son seferinde annemi ağlatmıştı ve ben de kana
susamıştım. Ona dışarıda beklemesini söyledim, sonra da
kanat ucumun topuğuyla kapıyı tekmeleyerek kapattım.
Tam Zippo'mun alevi canlanırken, çingene ellerini kaldırdı
ve "Bekle. Kartların bana bağırmaya devam ediyor" dedi.

Onun bir sahtekar olduğu ve iki Visconti'yi dolandırmaktan kurtulamayacağı hakkında bir şeyler söyledim, özellikle de aynı lanet günde.

Ama bugün farklı. Şimdi, bir aydan kısa bir süre önce annemin oturduğu taburede oturuyorum, derimin altında huzursuzluk fokurduyor. Elim çakmağı değil, zarlarımı tutuyor ve onları öyle bir sıkıyorum ki avucumla bütünleşmek üzereler.

"Geçen sefer de söylemeye çalıştığım gibi, kartınız henüz dağıtılmadı. Kaderin henüz mühürlenmedi." Derin derin nefes alıyor ve şakaklarını ovuşturuyor. "Evet, onlar kesinlikle senin kartların. Bana geçen seferkinden bile daha yüksek sesle bağıyorlar. Düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum."

Dilimde alaycı bir karşılık beliriyor, ama onu ısııyorum. Bunun yerine, önümdeki iki resimli karta bakıyorum.

Karo Kralı ve Kupa Kralı.

"Yumruğumu duvara vurmamak istememe neden olmayacak şekilde açıkla," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. Konuşmaya başladığında, onu susturmak için elimi kaldırıyorum. "Ve dinliyor olmam ağzından çıkanlara inandığım anlamına gelmiyor."

Omurgasını dikleştiriyor. "Benim tercih ettiğim kartomansi yönteminde," diyor dikkatle, "her ruha bu dünyaya gelmeden çok önce bir kart verildiğine inanırız. Buna 'Kart Çağırma' deniyor. Kartlar genellikle belirsizdir, her bir renk ve değer kişinin hayatının daha geniş anlamını veya amacını temsil eder. Örneğin..." Güverteye uzanıyor, soyuyor

en üstteki kartı çıkarıp bana gösteriyor. Sinek Onlusu. "Eğer bir ruh Sinek Onlusu'na çağrılırsa, genellikle seyahat etmeye çekilir. Belki de kaderlerinde yurtdışında çalışmak vardır ya da dünyanın uzak bir köşesinde aşkı bulacaklardır." Kartı desteye geri koyuyor ve bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Gördün mü, belirsiz. Ama resimli kartlar," diye devam etmeden önce aramızdaki iki karta doğru bir hareket yapıyor, "çok daha spesifiktir. Bir kişinin kim olacağının doğrudan bir yansımasıdır."

Sabırsızlık içimi kemiriyor. Burada olmak için ailemin cenazesini kaçırmış olabilirim ama din değiştirmekten çok uzağım. "Neden iki kartım var?"

"Çünkü kader sana hangi kartı vereceğine karar veremedi. Bu çok nadirdir."

"Annemin Ölüm İkilisi'ni çizmesi kadar nadir mi?"

"Çok daha nadir," diye kestirip attı. Ya alaycılığımı anlamadı ya da görmezden gelmeyi tercih etti. "Hayatım boyunca hiç görmedim."

"Mm," diye homurdanıyorum, ağzımı ovuşturuyorum. "Demek kaderimi ben seçiyorum." Bakışlarım onunkilere yöneliyor. "Eğer bu saçmalığa inanıyorsan tabii."

Başını sallıyor. "Tabii ki." "Peki ya seçmezsem?"

Omuz silkiyor ama gözlerinin ardındaki kıvılcım umursamazlığını yalanlıyor. "Kader senin için zamanı geldiğinde seçim yapacaktır." Eğiliyor, nefes nefese ısrar ediyor, "Ama sen

biliyor musun? Kendi kaderinizi kontrol etmeyi tercih etmez miydiniz?"

Kontrolün bende olmasını seviyorum. Hayatım düzenli; ben rutin bir adamım. Haftanın her günü için bir takım elbisem var ve takvimim dakikası dakikasına bloklanmış durumda.

Çenem titriyor. Bu lanet vagonun içi çok sıcak. Ahşap duvarlar bir rüzgârla inliyor ve uzaktaki şeridin yönünden süper bir arabanın motoru kükrüyor.

Hızla ayılıyorum.

"Karo Kralı ya da Kupa Kralı. Kaderimde bir iş adamı ya da bir aşık olmak var."

"Demek geçen sefer dinliyordun," diyor sırtarak. Benden gelen sert bir bakış, bir saniye içinde solmuş dudaklarını siliyor. "Ama evet. Güç ve para ya da aşk ve aile. Bu kadar basit."

Parmaklarımı cebimdeki zarın etrafında tekrar kıvırıyorum. "Ama asla ikisi birden değil."

"İkisi birden asla."

Yutkunuyorum. "Ve tek yapmam gereken..."

"Kaderinizi belirleyecek bir karta dokunmak mı, evet."

Elimi cebimden çekiyorum ve çingene bir ciğer dolusu hava emiyor, bu ses omurgamı zımpara kağıdı gibi gıcırdatıyor. Buraya son geldiğimde işaret parmağım Elmaslar Kralı'na dokunmaktan bir milimetre uzaktaydı. Bir işadamı olarak başarıımı garantileyebileceğim fikri açıkça saçmalıktı, ama ateistlerin ölmeden hemen önce dua etmeleriyle aynı nedenden dolayı bunu düşünmüştüm.

Ne olur ne olmaz.

Ama son saniyede kendimi durdurdum. Göğüs kafesimin altında bir şeyler kıpırdanmıştı ve bundan hoşlanmamıştım. Gerçek şu ki, birden ailemi ve sahip olduklarını düşündüm.

Gerçek aşk. Amansız, galvanize aşk. Sizi ögle yemeğinizden alıkoyan türden. Cosa Nostra'da gerçek aşk, sözde Ölüm İkilisi ya da her neyse ondan daha nadirdir. Aslında, ailem buna yaklaşan tanıdığım tek insanlardı. Eski bir atasözüne göre bir adam sadece üç nedenden dolayı evlenir: iş, politika ya da bir savaşı önlemek için. Kaderimde bir patron olmak olduğunu bildiğim gibi, pragmatik nedenlerle bir kadınla evleneceğimi de biliyordum.

Ama son kez iki karta bakarken aklımın bir köşesinden bir ses geliyordu. Güzel olurdu, değil mi? Babamın anneme baktığı gibi bir kadına bakmak?

Ama o o zamandı, bu ise şimdi. Şimdi, daha yüksek bir ses var, gerçek aşkı becer diye bağırان bir ses. Şimdi, annemle babam yerin iki metre altında ve aşklarını göstermek için ortak bir mezar taşına kazınmış sevimsiz bir alıntıdan başka bir şeyleri yok.

Şimdi, geleceğim o kadar da kesin değil ve sahip olacağımı düşündüğüm her şey, aptal kardeşim sayesinde elimden kayıp gidiyor.

Kontrolü kaybediyorum.

Boğazımı temizliyorum, çingenenin bakışlarının beni delip geçtiğini hissediyorum. Siktir et. Umutsuzluğa kapıldığımı ilk itiraf eden benim ve bu hippî saçmalığına bir kez olsun boyun eğmenin zararı olmaz. I

Parmaklarımı uzatıp, çenemi çelikleştirip Elmaslar Kralı'na dokunacağım.

Yer sallanmıyor. Üzerimizdeki gökyüzünde havai fişekler patlamıyor. Mumların titreşimi ve vagonun iniltisi dışında hiçbir şey olmuyor.

Kravatımı düzeltiyorum. "Hepsi bu kadar mı? Yoksa benim de kanlı bir kurban sunmam mı gerekiyor?"

Gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. "Hepsi bu kadar."

Bir kahkaha atarak ayağa kalkıyorum, boyuma kadar uzanıyorum ve çingenenin üzerine bir gölge düşürüyorum.

"Sen kötü habersin, sevgilim. Bunu biliyor musun?" Birkaç banknot daha çıkarıp masanın üzerine bırakıyorum. "Umarım başına gelecekleri yaşarsın."

Gülme sırası onda. "Tüm Las Vegas ayaklarının altında olduğunda bana teşekkür edeceksin."

Aklıma çatısı akan ve hamamböceği sorunu olan pis kumarhanem geliyor. "Vegas ayaklarımın altına serilirse, diğer farelerle birlikte sen de yok edileceksin." Kapıya doğru dönüyorum.

"Bekle," diyor. Çenemi sıkıyorum, elim kapının kolunda geziniyor. "Başka bir şey daha var."

Omuzlarım gergin bir çizgi oluşturuyor ve ellerimin yumruk olmasını engelleyemiyorum. Bir kadına vurmak benim doğamda yok, ama Tanrım, bu kadın bunu cazip kılıyor. "İlgilenmiyorum."

"Kıyamet kartınızın ne olduğunu bilmekle ilgilenmiyor musunuz?"

Burun deliklerimden bir hava tıslaması çıkardım. "Siz şarlatanlar nasıl satış yapacağınızı iyi biliyorsunuz, değil mi?"

"Her eylemin bir tepkisi olduğu gibi, her kader kartının da bir kıyamet kartı vardır. Aşına mısınız?"

"Dur. Konuşmayı." Boğazım kurudu ve göğsüm kaşınıyor. Soğuk ve sert bir içkiden başka hiçbir şey kaşındıramaz. "Bana sadece kartı söyle."

Bir vuruş geçti. Sonra arkamda, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir gümbürtü duyuyorum. Neredeyse bir yıldır bir kumarhanem var ve bir oyun kartının masaya çarpma sesini uykumda bile tanıyabilirim.

Sessizlik, vagonun dört sıkışık duvarında sıcak ve ağır bir şekilde asılı duruyor. Alaycı bir ifadeyle boynumu omuzlarımin üzerinde döndürüyorum ve arkamdaki masaya bakıyorum. Ortasında tek bir kart duruyor, titreyen mumlar parlak yüzeyine kararsız bir parıltı yayıyor.

Kupa Kızı.

"Kızıl saçlı kadın," diyor çingene usulca. "Çoğu kişi için şanslı, seçkin bir azınlık için şanssız. Peki ya senin için?" Alçak sesle ıslık çalıyor. "Kupa Kraliçesi zararlıdır. Dünyadaki tüm başarılarla sahip olabilirsin ama o seni dize getirir."

Azı dişlerimi birbirine geçiriyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Başka bir şey söylemeden kapıyı açıyor ve arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum. Cılız basamaklarda durup ılık Ekim havasını ciğerlerime çekiyorum.

Şimdi ne olacak?

Başlangıç olarak bir sigara yeter. Sonra kimsenin Visconti adını bilmediği keyifsiz bir sokakta keyifsiz bir bar bulacağım ve ailem için bir tane dolduracağım. Elimi cebime sokuyorum ve parmaklarımı çakmağımın etrafında kıvırıyorum.

Birden göğsümde bir şey çatırdıyor ve patlıyor. Kaburgalarımın altından fışkırıyor ve derimin altında hafifçe köpürüyor.

Bir parmak eklemimi çenemin üzerinde gezdiriyorum ve kendi zehirli düşüncelerimle eğlenerek başımı sallıyorum.

Hayır. O ben değilim.

Geçen ay çingenenin arabasını yakmaya yemin ettiğimde, bu boş bir tehditti.

Yine de bileğimi şıklattığımda Zippo'nun alevi karanlığa karşı dans ediyor ve benimle olasılıklarla alay ediyor. Patlayıcı intikam Angelo'nun çantası, Gabe ise genellikle sessiz olanların en psikopat olduğunun kanıtı. İkisi de hiç düşünmeden bu arabayı yakabilirdi ama annem her zaman üçümüz arasında en centilmen olanın ben olduğumu söylerdi. Kardeşlerinin demir yumrukları var Rafey, ama senin gümüş bir dilin ve mantıklı bir sesin var.

Çakmağı cebime geri koyarken parmak uçlarım zarlarımın üzerinde geziniyor ve başka bir karanlık düşünce beynime sızıyor.

Yaşlı cadının kader hakkında söyleyecek çok şeyi olduğuna göre, onun kaderini zarlarımın belirlemesine izin vereceğim. Onları cebimden çıkarıp iyice salladıktan sonra ayaklarımın dibine bırakıyorum.

Yarım metreden daha az yuvarlanırlar, sonra tembelce dururlar.

Bakıyorum ve
gülüyorum. Şanslı
numara yedi.

"Öyle olsun," diye mırıldanıyorum kendi kendime,
boynumdaki kravattı gevşeterek. Çıkıyorum ve kapı
kollarının arasından geçirip sıkı bir düğüm atıyorum.

Zippo'mu ucuna getirip yakıyorum. Zaten
kravat takmayı hiç sevmemişimdir.

CHAPTER

One

Penny

TOTOBÜS BENİ ŞEYTAN KOYU'NUN SONUNDA İNDİRDİ ve ben her şeyle birlikte ısıltılı şeridin uzunluğuna baktım. Ayaklarımın dibine çöktüm. Gezinti yolu sola doğru hafifçe kıvrılıyor, beyaz bir kumsalı kucaklıyor ve sağ tarafta bir dizi otel, bar ve kumarhane göz alabildiğine uzanıyor.

Noel süslerinin örtüsü altında bile, gittiğim üç yıl boyunca neredeyse hiç değişmediğini söyleyebilirim. Palmiye ağaçları. Mermer kaldırımlar. Özel dikim pantolonlarının arka ceplerinden cüzdanlarını çıkarmam için bana yalvaran zengin enayiler.

Dişlerimi sıkarak başımı arkaya atıyorum ve yıldızsız gökyüzünde yanıp sönen ışıklara bakıyorum. Bana bir kumar makinesindeki kazanan sembolleri hatırlatıyorlar: Ding, ding, ding! Jackpot!

Bu şehre adım atalı üç yıl olmuş olabilir ama üzerimdeki etkisini kaybetmedi. Güçlü, buz gibi ellerinin göğsüme uzandığını ve ruhumun etrafında kıvrıldığını, içimde yaşayan pis küçük hırsızı ortaya çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Bu kadar uzun bir süreden sonra, bir de az önce yaşadığım korkudan sonra, siren sesini duymazdan gelmenin daha kolay olacağını düşünebilirsiniz. Ama bu cazibe kanımı her zamankinden daha fazla kaşındırıyor.

Ne yazık ki, sonunda 'sonuç' kelimesinin gerçekte ne anlama geldiğini öğrendim, bu yüzden Atlantic City, New Jersey'nin silueti arkamda kendi yaptığım dumanlı bir pus içinde erirken, kendime bir yemin ettim.

Ben, Penny Price, sonunda düzlüğe çıkıyorum.

Ama Şeytan Koyu'nda bu mümkün olmayacak.

Kuzeybatı Pasifik'in Las Vegas'a cevabına sırtımı dönüyorum ve otobüs durağının arka duvarına yapıştırılmış zaman çizelgesine gözlerimi kısarak bakıyorum. 'Devil's Dip'teki 'Devil'in üzerini örten bir tomar sakız olmasına rağmen, bir saat daha memleketime giden bir otobüs olmadığını doğrulayacak kadar görebiliyorum.

Bu harika değil mi? Sanırım zengin insanlar düzenli toplu taşıma araçlarına pek güvenmiyorlar.

Bankın üzerine çöktüğümde, yorgun bir inilti dudaklarımdan buğulu bir nefes olarak çıkıyor. Günahlarınızdan kaçmak çok yorucu. Hem takıntılı bir şekilde omzumun üzerinden bakmaktan hem de otobüslerin arkasında kıvrılıp altmış saatten fazla zaman geçirmekten boynum ağrıyor. Tek yapmak istediğim evime gitmek.

saçımı yıkar, külotumu değiştirir ve Excel for Dummies ile yatağa girerim.

Gözlerimi mürekkep gibi Pasifik'e dikiyorum ama sağ tarafımda Şeytan Koyu'nun sıcak ısıltısı beni içine çekiyor. Bakışlarım isteksizce parlak işletmelere girip çıkan gruplara kayıyor.

Parmaklarımı plastik sıraya vuruyorum. Yanağımın içini çiğniyorum.

Biraz ikilemde kaldım. Buraya gelmek için üç tazi aldım ve bir gözü yolda, diğer gözü kalçalarımın olan bir kamyoncuyla otostop çektim. Tüm yolculuk bana 174.83 dolara mal oldu, ki bu da Atlantic City'den kaçmadan önce dairemdeki gevşek döşeme tahtasının altından kaçırmayı başardığım paranın tam olarak ondalık noktasına tekabül ediyordu.

Boğazımda acı bir kahkaha düğümleniyor. Tabii ki öyleydi. Ben dünyanın en şanslı kızıyım, değil mi?

Parmaklarım köprücük kemiğime yaslanmış olan dört yapraklı yonca kolyeye nazikçe dokunuyor. Eskiden bunu çok inanarak söyledim, ama şimdi...

Şimdi o kadar emin değilim.

Rüzgâr kulaklarımın kabuklarını kemiriyor ve ellerimi ceplerime sokuyorum. Donmuş parmak uçlarım ipeksi astarın üzerinde gezinerek bana boş olduklarını hatırlatıyor. Boş cepler, boş banka hesabı, boş mide. Beş parasız değilim; yoksulum. Cidden, çantamın dibinde asla iade edemeyeceğim kütüphane kitaplarının arasında unutulmuş bir bakır bile yok.

Birden kafama dank etti: Binmeye bile gücümün yetmediği bir otobüsü bekliyorum.

Tamam o zaman. Ayağa kalkıyorum ve kendimi durduramadan bavulumu yolun karşısına kaydırıyorum. Son bir dolandırıcılık ve sonra, cidden, düz gideceğim.

Keşke bir adamın daha zor kazandığı parasını dolandırma düşüncesinin bana angarya gibi geldiğini söyleyebilseydim. Bu düşünce kalbimin biraz daha hızlı çarpmasına ya da ağzımın açlıktan başka bir nedenle salyalanmasına neden olmasaydı.

Ama yalan söylemiş olurum ve artık bunu yapmamaya çalışıyorum.

Kordon boyunca ilerlerken, acı bir nostalji botlarımın topuklarını kemiriyor. Pencereleere bakıyorum ve diğer taraflarındaki tanıdık ama yabancı dünyalara aval aval bakıyorum. Ismarlama takım elbiseler ve buz kovalarında duran bin dolarlık şampanya şişeleri. Kullanmayı bildiğimden daha fazla gümüş çatal bıçak takımı olan yemek masaları. Tanrım, unutmuşum. Bu şehir sadece para çığlıkları atmıyor; çatılardan da bağılıyor.

Yavaşlayarak duruyorum ve bir barın köşesinde oturan bir grup kadına bakıyorum. Camın bu tarafından Chanel No.5'in kokusunu alabiliyorum ve birkaç saniye boyunca, sadece kapılarına kırmızı bir borç mektubu gönderilmemiş insanların yapabileceği şekilde gülüp şakalaşmalarını kıskançlıkla izliyorum. Kendi pejmürde yansımam odak noktasına geliyor ve başka bir farkındalık beni vuruyor.

Cove'da olmak için çok az giyinmişim.

Sahte kürk ceketim kimseyi kandıramaz. İçimde yırtık bir anne kotu, bir kazak ve Doc Martens var. İki gündür aynı külotu giyiyorum ve saçlarım o kadar düğümlenmiş ki artık topuzda durmak için saç bağına ihtiyaç duymuyor.

Bu halimle, köylüleri barlardan uzak tutan asık suratlı güvenlik görevlilerinin yanından bile geçemem ve kaldırımda bozuk para dilenmek, özellikle de Aralık başındaki dondurucu soğukta kulağa pek de cazip gelmiyor.

Paltomun yakasına doğru inleyerek, bu şekilde görünmek için biraz daha hırsızlık yapmam gerektiğini biliyorum. Birkaç kapı ötedeki parlak bir butiğin önünden geçerken fırsat neredeyse kucağıma düşüyor ve şans eseri, kasanın arkasındaki kız okula birlikte gittiğim biri değil.

Her rafta dört elbise bulunan ve kesinlikle çift haneli bedenleri olmayan bir butik, ama belki bir şeylere sığabilirim. Eğer lastikli olursa.

İçeri girdiğimde, masanın arkasındaki sıkılmış görünümlü kız, üst düğümünden botlarıma kadar yargılayıcı bir bakış atıyor ve bunu plastik bir gülümsemeyle nokt alıyor.

"Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver," diyerek telefonunda gezinmeye devam ediyor.

Parmaklarımı kadife ve ipeğin üzerinde gezdiriyorum. Fiyat etiketlerine kaşlarımı çatıyorum. Soyunma odasına hızlı bir dalış yaptıktan sonra, ceketimin altına yeşil saten bir elbise giyerek, kot pantolonumu ve kazağımı çantama tikiştirarak kapıya doğru yöneliyorum.

Kapı ile kaldırım arasında bir yerde bir alarm çalmaya başlar.

"Hey!" diye bir ses geliyor arkamdan.

Kahretsin.

Bavulumu sıkıca kavriyorum ve garip bir koşuya başlıyorum. Koşmaya alışkınım -mağaza güvenlik görevlilerinden, sorunlarımdan, her neyse- ama iki beden küçük bir elbise giyerken ve dünyevi eşyalarınızla ağırlaşırken bu çok daha zor.

Omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. Satış görevlisi kız, inanılmaz yüksek topuklu ayakkabılarıyla arkamdan sallanıyor, telefonu kulağında. Ekrana bakmak için telefonunu çektiğinde, bedenimi en yakın kapıya doğru itme ve kapıdan içeri düşme fırsatını değerlendiriyorum.

Birkaç dakika sonra, camın diğer tarafından dörtnala geçiyor, yüzünde öfkeli bir ifade beliriyor.

Duvardan birkaç santim aşağı kayıyorum ve sıcak bir hava üflüyorum. İnançsız bir kahkahaya dönüşüyor.

Kahretsin, çok yakındı. Derimin altında uğuldayan çarpık zafere rağmen, bunun aptalca olduğunu biliyorum. En iyi zamanlarda bile hırsızlık yapmamalıydım ama şu anda her zamankinden daha fazla dikkat çekmemem gerekiyor.

"İçeri geliyor musun, yoksa bütün gün orada dikilecek misin?"

Sert bir ses omurgamı çelikleştiriyor. Sahibini bulmak için arkamı döndüğümde, üzerimde gezinirken ince örtülü bir tiksintiyle dolan soğuk gözlerle karşılaşıyorum. Bu gözler, yüzünde

Keskin bir takım elbise ve yumruğumu seve seve geçirebileceğim bir yüz. 1.80 boyunda olmasaydım ve daha iyi bir insan olmaya çalışsaydım.

Geliyor musun? Bakışlarımı küçük, karanlık odada gezdiriyorum ve buranın bir giriş olduğunu fark ediyorum. Bir merdivenin tepesini koruyor ve yanında, arkasında neon mavisi bir tabela olan boş bir masa var.

Blue's Den.

Tuhaf. Şehirdeki tüm barlar hakkında uzman olduğumu söylemiyorum ama en azından hepsini ismen bildiğimi söyleyebilirim.

Yeni olmalı. Doğrulduğum ve ceketimin önünü düzelttim. "Burası bir bar mı?"

"Bir ayı ormana sıçar mı?"

Birkaç dakika boyunca ona bakıyorum, verdiğim cevabın sessiz bir dalga gibi içimde dalgalanmasına izin veriyorum. Ancak sistemimden çıktıktan sonra çantalarımı alıp yanından geçiyorum.

"Bir evet yeterli olurdu, göt herif," diye mırıldandım. Dayanamadım.

Davranış problemleri olan erkeklerden pek hoşlanmam, hiç hoşlanmadım. Sanırım kalıtsal, çünkü annem de öyleydi. Annem ve babamın çalıştığı Visconti Grand Casino'nun poker masalarının altında büyüdüm. Annem krupiye, babam da güvenlik görevlisiydi. Eğer bir müşteri kadife masanın üzerinden anneme en ufak bir şımarıklık yaparsa, vestiyerden ceketini alamadan kış üstü, fişleri olmadan dışarı atılırdı.

Erkeklerden nefret etmemiz annemle tek ortak noktamızdı. Görünüş olarak bile, bir gözünüzü kapatıp diğerini kısarak başınızı yana eğdiğinizde ancak hafifçe akraba sayılırdık. O ve babam uzun boylu ve ince yapıydılar. Bense kısa boylu ve bodurum. Onlar bronz tenli ve koyu renk saçlıydı ama ben tamamen farklı bir Pantone renk kartelasındayım. Kış aylarında sınırda yarı saydam, yaz aylarında ise sabit bir soluk pembe tonundayım. Saçlarım bakır renginde, annemin aptal mantığına göre bunun nedeni bana hamileyken çok fazla domates yemiş olması.

Babam eskiden sütçünün kızı olduğuma dair şaka yapardı. Bu şaka, o ve annem şarap soğutucuları ve el yapımı biralardan sert içkiye geçtiklerinde acı bir inanca dönüştü. Öldürüldüklerinde, onlardan başka herkesin kızı olmayı diliyordum.

En alt basamaktan inmek ipeğe adım atmak gibi geliyor. Yumuşak caz ve alçak ışık soğuk tenimi okşuyor, tütün ve tıraş losyonu kokuları sahip olduğumu bilmediğim nostaljik anıların kilidini açıyor.

Yukarıdaki sokağın aksine, bu bar para diye bağırmıyor; zenginlik diye fısıldıyor.

Köşede, barı çok iyi gören bir koltuğa doğru ilerliyorum. Masalar arasında kayarken, gözlerim soldan sağa, sağdan sola kayarak müşterileri tarıyor.

Beynim çoktan aşınmış kontrol listemi karıştırıyor.

Hafta ortası takım elbise giymek mi? Kontrol et.

Bira yerine sert içki mi içiyorsun? Tamam.

Yalnız mı oturuyorsun? Tamam.

Omurgamdan aşağı bir heyecan fışkırıyor ve kalçamdaki yara izi yanıyor. Turnayı gözünden vurduğumda hep öyle olur. Burada bir düzine adam var ve hepsi de iyi bir hedefin kutularını işaretliyor.

Nereden başlamalı? Bardan tabii ki. Atlantic City'de üç yıl boyunca erkek avladıktan sonra, barın yanında oturan erkeklerin yemimi yutmaya daha yatkın olduğunu fark ettim. Belki de barmenle aralarındaki mesafenin kısa olması sarhoş ve aptal olma ihtimallerinin daha yüksek olduğu anlamına geliyordur.

Bakışlarım bara ve ona yaslanmış yalnız figüre kayıyor. Yumuşak ışık ondan kaçıyor; omuzlarının geniş düzlemleri ve takım elbisesinin keskin hatları dışında her şey gizlenmiş. Ama bardağında kehribar rengi bir parıltı ve bileğinde gümüş rengi bir ışıltı gördüğüm an, nasıl görüldüğünün önemli olmadığını anlıyorum.

Bavulumu masanın altına atıyorum ve Doc Martens ile oldukça zor olan seksi bir çalım atmaya çalışarak bara doğru ilerliyorum.

Çıtaya ulaşmak sahneye adım atmak gibi hissettiriyor. Ben bir oyuncuyum ve başroldeki adam her zaman farklı olsa da, bu rol benim. On sekiz yaşıma girdiğimden ve liseden terk biri olarak dolandırıcılık becerilerimi kullanmanın alternatifinin, bir adam omzumun üzerinden emir yağdırırken hamburger çevirmek olduğunu fark ettiğimden beri öyleydi, hepsi de saatte yedi-yirmi beş ayrıcalığı için.

Perde açılmadan hemen önce o tanıdık heyecanı hissetmeme rağmen, içimi bir hüzün kaplıyor, çünkü bunun benim son performansım olacağını biliyorum.

Elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Birinci Perde: Hedefle sohbet edin.

Yeni tayin edilmiş hedefimin yaslandığı yerden iki koltuk ötede duruyorum. Ona doğru bir bakış bile atmadan ceketimi çıkarıp omuzlarımdan kalçalarımaya doğru yavaşça kaymasına izin verdikten sonra taburenin arkasına asıyorum. Aptal adamları soymak dışında bir kariyer yolu bulma görevim olan Büyük Arayış'ıma yardımcı olması için For Dummies kitaplarını kullanmaya başlamadan önce, bir süre striptiz kulübünde çalıştım. Bir müşteri göbeğimi dürtüp başvuru formumda kilom hakkında yalan söyleyip söylemediğimi sorana kadar her şey yolunda gidiyordu. Onun sözleri yüzünden işi bırakmadım, beni dürttüğü ele dişlerimi geçirdiğim için kovuldum.

O zaman muhtemelen nankör erkekler için kıcımlı sallayacak kadar kendimi kontrol edemediğime karar verdim, ancak tüm deneyim tamamen zaman kaybı değildi. Sadece bir süreliğine gerçek kadın arkadaşlarım olmakla kalmadı, aynı zamanda bu palto numarasını da öğrendim.

İşe yaradığını hemen anlıyorum, çünkü aniden açık bir alevin önünde duruyormuşum gibi hissediyorum.

Bakışları sıcak, tıpkı karnımın alt kısmında biriken memnuniyet gibi. Yanağımdan aşağıya kayarak elbisemin yüksek yırtmacında durmadan önce yanağımı ısıtıyor. Her zamanki gibi, ben

Bırakın bakışlarını hissetmeyi, varlığını bile fark etmemiş gibi davranıyorum.

Kalçalarımı tereyağı yumuşaklığındaki deri koltuğun üzerinde kaydırıyorum ve barmene gülümsüyorum. Siyah saçlar, yumuşak yüz hatları ve müşteri hizmetleri için yapılmış bir sırıtış. Onun Dan olduğunu anlamam için birkaç dakika geçmesi gerekiyor. Devil's Dip Lisesi'nde aynı sınıftaydık ve ben onun fen ödevlerini kopyalardım. Onun da beni tanıması birkaç saniye alıyor ve sohbet etmek için ağzını açtığında başımı hafifçe sallıyorum.

Neyse ki ağzını kapatıyor, yanımdaki adama bir bakış atıyor, sonra o kibar gülümsemesini tekrar yapıştırıyor. "Merhaba. Size ne ikram edebilirim?"

Vay be. Soluma, bara yaslanmış büyük, takım elbiseli ön kola bakıyorum. İçimde bir şeyler kıpırdıyor ve bu kıpırtı uygun hissetmek için fazla güneyde. Bileğindeki çok pahalı Breitling'den dolayı olduğuna inanmak istiyorum, uykumda bile açabileceğim bir tokası var, zeytin derili eli o kadar büyük ki, tuttuğu viski bardağını lanet bir yüksük gibi gösteriyor.

Tanrım. Bir sonraki cümlemi neredeyse unutuyordum. "O ne içiyorsa ben de ondan alacağım."

Sessizlik. O kadar yoğun bir sessizlik ki, bir telefon görüşmesinin diğer ucunda duysaydınız, cep telefonunuza bakar, kaşlarınızı çatar ve "Alo?" derdiniz.

Dan bana bakmayı bırakana kadar sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Boğazını temizliyor ve içkimi hazırlamak için likör duvarına dönüyor.

Bardak şıngırdıyor. Louis Armstrong hoparlörlerden sızıyor ve tedirginlik kan dolaşıma karışıyor. Bu, hedefin konuşması gereken an. "Kızlar viski içmez sanıyordum" gibi şovenist bir şey söylediği an. Saçlarımı omzuma atar, kirpiklerimi kırıştırır ve aynı derecede klişe bir şeyle cevap verirdim. Ben diğer kızlar gibi değilim.

Ama hiçbir şey olmadı. Küçük balığım bırakın bir ısırık almayı, yemime ilgi bile göstermedi. Dan'in bir bardak ve bir peçete getirmesi için gereken süre boyunca sinirlerime hakim oluyorum ve sonra hedefimle yüzleşmek için dönüyorum.

Vay anasını.

Böyle görünmek zorunda değilsin.

Bakışlarımız çarpışıyor ve hemen anlıyorum ki bu adamla göz göze gelip kalp atışlarını kaybeden ilk kadın ben değilim.

O sadece yakışıklı değil; güzel ve kişisel tercihlerden bağımsız olarak tartışmaya açık olmayan bir şekilde güzel.

Tabaklanmış Cilt, siyah saç soluk için
Mükemmellik, ve elmacık kemiklerinden buz kırabilirsin.

Bakışları da beni donma tehlikesiyle karşı karşıya bırakabilir. "İlgilenmiyorum."

Göz kırpıyorum. "Özür dilerim?" "Özrün kabul edildi."

Dikkatini tekrar hücrelerine verir, bardan alır ve başparmağıyla hızlıca kaydırarak kilidini açar.

Bekle, ne?

Birkaç garip vuruş için gözlerim telefonunda tıkladığı e-posta ile güçlü çenesinin kayıtsız duruşu arasında gidip geliyor. Bu adamın benden daha genç, daha uzun ve daha seksi olduğunu fark ettiğimde düşüncelerim misket gibi dağıldı ve şimdi onları toplayıp doğru sıraya koymak için çabalıyorum.

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Şaşkınlık kısa süre sonra yerini sıcak bir utanca bırakıyor, o da sertleşerek kızgınlığa dönüşüyor.

Ne kadar kaba.

Yani, en iyi zamanlarda bile erkeklerden hoşlanmam, hele ki kibirli pislikler olduklarında. Bir kumarhanede büyüdüğüm ve ergenlik dönemimi kumarhanelere sık sık gelen erkekleri nasıl kandıracağımı öğrenerek geçirdiğim için, erkeklerin iki ayarı olduğunu olması gerekenden çok daha genç yaşta fark ettim: küçümseyici ya da yırtıcı.

Her ne kadar bir erkeğin beni avlamak yerine kovmasını tercih etsem de, göğüslerim büyüdükçe ve dolandırıcılık becerilerim keskinleştikçe, onların yırtıcı davranışlarını ceplerini doldurmak için kullanabileceğimi fark ettim.

Ceplerine girmeye çalıştığımda da kovulmaktan hoşlanmıyorum.

Özellikle de birinci perdede.

Avuçlarımı bardağımın iki yanına koyup barın arkasındaki aynalı duvara bakıyorum.

"Sana asılmıyorum."

"Tabii."

Sözcükler ağzından kolay ve kesin bir şekilde dökölüyor.

"Cidden," diye mırıldanıyorum, yanaklarım kızarıyor.
"Ellerime sıçıp alkışlamayı tercih ederim."

Yazmayı bıraktı. Yavaşça başını kaldırıyor ve aynadaki bakışlarımla buluşuyor. Derin yeşil ve yoğun. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve başka tarafa bakmak kendimi korumak gibi geliyor. Ama her zamanki gibi inatçılık beni boğuyor ve kendimi göz temasını sürdürmeye zorlamak için barın kenarını kavriyorum.

"Pardon?"

"Özrün kabul edildi," diye karşılık veriyorum.

Zafer. Midemin çukurunda çatırdıyor ve kıvılcımlar çıkıyor. Ama hedefimin telefonu kararır kararmaz ve masanın üzerine koyar koymaz, ağır bakışları kendini beğenmişliğimi alevin üzerindeki su gibi söndürüyor.

Ön kolunu bardan kaydırır ve elini cebine sokar. "Bir daha söyle."

Nedense ses tonu göz kapaklarımla ardında oh ve bok kelimelerinin yanıp sönmesine neden oluyor. Tereyağlı ve soğukkanlı. Neredeyse kibar. Öyleyse neden onunla yüzleşmek için döndüğümde omurgamı çelikleştirme ihtiyacı hissediyorum?

Şimdi tüm dikkati benim üzerimde ve bunun benimde yarattığı his hiç hoşuma gitmiyor. Yeşil gözleri yüz hatlarımda tembelce gezinirken parlıyor ve benimkilerle tekrar buluştuklarında dudaklarının kıvrımına küçük bir gülümseme yerleşiyor.

Bekliyor.

"Sana asılmaktansa ellerime sıcıp alkışlamayı tercih ederim," dedim.

"Bu doğru mu?" "Uh-huh."

"Anlıyorum."

Ve bununla birlikte viskisinden bir yudum alıp e-postasına geri döndü. Parmakları ekrandaki klavyenin üzerinde gezinirken, sanki bu konuşmayı hiç yapmamışız gibi.

Barın köşesinden Dan boğazını temizliyor. Kan şakaklarımda zonkluyor.

Şimdi ne olacak?

Birinci perde alevler içinde kaldı. Repliklerimi unuttum ve hedefim kötü bir oyuncu. Gösteriye baştan başlamalıyım ama farklı bir kadroyla. Oh, ve kesinlikle farklı bir senaryo, çünkü tuvalet konuşmasının işe yaradığını sanmıyorum.

Doğal davranmaya çalışarak bardan uzaklaşıyorum ve dirseklerimi arkamdaki yüzeye dayıyorum. Bu şerefsiz yerine seçebileceğim diğer tüm erkekleri ölçüp biçerek odaya göz gezdiriyorum. Dalgınlıkla parmak uçlarım boynumda asılı duran dört yapraklı yoncanın üzerinde geziniyor.

Sorun yok. Her şey yolunda. Hâlâ şanslıyım, sadece sıfırlanmaya ihtiyacım var. Yıllardır Devil's Cove'da hırsızlık yapmadım. Belki de buralarda konuşulmayan kurallar farklıdır ve aslında gölgelerde oturan adamlar daha iyi iz bırakıyordur. Sağa baktığımda, köşedeki daha yaşlı, daha az atletik bir adamla göz göze geliyorum.

Burnunu kaşımak için uzanıyor ve evlilik yüzüğü parlıyor.
Bu daha iyi.

Ona gülümsüyorum ve arkamdan viski bardağıma uzanmak için sırtımı kamburlaştırıyorum. İçkimi dudaklarıma götürdüğümde, yanımdaki yazı durdu.

"O viski yüz dolar."

Gözlerim atılmış işaretime kaydı. Hâlâ hücrelerine bakıyor ve derin ses tonu omurgamdan aşağı süzülmeseydi, onu konuşurken hayal ettiğime yemin edebilirdim.

"Yüz dolar mı?"

"KDV dahil değil."

"Bekle, bir şişe mi?"

Bakışları nihayet bana yöneliyor, kızgınlık ve eğlence gölgelerinde yer kapmak için savaşıyor.

"Bir bardak."

Kehribar rengi sıvıya inanamayarak bakıyorum. Buna karşılık bana dört farklı dilde zavallı diyor. Belki de ilk hedefimin top oynayacağını ve içkimin parasını ödeyeceğini varsaymam biraz... ileri görüşlülüktü. Genelde işe yarar. Ama yine de, artık Atlantic City'de değilim.

En kötüsü de viskiden tutkuyla nefret etmem. Barın diğer tarafını silmekle meşgul olan Dan'e bakıyorum ama omuzlarının gergin çizgisinden beni dinlediği belli oluyor. Acaba benim için şişeye geri koyup bana bütçeme uygun daha fazla bir şey verir mi?

Su gibi.

Musluktan.

Sert, yeşil gözlerin benimle alay ettiğini hissedebiliyorum ve arkalarında kaynayan sessiz zevk gururuma dokunuyor. Son derece düşüncesizim, bir hastalık gibi inatçıyım ve herhangi bir sağduyuya tutunamadan, tatlı bir gülümseme takınıyorum ve kadehimi onunkine tokuşturuyorum.

"İlgilenmemenin şerefine."

Başımı arkaya atıp viskiyi bir dikişte içmeden önce gördüğüm son şey onun sırtışı oluyor.

Hay sikeyim. Burun deliklerim yanıyor, gözlerim sulanıyor ve boş bardak bara çarparken birden viskiden neden bu kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum.

Annemle babamın içtiği son şeydi. Sonunda ayıldıkları için değil, bir bardak daha dolduramadan kafaları bir tabancayla uçuurulduğu için.

Yüz dolarlık asit borularımda köpürüyor ve anı kutumu tırmalıyor, kilidi açmaya ve beni o güne geri götürmeye çalışıyor. Gözlerimin sulanmasını engellemek için gözlerimi sıkıldığında, babamın gargaralı yakarışlarını duyabiliyor ve annemin ılık, ıslak kanını bir su birikintisine düştüğüm yerden uyluklarımda arkasında hissedebiliyorum.

Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun, evlat? Milyonda birsin.

"Boğulma."

Çamaşır suyu tadında olmayan havayı solumak için bir göz kapağımı açıyorum ve adama ters ters bakıyorum. Yüz ifadesi de ses tonu kadar vurdumduymazdı.

mavi ve onun yanında yere yığıldı. Bunu yapsaydım, en azından beni öldüren zehri nasıl karşılayacağım konusunda endişelenmeme gerek kalmazdı.

Elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "Neden umursuyorsun ki? İlgilenmediğini sanıyordum."

Pahalı kol saatinin saatini tembelce kontrol ediyor. "Bakmıyorum. Sadece boğulmakta olan birine söylenir."

Kendi bardağını dudaklarına götürüyor ve kalan sıvıyı hiç ürkmeden bir dikişte içiyor. Gözlerimin, sallanırken boğazının kalın gövdesine çekilmesinden nefret ediyorum. Bileğinin keskin bir hareketiyle boş bardağı barın diğer tarafına kaydırıyor ve birkaç dakika sonra Dan elinde bir viski ve bir bardak suyla geliyor. Suyu önüme koyuyor ve ben de minnetle yudumluyorum.

Umarım bedava olur.

Birkaç dakika boyunca kavurucu bir sessizlik içinde oturuyoruz ama onun sıcaklığını hisseden tek kişinin ben olduğuma şüphe yok. Aynalı duvardaki yansımasına ara sıra attığım bakışlardan, burada olduğumu çoktan unuttuğunu anlayabiliyorum. Cep telefonundan gelen mesajlara ve e-postalara cevap veriyor, sadece viskisini yudumlamak için duruyor ve sanki düşünmesine yardımcı oluyormuş gibi büyük elinin avuç içiyle çenesini ovuşturuyor.

Kalbim helyum sızdıran bir balon gibi yavaşça mideme iniyor. Bu kadar inatçı bir aptal olmasaydım, uzun zaman önce ayrılırdım ama artık çok geç. KDV hariç yüz dolarlık bir hesapla bu mekâna zincirlenmiş durumdayım ve şansımı buradaki diğer müşterilerden biriyle denemek sadece

Utanç verici. Tanrı aşkına, hepsi az önce iki ons sıvı yuttuğuma şahit oldular.

Arkamızda, yumuşak ışık merdivenleri aydınlatıyor. Parlak ayakkabılar beliriyor ve saniyeler sonra ait oldukları takım elbiseli adam ortaya çıkıyor. Kolunun altına bir yığın dosya sıkıştırmış ve yanımdaki kibirli pisliğe doğru ilerliyor. Kulağına bir şeyler mırıldanırken, dosyaları önüne koyarken ve beklerken bar aynasından onu izliyorum. Eski hedefimden gelen sert bir baş sallaması, gitmesine izin verdiği anlamına geliyor.

Yani o bir işadamı. Perşembe akşamı önünde yığılı duran evraklara ve içkiye en az iki yüz dolar harcamış olmasına bakılırsa önemli bir işadamı. İlk dosyayı açıyor, belgeyi tarıyor ve göğüs cebinden bir kalem çıkarıyor.

Nedense sayfayı çevirmeden önce başparmağını dilinin ucunda gezdirmesi kanımın yarım derece daha ısınmasına neden oluyor.

Tanrım. Kalbim taş gibi soğuk olabilir ama sanırım hâlâ bir kadını. Kendimi toparlamak için boğazımı temizliyorum ve omuzlarının gerildiğini fark ediyorum.

Sanki onları tam olarak nerede bulacağını biliyormuş gibi aynalı duvarda gözlerimle buluşuyor.

"Ne kadar?"

"Ben-ne?"

"Ne kadar?" diye sakince tekrarlıyor. Boş bakışlarım çenesinde bir kasın kasılmasına neden oluyor. "Gitmen için. Sana ne kadar ödemem gerekiyor?"

İşte yine o sıkıntı, göğsümü kemiriyor. Bu sefer sadece onun kovulmasına değil, kendime de kızgınım. Hırsızlık iyi olduğum tek şey.

Biraz yetenek ve çokça şansım var. Eskiden bir adamı gözüm kapalı dolandırabileceğimi söyledim. Muhtemelen kelepçeliyken de. Ve yine de.

Yine de bu bara adım attığım andan beri keyfim yerinde değil. Belki de Atlantic City'de olanlardan dolayı hala şoktayım. Ya da belki de hedefim yakışıklı ve kayıtsızlık koktuğu içindir.

Ama ne olmuş yani? Daha kötülerıyla de uğraştım. Bu benim son dolandırıcılığım ve bir boğulma ve sızlanma ile gidersem lanetleneceğim.

Sessiz bir iç çekişle, adam bir para klipsi çıkardı, birkaç banknot kopardı ve barda aramıza fırlattı.

"Bu içtiğin içkinin parasını karşılar." Belgesine geri dönüyor. Kaleminin uzun, karmaşık bir imzayı mükemmel bir hassasiyetle karalayışını izliyorum.

"Artı KDV mi?"

Duraksıyor, ağzının kenarlarında beliren gülümsemeye savaşıyor. Belki gölgeler ve uykusuzluk bana oyun oynuyor ama bir çift gamze gördüğüme yemin edebilirim. Kafasını kaldırmadan bir yüzlük daha çıkarıp yığının üzerine atıyor.

Franklin'in yargılayıcı bakışlarına bakıyorum ve yutkunuyorum. "Artı bahşiş?"

Bu kez adamın çenesi sıkılır ama hiçbir şey söylemez. Onun yerine bir banknot daha çıkarıp bara çarpıyor. Beklediğimden daha yüksek bir ses çıkıyor ve göğüs kafesimin arkasında yankılanıyor.

Sessizlik. Boğucu bir caz ve kâğıdı çizen bir kalemin sesiyle süslenmiş.

"Hâlâ buradasın," diye düşündü sonunda. "Neden?" Bir dosyayı kenara atıp diğerini açıyor. Yine o başparmak yalaması var ve neden görüşümü böyle sarstığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Nefes borumda sıkışan yumruyu yutuyorum, tabureden kayıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatarak onunla bar arasındaki küçük boşlukta duruyorum. Üzerine bastırıldığında soğuk yüzey çıplak sırtımı öpüyor, vücudundan yayılan sıcaklıkla tam bir tezat oluşturuyor.

Kıpırdamıyor. Burun delikleri alevleniyor, isteksizce bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık veriyor. Her türlü mizah izi çoktan kayboldu. Şimdi sakın, yeşil bir deniz ve yüzeyinin altında güçlü, tehlikeli bir akıntı olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Acaba kaç kadını dalması için kandırdı?

"Paranı istemiyorum," diyorum, onun kayıtsızlığına ayak uydurmaya çalışarak ve başaramayarak. Daralan bakışları elime düşüyor, barın yüzeyinde bileğine doğru kaydırıldığım elimi takip ediyor. "Saatini istiyorum."

Parmak ucum deri kayışın üzerinde geziniyor ve karnımın alt kısmında bir heyecan kıvılcımı tutuşuyor.

Her şeye rağmen ikinci perdeye geldik: Teklif. "Saatimi istiyorsun," diye alaycı bir şekilde tekrarlıyor.

kendi sözlerimin bana ne kadar aptalca geldiğini fark ettirecek. Ama pes etmiyorum. Elbette bardaki birkaç yüz doları alıp hesabımı ödeyip kaçabilirdim ama bunun neresi eğlenceli? Kime ait olduğunu görmeden önce o Breitling'e göz koymuştum ve onu almadan gitmeyeceğim.

İki katına çıkma zamanı.

Barın üzerinde duran sol eliyle yüzleşmek için döndüğümde, ceketinin kumaşı çıplak omzuma sürtünüyor ve tenimi parazit gibi çatırdatıyor. Kendimi bunu görmezden gelmeye zorlayarak saatine odaklanıyorum.

Tanrım. Isı boynumdan yukarı süzülüyor ve yüzümü kaplıyor. Eli yakından daha da büyük görünüyor. Geniş bilek, pürüzsüz, bronz bir ten ve saat kayışının altından çıkan bir tutam siyah saç. Kalın parmakları kalemi o kadar sıkı kavriyor ki, kısa bir süreliğine, soğukkanlı, rahatsız olmayan tavrının bir rol olup olmadığını ve gerçekten Mont Blanc'ı boynuma sokmayı planlayıp planlamadığını merak ediyorum.

Parmaklarımı yumruk yapıp uzaklaştırıyorum.

"Mulliner. Sanırım Breitling'in Bentley ile yaptığı işbirliğinin bir parçası. Saatte yirmi sekiz binden fazla kez atan otomatik bir uçan tourbillon'a sahip."

Dudakları seğiriyor. Dolgun ve pembe, derin bir aşk tanrısı kavisi var ve sinir bozucu bir şekilde ağzımı sulandırıyor.

"Etkileyici. Belki Breitling'de bir iş bulabilirsin, o zaman kendi içkilerinin parasını ödeyebilirsin."

Bara yaslanıyorum, kısmen aniden onun kokusunu aldığım için -pahalı kolonya ve nane kokteyli ve beni olduğumdan çok daha sarhoş ediyor- ama kısmen de bakışlarının göğüs dekolteme düşmesini umduğum için.

Öyle değil.

"İş istemiyorum. Saatini istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Madem bu kadar nazikçe sordun." Evrak işlerine geri döner.

Elimi dosyasına çarparak kalem izini sayfanın üzerinde uçuşmaya gönderiyorum. Yüz hatlarında karanlık bir kızgınlık belirliyor, ama sadece yarım saniyeliğine, sonra o sıkılmış ifade geri geliyor.

"İnanılmaz derecede sinir bozucusun," diyor sessizce. "Bana öyle söylendi."

"Ve bu noktada, gitmen için üzerimdeki gömleği bile veririm."

Gömleğine bakıyorum. Diğer her parçası gibi pahalı görünüyor. Gevrek, beyaz, vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış. Kravat takmayı bırakmış, her yaka noktasında iki altın zar bulunan bir yaka iğnesi tercih etmiş. İnce bir zincir onları birbirine bağlıyor. İstemeyerek de olsa hoşuma gitti.

"Gömleğin, ama saatin değil."

"Benim saatim değil."

"Ya kazanırsam?"

Yüzünün değiştiğine tanık olmak için tam zamanında yüzüne bakıyorum. Gözlerinin çeperlerinde bir kıvılcım, belki de entrika dans ediyor. şimdi dikkatinin tüm ağırlığı bedenime baskı yapıyor.

Kalemi elinden kayıyor ve sert bir gümbürtüyle dosyaların üzerine düşüyor. "Kazanmak mı? Bahse girmek ister misin?"

Göz ucuyla bakıyorum, Dan hareketsiz duruyor. Bunu bir uyarı işareti olarak almalıyım, biliyorum. Ama ben daha anlayamadan, hedefim gülümsüyor.

Vay anasını. Güneş bakmak gibi. Mükemmel dişleri kör edici olduğu için değil, tehlikeli hissettirdiği için. Sanki çok uzun süre bakarsam, kalan bir avuç ahlaki değerim de bir duman olup uçacakmış gibi. Gözlerini çerçeveleyen soluk çizgiler, bana olan kızgınlığına rağmen muhtemelen sık sık gülümsediğini fark etmemi sağlıyor.

Ve gamzeleri var.

"Ne bahsi?" Nefesimi ciğerlerimden çalan ani bir kadife cazibesiyle beni iğneliyor. Bahse girerim milyon dolarlık anlaşmaları güvence altına alıyor ve kadınların bir saniye bile düşünmeden külotlarını indirmelerini sağlıyor. Yüzlerce sorunum olmasaydı, kendimi onlardan biri olarak görebilirdim.

"Benim seçtiğim bir oyun."

"Hmm." Avucunu çenesinde gezdiriyor ve elmas bir zar kol düğmesi bana göz kırptıyor. "Kazanma ihtimali nedir?"

"Bire on."

"Bunu sen uydurdun."

Bir omuz atıyorum ve kirpiklerimi kırpttırıyorum. "Belki."

Bakışları çatırdıyor ve eğlenceyle parıldıyor, benimkinden çok uzun süre kalıyor. Bir vızıltı sesi havayı yararak geçtiğinde neredeyse şükrediyordum. Dikkati yanımdaki hücre sine kayıyor. Aşağı bakıyorum ve ekranda Angelo isminin yanıp söndüğünü görüyorum.

"Bana bir dakika izin verin," diyor usulca. Telefonunu kulağına götürüyor, diğer elini cebine sokuyor ve gölgelerin arasına dalıyor.

Aramızda mesafe olunca kalp atışlarımın ne kadar hızlı olduğunu fark ediyorum. Adrenalin ve biraz daha bulanık bir şey tarafından besleniyor. Su bardağımı almak için dönüyorum ve Dan'le yüz yüze geliyorum.

O müşteri hizmetleri gülümsemesi hiçbir yerde görünmüyor. Bir şey söylüyor ama ağzı neredeyse hiç hareket etmediği için yakalayamıyorum.

"Ne?"

Gözleri arkamdaki odayı tarıyor, temkinli ve vahşi. Tekrar konuştuğunda, sadece biraz daha yüksek sesle.

"Dedim ki, son üç yıldır bir akıl hastanesinde miydin?"

Göz kırpıyorum. "Ee, hayır mı? Neden?"

İşaretimin gittiği yöne bakıyor. "Çünkü sadece deli bir insan Raphael Visconti'yi kandırmaya cesaret edebilir."

Visconti.

Raphael Visconti.

Lanet olsun.

CHAPTER

Two

Penny

TŞeytan Sahili'nde ortaya çıkmamış bir kural var. Her sarp kayalığa kazınmıştır ve her yeri kirletir. kasvetli bir gölge.

Visconti'lere bulaşma.

Aslında bu sağduyu. Mafyayı, özellikle de Cosa Nostra'yı kızdırmamak zaman kadar eski bir yasadır.

Visconti'ler kıyı şeridine hakimdir. Aslında sol böbreğim üzerine bahse girerim ki kafamı bir baykuş gibi üç yüz altmış derece çevirsem gözümün değdiği her şey Visconti'ye ait olurdu. Cove, Hollow ve Dip'teki her bar, otel, kumarhane ve restoran, ayrıca içlerindeki tüm zavallı ruhlar.

Bir Visconti'yi herkesten çok benim fark edebilmem gerekirdi. Greyhound otobüsünden inip bilinmeyen bir yere düşmüş değilim. Kelimenin tam anlamıyla, Visconti' de onların çatısı altında büyüdüm.

Grand Hotel ve Casino. Poker masalarının altındaki Brioni makosen ayakkabılarının arasında sürünmeyi öğrendim; yaldızlı tuvalet kabinlerinden birinde regl oldum. İlk içkimi onların barlarından birinde tattım. Hatta onlardan biri bana avantajlı kumar ve dolandırıcılık hakkında bildiğim her şeyi öğretti.

Barın kenarına tutunarak köşedeki gölgeli figüre doğru bir bakış fırlatıyorum. Kulağına tuttuğu telefonun ekranı çene çizgisi boyunca uzanan bir yolu aydınlatıyor ve tembel bir daire çizerek dönerken gözleri yumuşak bir spot ışığı altında yeşil renkte parlıyor.

Her şeye rağmen yirmi bir yaşına geldim ve bu başarıyı hem şansa hem de fısıldasalar bile her zaman içgüdülerimi dinlememe borçluyum. Şu anda içgüdülerim fısıldamıyor; avazları çıktığı kadar bağıyorlar.

Koş.

Dan masalardan bardak toplamaya devam etti. Barın üzerindeki banknotları kapıyorum ve içkimin parasını ödemek için bir tane bırakıyorum. Ne yazık ki, bu gece kötü bir bahşişçi olmak zorundayım, ama Devil's Coast sakini olarak Dan'ın anlayış göstereceğinden eminim. Bardan kayarak uzaklaşıyorum, paltomu giyiyorum ve bavulumu altına attığım masaya doğru ilerliyorum.

Yavaş ve istikrarlı. Soğukkanlı ve sakin. Omuzlarıma çöken korkunç korku hissine rağmen hareketlerim rahat ve doğal; başka türlü sü istenmeyen dikkatleri üzerime çekecektir.

Ben sadece pahalı bir içkiden boğulduktan sonra bardan çıkan bir kızım. Önemli bir şey değil.

En alt basamakta, bavulumu almak için eğilmiştim ki, bir ses tereyağına saplanmış sıcak bir bıçak gibi havayı yarıyor.

"Bu kadar erken mi?"

Kahretsin.

"Evet," diyorum, elimden geldiğince rahat bir şekilde.

"Yetişmem gereken bir tren var."

"Şeytan Sahili'nde tren yoktur."

Çifte bok. "Sabah, yani. Farklı bir şehirden. Oraya gitmek için erken kalkmam lazım, o yüzden muhtemelen..." Üç yavaş ayak sesi, her biri bir öncekinden daha yakın. Ağırılık

arkasında onlar yapar benim
Mazeret iz kapalı içine

hiçlik.

Ellerimi yumruk yapıp merdivenlerden yukarı, tepedeki küçük ışık şeridine bakıyorum. Eşyalarımı feda edersem, o beni yakalamadan kapıdan çıkabilecek miyim?

Kan kulaklarımda gümbürdüyor. İki ayak sesi daha alçak tavanda yankılanıyor, sonra sıcaklık enleme değişiyor. Sadece bir kalp atışı sonra sıcak viski ve soğuk nane kokusu burnumun dibine kadar geliyor.

Tanrım, çok yakın. Tüylerim diken diken oluyor ve dizlerim altıma çökmekle tehdit ediyor.

Kalın, sakın sesi omuzlarımla üzerinde süzölüyor.

"Hadi senin oyununu oynayalım."

Bu, telkin kılığına bürünmüş bir emirdir ve bir sığır çomağının keskin şaklamasıyla verilir.

Bu beni korkutmalı ama sadece sinirlendiriyor. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hiçbir zaman hoşlanmadım, özellikle de bir erkek tarafından, söz konusu erkek bir Visconti olsa bile.

Raphael Visconti. Tanrım. Kızgınlığıma rağmen, kendi kafamda bile Raphael Visconti'ye hedef deme cüretini gösterdiğime inanamıyorum. Şeytan'ın Dip kardeşlerinin ortancası ve Cove ve Hollow ailelerinin aksine, ben yaklaşık on bir yaşındayken ebeveynleri öldüğünden beri Sahil'de yıllardır varlık göstermiyorlar. Özellikle onunla ilgili anılarım bulanık, muhtemelen benden çok daha yaşlı olduğu için. O, keskin terzilik ve büyüleyici gülümsemelerin flaşlarında var olur. Takım elbise denizinin ya da kilitli bir kapının ardında kaybolmadan önce ona kısa bir bakıştan fazlasını asla göremedim.

Raphael Visconti hakkında bildiklerimi çocukluk anılarımdan değil, Atlantic City'deki blackjack masalarında kulaktan dolma bilgilerden öğrendim. Adı her zaman soluksuz bir fısıltıyla söylenirdi, genellikle de bir söylentiyle birlikte. Sadece davetlilerin katıldığı poker oyunları ve Jay Gatsby'ninkilere rakip partiler: bu tür şeyler. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmek zor.

Gerçek olduğunu bildiğim sadece iki şey var.

Birincisi, Raphael'in Vegas'taki büyük kumarhanelerin çoğuna sahip olması.

İkincisi ise Vegas'taki büyük kumarhanelerin çoğunun sahibi olan bir adamı dolandırmak aptallık olurdu.

Bu karmaşadan bir an önce kurtulmalıyım. Sahte bir güvenle, dilimde bir kaçış maddesiyle dönüyorum. Düşündüğümde daha yakınımda duruyordu ve bu beni hazırlıksız yakaladı. Geriye doğru sendeliyorum, topuklarım alt basamağa çarpıyor, ama kışımın üstüne düşmeden önce güçlü bir el uzanıyor ve ön koluma sarılıyor.

Meydan okumam rüzgârdaki bir mum gibi titriyor. Uzun boylu. Gerçekten uzun boylu ve artık kim olduğunu bildiğime göre, gerçekten de çok iri. Göz hizam gömleğinin üçüncü düğmesine ancak ulaşıyor.

Onun gölgesinde olmak beni rahatsız ediyor, bu yüzden alt basamağa çıkıyorum ve oyun alanını dengelemek için kollarımı kavuşturuyorum.

Sırıttıyor.

"İlgilenmeyen bir adam için çok ısrarcısın." Bakışları ağzıma düşüyor. "Oh, ilgileniyorum."

Midemde aniden bir sıcaklık hissediyorum ve istemsiz bir nefes alıyorum. Bakışlarındaki yoğunluk ve ses tonundaki ipeksilik bana uygunsuz geliyor. Kadınları çok daha az çabayla yatak odasına atlattığından şüphem yok.

Yalandan esnedim. "Kusura bakma. Gitmem gerek."

Hareketsizliği beni mıknatıs gibi çekse de, uzanıp eşyalarımı alacak ve merdivenin başındaki girişe yönelecek kadar uzun süre kendimi alıkoymayı başarıyorum.

Bir adım. Sonra bir adım daha. Karanlık beni örttüğünde botum üçüncünün üzerinde geziniyor. Gözlerimi kısarak loş ışığa bakıyorum ve bir güvenlik görevlisi görüyorum, yumruklanabilir suratlı ve retorik soruları olan. Merdivenlerin başında belirmiş, çıkışı kapatıyor.

Sikeyim.

Sanki bana cevap verecekmiş gibi tekrar Raphael'e bakıyorum. Aynı yerde duruyor, dudaklarında aynı gergin gülümseme, elleri pantolonunun ceplerinde rahatça duruyor.

Dikkatim onun omzuna kayıyor ve işte o zaman şaşkınlığım daha yoğun bir hal alıyor. Bardaki diğer adamlar şimdi ayağa kalkmış, hepsi bana bakıyor. Biri spot ışığının yoluna giriyor ve başını çeviriyor.

Kulaklığı gözümün önüne geliyor ve farkına vardığım şey yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Hafta ortasında takım elbise giymek. Yalnız oturmak. Genelde yeşil çek olarak gördüğüm şeyler, bu durumda büyük kırmızı bayraklar. Hepsinin ayrı ayrı oturması tesadüf değildi, çünkü hepsi korumaydı. Çalışıyorlar. Ve hepsi için.

Gözlerim tekrar Visconti'ye kayıyor. Gamzeleri derinleşiyor. Kaşmir cazibesi ve jilet gibi keskin bir gülümseme. "Korkarım ısrar etmek zorundayım."

Buz gibi bir korku kan dolaşıma karışıyor. Lanet olsun. On dakikadan daha kısa bir süre önce, bu adamın yemimi kemirmeyecek küçük bir balık olduğunu düşünmüştüm ve ne kadar yanılmışım.

O beni yutmak üzere olan büyük beyaz bir köpekbalığı.

Nabzım boğazımda düğümleniyor ve ellerim nemleniyor. Bir haftada iki başarısızlık. Benim gibi şanslı bir kız için korkunç bir ihtimal.

Midemde ağır bir yenilgiyle çantalarımı basamağa bırakıyorum ve çalıntı elbisemin satenini düzeltiyorum. Dışarıdan bakıldığında sakinim ama içten içe tüm organlarım yeni bir planla çalkalanıyor. Orijinal oyunum artık işe yaramayacak, daha az keyifsiz bir şeye ihtiyacım var. Beni bir ceset torbasında Cove İskeleyi'nden attıracak daha az olası bir şey.

Sanırım üçüncü perdeye geçiyorum.

"Madem ısrar ediyorsun," diyorum boğazımda düğümlenen paniği yansıtmayan bir ses tonuyla. Bara geri dönüp otururken Raphael'in eğlencesi yanaklarımı kabartıyor.

Dan gözüme takılıyor ve başını küçük, kederli bir şekilde sallayarak zaten anladığım şeyi ifade ediyor: Boku yemiş durumdayım.

Raphael'in iri elleri yanımdaki tabureyi kavırıyor, sonra hiçbir ağırlığı yokmuş gibi bardan uzaklaştırıyor. Pantolonunu toparlıyor ve taburenin kenarına tünüyor. Dan'e küçük, ifadesiz bir baş hareketiyle ön kollarını dizlerine dayıyor, parmaklarını dikleştiriyor ve beni dikkatiyle yıkıyor.

"Bana bu oyundan biraz daha bahset."

Gözlerim isteksizce ona kayıyor. Onunkiler de sessiz bir keyifle parılıyor ve birden kütüphaneden Aptallar için Deniz Biyolojisi kitabını aldığım zamanı hatırlıyorum. Büyük Beyazlar ve sudaki kalp atışlarını nasıl algılayabildikleri hakkında bir bölüm vardı. Benimkinin korkudan güm güm attığını duyabiliyor ve bundan zevk alıyor.

Kendimi merdiveni olmayan bir çukurun dibinde bulmama rağmen, gururum kötü bir isilik gibi alevleniyor. Çenemi çelikleştiriyorum ve ayağa kalkıyorum. Göz temasını kesmeden paltomu tekrar çıkarıyorum ve bu sefer bakışlarının vücudumu boydan boya ısıttığını görüyorum. Omuzlarımdaki ince kayışlardan kalçamın alt kısmına, açıkta kalan sağ bacağımdan aşağıya doğru yuvarlanıyor ve Doc Marten çizmelerimde son buluyor. Emdiği her santim, göbeğime bir güven tuğlası daha yerleştiriyor. Ve midemde bir çırpınma hissi, ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Tanrı aşkına, o sadece bir adam. Elbette, kötü şöhretli bir soyadı olan ve beni doğrayıp kendi bavuluma tıkabilecek korumalarla çevrili bir adam, ama yine de bir adam. Ve yüzeyin altında, hepsi aynıdır.

Bara yaslanıp kolyemi zincirinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. Oyun. Doğru. En az keyifsiz taktiğimi uygulayıp en iyisini umacağım.

"Bu bir oyundan çok bir sınav."

Dan masaya iki içki koydu. Biri viski, diğeri parlak sarı renkte ve kokteyl bardağında. Gözlerimi dikip

sırlı vişne ve pembe kıvırcık pipet. "İçkini mi değiştirdin?"

"Seninkini değiştirdim. Limon damlası martini daha az boğulma tehlikesi."

"Nefis," diye karşılık veriyorum kuru bir sesle. İçki umurumda bile değil. Ayrıca, bir yudum bile alırsam, karanlık ve nemli bir yerde radyatöre zincirlenmiş olarak uyanma ihtimalimin yüksek olduğuna dair haklı bir şüphem var.

"Bir sınav. Biraz daha anlat."

"Beş soru. Eğer herhangi birine yanlış cevap verirsen, saatini alırım."

Kaşlarını kaldırıyor. Zaten nefret etmeye başladığım bir şekilde sırtıyor. "Peki ya doğru yaparsam?"

"Yapmayacaksın."

Dudaklarından huysuz bir kahkaha dökülüyor ve iri ellerini birbirine sürterken elmas zar kol düğmeleri benimle alay ediyor. Onun kim olduğunu daha önce nasıl fark etmedim? "Sen kendine güvenen küçük bir şeysin."

Küçük bir şey. Omurgamda bir hoşnutsuzluk ürpertisi dalgalanıyor. Küçük şey, tatlım ve sevgilim ile aynı kategoriye giriyor. Erkekler tarafından kadınları küçük düşürmek için kullanılan aşağılayıcı ifadeler.

Ceplerine olabildiğince sert vurmak istiyorum. "Hadi başlayalım." Elbette kendinden emin.

"Biteniğini duymak istemiyor musun?"

"Bunda bir bit yeniği mi var?"

"Her zaman bir bit yeniği vardır," diyorum yumuşak bir sesle, sesinin bir ton koyulaşmasına aldırmadan. "Beş sorumdan hiçbirini"

hileli sorular. Aslında, her birinin cevabı çok basittir. Ancak işin püf noktası, her soruya yanlış cevap vermeniz gerekiyor. Eğer doğru cevap verirken kaybedersen ve bileğindeki o güzel saati alırım." Elimi aramızdaki boşluğa doğru kaydırıyorum. "Bana çok yakışır, sence de öyle değil mi?"

Koluma hafif bir ilgisizlikle bakıyor, sonra bana bakıyor. Sabırsızlık gözbebeklerinde alev gibi parlıyor. "Peki."

"Bu oyunu daha önce oynadın mı?"

Kıpırdamadan durduğunda içkisi dudaklarının yarısına gelmişti. "Beni aptal yerine koyman akıllıca olmaz, sevgilim."

İçimi bir ürperti kaplıyor. "Henüz başlamadık. Dürüstçe cevap verebilirsin."

Bir an düşünür. Yudumu bir yuduma dönüşüyor, sonra bardağını barın üzerine koyuyor. "O zaman hayır, yapmadım."

Heyecan ve tehlikenin bir karışımı olan baş döndürücü bir telaş tenimi sarıyor.

"Birinci soru. Şu anda neredeyiz?" Tereddüt ediyor. "Ay'da."

"Soru iki. Saçım ne renk?"

Bakışları dağınık topuzuma doğru kayıyor. Boğazı düğümleniyor ve dudaklarından zorlukla çıkan bir şey mırıldanıyor. Ne? Ama ben bir anlam yükleyemeden, ısrarak bir cevap veriyor. "Mavi."

"Peki saçınızın rengi?"

"Sarışın."

"Kahretsin, bu işte çok iyisin," diye mırıldanıyorum,

saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırırken.

"Çoğu şeyde iyiyimdir."

Ses tonundaki boğuk ima nabzımın bir saniyeliğine durmasına neden oluyor. Sıcak bir şey dizimi sıyrıyor ve aşağı baktığımda bunun onunki olduğunu fark ediyorum. Bir dakika önce bu kadar yakın mı oturuyordu?

Yüzümde yükselen sıcaklığı görmezden gelerek devam ediyorum. "Tamam, sana kaç soru sordum?"

Kalın bir parmağını kalp atışımdan üç kat daha yavaş bir hızda bara vuruyor. Kesin bir ifadeyle "On iki" demeden önce elmacık kemiği boyunca bir parmak eklemeni kesiyor.

Nefesimi öyle sert veriyorum ki yüzümü çevreleyen saç telleri dalgalanıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, odayı tarıyorum.

Raphael sessiz bir neşeyle bana bakıyor. Bardağını eline alıyor ve bileğini yavaşça çevirerek sıvıyı döndürüyor. "Sıcaklığı hissediyor musun?"

"Evet, çünkü sen lanet olası bir hilekârsın," diye karşılık veriyorum. Dönme durdu. "Pardon?"

Sözlerinden yayılan ürpertiyle, kabul edilen bir özürle karşılık vermenin pek de akıllıca bir karar olmayacağını anladım. "Duydun. Sen bir hilekârsın."

Bardağı yere bırakıyor. "Tekrar söyle," diyor yumuşak bir sesle, ama bakışları hiç de yumuşak değil.

Göğüs kafesimin altında biriken gerginliği azaltmak için bile olsa özür dileme dürtüsüyle savaşıyorum, ama bu sadece iki katına çıkarsam işe yarıyor. "Dedim ki, sen bir hilekârsın. Yalancısın da."

Çene kası spazm geçiriyor. "Bir yalancı."

"Uh-huh. Bana bu oyunu daha önce oynamadığını söylemiştin ama oynadın, değil mi?"

"Söylemediğimi zaten söyledim."

Bir vuruş geçer. İki oluyor. Kalın ve yapışkan farkındalık aramızdaki küçük boşluğa damlarken birbirimize bakıyoruz.

Bu benim beşinci sorumdu.

Acaba şakaklarıma çarpan nabzımı ya da nefes alış verişimdeki düzensizliği duyabiliyor mu? Duyuyorsa bile yüzünün sert düzlemleri bunu göstermiyor.

Kazanmayı seviyorum. Bir hedefi alt etme hissi herhangi bir uyuşturucu kadar bağımlılık yapıyor. Ama bu gece, duvarların yaklaştığını hissedince keyfim kaçtı. Başımı kaldırıp baktığımda bunun duvarlar değil, Raphael'in güvenlik ekibinin etrafımızda yavaş ve hareketli bir çember oluşturduğunu dehşetle fark ediyorum.

Oh, kahretsin.

Ama sonra Raphael elini kaldırıyor. O kadar ince bir hareket ki, sitrin yüzüğünün parıltısı olmasaydı fark etmezdim, ama tüm ekibini anında durduruyor.

"Beni kandırdın," diyor basitçe.

"Ben oynamadım. Başlamadan önce sana bu oyunu daha önce oynayıp oynamadığını sordum ve sen de-"

"Hayır," diye bitiriyor düşünceli bir şekilde.

Onun sessizliği çılgılık atıyor. Benim zaferim fısıldıyor.

İçkisini boşaltıp başparmağını alt dudağına götürürken yüzündeki esrarengiz ifadeye dikkatle bakıyorum. Ön kolunu barın üzerine koyuyor.

Kısa bir an için, belki, sadece belki, bundan kurtulmuş olabileceğimi düşündüm. Ama sonra-

"Dan, çekici bana ver."

O kadar kayıtsızca söylüyor ki. Sanki bir yere gitmesi gerektiği için değil de sadece sohbet etmek için zaman istemiş gibi.

Kanım dondu. "Ne? Neden?"

Beni görmezden geliyor. Dan bana özür dilemekle sana söylüyorum arasında bir bakış attı, sonra barın arkasına eğildi ve buzı kıran küçük bir çekiçle geri geldi.

Ya da diz kapakları.

Öğrenmek için beklemiyorum.

Kendimi korumanın ve adrenalinin verdiği güçle, iki işi birleştirip paltomu giyiyorum ve merdivenlere doğru geri geri yürüyorum. Oda kehribar rengi, sıcaklık ve korkudan oluşan bir sis bulutu; çekiç ve sapının etrafında kıvrılmış büyük el dışında her şey bulanık.

Topuklarım en alt basamağa çarpıyor ama bu sefer karanlıktan beni düşmekten alıkoyacak güçlü bir el çıkmıyor. Sırt üstü yere düştüğümde, çarpmanın etkisi omurgamda yankılanıyor ve dehşet peşimi bırakmıyor.

Günahların eninde sonunda seni yakalayacak, Küçük P. Her zaman yakalarlar.

Raphael'in kuzeninin bana veda sözleri kulaklarımda çınlarken, siyah sıcaklık göğsümün üzerinde hayalet gibi dolaşıyor. Çelik bir pençe, parlak bir saat kadranı ve sitrin bir yüzüğün parladığı bir gölge.

"Lütfen," diye fısıldıyorum karanlığa. En son on yaşındayken Visconti Grand Casino'nun arkasındaki ara sokakta böyle çaresizce lütfen demiştim. O zaman da üzerime inen elleri durdurmamıştı, şimdi de durdurmuyor.

Sert bir avuç içi yumuşak bir dokunuşla kalçama iniyor. Elbisemin ipeksi kumaşı derin yarıktan düşüyor ve anında karnım botlarıma kadar iniyor.

O güzel elbisenin altında ne olduğuna dokunan oldu mu hiç?

Korku öfkeye dönüşür, alev alev yanar ve tehlikelidir.

Hayır.

Ama her şey çok hızlı oluyor. Çekiç sol tarafıma inerken dişlerimi sıkıyor, gözlerimi kapatıyor ve boynumdaki dört yapraklı yoncaı kavıyorum.

Çatlak.

Acı yok. Kırık kemik yok. Bir kapak açıp yan yarığıma bakıyorum ve kan dolaşımı bembeyaz bir utanç kaplıyor.

Siyah bir güvenlik etiketi. Titreyen kalçamın yanında parçalanmış plastik parçalar halinde yatıyor. Bu elbisede olduğunu fark etmemiştim ama tabii ki vardı. Bu yüzden mağazadan çıkarken lanet alarm çaldı.

Nefes almayı hatırlamam üç uzun saniye sürüyor. Bir ciğer dolusu hava çekiyorum ve gözlerimi Raphael'inkilerle buluşturmak için yukarı kaydırıldığımda, öfkeli bir nefes veriyorum.

Bakışlarının ardında mizah parıldıyor, sanki bir fıkra dinlemiş de tam can alıcı noktasına bakıyormuş gibi. "Şanslısın."

"Öyle mi?" Ben de karşılık verdim.

"Mm. Bazen o şeylerin içine mürekkep koyuyorlar."

Ona ters ters bakıyorum. O benim yanan cehennemim için serin bir içim su. Titreyen fırtınama karşı sakin, yeşil bir deniz.

Ondan nefret ediyorum.

Ben karşılık vermeye fırsat bulamadan elini uzatıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Adrenalinden arta kalan bacaklarım titriyor. Göz temasını kesmeden çekici en yakındaki muhafıza veriyor ve tek bir hareketle saatinin kemerini çözüyor.

Öne doğru eğiliyor, ceketimin cebine uzanacak kadar yaklaşıyor ve Breitling'i cebime sokuyor. Ölü bir ağırlık gibi dibe düşüyor.

"Ona iyi bak." Bakışlarından güzel melankolik bir şey geçiyor ve o çekici muhafızından kapıp kafasına vurmak istememe rağmen, ifadesi göğsümün boş odalarında yankılanıyor.

Karanlık bir kirpik darbesiyle gitti, yerini her zaman var olan o eğlence aldı.

Ben daha durduramadan ağzımdan küstahça bir söz çıktı. Hayatımın en yüksek maaşlarından birini almış olmama

rağmen,

Bir erkeğin benden üstün olduğunu hissetmekten nefret ediyorum. Bu, oyun alanını eşitlemek için verilen ani bir tepki olmalı.

"Tekrar oynamak ister misin?" Elimden gelen tüm soğukkanlılıkla soruyorum. "Parmağındaki yüzüğün görünüşü hoşuma gitti."

Sıkıca gülümsüyor. "Ellerime sıçıp alkışlamayı tercih ederim."

Kalp krizinin eşiğinde olmasaydım, daha önceki kaba sözlerime yaptığı göndermeye gülerdim. Evet, sanırım bu gece şansımı sonuna kadar zorladım. Ağır bir vuruş geçti, sonra çenesini arkamdaki merdivenlere doğru salladı. "Git."

Yumuşak, basit bir emir ve seve seve yerine getirdiğim bir emir. Eşyalarımı toplayıp merdivenleri koşarak çıkarken enseme yakan bakışları görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bu girişte durup sinirli bir tezgâhtardan saklanmam sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Bu gece karşılaşacağım en büyük dramın bu olacağını düşünmem delilik.

Asık suratlı gardiyan kapıya ulaşana kadar beni izliyor, sonra sert sesi omuzlarımda geziniyor. "Ne kadar şanslı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

Elim kapı tokmağında duraklıyorum. Birden boynumdaki dört yapraklı yonca, cebimdeki altı rakamlı saatten daha ağır geliyor.

Acı bir kahkaha attım.

"İnan bana, hiçbir fikri olmayan sensin."

CHAPTER

Three

Penny

Bavulumu Devil's Dip ana caddesinin kaldırımlarında sürüklediğimde gece yarısını geçmişti. Her ne kadar sadece

dolambaçlı bir sahil yolu boyunca kırk dakikalık bir otobüs yolculuğu, Şeytan Koyu'ndan daha farklı olamazdı. Gökyüzü simsiyah ve sokaklar sessiz, sert, tuzlu rüzgârın yanaklarımı kırbaç gibi şaklatması dışında.

Dip, Cove'un pasaklı kuzeni gibi. Mirastan mahrum bırakılan ve artık aile toplantılarına davet edilmeyen. Daha kirli, daha karanlık. Noel ışıklarının etrafındaki parıltı bile daha bulanık. Barlarında ve restoranlarında para yok, sadece limanda yük taşımakla geçen uzun bir günün ardından biralarının ve yağlı tavuk yemeklerinin üzerine çökmüş yaşlı, yorgun adamlar var.

Tıpkı annem ve babam gibi, bölge sakinlerinin çoğu da iş bulmak için Cove'un parlak ışıklarına yöneliyor.

yaptı. Uçurumun tepesindeki eski kilisenin karşısından altı-bir-sekiz otobüsüne biniyor, zenginleri ve kaba saba insanları bekleyerek on iki saatlik bir vardiyada çalışıyor, ardından bahşişlerle dolu bir önlük ve ağrıyan ayaklarla gecekondlu mahallelerine geri çekiliyorlar.

Artık düz gittiğime göre onlara katılmayacağım. Cove'da ayartma ve tehlike ışığın içinde yaşar, gözden kaçırmak neredeyse imkânsızdır. Dip'te bana zarar verebilecek tek şey, beş sokak ötedeki Viktorya dönemi konağında kilitli olan anılar.

Cinayetten beri oraya gitmedim ve bunu değiştirmeyi de düşünmüyorum.

Pul pul dökülen yeşil bir kapının önünde duruyorum. Bir bisikletçi dükkânı ile bir cenaze evi arasında sıkışmış durumda ve yakındaki bir sokak lambasının titrek ışıltısı olmasa, postacıların çoğu ahşaba oyulmuş sekiz rakamını tamamen gözden geçirirdi.

Botumla biraz itince inleyerek açılıyor. Emlakçı on sekizinci doğum gününden bir hafta sonra anahtarları bana teslim ettiğinde, ana kapının kırık olduğunu ama bina sahibinin "hemen" tamir edeceğini söyledi.

Sanırım "hemen" kelimesinin ne anlama geldiği konusunda farklı yorumlarımız var.

İkinci kata çıkan dar merdivenleri tırmanıyorum, bavulumu ve çantamı yer karolarının üzerine bırakıyorum ve 8A'nın kapısına doğru ilerliyorum. Yumruğumu kapıya vuruyorum ve inanmaz bir şekilde kapı paspasına bakıyorum.

Merhaba, ben Mat.

Boğuk ayak sesleri, bir kilidin dönüşü, sonra uzun boylu, sarışın bir adam kapıyı karartıyor. Basketbol şortu giyiyor ve kaşları çatık. Bana baktığında yüzündeki sırıtış yumuşuyor.

"Vay, vay, vay. Bakın hangi sinek çöplüğe dönmeye karar vermiş."

Onu görmezden geliyorum. "Bahis mi kaybettin?" Kaşlarını çatıyor.

"Hayır mı?"

"Yani bu karşılama paspasını gönüllü olarak mı aldınız?"

İkimiz de yere bakıyoruz ve Matt kıkırdıyor. "Bunun komik olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bence bu sizi soyulmayı hak eder hale getiriyor."

"Ama bu benim adımla ilgili bir kelime oyunu. Tanrım." Bir elini sarkık saçlarında gezdiriyor. "Sen, Penny Price, iyi bir şaka suratına tokat gibi çarpsa bile anlamazsın."

Sinirim omurgamdan yukarı doğru kayıyor. "İyi bir şakam var." "Öyle mi?"

"Uh-huh. Tak tak."

Gözleri zayıfladı. "Pekâlâ. Kim var orada?"

"En sevdiğiniz komşunuz ve önümüzdeki beş saniye içinde dairesinin anahtarını almazsa karşılama paspasınızı ateşe vermek üzere."

Matt kaşlarını çatıyor, sonra rahat bir sırıtışa geçiyor. "Hâlâ bir pisliksin, ha?"

"Maalesef."

Başını hafifçe sallayarak koridorda yürüdü ve elini tembelce sallayarak beni içeri davet etti. "İçeri gel."

ve rahatınıza bakın. Bu anahtarı bulmak biraz zamanımı alabilir."

"Neden? Dağınık mı oldun?" Ama küçük, tanıdık oturma odasında durduğumda, onun dağılmadığını anlıyorum. Hatırladığım kadar güzel ve düzenli, gri ve krem rengi mobilyalarla dolu.

"Hayır Penny, ama bana anahtarını vermiştin, ne kadar oldu, neredeyse üç yıl önce mi? Bana vermedin. Onu kapımın önüne, bir kasa biranın altına bıraktın ve sonra da iz bırakmadan ortadan kayboldun." Mutfağa doğru kayboluyor ve metalik noktalamalı bir karıştırma başlıyor. "Hala bende olduğu için şanslısın. Mutfak çekmecesinde. Hani evi olmayan her şeyi attığın çekmece var ya?" Daha fazla tıkırtı. "Lanet olsun," diye homurdanıyor. "Telefon şarj aletlerim, sim kartlarım, kim bilir ne için vidalarım var." Gürültü kesiliyor. "Vay canına, az önce bir Walkman buldum. Hatırladın mı?"

"Hayır, çünkü 21 yaşındayım."

"Hey! Senden sadece birkaç yaş büyüğüm, kızım."

Gülümsememi bastırıyorum ve kanepeye uzanıyorum. Kötü bir fikirdi. Yumuşak minderler ve sıcak nostalji ağrıyan kaslarımı bir kucaklama gibi içine çekiyor ve kısa bir an için göz kapaklarım kapanıyor. Üç yıl boyunca, bir duvarı bir uyuşturucu imalathanesiyle paylaşan boktan bir stüdyo dairede yaşadıktan sonra, burada yaşadığım birkaç ay boyunca Matt'in komşum olmasının ne kadar iyi bir şey olduğunu şimdi anlayabiliyorum. Evimin anahtarlarını aldığım gece, elinde bira ve üst katta yaşayan zehirli çift hakkında bir sürü hikâyeyle kapımı çaldı. Erkeklerle

geline, o

Harika. Konuşması kolay, gözünü budaktan sakınmıyor ve çoğu hafta sonu kafayı bulup huzura eriyor. Devil's Hollow'daki lüks akademide Beden Eğitimi ve buz hokeyi öğretiyor ve bir yabancıyla mesleğini üç denemede tahmin edebileceğine dair bir milyon dolar bahse girsem, çok borçlu olurum. Sörfçü saçları var, bol ve NHL markalı kıyafetleri seviyor ve "Sakin ol dostum" gibi sinir bozucu şeyler söylüyor.

Uyanık kalmaya çalışarak gözlerimi zorla açıyorum ve odanın köşesindeki televizyon ekranına odaklanıyorum. Bir haber muhabiri bana doğru konuşuyor, hem ifadesi hem de tonu tekinsiz. Bakışlarım önünde durduğu sahneye takılıyor. Yanan binaya ve üzerindeki karanlık gökyüzünde eriyen kalın duman dallarına.

Hemen boğazım düğümlendi.

Matt kapıda belirir, işaret parmağından bir dizi anahtar sarkmaktadır. Ekranı bir göz atar. "Atlantic City'de bir kumarhanede yangın. Sence biri kumar makinelerinde çok fazla para harcayıp intikam mı almak istedi?"

Parmaklarım iki yanımdaki hamurlu koltuğu tırmalıyor. Ulusal haber mi oldu? Lanet olsun. "Mm.

Belki de." "Polis benimle aynı fikirde gibi görünüyor."

"Ne?"

"Daha önce, kundaklama olduğundan şüphelendiklerini söylüyorlardı, kablolama gibi bir şey değil."

Avuçlarım terli olabilir ama kanım buz gibi akıyor.

"Kundakçılık."

"Bilmiyorum ama yakında öğreneceğimize eminim." Sert kahkahası oturma odasında süzülüyor ve nemli tenime dokunuyor. Ağzı hala hareket ediyor ama ben dinlemiyorum, çünkü şimdi, duman ve günah kokteyli olan pis kokumun farkına varıyorum. Çünkü şimdi tek duyabildiğim yine o aptal kelimeler.

Günahların eninde sonunda seni yakalayacak, Küçük P. Her zaman yakalarlar.

Hayır. Burada güvendeyim. Dip sessiz ve nereye gittiğimi bırakın, kimse gittiğimi bile görmedi.

"Hey, iyi misin?"

Başımı sallıyorum, yorgun olduğuma dair bir şeyler mırıldanıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Dur, eşyalarını alayım," diyor ve bavulumu kapıyor.

Onu koridor boyunca takip ediyorum, kilidin sert olmasıyla ilgili bir şeyler söylerken yarı dinliyorum ve sonra eski dairemin girişinde duruyoruz.

Matt yumruğuyla elektrik düğmesine basıyor ve ortalık bayat sarı bir ışığa boğuluyor. Dikkatli bir gözle her şeyi inceliyor, kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. Üç yıldır dokunulmamıştı, bu yüzden tavanın çökmesini ya da farelerin yatak odasını ele geçirmesini bekliyordum.

Bunun yerine, ince bir toz tabakasının altında zaman içinde donmuş. Hiçbir şey değişmemiş. Koridor hâlâ bir hapisane hücresi büyüklüğünde ve gelişigüzel boyanmış. Çok da büyük olmayan oturma odasına açılıyor. Satın aldığım iki kişilik kanepeler

Craigslist iyi dayandı. Önünde kadranı olan çok eski bir televizyonla karşı karşıya. Bakışlarımı lekeli gri halıya dikiyorum ve üzerinde çıplak ayakla yürümeden önce iyice süpürmeye yemin ediyorum.

"Bıraktığım gibi duruyor," diyorum, göğüs kafesimin içinde ılık bir rahatlama alevleniyor.

"Öyle mi? Tanrım," diye mırıldanıyor Matt. Döndüğümde onu kapının pervazına yaslanmış, yüzüne şaşkınlık bulaşmış halde görüyorum. "Bana burayı gecekonducuların ele geçirdiğini söyleseydin sana inanırdım. Buranın ne kadar boktan bir yer olduğunu unutmuşum."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. Alkolizm ailemi ele geçirdiğinde, şehirdeki evimiz çürümeye başladı. Çiçekli duvar kâğıtları soldu ve granit mutfak tezgâhları, sabunlu suyla ne kadar sık uğraşırsam uğraşayım parlaklığını kaybetti. Çalıntı temizlik ürünleri ve biraz da el yordamıyla elimden geleni yaptım ama annenizin hasta kokusunu oturma odasındaki halıdan kalıcı bir koku bırakmadan önce ancak bu kadar çok temizleyebilirsiniz. Benim de kendimi umursamaya zorlayabileceğim çok az zaman vardı.

Onlar vurulduktan sonra, sonraki beş yıl boyunca koruyucu aileler arasında gidip geldim, yetim gençler için değil, ara sıra gelen ev misafirleri için yapılmış steril odalarda kaldım. On sekiz yaşıma bastığım gün bir avukat aradı. Votka shotları ve tutarsız tartışmalar arasında annemle babamın vasiyetname yazacak vakti olmamıştı ama anlaşılan off-shore bir banka hesabına para yatıracak kadar zekilerdi

yasal yaşa geldiğimde. Saçma sapan bir hikayeydi ama daha derine inmek umurumda değildi çünkü bu yeri satın almama yetecek kadar para vardı. Sadece birkaç ay kaldıktan sonra eşyalarımı topladım ve bir TIR'a atlayıp yeni bir maceraya atıldım. Bir kıyıdan diğerine parlak ışıkları takip ettim ve Atlantic City'ye geldim. Oradaki stüdyo dairemde sabahları ciğerlerinizi yakan türden bir küf vardı, bu yüzden eve döndüğüm için mutluyum.

Odayı geçip elimi uzak duvara dayalı cam yemek masasının üzerinde gezdirirken Matt'in bakışları beni takip ediyor. Perdeyi aralayıp aĞağıdaki Arnavut kaldırımllı sokağa bakıyorum. Tam karĞıda bir fırın var ve burnumu cama dayayıp sağa bakarsam, lokantanın kırmızı, plastik kabinlerini seçebiliyorum.

Devil's Dip'in olayı da bu. Hiçbir şey değışmez. "Seni kasabaya geri getiren neydi?"

Sırtımdaki kaslar gerildi. Gerçek şu ki, hayatımı bir bavula doldurup Atlantic City'den ayrıldığımda, Sahil'e dönmek aklımdaki son şeydi. Beni Portland'a kadar götüren otobüsten inene kadar bunu düşünmemiştim. Bir otobüs durağının altında titrerken ve nereye gideceğimi bilemez haldeyken Google'a Batı Yakası'ndaki en sakın kasabalar yazdım. Devil's Dip, Wendy Wanderlust'ın seyahat blogunda üç numaraydı. Tesadüfen, otuz dakikadan kısa bir süre içinde Devil's Cove'a giden bir otobüs vardı ve

Biletin fiyatı cebimdeki bozuk paraya denk geliyordu.

Hayatımı özetleyen şans işte böyle bir şey.

"Muhteşem havayı kaçırdım," diye cevap verdim kuru bir sesle.

Kıkırdıyor. "Öyle mi? İş buldun mu?"

Sıradaki engelim bu: Devil's Dip'te bir iş bulmak. Bu neredeyse imkansız olacak, çünkü küçük bir kasabada her şeyden sadece bir tane var. Bir bakkal, bir lokanta, bir pizzacı. Görünüşe göre bu işletmelerde çalışan insanlar hayatları pahasına işlerine tutunuyorlar ve sadece biri öldüğünde ya da emekli olduğunda boş yer oluyor.

"Hayır, ama giden birini duyarsanız bana haber verir misiniz?"

"Ah, eminim Cove'da milyonlarca bar ve restoran vardır-"

Sözünü kestim, sert ve hızlı bir şekilde. "Yerel kalmak istiyorum, bu yüzden sadece Devil's Dip'e bakıyorum."

Cove yok, Hollow yok. Ellerimi derin ceplere sokmak çok cazip olurdu ve artık bunu yapmamaya çalışıyorum.

Matt'in bakışlarındaki kuşkuyu görmek için tam zamanında arkamı dönüyorum. Ağzını açıyor, şüphesiz dilinde bir yığın soru var, ama ben ondan önce davranıyorum. "Eşyalarımı taşımama yardım ettiğin için teşekkürler. Belki bu hafta sonu görüşürüz, eğer buralardaysan?"

Bir aptalın bile kaçıramayacağı bir ipucu. Kendini kapının çerçevesinden itti ve koridordaki gölgelere doğru iki adım attı. "Elbette, sizi yalnız bırakayım." Ön kapıda duraklar. "Yarın için bir planın var mı?"

"Ne teklif etmek üzere olduğunuza bağlı."

"Bir düğün. Bedava yemek, bedava içki ve iyi vakit. Ne dedin sen?"

Kaşlarımı çattım. "Kim evleniyor?" "Rory Carter'ı hatırlıyor musun?"

İnledim. Rory'den hoşlanmadığım için değil, tam tersi aslında. Sahildeki en iyi kızlardan biri. Devil's Dip'teki diğer tek okula gidiyordu ve aynı zamanda sokağın sonundaki lokantada gece vardiyasında çalışıyordu. Her gittiğimde bana fazladan bir porsiyon patates kızartması ya da sıcak çikolata verirdi ve o masaları temizleyip stok kontrolü yaparken ben de ona eşlik ederdim. Muhtemelen sadece ailem öldüğü için bana iyi davranıyordu ama yine de bir kadın arkadaşına en yakın olduğum şeydi.

Hayır. İnledim çünkü Rory benimle aynı yaşta, yani insanların her şeyi çözdüğü yaştayım.

Öte yandan ben, işimi çözmüş olmaktan çok uzağım.

"Kiminle evleniyor? Tanıdığım biriyle mi?"

Matt düşünceli düşünceli başını sallıyor. "Hayır, onu tanıyacağını sanmıyorum. Peki, ne diyorsun? Benimle çıkmak ister misin?"

Yanağımın içini çiğneyip düşündüm. Sanırım eski yüzleri görmek güzel olurdu ve muhtemelen dolabımda tozlanmaya yüz tutmuş uygun bir elbisem vardır. Ayrıca, belki işe alım yapan biriyle tanışırım.

"Bana flrtm demediğin sürece varım."

"Hayır, sen benim randevum değilsin, sen benim ekrimsin. Hoşlandığım kız gidiyor."

"Ne yani? Banyoda ona seni vmemi mi istiyorsun?"

"Hayır; bana aşıkmuşsın gibi bakmanı ve şakalarımaya gülüyormuş gibi yapmanı istiyorum. Sonra, smokin içinde ne kadar seksi göründüğümü fark ettiğinde, ortalıktan kaybolmanı istiyorum."

şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bu daha önce hiç işine yaradı mı?"

Bana göz kırptı. "Bilmiyorum, hiç denemedim. Seni ğleden sonra ikide alırım."

Dairemden çıkıp gidiyor, beni düşüncelerim ve ısıtma ünitesinin gürültülü vızılıtsından başka bir şeyle baş başa bırakmıyor.

Duş. Kokuşmuş otobüslerin arkasında, yürüyen, konuşan bir kl tablası gibi kokarak geçirdiğim neredeyse  günden sonra, duş düşüncesi benim için cennetten bir parça, soğuk olsa bile, çünkü henüz su ısıtıcısını açmadım. Paltomu yere bırakıyorum ve kendimi bu çok dar elbiseden sıyrıyorum. Diğer tüm kıyafetlerimin toplamından daha pahalı olmasına rağmen, onu atmak için sabırsızlanıyorum. Geri kalan her yerim duman ve ter kokuyor olabilir, ama bu elbise viski ve yakın temas kokuyor ve onu bir daha asla görmek istemiyorum.

Ayrıca, bu benim geçmişimin bir parçası. Yarın uyanacağım ve iyi olacağım.

Buz gibi su vücudumdan aşağı akıyor, saçlarımı nemlendiriyor ve kürek kemiklerimin arasındaki gerginliği ısıtıyor. Buna rağmen kendimi daha rahat hissediyorum çünkü ufukta yeni bir hayat vaadi var. Devil's Dip'e geri dönmek bana ikinci bir şans ve yeniden başlayabileceğim bir yer verdi. Martin O'Hare'in beni asla bulamayacağı bir yer.

Ben düz gidiyorum.

Bir iş bulacağım ve bir haftadan daha uzun süre çalışacağım.

Ve sonunda bu dünyada erkeklerin parasını almak dışında beni neyin ilgilendirdiğini bulacağım.

Kurulanıp saçlarımı çözdüğümde, dudaklarımda küçük bir memnuniyet gülümsemesi beliriyor. Pofuduk çoraplarımı giyip koridordan yatak odasına doğru ilerliyorum; tavanından çıplak bir ampul sarkan tek kişilik bir yatak beni karşılıyor. İç çekerek giysi bohçamı yatağın dibine bırakıyorum ve ceketimin cebinden bir şey döşeme tahtalarının üzerine düşüyor.

Raphael Visconti'nin saati. Yatağın kenarına oturdum ve onu elime aldım. Başparmağımı pürüzsüz kristal yüzünde ve deri kayışlarının uzunluğunda gezdiriyorum.

Garip bir şekilde hâlâ sıcak, sanki birkaç dakika önce kalın bileğinden çıkarıp cebime koymuş gibi. Belki aşırı yorgunluktan, belki de artık sertifikalı bir psikopat olduğumdan, ama nedense onu burnuma götürüp içime çekiyorum

kokusu. Deri ve tıraş losyonunun keskin kokteyli midemin çukurunda küçük, titrek bir alev tutuşturuyor ve karanlık, tehlikeli bir an için bara geri dönüyorum. Kehribarın yavaş girdapları, gümüşün parıltıları ve ısıltılı yeşil ile çevriliyim.

Refleks olarak kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

Tanrım, yorgun olmalıyım, çünkü siktir et onu. Kim olduğu ya da kaç tane koruması olduğu umurumda değil, bana çekiçle saldırdı. En kötüsü de ne? Bu onun için bir tür şaka gibi görünüyordu.

Yatağa uzandım ve küçük bir kahkaha attım. Elimde değil, çünkü o anda dehşete kapılmış olmama rağmen hala adrenalinin etkisindeyim. Büyük kazançlar sadece büyük risklerle gelir ve ben de bu gece kesinlikle her şeyi riske attım.

Eğlencem toz gibi tenime çöküyor ve yerini göğsümün arkasında donuk bir ağrıya bırakıyor. Dürüst olmak gerekirse, dolandırıcılık yöntemlerimi özleyeceğim. Bu oyunu sıkıldığım için değil, doğru olan bu olduğu için bırakıyorum.

Her zaman bunun yanlış olduğunu biliyordum, bu yüzden son üç yılımı doğru bir kariyer bulmaya çalışarak geçirdim. Atlantic City'ye geldiğimde yaptığım ilk şey kumarhaneleri incelemek, ikincisi ise bir kütüphane kartına kaydolmak oldu. Her Pazartesi, Aptallar İçin bölümünün önünde durur, gözlerimi kapatır ve işaret parmağımı kitapların sırtlarında gezdirirdim. Hangi kitaba denk gelirsem geleyim, konusu ne kadar sıkıcı olursa olsun okumak zorundaydım. Mantiğim şuydu: Belki, sadece belki, sayfaların arasında bir şeyler bulabilirdim.

İçimdeki karanlık. Kart saymanın ya da kenarları ayırmanın ya da bir adamın pantolonundan cüzdanını çıkarmanın heyecanına yaklaşan bir şey, o benim göğüslerimle ilgilenirken.

Ama şu ana kadar bir şey çıkmadı. Almanca dilbilgisi. Emlak. Trainspotting. Elime aldığım her kitap beni gözyaşlarına boğdu.

Yataktan kalkıyorum ve saati saklamak için ön cebine koymak üzere bavuluma doğru yürüyorum. Yarın nasıl satacağıma karar veririm.

Yataktan bir yığın giysi alırken, altında yatan bir şey gözüme çarpıyor.

Bir kart.

Onu alıp ters çeviriyorum.

Adsız Günahkarlar. Harfler altın kabartmalı ve altında ipeksi siyah rakamlarla basılmış bir numara var. Birkaç ağır saniye boyunca ona bakıyorum ve sonra hiç düşünmeden Orta Batı'da bir kamyon durağından aldığım kullan-at telefonu elime alıp numarayı tuşluyorum.

Hat üç kez çalıyor, sonra sesli mesaj servisine bağlanıyor.

"Adsız Günahkârlar'a ulaştınız," diyor robotik bir kadın sesi. "Sinyal sesinden sonra lütfen günahınızı bırakın."

Uzun bir bip sesi duyulur ve ardından statik bir sessizlik gelir.

Yatağa uzandım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

"Merhaba, eski dostum. Uzun zaman oldu."

CHAPTER

Four

Penny

SPERİ IŞIKLARI, GÜMÜŞ servis tepsileri ve şampanya flütleri inci grisi gökyüzüne karşı göz kırpmıyor.

Buz tutmuş gölün kenarında, ağlayan söğütler rüzgârda titriyor ve gölün ortasında mini bir orkestra yüzen bir platform üzerinde telleri koparıyor ve riftler yapıyor.

Şeytan Korusu'nun kalbi bir Gotik Aşk romanının sonsözüne, mükemmel bir Sonsuza Dek Mutlu Son'a dönüştürülmüştür. Ancak hiçbir romantizm buranın buz gibi olduğu gerçeğini ortadan kaldıramaz.

Matt elime bir şampanya kadehi tutuşturdu. "Biliyor musun, sanırım Fransız Rivierası'nda evleneceğim."

Bakışlarımı boş beyaz sandalye sıralarından çekip komşuma bakıyorum. Bir meşe ağacının gövdesine yaslanmış, bira şişesinin kenarından manzarayı seyrediyor.

Törenin başlamasına daha on beş dakika var ama o çoktan papyonunu gevşetmiş.

"Fransız Rivierası'nı bile heceleyemiyorsun, aptal."

Bana yan yan sırtıyor. "Bütün gece böyle sinirli mi olacaksın? Üzgün olduğumu söyledim zaten."

"Özür dilemek meme uçlarımda donmasını engellemeyecek."

Matt dün gece beni davet ettiğinde düğünün açık havada olacağını söylememişti. Beni sırt dekolteli mavi bir elbiseyle, koluma astığım ceketimle ortak koridorumuza çıkarken gördüğünde de bundan bahsetmeyi düşünmedi. Şimdi, kendisi ateşli ve rahatsız olmasına rağmen, uğruna burada olduğu kız yanlış anlar diye ceketini bana vermiyor.

"Çoraplarımı alabilir misin?" diye teklif etti onu sert bir bakışa maruz bıraktıktan sonra. "Kaşmir değiller ama öyle hissettirdikleri kesin."

Onun büyüleyici teklifini reddettim, bunun yerine çenemi sahte kürk mantomun yakasına gömmek ve sürekli iki adım dans etmekle yetindim.

"Peki ya sen?" "Ha?"

"Nerede evlenmek istiyorsun?"

"Evlenmek istemiyorum," diye homurdanıyorum. Tepkim istemsiz bir refleks. O kadar kararlı bir karar ki neredeyse DNA'ma işlenmiş.

"Hiç mi?"

"Hayır."

"Ya aşık olursan?"

Şampanyamdan kalanları yudumluyorum, boş bardağı yanımdan geçen bir tepsiye koyuyorum ve yeni bir tane alıyorum. "İçmeyeceğim."

"Bunu bilmeniz mümkün değil."

"Kadınlar aşık olmaz, Matt. Tuzaklara düşerler. Tatlı yalanlar ve yumuşak vaatler onları cezbeder. Sonra yıllar, belki de on yıllar sonra, bir yabancıya bağlandıklarını fark ederler; bebekler, ipotekler ve oğullarına karşı sağlıksız takıntıları olan kayınvalideler gibi şeyler zincirlerini daha da ağırlaştırır. Bazıları boşanır; bazıları ise zincire bağlı kalmanın daha kolay olduğuna karar verir."

Ağır sessizlik rüzgârda ıslık çalıyor. Matt'e dönüyorum ve yüzündeki ifadeye sırtıyorum. "Ne? Çok mu fazla?"

"Siktir, Pen. Seni kim incitti?"

Bu kez gülüyorum, soru karşısında kolyemin karıncalanmasını görmezden geliyorum. Teorim sadece beni inciten adamdan değil, aynı zamanda dolandırıcılık deneyimlerimden de kaynaklanıyor. Barlarda ya da kumarhanelerde bana yaklaşan erkeklerin yüzde sekseninin evli olduğunu söyleyebilirim. Kalçama uzanan her yüzüklü el ile birlikte kalbimde bir yara izi daha oluşuyordu. Elbette, ceplerini doldurmayı kolaylaştırıyordu ama aynı zamanda içimde bir boşluk hissetmeme neden oluyordu. Çünkü her evli erkeğin arkasında, onun bir pislik olduğunu fark etmeyen bir kadın vardır.

Gölden uyuşuk bir senfoni yükseliyor ve toplanan kalabalığın arasından alçakta asılı duran bir sis gibi sızıyor. Matt'in gözleri bir gezgin gibi çalışarak gelen konukları

tararken

tembelce etrafımızı seyrediyorum. Bardaki kadınlar martinilerini yudumluyor ve tasarım çantalarından birinin üzerine yeni doğmuş bir bebek gibi titriyorlar. Erkekler üçlü gruplar halinde viskilerini yudumluyor, anlamadığım bir dilde mırıldanıyorlar.

Anlamadığım bir dil.

Buz gibi bir tedirginlik beni olduğum yerde dondurduğunda, kadehim dudaklarımın yarısına kadar gelmişti. Kadehimde köpüren baloncukların üzerinde keskinleşen bakışlarımla bardaki kadınlara dönüp gözlerimi kısıyorum. Elllerinde dolaştırdıkları çanta sadece tasarım değil, lanet olası bir Birkin. Altı yıllık bekleme listesi olan.

Yutkunuyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. Hayır. Kesinlikle olmaz. Dikkatimi tekrar bize en yakın olan adamlara çeviriyorum ve kıyafetlerine çılgınca göz gezdiriyorum. Hepsi ipek cep mendilleriyle süslenmiş smokin giyiyor. Bir düğün için standart. Ama sonra özellikle bir adama odaklanıp detaylarını inceliyorum. Gömlek yakasının altında kaybolan altın zincir. Bronzlaşmış bir elin arkasındaki büyük haç dövmesi ve onun üzerinde duran Rolex Daytona.

Sonra çevresel görüşümde bir şey kayıyor ve yükselmiş halim onu yakalamak için başımı kaldırmama neden oluyor. Açıklığın diğer tarafındaki iki meşe ağacının arasında, gölgelerin içinde bir adam gizleniyor. Sadece geniş silüetinden ve kalabalığı tarayan gözlerinin parıltısından fark edilebiliyor. Solda, başka bir gölge, başka bir konsantre bakış.

Demir kaplı bir güvenlik halkası. Ve bu kıyı şeridinde buna ihtiyacı olan sadece bir aile var.

"Matt," diyorum kararlılıkla. "Rory yine kiminle evleniyor demiştin?" Sessizlikle karşılaşıyorum. "Matt mi?"

Gözlerimi gölgelerden ayırıp ona bakıyorum ama o başka bir şeye odaklanmış. Sert bir omurgayla, kırmızı elbiseli siyah saçlı bir kadının kalabalığının arasından sıyrılıp oturma alanının arkasında sohbet eden bir gruba katılmasını izliyor.

"Pen, bize biraz daha içki getir," diye mırıldanıyor, gözlerini ondan ayırmadan.

"Ama senin biran dolu, benimki de-"

Elimden flütü kapıyor ve ikimizin içkisini de ayaklarının dibindeki çamurlu su birikintisine döküyor.

İçgüdüsel olarak ona karşılık vermek için ağzım açılıyor ama beynim buna karşı çıkıyor. Akılsız bakışlarına bakılırsa, yaslandığı kalın gövdeden daha fazla bilgi alabilirdim zaten.

Bara doğru ilerliyorum, tenim farkındalıkla uğulduyor, kulaklarım yanından geçtiğim her konuşmadan parçalar yakalamak için geriliyor. Rory Carter bir Visconti ile evleniyor olamaz. İmkânı yok. Müstakbel kocası onların gözde çalışanlarından biri olmalı, belki Cove'daki kulüplerden ya da restoranlardan birinde müdür falan. Çünkü büyürken, hiçbir zaman o Şeytan Dibi kızlarından biri olmadığına eminim, karartılmış bir araba Ana Cadde'nin kaldırımlarında yuvarlanırken boyunlarını bükenlerden. Ders kitaplarına Dante Visconti'nin adını bir kalbin içine yazdığını hayal bile edemiyorum.

Tor Visconti'nin kulüplerinden birine sahte bir kimlikle girmeye çalışmış ve kadife bir ipin arkasında adamın kendisini görmeyi ummuş.

Bara ulaşıyorum ve arkasındaki kız bir şişe şampanyayı nasıl açacağını düşünürken sabırla bekliyorum. Kıpır kıpırım, bakışlarım hem dikkatle hem de merakla dolaşıyor ve bunun tek nedeni ellerinde Washington Eyalet Hapishanesi'nin tüm nüfusunun toplamından daha fazla kan olan adamlarla çevrili olmam değil. Hayır, çünkü gözümü ayırmadığım iki Visconti var. Biriyle daha dün gece tanıştım, diğerini ise yıllardır tanıyorum.

Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi, derin ve yumuşak bir ses sırtıma dokunuyor.

"Bu paltoyu en son gördüğümde beni bin dolar için haraca bağlamıştın."

Barın kenarına tutunuyorum ve göz kapaklarım titreyerek kapanıyor. Arkamı dönmüyorum, henüz değil. Kısmen boğazıma dolan duygular saklanamayacak kadar yoğun olduğu için, kısmen de zamanın ne kadar hızlı geçtiğiyle yüzleşmek istemediğim için.

Nico Visconti asla yalancı biri olmadı, ama bu palto hakkında yalan söylüyor. Onu en son, on sekizinci yaş günümünden birkaç hafta sonra, sabahın ikisinde beni Devil's Cove otobüs garajına bırakırken görmüş.

Kıyı'nın sorunu da bu. Geçmişim tüm gölgelerinde saklanıyor ve hiç beklemediğim bir anda ortaya çıkıp beni boğmakla tehdit ediyor.

Vücudunun sıcaklığı benimkinin etrafında dönerek yanımda durdu. Boynumu sağa çeviriyorum ve tembel bir gülümsemenin altını çizdiği fırtına grisi gözlerle karşılaşıyorum. Kalbim ikiye bölünüyor ve barı kaplayan viski şişelerini inceliyormuş gibi yaparak tekrar başka tarafa bakıyorum.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Küçük P."

Bana taktığı lakap göğüs kafesimin altındaki karanlıkta bir kibrit yakıyor. Büyürken nefret ederdim. Küçümseyici geliyordu, benden çok az büyük olduğu gerçeğiyle daha da kötüleşti. Aramızda sadece birkaç yaş fark vardı ama kaderimizde hep ayrı dünyalar olmak vardı.

Nico'yu kendimi bildim bileli tanıyordum ama sadece sima olarak. Visconti Grand Casino'nun bir köşesinde elinde diyet kola ve not defteriyle oturan sessiz, çelimsiz bir çocuktü. Annemden onun Alberto Visconti'nin yeğeni olduğunu ve babasının da Devil's Hollow'daki viski şirketinin sahibi olduğunu öğrenmişim.

İlk kez vestiyerde konuşmuştuk. On yaşındaydım, boynumdaki yeni dört yapraklı yonca kolyenin ağırlığına hâlâ alışmaya çalışıyordum. Akşam yemeğini pahalı paltoların arasında yemeye başlamışım, çünkü diğer odada poker oynayan adamların gerçek arkadaşlarım olmadığını zor yoldan öğrenmişim.

Nico yanıma sokuldu ve dakikalar gibi gelen bir süre boyunca yeniden ısıtılmış lazanyama baktı. Sonra sessiz bir soru sordu. "Neden erkeklerden zarlarına üflemeleri için bir dolar almaya başladın?"

Gerçek nedeni yuttum ve ona umutsuzca inanmak istediğim şeyi söyledim. "Çünkü şanslıyım."

Her zaman eline yapışmış olan not defterini kaldırdı ve ince bir parmağıyla ona dokundu. "Aptal insanlar şansa güvenir; akıllı insanlar ise şansın beceri ile optimize edilebileceğini bilir."

Sonra kitabını açtı ve beni avantajlı kumar dünyasıyla tanıştırdı. "Bu evi aldatmak değil," diye fısıldadı. "Kazanma ihtimalini kendi lehinize çevirmek için istatistiksel olasılıkları ve hesaplanmış gözlemleri kullanmaktır." Konuşurken kapıya doğru baktı ve sonra biraz daha yaklaştı. "Ama yine de kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin."

Ben söylemedim. Sonraki dört yıl boyunca, haftada üç kez vestiyer odasında buluşup kart sayma, kenar sıralama ve karışık izleme alıştırmaları yaptık ve ben bunu kimseye söylemedim.

Rutinimiz ailemin öldürülmesiyle sekteye uğradı. Ortalık yatıştıktan ve polis geri çekildikten sonra, koruyucu ailelerdeki misafir odalarının tavanlarına bakarak geçirdiğim gecelerden huzursuz oldum ve gizlice kumarhaneye gitmeye başladım. Gittiğim ilk gece Nico bana basit bir soru daha sordu.

"Bu konuda konuşmak mı istiyorsun, yoksa dikkatinin dağılmasını mı?"

Dikkat dağıtmayı seçtim ve o zaman bana nasıl yankesicilik yapılacağını öğretti. Bar hileleri ve dikkat dağıtma dolandırıcılığına geçtik ve on sekiz yaşıma geldiğimde öğrenci ustadan daha iyiydi.

Buz gibi havayı ciğerlerime çekiyorum ve sonunda Nico'ya doğru dürüst bakacak cesareti buluyorum. Tanrım. Farklı görüneceğini biliyordum ama bu kadar farklı değil. Sırık gibi vücudu irileşip sertleşerek heybetli bir siluete dönüşmüş ve çocuksu sırtışı yakışıklı bir gülümsemeye dönüşmüş. Sayılarla kafayı bozmuş bir inekten dövmeli bir uyarı işaretine dönüşmüş. İri cüssesinden boynundaki ateş püsküren ejderhaya kadar her şey tehlike, tehlike diye bağıyor.

Stanford'da geçirdiği üç yılın ona bunu yapmadığı kesin.

"Seni görmek güzel Nico," diyorum küçük bir gülümsemeye.

Başını sallıyor ve sonra rahat bir sessizlik içinde barmenin gelmesini bekliyoruz. Başını kaldırıyor ve şampanya şişesinin tezgâha çarpmasına izin veriyor. "Çok özür dilerim Bay Visconti. Size ne ikram edebilirim?"

"Bir Smugglers Club ve limonatalı votka." Bana döndü, kaşları kalkıktı. "Bugünlerde daha medeni değilsen tabii?" Başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor. "Votka ve limonata o zaman."

Barmen hafif bir titremeye viskimi dolduruyor ve votkamı düzeltiyor. İyi bir ölçü olsun diye içine bir dilim misket limonu atıyor ve bu bana annemi hatırlatıyor, çünkü o da eskiden böyle yapardı - alkolizmini daha sofistike göstermek için içkilerine bir dilim limon, misket limonu ya da şeker eklerdi. Bu numarayı çok çabuk bıraktı; sonunda likörü doğrudan şişeden içmeye başladı. İçtiğim zaman ailemi düşünmemeye çalışıyorum. Eğer

önlem olarak alışkanlıklarımı değiştirirsem, onlar gibi olduğumu kabul etmek zorunda kalırım. Ve ben onlar gibi değilim.

"Yani." Nico bardağımı barda kaydırıyor ve kolunu bardağa yaslıyor. "Burada ne işin var?"

Matt'e söylediğim aynı saçma bahaneyi söylemek için ağzım açılıyor. Ama Nico benim için bir ağabey gibiydi; ona bundan daha fazlasını borçluyum.

"Çünkü haklıydın." Büyük bir yudum aldığımda gergin çenesi bardağımın kenarının arkasında kayboluyor.

On sekiz yaşına geldiğimde ve bir hafta içinde istifa etmeden veya kovulmadan bir işte tutunmanın imkansız olduğunu fark ettiğimde, öğrendiğim her şeyi uygulamaya koymaya ve Cove'daki masalara gitmeye karar verdim. Blackjack benim tercih ettiğim oyundu ve kart sayma her zaman en iyi olduğum şeydi. Tabii ki Visconti Grand'dan vebadan kaçır gibi kaçtım ama Nico'nun ne yaptığını anlaması hiç zaman almadı. Çok kızmıştı. Çünkü kart saymak yasadışı olmasa da kumarhanelerde pek hoş karşılanmıyor. Peki Visconti kumarhanesinde? Dizlerinin üzerine çöküp kafana bir kurşun sıkmaları için yalvarabilirsin.

Stanford'da matematik okumak için şehirden ayrılıyordu ve bana maskaralıklarına devam etmek istiyorsam benim de aynısını yapmam gerektiğini söyledi. Beni otobüs terminaline götürdü, elime bir tuğla dolusu not tutuşturdu ve bir veda mesajı bıraktı.

"Unutma, ne kadar şanslı olduğunu düşünürsen düşün, günahların eninde sonunda seni yakalayacaktır, Küçük P.

Her zaman yakalarlar."

Nico Őimdi baŐımın űstünden misafir denizini seyrediyor. "Kaçıyor musun?" diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Hayır." Olabilir.

"Seni arayan biri var mı?"

"Hayır." Umarım yoktur.

"Geri döndüğüne göre Cove'u vurmayı mı planlıyorsun?"

Güvenle söyleyebileceğim tek 'hayır' bu. "Ben düz gidiyorum."

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Devil's Dip'teki daireme geri döndüm ve düzenli bir iş arıyorum."

"İyi fikir. Zaten Cove Şu anda güvenli değil. O yüzden bana bir iyilik yap ve oradan hep birlikte uzak dur, tamam mı?"

"Neden?"

Dikkati yine başımın arkasına kayıyor. Bu kez bakışlarını takip ediyorum ve Tor Visconti'nin arka sıradaki sandalyelerde oturduğunu, cep telefonunu kulağına dayadığını görüyorum.

"Aile dramı."

Omurgamdan aşağı yuvarlanan űrpertiye bastırmak için içkimi yudumluyorum. Evet, bilmek istemiyorum, sadece meraklı olmak için bile. Geçen hafta bana bir ömür yetecek kadar dram yaşadım.

Birkaç dakika daha sohbet ediyoruz, son üç yılın katmanlarını soyuyoruz, o sırada ani bir tedirginlik yavaş hareket eden bir dalga gibi bedenimi sarıyor. Anlattığım

anekdot

Nico'nun çekip gittiğini söylüyor. Ensemi okşayan soğuk gölgenin fazlasıyla farkındayım, fazlasıyla dikkatim dağılmış durumda.

Bu düşününün Viscontiler tarafından kirletildiğini fark ettiğim an, Raphael'le tekrar karşılaşma talihsizliğine uğramamın an meselesi olduğunu anladım. Belli ki Sahil'i ziyaret etmesinin sebebi bu. Ama yine de, bunun kaçınılmaz olduğunu bilsem bile, sesinin ipek bir battaniye gibi omuzlarıma örtülmesine hazırlıklı değilim.

"Nico, tören başlamak üzere, bu yüzden korkarım seni buradaki hanım arkadaşından çalmak zorundayım."

Soğukluk değişirken yutkunuyorum ve sonra o benim çevresel görüşümde. Lacivert, beyaz ve altından oluşan puslu bir görüntü. Bakmaya cesaret edemediğim saten kaplı bir heykel. Bunun yerine, hem şakaklarımdaki gümbürtüyü hem de yanağımı kabartan bakışları görmezden gelip, yavaşça çamura batan açık parmaklı stilettolarıma bakıyorum.

"Ama tabii ki önce bizi tanıştırmamanız kabalık olurdu."

Bizi tanıştırmak mı? Kızgınlık, kaşıntılı ve sıcak bir şekilde boynumdan yukarı süzülüyor. Yirmi dört saatten az bir süre önce bileğinden altı haneli bir saat alan kızı nasıl hatırlamaz? Çekiçle kovaladığı kızı? Sadece sinirlenmekle kalmadım, aynı zamanda kırıldığımı da fark ettim. Aptalca, gerçekten. Ama ben bütün gece onu düşündüm, o ise beni hiç düşünmedi.

"Penny, Rafe. Rafe, Penny," diyor Nico tembelce, gevşek elini ikimizin arasında gezdirerek. Sehpaya yaslanmış

bir kez daha arkamdaki bir şey dikkatimi dağıttı.

Ona zaten tanıştığımızı söylemek istiyorum ama o zaman nasıl olduğunu soracak ve dün gece kuzenini dolandırdığımı öğrenmekten pek hoşlanacağını sanmıyorum. Özellikle de bu kuzeni. Heteroseksüel olduğumu söylemem pek iyi olmaz.

Daha fazla erteleyemeyerek cesaret için azı dişlerimi birbirine kenetliyorum ve dikkatimi yukarı doğru çekiyorum. Gözlerim şimdiye kadar gördüğüm en parlak kahverengi deri parmak uçlarında başlıyor. Lacivert takım elbise pantolonunun jilet gibi keskin ön kıvrımını takip ediyor, yeleğin altın düğmelerine tırmanıyor ve bir sonraki nefesimi çalacak kadar yoğun bir bakışa takılıyor.

Vay anasını. Belki de artık içkinin ve ortam ışığının etkisiyle kenarları yumuşamadığı içindir, ama varlığı hatırladığımdan daha heybetli. Üzerimde yükseliyor, takım elbisesinin kesiminden elmacık kemiklerinin ve çenesinin açısına kadar temiz, düz çizgilerden oluşan bir ağ. Kıyafetindeki her kırıksıklık kasıtlı; kafasındaki her simsiyah saç yerli yerinde.

Raphael Visconti cilalanmış mükemmelliğin bir resmi. Ve bununla ilgili bir şey... şey, beni keyifsiz hissettiriyor.

Gülümsüyor ve omurgamda bir elektrik çarpması hissediyorum. Tam olarak kim olduğumu hatırlıyor.

"Seninle tanışmak bir zevk Penelope."

Tam ismimi duyunca yanaklarım kızardı. Ona adımın Penny olduğu daha yeni söylendi ama o bunun bir şeyin kısaltması olduğunu varsayıyor. Küstah herif. Onu düzeltmeyi reddediyorum,

Çünkü bunu yaparsam bir şeyler kazanacakmış gibi hissediyorum. Bunun yerine, bakışlarını tutuyorum ve ipeksi tonuna uymaya çalışıyorum.

"O zevk bana ait, Raphael."

Zafer. Kibar gülümsemesinden önce gelen bir kızgınlık olarak göğsümde titriyor. Kısacıktı ve gözümü kırpmış olsaydım kaçırabilirdim.

Gözümü kırpmadığıma sevindim.

Bakışlarını üzerimde tuttukça kafamın güzelliği kayboluyor. Bakışları kolay ve tereddütsüz ama yine de sıcaklığı elimi sıcak bir musluğun altında gezdiriyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor. Giderek daha da ısınıyor, ta ki yanmaya dayanamayıp gözlerimi kaçırana kadar.

Kısmen sakinleşmek için, kısmen de beni kurtaracağı umuduyla dikkatimi Nico'ya çeviriyorum.

"Gitmem gerek," diye homurdanarak viski bardağını barın üzerinden aldı. "Benny o sunucuyu biraz daha köşeye sıkıştırırsa cinsel taciz suçlamasıyla karşı karşıya kalacak." Yanımda durdu ve omzumu sıktı. "Törenden sonra görüşelim, Küçük P."

"Bekle-"

Ama artık çok geç. Kalabalığın arasından ağabeyine doğru kayışını izlemek için dönüyorum ve midem sönen bir balon gibi batıyor. O amansız bakış hala sırtımdayken, bir çift kadın taşağı büyütmekten ve geri dönmekten başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

Raphael göz

kırıyor.

Kaşlarımı

çatıyorum.

Sonra kendini bardan itti ve bir adım öne çıktı. Ben bir adım geri atamadan elini cebinden çıkarıp ceketimin cebine uzanıyor.

Paltomun bir tarafını yavaşça açıp altındaki mavi elbisemi daha fazla ortaya çıkarırken nefesimi tutuyorum. Parmak eklemleri ince elbisemin içinden göğüs kafesime hafifçe sürtünüyor ve kalçamın üzerinde gezinen Aralık soğuğuyla tezat oluşturan bir elektrik çatırtısı yaratıyor.

İçimdeki ürpertiği bastırıp dikkatimi tekrar yüzüne veriyorum, tam da bu sırada bakışlarının vücudumda gezindiğini görüyorum. İfadesi kayıtsız, gözlemci, sanki kıyafet alışverişi yapıyor ve bana bakmak için sadece indirimde olduğum için durdu, onun tarzı olduğum için değil.

Yine de, sahip olduğum her kuruşa bahse girerim ki bu adam hayatında hiç indirim reyonundan alışveriş yapmamıştır.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, arkalarında yumuşak bir mizah var. "Güzel elbise. Bunu da mı çaldın?"

Göz kırpıyorum. Sonra kendime gelerek ceketimi elinden çekip alıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Evet," diye bağıriyorum. Yani, muhtemelen.

Cevabımdan memnun olmuş gibi gamzeleri derinleşiyor. "Ah."

Ona hakaret etme arzusuyla yanıp tutuşurken, ağızımdan çıkacakların ne anlama geldiğini düşünemedim koca ağızımı açıyorum.

Bileğindeki Omega Seamaster'a başımla işaret ediyorum. "Güzel saat.

Onu da kaybetmek ister misiniz?"

"Ne? Diğeriini çatlak için sattın mı?"

Ne?

Geri dönüşü hızlı ve beklenmedik, yumuşak ses tonuyla çelişkili. Şaşkınlık içinde, diğeri düğün davetlilerinin duyup duymadığını görmek için etrafıma bakıyorum, sanki biri gözüme çarpıp kaşlarını kaldırırsa onun kaba cevabını hayal etmediğimi doğrulayacakmış gibi. Ama meraklı bakışlar ve kristal bardakların üzerinden fısıldaşmalardan başka bir şey yok.

Ben bir karşılık vermeyi düşünmeye fırsat bulamadan bara doğru dönüyor ve kollarını bara dayıyor. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum -belki de cezalandırılmaya aç biriyim ya da belki de tekmelenmiş bir köpek yavrusu rolünü oynamayı seviyorum

-Ama ben onun yanına

geçtim. "Amanda, izin

ver."

Barmen kızın hâlâ şampanya şişesiyle uğraştığını fark edecek kadar uzun süre bakışlarımı onun profilinden ayırıyorum. Donup kalıyor, kıpkırmızı oluyor ve şişeyi isteksizce Rafe'e uzatıyor.

"Öncelikle folyoyu çıkarmanız gerekiyor." Beni şaşırtarak şişenin ağzını ağzına götürüyor ve folyoyu dişleriyle koparıyor. Tanrım. Kalçalarımın arasında sıcak ve ilkel bir şey alevleniyor. Bunu göstermemek için yüzümün her santimini kullanıyorum. "Üstünü kavra" - iri bir elini şişenin boynuna doluyor ve diğeri yarıya kadar indiriyor - "ve işin püf noktası, Amanda, mantarı değil gövdeyi bükmek."

İri, bronzlaşmış elindeki bir tendon esniyor. Patlama

Onun kadar sofistike.

Mantarı ağızının etrafında nazikçe gezdirip içindeki gazın köpürmesini sağlarken dudaklarımdan küçük bir hava tıslaması kaçıyor. Şişeyi barmene geri veriyor, o da tutarsız bir şeyler mırıldanıyor.

"Amanda?"

Başını kaldırıp bakıyor, neredeyse acı çeken yüz ifadesi sessizce "Bana yeterince işkence etmedin mi?" diyor.

Rafe bileğini döndürerek mantarı orta ve işaret parmağının arasına alır. "Her zaman yüzünüzden uzakta açın. Bu şeyler gözünü çıkarabilir." Başını eğiyor. "Ve seninki gibi gözlerle, bu bir rezalet olurdu, değil mi?"

Mantarı havaya fırlatır, yakalar ve cebine sokar.

Yüce İsa. Bu adam yeni cilalanmış bir zeminden daha pürüzsüz.

Viskisinden tembelce bir yudum alıyor ve kenarından saatini kontrol ediyor. Sonra, sanki nabzımın attığını duyuyormuş ve bu sesin nereden geldiğini merak ediyormuş gibi, gözleri bana doğru geliyor. Gözleri saçlarımda üzerinde ve paltomun kenarlarında geziniyor, sonra açık burunlu stilettolarımda duruyor.

Dudakları eğilerek bakıyor, çünkü bu pislik bile Noel'e bu kadar yakın bir zamanda açık topuklu ayakkabı giymenin aptalca olduğunu biliyor. Bakışları tekrar benimkilere döndüğünde, dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

"Benim için bir zevkti Penelope."

Patlamadan dolayı biraz başım döndü ve aniden jöleden yapılmış bir omurgaya sahip olduğum için kendime kızdım.

içkimi barın üzerinden alıp bakışlarımı sertleştirdim. "Elbette, bunu bir ara tekrar yapalım."

Alaycılığımı sıkıca gülümsüyor ve bakışları başımın üzerinde ve etrafımızdaki düğün konuklarında gezinirken büyük bir elini yeleğinin önünde gezdiriyor. Şu anda titrek elleriyle kadehlere şampanya dolduran Amanda'ya hafifçe bakarak işaret parmağını göğsüne doğru kıvrıyor.

İnanamayarak bakıyorum.

Kesinlikle hayır. Eminim, beni çağırmıyor?

Öfke içimde kötü bir isilik gibi alevleniyor. Ben onun lanet hizmetçilerinden biri değilim, ya da bileğinin bir hareketiyle çağırdığı takım elbiseli kölelerinden biri de değilim.

Bunu ona söylemek için ağzımı açıyorum ama gözlerimiz çarpışınca itirazım buharlaşıyor. Deniz yeşili bakışları karanlık ve çekici bir şeyle titriyor. Kalçalarımın arasındaki zayıf iradeli boşluğa hitap eden bir şey. Beynim alkol ve kadife giysili hakaretler yüzünden onun ifadesine bir isim koyamayacak kadar bulanık ama hiç şüphesiz benim için biçilmiş kaftan olduğunu biliyorum.

Kasıklarına tekme atmak için duyduğum feminist dürtüye rağmen, ileriye doğru bir adım attığımı fark ediyorum ve onun çekimine teslim oluyorum. Onun yörüngesine girdiğimde, sıcaklığı ve yumuşak sabun, kolonya ve nane kokusu üzerime siniyor ve bir sonraki nefesimi silip süpürüyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, ellerimi yumruk yapıp boğazının kalın gövdesinin etrafındaki altın uçlu papyona odaklanıyorum. Ki o da mükemmel tıraş edilmişti.

Tabii ki. Kafamı kaldıracak kadar cesur değilim, çünkü o kadar yoğun bir göz temasına dayanamayacak kadar yakınım. Eğildiğinde kaskatı kesiliyorum ve sert çenesi çenemi sıyırdığında, bu beni herhangi bir likörün yapabileceğinden daha fazla baş döndürüyor. Sonra derin sesi kulak mememde hafifçe titreşiyor.

"Bir ara bunu tekrar yapmaktansa sikimi bir arabanın kapısına sıkıştırmayı tercih ederim Penelope."

Tam boyuna döndüğünde serin bir hava akımı boynumu okşuyor.

Ne?

Şaşkın ve sarsılmış bir halde tek yapabildiğim, heybetli silüetinin arkasına bile bakmadan kalabalığın arasından kayıp gidişini izlemek.

Birkaç dakika orada durup nabzımın kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyorum. Görünürlük bana geri döndüğünde, kötü bir heyecan getiriyor. Derin, karanlık bir sırrı ortaya çıkarmışım gibi hissediyorum.

Raphael Visconti bir beyefendi gibi görünebilir, bir beyefendi gibi konuşabilir.

Ama o bir centilmen değil.

CHAPTER

Five

Penny

M Düşündüğünüzde ARRIAGE ÇILGIN BİR KUMARDIR. Sahip olduğunuz her şeyin yarısını hayatınızın sonuna kadar o kişiyle kalacağınıza yatırılıyorsunuz. Bir insan nasıl bu kadar emin olabilir?

Rory emin görünüyor.

Yanımda Matt'le birlikte arkada birkaç sıra oturmuş, Rory'nin yemin etmesini izliyorum; kısmen en büyük Şeytan'ın Dip kardeşiyle evlendiğine inanamıyorum, kısmen de çok güzel görüldüğü için hayranlık duyuyorum. Tipik bir gelin gibi giyinmemiş olsa da beyazlar içinde bir görüntü. Elbisesi şık ve sade, çoğu büyük bir puffer ceket tarafından gizlenmiş. Müstakbel kocasının yüzündeki bir tutam saç taramak için parmak uçlarına bastığında, yemin ederim bir Nike spor ayakkabı gözüme çarpıyor.

Koridorun başında duranın Angelo Visconti olduğunu fark ettiğim an, kalbim korkuyla ağırlaştı. Anlaşılan Rory herhangi bir Visconti'yle değil, en uğursuz lakaba sahip olanla evleniyordu: Vicious.

İşin tuhafı, Angelo benim en içgüdüsel çocukluk anılarımdan birinin merkezinde yer alıyor. Bugün hala nedenini bilmiyorum ama on bir yaşındayken babamın beni Alonso ve Maria Visconti'nin ortak cenazesine sürüklediğini hatırlıyorum. Beni güneşten önce uyandırmış, başıma pembe bir kazak geçirmiş ve bizi uçurumdaki kiliseye götürmüştü. Bana bir termos sıcak kakao verdi ve kendisi de daha sert bir şey yudumladı. Sonra, parlak giysili diğer yerlilerle birlikte, yolun karşısındaki otobüs durağından Şeytan'ın Dip kardeşlerinin ebeveynlerini gömmelerini izledik.

Bir ara Angelo Visconti bize doğru baktı ve babamın yüzündeki sarhoş, bok yiyici sırtıştan hoşlanmadığı belliydi.

O da bir silah çıkardı.

Hatırladıkça vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Matt kulağıma, "Çorap teklifim hâlâ geçerli," diye fısıldıyor.

"Bahse girerim gezegendeki en kötü kokan ayaklar seninkilerdir," diye mırıldanıyorum. Kıkırdamasına sırtıyorum ve dikkatimi tekrar ön tarafa çeviriyorum.

Gelin koridorda yürüyene kadar, bu evliliğin rızaya dayalı olmadığından yüzde doksan dokuz emindim. Ama sonra Angelo ellerini Rory'nin beline doladı ve alnına doğru bir şeyler mırıldandı.

o kadar tatlıydı ki dişimi ağrıttı. Şimdi, Angelo yeminini tekrarlararken, vücudumun başka bir yeri ağrıyor.

Sanki Rory'den başka kimsenin yeminini duymaması umurunda değilmiş gibi alçak sesle ve yumuşak konuşuyor. Ona bakışları da bunu doğruluyor. Sanki Rezerv'deki, dünyadaki tek kişi oymuş gibi ve hayatının geri kalanında da böyle olacaksa, o zaman bundan tamamen memnun olacaktır.

Elimi göğsüme götürüyorum ve kalbime daha önce Matt'e söylediğim bıkkınlık dolu monoloğu hatırlatıyorum. Aşk bir tuzaktır. Yine de merak etmeden duramıyorum; birkaç yıllık cahil mutluluk, hiç mutluluk hissetmemekten daha mı kötü olurdu?

"Ve hepimizin beklediği an geldi, bayanlar ve baylar." Nikâh memuru iPad'inden başını kaldırıyor ve dramatik bir etki yaratmak için duraklıyor. "Şimdi gelini öpebilirsiniz."

Alkışlar ve çığlıklar arasında Angelo'nun eli Rory'nin ensesini buluyor ve sırtışı Rory'nin dudaklarında eriyor. Öpüşmeleri o kadar yoğun, o kadar sıcak ki, sanki yatak odalarındaki gizli bir kameradan izliyormuşum gibi hissediyorum. Yanaklarımı diken diken eden bir rahatsızlıkla koltuğumda kayıyor ve bakışlarımı sağa çeviriyorum.

Çardağın yan tarafında, etrafımdaki gürültüyü sanki komşunun evinden geliyormuş gibi silikleştiren yeşil bir büyüyle dolu bir çift göz buluyorum. Kulağıma enjekte ettiği ipek zehrinin etkisiyle zayıflamış bir halde gözümü kaçırmadan önce yarım saniyeden daha kısa bir süre kendime geliyorum. Kendimi yakalayıp hemen geri bakıyorum ama

Artık çok geç. Başparmağını muzaffer sırtışının üzerinde gezdiriyor ve Nico'nun kulağına bir şeyler mırıldanmak için dönüyor.

Neden oynadığımızı bilmediğim bir oyunu kaybetmişim gibi hissediyorum?

Beni çağırdığında neden ona doğru adım attım?

Ellerimi yumruk yaparak ayağa kalkıyor ve yeni evlilere doğru akan akıntıya karşı koyuyorum. Şu anda Rory'nin evliliğini kutlamak istesem de, çardağa doğru gitmek Raphael Visconti'ye doğru gitmek anlamına gelir ve onun yörüngesinin beş metre yarıçapında olmayı tercih etmem.

Çünkü barda, onun çekimine karşı koymakta zorlandığımı açıktı.

Tören sırasında tüm doğru yerlerde gülümsememe ve gülmeme rağmen, çocukluk anılarımda Raphael'i bulmak için beynimin en karanlık derinliklerini karıştırarak çok zaman geçirdim.

Onu nasıl zar zor hatırladığımı anlamıyorum. Ailesinin cenazesinden bile. Tam olarak hatırlanmayacak biri değil. Elbette, ben gençtim ve o da yirmili yaşlarının ortasındaydı, hatta benden bile büyüktü. Angelo'yu hatırlıyorum çünkü kimse bir silahın arkasındaki yüzü unutmaz ve en küçük kardeşleri Gabe'i hatırlıyorum çünkü kim Gabe'i hatırlamadığını söyleyebilir ki?

Smokinler ve satenler omuzlarımın üzerinden geçerken Gabe'e bir bakış atıyorum ve hemen keşke atmasaydım diyorum. Tanrım, gerçekten bir kâbustan fırlamış gibi. Daha da uzun ve

Kardeşlerinden daha geniş ve mürekkep, takım elbisesinin her eteğinin, yakasının ve manşetinin altından özür dilemeden dklyor. Glmsemiyor, kardeşinin düğününde bile. Sanırım kaşımdan çeneme kadar uzanan bir yara izim olsaydı ben de glmsemezdim.

rperdim ve koridora çıktım. Bara gidip Matt'le kendime birer işi alacağım ve kalabalığın azalmasını bekleyeceğim.

"Penny!" Rüzgâr kulaklarıma kadınsı bir tını taşıyor ve arkamı döndüğümde Rory'nin bana ulaşmak için bedenlerin arasından sıyrıldığını görüyorum. Gz göze geliyoruz ve o kocaman bir sırtış atıyor. "Sen olduğunu düşünmüştüm. O kızıl saçları nerede görsem tanırım."

Onu sıcak bir şekilde kucaklıyorum, tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Çok güzel görünüyorsun! Dğnnz için tebrikler."

"Evet, evet, teşekkür ederim." Nefes nefese ve elini tembelce kaydırması bu konuşmayı bugün milyonlarca kez yaptığını gösteriyor. "Her neyse, Sahil'e döndüğünden haberim yoktu. Bilseydim seni davet ederdim!" Merakla etrafına bakıyor. "Hem burada kiminle birliktesin?"

"Matt Collins." Rory Matt'i okuldan tanıyor, ayrıca eskiden babasına Koruma Alanı'nda şp toplama ve kuş yemliklerini doldurma gibi ufak tefek işlerde yardım edermiş. Dudaklarında şeytani bir glsme belirdiğinde gözlerimi deviriyorum. "O benim komşum, yanlış anlama."

"Matt çok iyi biri, belki de doğru fikir budur."

Gülüyorum, Matt'in aşık olduğu kişi nihayet onu fark edene kadar burada dublör olarak bulunduğum gerçeğini ona yüklemekten rahatsız olmuyorum. "Bugün kendi aşk hikâyene odaklanmaya ne dersin? Yarın başkası için endişelenirsin."

Gözleri omzumun üzerinden kayarken parıldıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve Angelo Visconti'nin ona hayranlıkla baktığını görüyorum. "Yarın olmaz," diye mırıldanıyor ve ona utangaç bir sırıtış atıyor. "Yarın balayımız için Fiji'ye doğru yola çıkacağız." Dikkatini tekrar bana yöneltiyor. "İki hafta içinde döneceğim. Sen hâlâ burada olacak mısın?"

Burada bir iş bulup bulamayacağıma bağlı. Günahlarımın Atlantic City'de mi kalacağına yoksa eyalet sınırlarının ötesine mi sızacağına. Tabii ki gelini bu konuda zorlamıyorum. "Elbette," diyorum parlak bir şekilde.

"O zaman döndüğümde arayı iyice kapatmalıyız. Bugünlerde neler yaptığını duymak beni gerçekten heyecanlandırıyor." Kalın, takma kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve göğsümün çukuru sıcaklıkla doluyor. Rory her zaman çok iyi biri oldu ve dünyadaki tüm mutluluğu gerçekten hak ediyor.

Umarım bir Visconti bunu ona verebilir.

"Aurora!" diye bir ses yükseliyor kalabalıktan. Rory'nin göz kapakları titreyerek kapanıyor, sonra özür dileyen bir gülümseme yayıyor. "Etrafı dolaşsam iyi olacak. Umarım seni daha sonra dans pistinde yakalarım?"

Yanağımı öpüyor ve sonra uçup gidiyor.

Kolunun erişebileceği mesafeden çıkamadan, hızla uzanıp

üst kolunu tutuyorum. "Nasıl bir his?"

Gözlerini

kırpıştırıyor. "Ne?"

"Aşık olmak mı?"

Buna neredeyse hiç inanmıyorum, bu yüzden neden bu soruyu sormak zorunda hissettiğimi bilmiyorum. Hastalıklı bir merak belki de. Bir erkeğin bir kadına doğum yapmanın nasıl bir his olduğunu sorması gibi; asla deneyimleyemeyeceği bir şeye dair bir içgörü.

Şaşırtıcı bir şekilde Rory bana tek kelimelik bir cevap vermiyor. Gözlerini kararan gökyüzüne dikey ve alt dudağını çiğniyor.

"Kalbin vücudunun dışında yürüyormuş gibi hissediyorsun." Bakışları tekrar Angelo'nunkileri buluyor ve kolyesinin altından pembe bir kızarıklığın süzülüşünü hayranlıkla izliyorum. "Kalbim artık Armani giyiyor ve haftanın her günü için bir Glock'u var."

Parmaklarım puffer ceketinden kayıyor ve o da uzaklaşıyor.

CHAPTER

Six

Penny

"**W**ARKADAŞSINIZ, DEĞİL Mİ?"

Çikolatalı lav kekini çatalımın ulaşamayacağı bir yere itiyorum ve midemi kucaklıyorum. Sekiz çeşit yemeğin son tabağı bu ve bir lokma daha yersem elbisemin fermuarı denemekten vazgeçecek.

"Elbette." Matt bunu söylediğim tek kelimeyi bile duymadığını belli eden donuk bir ses tonuyla söylüyor. Artık adının Anna olduğunu bildiğim ağına bakmakla meğgul. Üç masa aşağıda bir grup arkadaşıyla oturuyor ve hiçbiri tek bir yemeğe bile dokunmamış. "Tamam, şuna ne dersin? O tuvalete gittiğinde sen de git. Sonra da telefonda konuşuyormuş gibi yap ve sikimin ne kadar büyük olduğundan falan bahset."

Ona gülümsemesi ya da gülmesi için birkaç saniye veriyorum, şaka yaptığını gösterecek herhangi bir şey. Ama gelmiyor.

"Bunun sana kızı getireceğini mi düşünüyorsun?"

Bakışları eğik. "Kızlar büyük penisleri sever, değil mi?"

"Tanrım, Matt." Pastayı tekrar kendime doğru çektim. Sadece bir ısırık daha. "Neden gidip onunla konuşmuyorsun?"

"Kafanı tokatladın mı? Tuhaf biri olduğumu düşünecek."

Apaçık ortada olana işaret etmektense bir ağız dolusu daha yapışkan iyiliği seçiyorum. Çikolatanın tadı gerçekten daha iyidir. Bazen fare zehiri bile gerçeklerden daha lezzetli olur.

Karanlık, deniz tarağı ve kuzu eti arasında bir yere geldi: şimdi tiki meşaleleri, kırmızı ısı lambaları ve bir aşk hikayesinin sıcaklığı açıklığın üzerine puslu bir parıltı yayıyor. Mini orkestranın alçak ve rahat ritmi tempo kazanmış ve bir saksafon ortaya çıkmıştır. Parlak stiletto'lar dans pistine doğru ilerlerken ve isteksiz deri makosen ayakkabılar onları takip ederken, gece iyi vakit geçirmek için çatırdıyor.

Bir garson şampanyamı dolduruyor. Ona teşekkür etmek için dönüyorum ama gözlerim omzunun üstündeki karanlık bir figüre takılıyor. Raphael Visconti bara yaslanmış, bir başka kadın bokun üzerindeki sinek gibi etrafında vızıldıyor. Bütün gece gelip gittiler; farklı elbiseler, farklı saç stilleri ama aynı kemik sızlatan davranışlar.

Kendisinden önceki tüm kadınlar gibi onun da jestleri büyük ve kahkahaları gürültülüdür. Buna karşılık Raphael durgun ve kibardır. Kadının monologunu dinlemek için başını eğiyor; başparmağını terbiyeli bir gülümsemenin üzerinde gezdiriyor.

Raphael Visconti mükemmel bir beyefendi.

Ayrıca mükemmel bir yalancı.

Yalancı kelimesi dilimin ucunda ekşi şeker gibi vızıldıyor. İster içgüdü deyin, ister sağduyu; içgüdülerim bu centilmence davranışın göz boyamadan başka bir şey olmadığını biliyor.

Sanki düşüncelerimdeki zehri aniden hissetmiş gibi, Raphael'in bakışları yerden kalkıp benimkilere kilitleniyor. Karanlık bir eğlenceyle parlıyor ve Penelope'yi söyleme şekli, dört sesli harfi de kaşmir bir çekişle uzatarak, rüzgarda fısıldıyor.

Kalbim hızla çarpıyor, yüzümü kurtarmak için sandalyemde dönüyorum. Ona bakmayı gerçekten bırakmalıyım, çünkü kıskandığımı falan düşünmeye başlayacak. Ve ben kesinlikle kıskanç değilim.

Dans pistinde sarhoş valsi yapan bir çiftte odaklanıyorum. "Hey"-dikkatini çekmek için Matt'i masanın altından tekmeliyorum-"Raphael Visconti hakkında ne biliyorsan anlat bana. Pislik, değil mi?"

Kaşlarını çatıyor, sonra omzumun üzerinden bakıyor. Romantik bir ışıltının altında bir kadınla konuşan yakışıklı bir adam gördüğünü biliyorum çünkü yüzü boktan bir sırıtışa dönüşüyor. "Şansını deneyecek misin?"

"Hayır." Paltomun üst düğmesini açıyorum ve Matt'in bakışları açıklığa düşüyor.

"Üşüdüğünü mü sanıyordun?"

Ona çantamla vurdum. "Soruya cevap ver. Bana Raphael Visconti hakkında ne bildiğini söyle, yoksa Anna'ya yengeç olduğunu söylerim."

Tehdidim sevincini azaltmıyor, çünkü benimkini taklit etmek için olduğunu tahmin ettiğim cırtlak bir sesle önceki tavsiyemi tekrarlıyor. "Neden gidip onunla konuşmuyorsun?"

Matt'e Rafe'in kabalığında neden daha önce bahsetmediğimi bilmiyorum. Sanırım Nico'ya daha önce tanıştığımızı söylemememin nedeni de buydu; o zaman bütün o dolandırıcılık olayını açıklamak zorunda kalacaktım. Matt bu konuda hiçbir şey bilmiyor ve Sahil'deki tek arkadaşım olarak bunu böyle tutacağım.

Ayrıca, garip bir nedenden dolayı, Raphael'in sırrını bilen tek kişi olmak hoşuma gidiyor.

Arkadaşıma gelgit olduğunda Devil's Dip uçurumunun tepesinden atlamayı tercih edeceğimi söyleyemedim, bir sandalyenin sürtünmesi başını doksan derecelik bir açıyla kırmasına neden oluyor. Ayağa kalkıp elbisesini düzelden ve topuklu çizmeleriyle dans pistinden bara doğru ilerleyen Anna'yı ikimizin de gözleri takip ediyor.

Kalçasını her sallayışında boğazımın neden daha da düğümlendiğini açıklayamıyorum.

Matt'in ses tonu mizahı bırakıp paniğe dönüşür. "Hayır, cidden. Git konuş onunla."

Sanki zamanlaması çok hassasmış gibi Anna, diğer kızın boşluğundan yarım saniye sonra Raphael'in yanındaki boşluğa kayıyor.

Elim çikolata lekeli bir peçetenin etrafında yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Neden? Kız arkadaşını çalacağından mı korkuyorsun?"

"Tabii ki endişeliyim, baksana şuna." İstemeyerek de olsa bakıyorum, hem de en talihsiz zamanda. Anna'nın söylediği

bir şey

GörünüŖe göre komikti, çünkü baŖını parıldayan verandaya doğru eğdi ve güldü. Sadece kibar bir kahkaha da değil, midesinin sert duvarlarının derinliklerinden gelen türden. Sahtesini yapması zor olan türden.

Sanırım düşündüğümde daha iyi bir yalancı, çünkü çılgınca bir an için neredeyse inanacaktım.

Tanrım, sarhoŖ olmalıyım.

"Soruma cevap vermedin. O bir pislik, değil mi?"

Matt ŖaŖırmıŖ görünüyor. "Rafe mi? Bir pislik mi? Kesinlikle hayır. Her ne kadar onun bir pislik olduğunu söylemek istesem de, çünkü bu kadar yakığıklı bir adamın bazı kusurları olması gerekir, ama öyle değil. Onun burs programı her yıl yüz dezavantajlı çocuğun Devil's Coast Academy'ye tam bursla gitmesini sağlıyor. Hastanenin Bir Dilek Tut vakfını finanse ediyor ve dört yıl önce Dip'te esen o garip kar fırtınasını hatırlıyor musun?" İsteksizce baŖımı sallıyorum. "Tüm onarım ve hasarları cebinden ödedi. Ona milyonlara mal olmuş olmalı. O iyi bir adam, diğer bazı Viscontilerin aksine..."

Sivri bakıŖlarını barın diğer ucuna kadar takip ediyorum, Benny Zippo'sundan avucunun içine bütan sıvısı dökerek bir sarıŖını etkilemeye çalışıyor. Bir yumruk yapıyor, çakmağı altında tutuyor ve sonra üflüyor.

Bir ateŖ topu gökyüzünü aydınlatırken Matt bir küfür savurur, alevler kızın kaŖlarının çok yakınında dans etmektedir.

"Ne olmuş buna? Kundakçılıkla kız tavlanır mı?" diye mırıldanıyor, alaycı bir tonla.

Keskin bir rüzgâr yüksek sesli bir kahkaha attırıyor ve dudaklarımdaki espriyi silip süpürüyor. Matt daha yakına eğilip kalçasıyla beni dürtüyor ve Anna, Raphael'in söylediği bir şey üzerine kıkırdayıp mırıldanırken aynı yılanın iki başı gibi bakışıyoruz. Kahkaha onun kıvrak silüetini o kadar şiddetli sarsıyor ki geriye doğru sendeliyor ve Raphael'in kolu onu sabitlemek için beline dolandığında ikimiz de yılan gibi tıslıyoruz.

Benimkini bir lokma daha çikolatalı kekin altına gömüyorum. "Aslında sana yalvarıyorum. Lütfen gidip onları ayır." "Hiç şansın yok."

"Sadece dansa davet et-"

"Hayatta olmaz-"

"Sana yüz dolar veririm."

Teklif beni duraksattı. Yani, şu anda beş parasızım. Üç yıldan fazladır dolabımda duran ramenleri yemek züğürtlük sayılır.

Dün gece, Raphael'in saatinin keskin deri kayışını içime çekerken, dolar işaretleriyle uçuyordum. Ama şimdi dünyaya geri döndüm ve bir Visconti saati satmak için muhtemelen Sahil'den ayrılmam gerektiğini fark ettim, çünkü bir rehincinin onu burada kabul etmek için hayatını riske atma şansı yok denecek kadar az. Ve kim bilir ne zaman bir iş bulurum?

"İki yüz olsun."

"Ah, hadi ama. Ben bir öğretmenim."

"Boo-hoo," diye karşılık veriyorum. "Yılda kırk bin dolar katılım ücreti olan bir okulda öğretmenlik yapıyorsun. Sen tam olarak

Kendi boya kalemlerini almak için üç beş kuruş biriktiriyorsun, değil mi?"

Matt duraklar. "İyi. Bir-yedi-beş."

"Bir-yedi-beş ve hoş geldin paspasınızdan kurtulun." "Lanet olsun. İki yüz ve bende kalsın."

"Anlaştık."

El sıkışarak anlaştık ama omurgamdan aşağı süzülen zaferi kalın, yapışkan bir korku takip etti. Tipik bir durum. Paranın gözümü kör etmesiyle elimdeki görevi göremedim ve şimdi kendi isteğimle Raphael Visconti'nin yanına gidip onunla sohbet etmek zorundayım. Benimle bir daha konuşmadan önce sikini bir otomobilin kapısına çarpmayı tercih edeceğini özellikle söyleyen adam.

Matt'in mokasen ayakkabısı bileğimi dürtüyor. "Çekil."

"Kapa çeneni, ben gidiyorum," diye tıslıyorum. Şampanya kadehimi üç yudumda boşaltıyorum, kısmen midemde dolaşan kelebekleri bastırmak için, kısmen de bara gitmek için bir bahane olsun diye.

Ben ayağa kalkarken masa nefes alıyor. Kahretsin, çok hızlı bir şekilde çok fazla içtim ve nedenini bilmiyorum. Sıvı cesarete ihtiyacım yok, çünkü şansım var.

Şans. Doğru ya. Şansımı unutmuşum.

Omuzlarımı geriye atarak boynumdaki dört yapraklı yoncaya dokunuyorum ve gergin enerjimi silkeliyorum. Tanrı aşkına, o sadece bir adam. Ve bu sadece ücretli bir iş.

Yeni bir güven dalgasıyla bara doğru yürüyorum, gözlerim hedefimde. Belki sesini duyabilir

Topuklarımın kararlı adımları ona doğru ilerliyor, ya da belki de bir gecede belaya karşı altıncı hissini geliştirdi, ama ben yaklaşırken gözleri bardağından yukarı kayıyor. Barın parlak ışıklarıyla arkadan aydınlatılmış olsa bile, bakışlarının siyah topuklu ayakkabılarımın üzerinden geçtiğini, paltomun yırtmacından yukarı çıktığını ve benimkine geldiğini görebiliyorum. İçindeki bir şey canlanıyor ve garip bir şekilde bunu kendi nabzımda hissediyorum.

Anna'nın anekdotu benim gelişimle dağılıyor ve şehvet dolu ifadesi, elle tutulur olsaydı beni haşlayacak bir şeye dönüşüyor. Rahatsız edici derecede güzel. Gece yarısı siyah saçları, kedi gibi yüz hatları ve eminim gözleri olan herkesin iki kere bakmasına neden olacak bir vücudu var.

"Çok üzgünüm, bebeğim.

Sakıncası var mı?" Bana

bakıyor. "Neyin sakıncası?"

"Raphael'i birkaç dakikalığına çalarsam."

Raphael'in ipeksi sesi gerginliği yarana kadar kıpırdama belirtisi göstermiyor.

"Arayı kapatmak harikaydı, Anna."

Baş döndürücü bir heyecan vücuduma elektrik akımı gibi çarpıyor. Bir aptal bile ipucunu anlayabilirdi ve Anna uzaklaştı. Sahil'de kesinlikle yeni bir düşman edindim, bu utanç verici çünkü önce arkadaş edinmek isterdim ama bunu sonra düşüneceğim. Şu anda, bir içki sipariş ederken Rafe'in varlığının çıtırtısını hissetmiyormuş gibi davranmaya odaklanmış durumdayım.

"Biliyor musun; bana aşık olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Çenem geriliyor ve votka ile limonatamı hazırlarken gözlerimi barmenin salınan at kuyruğuna dikiyorum. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Çünkü beni rahat bırakacak gibi görünmüyorsun."

Kızgınlık, utanç ve daha canlı bir şey, yüzümde iğneler ve karıncalanmalar gibi karıncalanıyor. Saçma, biliyorum, ama başka kadınlarla bu şekilde konuşmasının mümkün olmadığını bilmek derimin altında bir heyecan yaratıyor.

Acınası. Çünkü tabii ki benimle böyle konuşuyor. Lanet saatini çaldım.

"Ya da belki sadece aletini bir arabanın kapısına sıkıştırdığını görmek istiyorumdur."

"Ya da belki sadece sikimi görmek istiyorsundur."

Donup kalıyorum, sonra başımı çevirip ona dik dik bakıyorum. Şaşkın bir sessizliğin geçmesine izin verdiğimde, Raphael'in dudakları tembel bir viski yudumunun ardında kaybolmadan önce eğiliyor. Kazandığını düşünüyor. Yanaklarım başımın üstündeki ısı lambasından daha fazla ısınıyor ve alaycı bir kahkaha atıyorum.

"Tuhaf. Herkes senin tam bir centilmen olduğunu düşünüyor ama sakin hakkında bu kadar çok konuşmak pek de centilmence bir alışkanlık değil."

Hareket eden tek şey çenesine doğru esneyen kasları. Sonra sabahları yataktan kalkarkenki isteksizlikle bakışlarını benimkilere yöneltiyor.

"Peki ya sen? Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım o kadar kolay kandırılmıyorum."

Gözleri dudaklarıma düşüyor, yavaş ve şeytani bir sırtış yayılıyor dudaklarına. Gülümsemesi soğuk olsa da, içimde bir sıcaklık yaratıyor ve bu sıcaklık bacaklarımin arasında bir yaz esintisi gibi dolaşıyor.

"Ya sen Penelope? Sen bir hanımefendi misin?"

Sesinin alaycı tonundan hoşlanmıyorum. Alaycılıkla gölgelenmiş ipek sırtımı kaldırıyor. Çenemi eğiyorum ve bakışlarımı sertleştiriyorum. "Evet."

Bir elini yüzünde gezdirerek yüzündeki eğlence ifadesini sildi. "Ah."

"Ah ne?"

"Ben de o kadar kolay kandırılmam."

Sesi alçak ve yumuşak, sanki sadece benim kulaklarım için tasarlanmış gibi. Omuzlarımdan gergin bir enerji yayılıyor ve ben de avuçlarımı barın üzerine bastırarak bu enerjinin yükünü taşıyorum. Tabii ki benim bir hanımefendi olduğumu düşünmüyor. Değilim zaten. Hiçbir hanımefendi güvenlik etiketleri hâlâ üzerinde olan elbiseler giymez ve Perşembe geceleri erkekleri kandırarak saatlerini alamaz.

Titrek bir nefes veriyorum ve Raphael'in bakışları aramızda süzülen buğulanmaya odaklanıyor. "Yine ne istiyordun? O bayağı oyunlarından birini daha oynamak mı?"

"Eğer yeterince cesursan."

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum - heteroseksüel oldum - ama ben durduramadan ağzımdan çıktı. Sanırım bir hakarete karşı verdiğim ani bir tepki, diğer kusurlarım gibi içimde derinlere gömülü.

"Hayır."

Raphael'in sesi kesik kesik ve bir yudum viskiyle noktalanıyor. Sanki konuşacak başka birini, herhangi birini arıyormuş gibi dikkatini başımın üstündeki boşluğa çeviriyor.

Bana kolay bir çıkış yolu verdi ama ben bunu kabul edemeyecek kadar gururluyum. "Yine kaybedeceğinden mi korkuyorsun?"

"Kazanacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye soruyor, neşesi yine yüz hatlarını yumuşatıyor.

"Çünkü ben şanslıyım."

Gülümsemesi şeklini koruyor, ama bakışlarından bir dip akıntısı gibi geçen hoşnutsuzluk dalgasını kaçırmıyorum. Üç ağır sessizlik vuruşu geçiyor. Son viskisini yudumlarırken boğazını kaşıyor ve yıldızsız gökyüzüne bakıyor. Bileğinin keskin bir hareketiyle boş bardağı barın öbür tarafına kaydırıyor ve beni ilgisinin sıcaklığına boğuyor.

"Aklınızda bir oyun var mı?"

"Evet." Hayır. Ama üç yıldır bu dansı yapmak bana bir şey öğrettiyse, o da kontrolün sizde olması gerektiğidir. Eğer oyunu onun seçmesine izin verirsem, kaybetme ihtimalim yüz kat artar.

İçkimden yavaşça bir yudum alıyorum ve zihnimdeki bar oyunları listesini karıştırmak için zaman kazanıyorum. Her zamankinden daha uzun sürüyor, çünkü uzaklaşmam için bana bağırın sese konsantre olmak zor. Tıpkı sınavda olduğu gibi, düpedüz hile yapmak yerine güvenli bir şey olmalı. Seçiyorum

kadehimi tatmin edici bir gümbürtüyle bardağın üzerine bıraktım.

"Hazır mısın?"

Raphael avucunu kaldırıyor. "Henüz bir bahse karar vermedik."

"Eğer ben kazanırsam, o saati de alırım." Bileğindeki Seamaster'a başımla işaret ediyorum. Raphael Visconti'yi iki saatinden mahrum bırakma düşüncesi ağızımı sulandırıyor.

"Peki ya kazanırsam?"

Ses tonundaki ani kalınlaşma ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Bileğinden yüzüne bakıyorum ve hemen keşke bakmasaydım diyorum. İrislerinin duvarları arasında dans eden tehlikeye hazırlıklı değildim.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, aniden sütyenimin ince kumaşının altında sıkılaştan meme uçlarımla farkına varıyorum. O sadece bir erkek. O sadece bir erkek. O sadece bir erkek.

"Peki, ne istiyorsun?" Fısıldıyorum.

Gözlerimi bir an için fazla uzun tutuyor. Dudaklarını yalıyor ve yeşil bakışlarının arasından hiç de centilmence olmayan bir şeyin en küçük pırıltısı geçiyor. Tam gerginliğın beni boğacağını hissettiğim anda başını hafifçe sallıyor. "Gitmen için."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Şaşkınlığım karşısında sırtıttı. "Kardeşimin düğününün tadını sen peşime takılmadan huzur içinde çıkarmak istiyorum." Gözleri arkamdaki bir şeye takılıyor ve alaycı bir nefes veriyor. "Nedense, randevunun bunu umursayacağını

sanmıyorum."

Göz hizasını Matt'e kadar takip ediyorum. Son beş dakika içinde bir şekilde cesaretini toplayıp Anna'nın masasına geçmeyi başarmış. Anna'nın karşısında, iki arkadaşının arasına sıkışmış bir şekilde oturuyor ve ona bir seri katil yoğunluğuyla bakıyor. Kendi masamıza dönüp bakıyorum ve onun masasının üzerinde düzgünce dizilmiş dört boş kadeh görüyorum.

Rakamlar.

"Anlaştık," diyorum kayıtsızca. Siktir et, bu geceden sonra onu görmeyeceğim. Özel jetine atlayıp Vegas'a dönecek, sonra belki Paskalya'da falan ortaya çıkar. O zamana kadar ben çoktan gitmiş olacağım, umarım.

Bir dolandırıcılık daha. Sadece bir tane... ve sonra söylediğim gibi düz gideceğim.

İki büyük bardak su sipariş ediyorum, sonra takma kirpiklerimin altından Raphael'e bakıyorum. "En sevdiğin içecek nedir?"

"Viski tabii ki," diyor eğlenerek.

Barmene başımı salladım. "Üç shot Sambuca lütfen."

Yumuşak kıkırdamasının altında yanağım ısınıyor. Lezzetli ve kolay ve aniden kadınların onun yanında neden bu kadar yüksek sesle güldüğünü anlıyorum.

"Tamam." İki suyu önüme diziyorum, sonra da üç Sambuca shot'ı onun önüne koyuyorum. "Bahse girerim sen o üç shot'ı içmeden önce ben bu iki büyük bardak suyu içebilirim."

Raphael çenesini avuçluyor, daralmış bakışları suyum ve shot'larını ölçüyor. "Bunu yapabilmenin imkânı yok. Bunda ne var?"

"Tek istediğim bir an önce başlamak. Çok fazla sıvı var, değil mi?"

Gözlerinde şüphe kıvılcımları çıkıyor. "Ne kadarlık bir başlangıç?" "Bir bardak diyelim mi?"

Birkaç saniye düşündükten sonra omuz silkiyor. "Adil görünüyor. Kurallar?"

"Sadece bir tane: birbirinizin gözlüğüne dokunmak yok - bilirsiniz, devirmek ya da çıkarmak. Başlamaya hazır mısınız?"

Beni dikkatle izliyor, başını sallıyor.

İlk bardak suyumı hızlı ve kolay bir şekilde yudumluyorum. Bu oyunu iki nedenden dolayı seviyorum. Birincisi, tüm bu suyu çarparak içmenin akşamdan kalmalıyı atlatmak için harika bir yol olması. İkincisi ise bu kadar basit bir numara olmasına rağmen kimsenin anlamaması.

Baştan başlamak benim bardaklardan birini serbest bırakır ve Raphael içmeye başlar başlamaz bardağı onun shotlarından birinin üzerine baş aşağı koyarım. Dokunmama kuralı gereği bardağımı hareket ettirmesine izin verilmeyecek ve ben de dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme ve bileğimde altı rakamlı yeni bir saatle ikinci bardak suyu mutlulukla yudumlayacağım.

Elimi ağızımın arkasına silerek boş bardağı bırakıyorum ve Raphael'e dönüyorum. "Başlangıç için teşekkürler," diyorum tatlı bir sesle.

"Ne zaman istersen." "Hazır mısın?"

Bakışları kıvılcımlanıyor. Islak alt dudağıma bakarak

yavaşça başını sallıyor.

Ama sonra yaptığı şey çok daha hızlı. O kadar akıcı ve etkili ki likörle beslenen beynimin yetişmesi biraz zaman alıyor. Üç shot bardağını da birlikte itiyor, böylece toplam çevreleri benim boş bardağımın kenarından daha büyük oluyor. Bu oyunu adil bir şekilde kazanmak için son bir çabayla suyuma uzanamadan önce - elbette imkansız - bir metal parıltısı, bir takırtı ve bir plop var ve sonra suya batırılmış bir tabancaya bakıyorum.

Benim suyum. Onun silahı.

Nabzım boğazımda atıyor ve geriye doğru sendeliyorum. Namlusu buz küplerinin arasında sallanan ve kabzası dudaklarımı yapıştırmak üzere olduğum kenara dayanan silaha bakarken, çevremdeki her şey kararıyor.

Hayatımda iki kez bir silaha bu kadar yaklaşmıştım. İlkinde karanlık bir ara sokakta elbisemin eteğini kaldırıyor, ikincisinde ise şakağıma dayanmıştı.

Hiss. Tıkla.

Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun, evlat? Milyonda birsin.

Orkestranın neşeli sesi azalıyor ve kalbim daha yüksek sesle atmaya başlıyor. Kalbimin ritmi, göğsümün boşluğunda bir uyuşukluk pelerininin altında yankılanıyor.

Denesem de hareket edemezdim.

Silah bir sitrin ve ipek parıltısı içinde hareket ediyor. Raphael silahı camdan çıkarıp cep mendiliyle silerken onu takip edecek kadar kendime geliyorum.

Takım elbisesinin ceketi hızla açılır ve bir anda tehdit ortadan kalkarak kadife kaplı perdenin arkasında kaybolur.

Bir kolunu bara dayıyor ve dikkatini ufuktaki bir şeye yöneltiyor.

Konuştığında, sesinde kanımdaki buzları eritmeye yetmeyen bir sakinlik var.

"Şansla ilgili sorunu görüyorsun Penelope, ona bel bağladığında ortadan kaybolmak gibi korkunç bir alışkanlığı var." Bir kadeh içerken zar kol düğmesi bana göz kırpmıyor. "Biraz daha sağlam bir şeye güvenmeyi düşünmelisin." Bir atış daha, bir gümbürtü daha. "Zeka ya da bilgi gibi." Bakışları dudaklarıma düşüyor. "Ya da bunlardan birine sahip değilsen, belki de o güzel yüzüne." Son kadehi bardağa çarpıyor ve sırtışını elinin tersiyle silerek benimle omuz omuza gelene kadar ilerliyor.

Kolunun sıcaklığının paltomu nasıl yaktığını ya da nefesinin ateşli meyan kökü kokusunun kaybımla nasıl alay ettiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Bunun yerine, nefesimi kontrol etmeye çalışarak barın arkasındaki içki duvarına odaklanıyorum.

Eğiliyor, keskin ve soğuk yanağı yanağımı okşuyor. "Çıkış sağınızda." Sonra iri bir elini bileğime doluyor. Sıcak ve baskın ve yemin ederim, beni kavradığı yerde tenimin cızırdadığını duyabiliyorum.

Nefesimi kontrol etmeye çalışmayı, hiç nefes almamakla değiştirdim.

"Ormanda dikkatli ol Penelope." Kavrayışı bileğimden kayıyor ve parmak uçları beni bırakmadan önce avucumun içinde yavaş bir iz bırakıyor. "Kötü şeyler onları göremediğin yerlerde saklanır."

Ve sonra gitti, takım elbise denizi arasında kendini kamufle etti.

Etrafta takılmıyorum. Sakin kalmaya çalışsam da otomatik pilot bedenimi kontrol altına alıyor ve topuklarımın üzerinde dönerek çantamı masadan alıyorum. Matt'e bakmaya cesaret edemiyorum ve umarım o da gittiğimi fark etmez.

Yarı koşuya geçerek ağaçların arasında ve gölgelerin içinde kayboluyorum. Karanlık her şeyi tüketene kadar güvenlik azalıyor ve çalılar kalınlaşıyor. Orkestranın canlı tınısı sonunda eriyip gidiyor ve sessizlik ürkütücü bir şekilde yalnız olduğumu hatırlatıyor.

İniltim geceyi griye boyayarak onu kesiyor.

O kadının ara sokağa girip bana kolyesini verdiği gecedен beri şanslıyım. Neredeyse tek kişilik özelliğim olacak kadar şanslıyım. Atlantic City'de yakalandığımda beni terk ettiğinden endişelenmişim ama bunu bir talihsizlik olarak değerlendirdim. Ne de olsa, elimde kalan tüm parayla Sahil'e dönecek ve aynı gece altı haneli bir saat alacak kadar şanslıydım.

Ama belki bu da bir başka talihsizlikti, çünkü beni Raphael Visconti'ye götürdü.

Farkında bile olmadan hızımı artırdım. Ciğerlerim yanıyor ve gözlerim akıtmak için fazla inatçı olduğum yaşlarla doluyor. Parmaklarımı bir ağacın sert kabuğuna sürtüp diğerine uzandığımda ayağım bir köke takılıyor ve bileğim altıma yuvarlanıyor.

"Siktir," diye tısladım karanlığa. Ne kadar da şanssızım.

Ayak bileğim acı içinde bağılıyor, topallayarak ilerliyorum. Ağaçlar seyrelene ve puslu turuncu bir parıltı açıklığı kesene kadar durmuyorum. Birkaç saniye sonra tek bir sokak lambası beliriyor ve çamurlu topuklu ayakkabılarımın altındaki zemin sertleşiyor. Artık neyin üzerinde yürüdüğümü görebildiğim için topuklularımı çıkarıp dik tepeden aşağıya doğru titrek bir inişe başlıyorum ve ana kasabaya giden dolambaçlı yolun kenarına yakın duruyorum. Ayaklarım ağrıdığına topuklularımı tekrar giyiyorum ki bu da şüpheli bir gelişme.

Damarlarımda dolaşan adrenalin bir vızıltıdan sessiz bir uğultuya düşerken, başka bir duyguya yer açıyor: huzursuzluk.

Günahların eninde sonunda seni yakalayacak, Küçük P. Her zaman yakalarlar.

Nico'nun sözleri bastırmaya çalıştığım bir anı gibi beynimin arkasında fısıldıyor. Belki de onun bile farkında olmadığı daha derin bir anlamları vardı. Belki de günahkârlar şanslı olamaz. Belki de iyi insanlara iyi şans, kötü insanlara da kötü şans gelir.

On yaşımdan beri hiç iyi olmadım. Neden şanslı olayım ki? İnsanları dolandırmak ve paralarını almak dışında bu hayatta iyi şansa sahip olmak için ne yaptım?

Kendi düşüncelerimin bataklığında o kadar kaybolmuşum ki, tuzlu bir hava yüzüme çarpana kadar Ana Cadde'ye dönüşü kaçırdığımı fark etmiyorum.

Limandayım. Bakışlarımı aniden ortaya çıkan açıklıkta gezdirirken dişlerim takırdıyor. Saatin ilerlemesine rağmen bir hareketlilik var. Ön planda kamyonlar korna çalıyor ve yansıtıcı ceketler farlarında göz kırptıyor, arkalarında ise kargo gemileri Pasifik'in sert dalgaları üzerinde sallanıp duruyor.

Bakışlarım ayakkabılarıma düşüyor. Çamura bulanmışlar ve ayak parmaklarımı hissedemiyorum. Uçuruma tırmanıp daireme geri dönme düşüncesi yüksek sesle inlememe neden oluyor, bu yüzden birkaç dakikalığına tıknaz bir yönetim binasına yaslanmaya karar veriyorum.

Başımı tuğlalara yaslıyorum, adamların çalışmasını izlerken duygularım boğazıma düğümleniyor. Genelde duygusal bir insan değilimdir ama yorulduğumda biraz ağlamaklı olurum.

Konuşacak birine
ihtiyacım var. Bir
arkadaşa ihtiyacım var.

Çantamdan telefonumu çıkarıyor, donmuş parmak uçlarımla aklıma gelen tek numarayı çeviriyorum.

Hat üç kez çalıyor, sonra sesli mesaj devreye giriyor.

"Adsız Günahkarlar'a ulaştınız, lütfen mesajınızı bırakın.

"Sesten sonra günah."

Bir ciğer dolusu havayı içime çekiyorum; yıldızsız gökyüzüne karşı nefes veriyorum. "Hey, yine ben. Biliyorum, biliyorum. Daha kısa sürede iki arama yirmi dört saat. Üç yıldır benden haber almadığınızı düşünürsek çılgınca, değil mi?"

Parazitten başka bir şey duymadan burnumu çekiyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum. Ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum, en eski ve tek arkadaşımın aptal olduğumu düşünmesini istemediğimi fark ediyorum. Evet, sadece otomatik bir yardım hattı olsa bile. İç çekerek End'i bıçaklıyorum ve telefonumu çantama geri koyuyorum.

"Kasırga kumarhanesine yaptıklarımın karması buysa, bana bir işaret ver," diye mırıldanıyorum evrene.

Yüzümün üzerinden aniden parlak bir ışık geçiyor. Gözlerimi kısıyorum ve bir elimi gözlerimin üzerine koyarak, farları sonuna kadar açık bir şekilde transit kulübesine yaklaşan büyük bir kamyonu inceliyorum.

Bira göbekli bir kamyoncu taksiden atlıyor ve bir liman işçisi, bir elinde telsiz, diğerinde pano, transit kulübesinden çıkıyor. Konuşmaları, panolara şaşkın bakışlar ve yalıtımlı bardaklardan tembel yudumlarla doludur.

Sonunda işçi kamyoncunun omzuna vuruyor ve bana doğru dönüyor. Kamyonun farları arkasında bir aura gibi parlıyor.

Kavurucu sıcaktan ve sağır edici patlamadan önce hatırladığım son şey bu. Gece gökyüzü turuncu renkte aydınlanmadan ve dünyam kararmadan önce gördüğüm son şey.

Sanırım bu benim işaretimdi.

CHAPTER

Seven

Rafe

WHISKEY YERLERİN ALTINDA, Devil's Hollow.

Sarp tavandan gerilim damlıyor ve bunun altında adamlar kendilerinden birine karşı intikam planları yapıyor.

Sesler kısık ve ifadeler kasvetli. Bara yaslanınca geniş açılı bir mercekten kulübü görebiliyorum ve düşük top bardağımın kenarından hepsini içiyorum.

"Sessiz Visconti'lerle dolu bir gece kulübüne ne denir?"

Bakışlarım sola kayıyor, en büyük kuzenim ve yakında Devil's Hollow'un kaptanı olacak Castiel -eğer Alonso Amca bir gün gelirse- iki parmak viski dolduruyor.

Başımı eğdim ve espriyi düşündüm. "Hiçbir fikrim yok." "Benim de. Daha önce hiç görmedim."

O sırtıyor ve ben alaycı bir kahkaha atıyorum. Viskimin kalanını bir dikişte içiyorum, ama bardağı masaya çarpmadan önce

elimden kaptı.

"Sakin ol, Cugino," dedi. "Bu bar tablası Afrika Siyah Ağacı. Daha geçen hafta taktırdım."

Gözlerim yüzüklü elinin ahşap damarları okşamasına takılıyor. "Eğer kadınına böyle dokunsaydın, köşede oturmuş Tinder'daki her erkeği sağa kaydırmıyor olabilirdi."

İkimiz de Alyona'ya bakıyoruz. Rusya'nın en büyük votka damıtımevinin uzun bacaklı varisi ve Cas'ın isteksiz nişanlısı. Cas'ın ona ters ters bakmasına bakılırsa, hislerinin karşılıklı olduğundan şüphem yok. Kadife bir kabinde bağdaş kurmuş oturuyor, yüzü şaplaklanmış bir kış gibi, gözleri cep telefonuna yapışmış. Elbette, başparmağı fazla mesai yapıyor.

Cas homurdanıyor ve bardağını Smugglers Club viskisiyle dolduruyor. Bazen şirketin CEO'su olmanın onu içmekten bıktırıp bıktırmadığını merak ediyorum. Bir peçeteyi barın üzerinden yavaşça kaydırıyor ve kendi bardağını dudaklarına götürmeden önce benim bardağını onun üzerine yerleştiriyor. "Keşke Dante bu gece limanı havaya uçuracağını bana önceden haber verseydi," diye mırıldanıyor kehribar rengi sıvının içine. "Onu tam ortasına bıraktırdım."

"Ne umutsuz bir romantik."

"Bu unvanı Vicious'a bırakacağım." Cebindeki telefonu titrer. Çıkardıktan sonra ekrana bir göz atar ve kulağına götürerek uzaklaşır.

Taze içkimi yudumluyorum ve kardeşim Angelo ile yeni karısına, bir insanın

David Attenborough belgeseli izliyorlar. Etraflarında dönen gergin konuşmalardan habersiz, odanın ortasında duruyorlar. Angelo'nun elleri Rory'nin çenesini sıkıca kavramış, sadece onun duyabileceği bir şeyler mırıldanıyor. Akşam yemeği ceketini Rory'nin omuzlarına asılmış, gelinliğinin büyük bir kısmını gizliyor.

Hafif bir eğlence tenimi sızlatıyor. Angelo'nun lakabı boşuna Vicious değil. Karısının hatırı için dış görünüşünü sakinleştirmeye çalışıyor ama sol şakağında gümbür gümbür atan damar bana ilk fırsatta boş bir odaya kaçıp önüne çıkan her şeyi parçalayacağını söylüyor.

Öfkesi gaz kaçağı gibidir ve hep öyle olmuştur. Yanına küçük bir alev yaklaştırsın, birdenbire patlayıverir.

Bazen, dokuz yıl boyunca gerçekten düz mü gitti, yoksa bu benim için uzun bir ateş rüyası mıydı diye merak ediyorum.

Aklı başına geldiği için Cosa Nostra'ya geri döndüğünü ve sonunda Devil's Dip'in kaptanı olarak hak ettiği rolü üstlendiğini söylemek isterdim ama aslında aklını kaybettiği için böyle oldu.

Uzun lafın kısıası, Alberto Amca'nın yirmi bir yaşındaki nişanlısını istedi ve onu gümüş bir tepside hemen vermeyince, yaşlı adamın kafasına bir kurşun sıktı ve en büyük oğlu ve halefi Dante ile bir savaş başlattı.

Dante'nin poker gecelerimden birinde hile yaptığı anda bir amcık olduğunu biliyordum, ama lobotomize olduğunu fark etmemiştim,

O da. Kendisinininki de dahil olmak üzere üç Visconti şirketinin de işlerini yürüttüğü Devil's Dip limanını havaya uçurdu.

Angelo ve Rory dil tenisi oynamaya başlıyorlar ve ben maçı izlemektense gözlerimi oymayı tercih ediyorum. Bu yüzden bakışlarımı en küçük kardeşimiz ve Devil's Dip ekibinin yeni atanan consigliere'i Gabe'e kaydırıyorum. En güvendiği üç adamıyla birlikte bir poker masasında oturuyor. Angelo gibi o da sakın görünüyor ama bakışları canlı bir tel gibi yanıyor.

Ağabeyim tam bir gizemdir ve büyürken hırsızlar kadar kalın kafalı olmasına rağmen, şu anda onun hakkında bildiğim tek şey, şiddete karşı sürekli bir sertliği olduğu ve keskin terzilikten nefret ettiğidir. Onu hayatımda muhtemelen iki kez takım elbise içinde gördüm: bugün Angelo'nun düğününde ve dokuz yıl önce anne babamızın cenazesinde. Adamlarına homurdanarak emirler yağdırırken papyonunu yumruklarının etrafında döndürüyor, sanki onunla kimi boğması gerektiğini tartıyormuş gibi.

Aniden kalın bir parmağıyla masanın üzerindeki haritaya vurur ve arkasındaki kabinde bir figür irkilir.

Kuzenim Benny'nin düğünde tavladığı kadın. Gözlerim onun üzerinde geziniyor, sonra bir santim sağa, aptalın kendisine kayıyor. Kendini beğenmiş bir sırıtışla bakışlarımı karşılıyor, sonra kadehini bana doğru kaldırıyor. Şerefe.

Güldüğümü gizlemek için elimi ağzıma götürüyorum. Sanki birkaç dakika önce Nico'yla birlikte dans ederken onun atışını izliyorduk.

verde, taşaklarına tekme atana kadar ne kadar süre geçeceğine dair bahse giriyordu.

"Bana yirmi bin borçlusun."

Nico'dan bahsetmişken. Barda yanıma oturdu ve iki kadeh Don Julio '42 doldurdu. Birini bileğinin bir hareketiyle bana doğru kaydırды, Afrika Blackwood'u hakkında hiçbir bok vermedi.

"Odayı oku, Cugino. Şimdi önemsiz bahislere girmenin sırası değil."

Nico gülüyor. "İki katı ya da hiç, onu becerdiğini söylüyor." Çenemde bir nabız titreşiyor. "Anlaştık."

Ailedeki diğer herkes gibi Nico da kaybedeceğim garanti olsa bile oyun oynama ya da bahis oynama fırsatını geri çevirmediğimi, çeviremeyeceğimi biliyor. Özdenetimim demir gibi sağlam ve galvanizlidir ama yine de zarın tıkırtısı ya da rulet çarkının dönüşü bana uyuşturucu gibi gelir.

Tüm hayatım bir oyun, ama tahmin edilebilir bir oyun. Otellerin ve kumarhanelerin yarısına sahibim ve sahip olmadıklarımın koruma alıyorum. Hepsi benim lehime olan sabit ihtimaller dünyasında tek heyecanım zarları sallayıp bilinmeyene atmak.

Nico kadehi kapatır ve bir tane daha doldurur. "Her şeyi berbat ettin."

"Öyle mi?"

Bana utangaç bir sırıtış attı. "Evet. Bekarlığa veda partisinde onunla yattım, bu yüzden onun mafya olduğunu zaten biliyorum."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Sen ve Benny enstest ilişkiden bir Cumartesi gecesi uzaktasınız."

Sessizce gülüyor, sonra bir eliyle bir yığın shot bardağını alıyor ve tekila şişesini kolunun altına sıkıştırıyor. Neşeli ıslığı havada, suyun içindeki yağ gibi kayıyor. Çevremde, kişisel güvenlik ekibimin başı Griffin'in gölgelerde volta atmayı bırakıp yanından geçerken ona ters ters baktığını görüyorum. "Siktiğimin salağı," diye homurdanıyor, sonra tekrar sessizliğine dönüyor.

Telefon görüşmesi.

Aynı fikirde değilim; aslında Nico aptal olarak görmediğim birkaç kuzenden biri. O sadece savaşın sürekli bir fırtına bulutu gibi başının üzerinde asılı durmasıyla büyüdü. Aptal değil, sadece patlamalar ve kan dökülmesi gibi şeylere karşı bağışıklığı var.

Tekrar yalnız kaldığımda, Nico'nun benim için doldurduğu tekilaya bakıyorum. Genel bir kural olarak, Meksikalılar ya da Ruslarla iş yapmaya çalışmadığım sürece berrak olan hiçbir likörü içmem, ama siktir et.

Kapattım ve bekledim.

Hafif hayal kırıklığıma rağmen, boğazımdan aşağı yanıyor ve göğsüme damlıyor, ancak orada titreyen huzursuzluk alevini söndürmek için hiçbir şey yapmıyor.

Parmak eklemlerimi çenemde gezdirerek dönüyorum ve kollarımı bara dayıyorum. Angelo kayıtsız yüzümdeki çatlağı fark etmesin diye. Tüm Viscontiler arasında sakın olan benim. Ego ve testosteron dolu bir lağım çukurunda mantığın sesi. Ateşlerini buzla söndüren.

soğuk bir kova gerçeklik ve bir plan. Ama itiraf etmeliyim ki, bu gece bu itibara bağlı kalmakta zorlanıyorum.

Şeytan'ın Dip limanı alevler içinde ve göğsümde bir şekilde benim sorumlu olduğuma dair bir his var.

Sadece bir tesadüftü.

Başımı sallayarak viski bardağını avucumun içinde yuvarlıyorum ve kanımı soğutmak için bileğimin iç kısmına bastırıyorum. Tabii ki beynim bunun sadece bir tesadüf olduğunu biliyor. Dante bir ayı aşkın süredir ortalıkta görünmüyordu; parmağını kışından çıkarıp misilleme yapmasının zamanı gelmişti. Ve bunu yapmak için Angelo'nun düğününden daha iyi bir gün olabilir miydi?

Kızıl saçlı kızın bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum, aniden sırtımda düğümlenen tüm gerginliğin farkına varıyorum.

O benim kıyamet kartım değil.

Arkamda Angelo boğazını temizliyor. "Beyler, bir dakika içinde Cas'ın ofisinde olun."

Boynumu omuzlarımın üzerinde döndürüyorum. Papyonumun bandını düzelttim ve arkamı dönmeden önce soğukkanlılığımı yeniden ayarladım. Adamlar smokinleri ve kristal bardaklarıyla kulübün arka tarafındaki kapıdan içeri giriyorlar. Angelo, Rory'nin saçlarını yumrukluyor ve köşedeki gelin partisine katılmadan önce boynuna öfkeli bir öpücük konduruyor. Gabe'in adamlarından birkaçı etraflarında koruyucu bir bariyer oluştururken, Angelo dikkatini bana çeviriyor.

Bana bakıyor, sessiz ama beklenti içinde. Tembel bir gülümsemeyle elimi aramızdaki boşlukta yatay olarak tutuyorum. İkimizin de gözleri ona kayıyor ve her zamanki gibi ölümcül bir durgunluk var.

Kardeşlerim ve ben çocukluğumuzdan beri bu oyunu oynarız. Mutfakta paten kayarak annemizin porselenlerini kırmaktan tutun da en son Adsız Günahkârlar kurbanımızın evinin dışında bir güvenlik kamerası olduğunu fark etmeye kadar, ne zaman bir tehlike başımıza gelse, ciddiyetini ölçmek için bana başvururlardı. Sanırım bunun nedeni olaylara mantıklı bir gözle bakmam ya da acele kararlar vermemem.

Kural şudur ve her zaman da öyle olmuştur: Eğer benim elim sıkılmazsa, onların eli de sıkılmamalıdır.

Yutkunuyor. Başını salladı. Ama gözleri tekrar benimkilere gidip kısıldığında ikna olmadığını anlıyorum.

"Ben Dante, Tanrı aşkına."

İtirazım yüzündeki karanlığı aydınlatmıyor ve elimde en ufak bir titreme olup olmadığını kontrol etmek için tekrar elime bakıyorum. Kendimden şüphe ettiğime inanamıyorum ama itiraf etmeliyim ki kızıl kafa beni çileden çıkardı.

Dün gece bara geldiğinde, onu görmeden önce duydum.

O çamurlu botlar merdivenlerden inip omurgama basarak beni bir e-postanın ilk satırını iki kez okumaya zorladı. Sırf bu bile onu görmeden önce sinirimi bozmuştu.

Ve bunu yaptığımda, iki kez bakmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Ve sonra üçüncü kez, çünkü barda yanıma kaydı

ve lanet bir striptizci gibi ceketini çıkardı.

Tabii ki ilk fark ettiğim şey bakır rengi saçları oldu. Çok dağınık ve çok fazlaydı. Az önce polyester çarşafların üzerinde anlamsızca mı becerilmişti yoksa bir çalılıkta geriye doğru mu sürüklenmişti anlayamadım. İkinci fark ettiğim şey, bir Perşembe gecesi için fazla ten gösteren yeşil elbisesiydi. Peki ya üçüncüsü? Etek ucundaki güvenlik etiketi hâlâ duruyordu.

O bir belaydı ve daha o ukala ağzını açmadan içgüdülerim bunu anlamıştı.

Genellikle centilmen olmayı kolay bulurum. İşaret verildiğinde gülme, iyi yerleştirilmiş bir şaka yapma ve sonra küçük konuşmalar gözbebeklerimi kaşındıracak kadar kurduğunda zarif bir çıkış yapma yeteneğim var. Bu ailenin en azından bir üyesinin terbiyeli olması gerekiyor ve sanırım bu görev bana düşüyor.

Ama Penelope bende centilmenlikten başka bir şey yapma isteği uyandırdı.

Bu sahildeki kadınlarla, onlarla tek seferlik bir randevum olmadığı sürece konuşmaktan çekiniyorum. Bir bayana bakarken gözlerinin arkasında ışıklar içinde soyadınızın parladığını görmekten daha az çekici bir şey yoktur.

Ama onunkiler büyük ve maviydi ve herhangi bir tanıma kıvılcımından yoksundu - en azından ilk başta. Teklifi ve benim kardeşimden telefon almam arasında bir yerde, bunu anladı ve onu merdivenlerden yukarı koşturdu ve pençelerimden kurtulmaya çalışırken gördüğümde içimdeki sadist çirkin kafasını kaldırmadı desem yalan olur.

Heyecandan tedbirimi ve otokontrolümü ateşe atmıştım, bu yüzden yandığımda o kadar da şaşkırmamalıydım. Hile yapmamıştı; Breitling'imi adil bir şekilde kazanmıştı ve bunu yapma şekli sadece kim olduğuna ve Şeytan Koyu'nda bir bavul ve çalıntı bir elbiseyle ne halt ettiğine olan ilgimi artırdı. Hafta sonuna kadar sesli mesaj kutusunda beni bekleyen sırlarını bulma umuduyla saatimi Adsız Günahkârlar kartıyla birlikte cebine koydum.

Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bu yüzden gölün diğer yakasından rüzgârda dalgalanan kızıl saçlarını küçük kuzenimle konuşurken gördüğümde, huzursuzluk yakamın altından yapış yapış ve sıcak bir şekilde süzüldü. Beni tekrar dolandırmaya çalışma cüretini gösterdiğinde daha da kötüleşti. Her şeyden önce şanstan bahsediyordu.

Ve sonra patlama oldu.

Azı dişlerim içgüdüsel olarak gıcırdıyor ama Angelo'nun bakışlarının keskinleştiğini hissedince omuzlarımı geriye atıp en iyi kayıtsız bakışla onu kısıtıyorum. "Benim aletimin de titreyip titremediğini görmek ister misin, yoksa aptal kuzenimizle ne yapacağımıza karar verelim mi?"

Yanıt beklemeden omzuna bir tokat atıyorum ve Cas'ın ofisine giriyorum. Bir tarafında bir masadan, diğer tarafında da Visconti'lerin kurt sürüsü gibi toplandığı uzun bir toplantı masasından başka bir şey yok. Angelo ve ben masanın başındaki yerlerimizi alıyoruz.

Cebimden bir poker fişı çıkarıyorum. Baş ve işaret parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Birden, huzursuzluğumu likörle bastıramadığım gerçeğini kabulleniyorum, çünkü masanın başında kardeşlerimin yanında oturmanın verdiği adrenalin bu huzursuzluğu bastırıyor.

Burası benim ait olduğum yer ve bunu hep biliyordum. Vegas'ta değil, kardeşlerimle birlikte Devil's Dip'te. Strip'teki tüm başarıma rağmen, göğsümün boşluğunda her zaman siyah bir boşluk, evde olma ihtiyacıyla dolu boş bir ağrı vardı. Angelo'nun Sahil'e dönmesi için dokuz uzun yıl bekledim. Geri döneceği haberini alır almaz, yatırımcılarımın ve güvenlik ekibimin dehşetine rağmen ilk uçakla yola çıktım.

Odayı elektrikli bir sessizlik kaplıyor. Gabe yumruğunu masaya vurarak sessizliği bozmadan önce üç ağır vuruş geçer.

"Amcığı hiç sevmedim."

İki küçük Hollow kardeş mırıldanarak onaylıyor ama Cas onaylamıyor. Onun yerine, elinde ipek cep mendiliyle eğilip Gabe'in az önce yumrukladığı yeri ovuşturuyor. "Güzel şeylere sahip olamamamın nedeni bu aile," diye mırıldanıyor.

Benny, "Hayır, korkunç Rus nişanlın kafana fırlatır diye güzel şeyler alamazsın," diye takılır. Masanın etrafında kıs kıs gülüşmeler olur.

"Yeter."

Angelo'nun sesi keskin ama sade, odayı bir bifttek bıçağı gibi kesiyor. Papyonunu gevşetiyor ve

Avucunu çenesinin üzerine koyuyor. Alyansı gömme ışıkların altında parlıyor.

"Bu benim düğün gecem. Evde karımı beceriyor ve Fiji'nin hava durumuna bakıyor olmalıydım. Onun yerine, Şeytan Kovuğu'nun derinliklerinde siz piç kurusuyla birlikteyim. Rory'yi buradan çıkarabilmek için on dakika içinde bir plan istiyorum. Gabe, ne düşünüyorsun?"

Gabe sandalyesinde arkasına yaslanır, papyonunu bir kırbaç gibi şaklatır.

"El bombası ya da roket başlığı."

Kapıdan, son acemim Blake, nefesinin altında İsa'ya sesleniyor. Gabe ayağa kalkıp boynunu kırmadan önce sırtışıma parmak eklemlerimin arkasına saklıyorum.

Adamlarımın hepsi eski Delta Force ya da CIA ajanıdır ve talimatlarına savaş botlarının bağcıklarından daha sıkı bağlıdırlar. Sessizdirler, itaatkârdırlar ve ben onları ışığa çağırana kadar gölgelerde kalırlar. Çoğu zaman orada olduklarını unutuyorum.

Hepsi de kıyametten kurtulmuş gibi görünen Gabe'in soldatilerinden çok farklılar. Griffin, Vegas'taki parlak, kapılı yerleşkemi terk edip Sahil'e geri dönme kararına hem kızdı hem de şaşırdı ve şimdi liman havaya uçurulduğuna göre, beni yalnız yakaladığı anda huysuz bir "sana söylüyorum" ile karşılaşacağıma eminim.

Ama beni asla bu masanın etrafındaki adamlar gibi anlayamayacak. Visconti olmak kan grubu gibidir, doğuştan sahip olduğun şeyden kaçamazsın. Kaçmak da istemem.

Angelo'nun çenesi düşünceli düşünceli kıpırdıyor. Çenesini Cas'a ve diğer Hollow kardeşlere doğru sallamadan önce sıcak bir hava püskürtür. "Peki ya siz?"

Poker fişimi oynatmayı bıraktım ve beklentiyle Cas'a baktım.

Angelo, Al Amca'nın kafasına bir kurşun sıkıp Devil's Cove ile bir iç savaş başlattığında, Hollow klanı, bölgeleri tam ortamızda olmasına rağmen bunun dışında kalmaya karar verdi. Cas o zaman Hollow'u Askerden Arındırılmış Bölge olarak düşünün demişti. Ailelerimiz arasında seçim yapmayacağız.

Cosa Nostra'daki herkes arasında bana en çok benzeyen o. Önce bir işadamı, sonra bir adam. Yine de şimdi, ikilemin vicdanını sızlattığını görebiliyorum. Sonunda ellerini dikleştiriyor ve çenesini kararlılıkla geriyor. "Smugglers Club küresel bir marka. Stoklarımızın yüzde ellisinden fazlasını sizin limanınız üzerinden ihraç ediyoruz, yani Dante'nin küçük oyunu bize milyonlara mal oldu." Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor, derin düşüncelere dalmış. "Ödemesi gerekiyor."

"Evet, bir el bombasıyla," diye homurdanıyor Gabe.

Cas omuz silkti. "Aklına gelen en kötü fikir değil,

Cugino." "Rafe? Sen ne düşünüyorsun?"

Herkesin gözlerinin ağırlığını tenimde hissederek Angelo'nun bakışlarıyla buluşmak için dönüyorum. Poker fişini havada çevirip yakalıyorum ve cebime geri koyuyorum.

"Bence sıkıcı."

Gabe homurdanıyor. "Bir el bombasının sıkıcı olduğunu mu

düşünüyorsun?"

Bakışlarım tembelce ona kayıyor. "Sadece çocuklar patlayan şeylerle eğlenir, kardeşim."

Angelo alaycı bir kahkaha atar.

Tüm bu mafya klişesi bana hiç çekici gelmiyor ve nihayet kardeşlerime geri döndüğüme göre, arkaik geleneklere ve balıklarla yatma tavırlarına bağlı kalmayı reddediyorum. Bir dahaki sefere fötr şapka takacağız.

Kol saatimdeki zamanı kontrol ettikten sonra ayağa kalkıyorum. "Beyler, daha fazla vaktinizi almayacağız, gitmekte özgürsünüz." Elimi kaldırıyorum ve Gabe'in sert protestosunun başlangıcını kesiyorum. "Sizi haberdar edeceğiz."

Benny'nin yüz hatlarında şüphe titreşir. "Gitmekte özgür müsün? O pisliği nasıl indireceğimize henüz karar vermedik."

Sıkı bir gülümsemeyle onu sıkıştırıyorum. "Bu bir Dip meselesi; biz hallederiz. Bu arada, fazladan adama ihtiyacınız olursa, çıkarken Griffin'le konuşun. Kişisel güvenlik ekibimden birkaç kişiyi size ödünç vermekten mutluluk duyarım."

"Ama-"

"Hallededeceğimizi söyledi," diyor Angelo, ses tonunu ısırarak bir kesinlik içinde.

Omurgalar sertleşir. Hava, söylenmese daha iyi olacak sözlerle çatırdıyor. Sonunda herkes ayağa kalkar, Angelo ve Gabe hariç, onların bakışları karşı duvarda bir delik açacak kadar sıcaktır.

"Tamam. Ama adamlarına ihtiyacımız yok," diye homurdanan Benny, yanından geçerken omzunu Blake'in

göğsüne sürttü.

"Buradaki, resimli bir kullanım kılavuzu olsa bile silah kullanmayı bilmeyecek gibi görünüyor."

"Silaha ihtiyacım yok. Bu yumruklar gayet iyi iş görür," diye karşılık verir Blake ve Benny'nin yoluna çıkar.

Cas Benny'yi yakasından tutup odadan çıkarırken arka azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Griffin'in neden Blake'in iyi bir eleman olacağını düşündüğünü merak etmeye başladım. Ortalama bir Visconti'nin sırf bir şeyi kanıtlamak için temporal lobunda bir kapak patlatacağını bilmeli.

Kıyıya gelen adamlarımın sorunu beni sadece iş adamı Raphael Visconti olarak tanımalı. Bitmek bilmeyen toplantıları, VIP kabinlerini görüyorlar. Eleme talimatlarını mühürlü zarflar içinde alıyorlar ve vuruşları sessiz otoparklarda gerçekleştiriyorlar. Soyadıma iliştilmiş karanlık, şiddet dolu bel altını görmüyorlar. Her ikisini de ayrı tutmayı başardım ve Cosa Nostra'nın sınırları içinde halledilen her şeyi Gabe ve adamlarına yaptırıyorum.

Onları o kadar uzun süre korudum ki, Blake gibilerin Cosa Nostra'nın Francis Ford Coppola'nın hayal gücünün bir ürünü olduğunu düşünmesinden endişe ediyorum.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve bizi sessizliğe gömdü.

Angelo'nun şakağındaki damar dans ediyor. "Bu senin için bir oyun, değil mi?"

Bu aslında bir soru değil, çünkü kardeşlerim cevabı zaten biliyor. Gabe masayı bir kez daha yumrukluyor ve bu kez yumruğunun altından gürültülü bir çatırtı geliyor.

"Annem seni tehdit ettiğinde öfke kontrolüne sokmalıydı," diye düşünüyorum.

"Ne yani, Dante'ye dostça bir Tic, Tac, Toe oyununda meydan mı okumak istiyorsun?" Gabe'in gözleri benimkileri buluyor, öfkeli ve vahşi. Çözölmüş. "Limanımızı havaya uçurdu. Şimdiden üç kişinin öldüğü kesinleşti ve daha kaç kişinin öleceğini kim bilir. Hepimize bir iyilik yapın ve çatışmayı bana ve adamlarıma bırakın ve takım elbiselerinizi kuru temizlemeye geri dönün."

Onu incelerken, o Noel'den beri en çok bu kadar konuştuğunu duyduğumu fark ediyorum. Anne ve babamızın ölümünden kısa bir süre önce, gözlerinde perili bir bakış ve kaşından çenesine kadar uzanan yeni bir yara iziyle tatil için Sahil'e dönmüşü. Tamamen farklı bir adamdı.

Ona ne olduğunu söyleyemem, aslında pek bir şey de söyleyemem. Ama intikam planıyla ilgili bir şey onu hayata döndürdü ve neredeyse bunu ondan almak istemiyorum.

Benim fikirlerimin her zaman daha iyi olması dışında yapmazdım da.

"Steroidleri bırak, kardeşim." Masaya doğru ilerliyorum, yanından geçerken Gabe'in omzuna tepeden bakan bir şaplak atıyorum. "Beynini bulanıklaştırıyor ve aletini küçöltüyorlar."

Cas'ın masasının arkasındaki koltuğa çöküyorum ve satranç tahtasını önüme çekiyorum. Hafif bir eğlenceyle, bunun ona geçen yıl doğum gününde aldığım satranç olduğunu fark ediyorum. Taşları kaplayan ince toz tabakasına ve bana on iki bin dolar borcu olduğu gerçeğine bakılırsa, hiç alıştırmamış.

Gabe arkamda duruyor ve tahtanın üzerine koyu bir gölge düşürüyor.

"İzin ver de senin o azgın beynin için biraz daha basitleştireyim." Bileğimin bir hareketiyle tüm satranç taşlarını elimin tersiyle masanın üzerine fırlatıyorum. "Yapmak istediğin şey bu. Anında misilleme; tam bir yıkım. Elbette Dante beyin hücrelerini sadece hafta içi dönüşümlü olarak kir alıyor ama o bile bu gece karşılık vermemizi bekleyecektir. En azından biz konuşurken adamları Cove'un çevresini koruyor." Yavaşça tüm parçaları topluyorum, onları doğru yerlerine yerleştirmek için zaman ayırıyorum. Arkamda, Gabe'in sabırsız huff'ı gömleğimin yakasından aşağı süzülüyor. "Ama neyin geldiğini göremeyecek biliyor musun?"

"Molotof kokteyli mi?" diye tersliyor. "Bizden hiç tepki yok."

Angelo başını eğiyor. Çene çizgisindeki kirli sakalı okşar. "Rafe haklı. Dante, Koca Al'ın masasının arkasında oturup taşaklarını kaşıyacak ve savaş çıkmasını bekleyecek." Çenesini bana doğru salladı. "Plan nedir?"

Koltuğa geri yerleşiyorum. "Aptalı oynar ve zeytin dalı uzatırız. Ona birilerinin limanı havaya uçurduğunu ve kim olduğunu bulmak için farklılıklarımızı bir kenara bırakmamız gerektiğini söyleriz. Çünkü," diye ekliyorum kuru bir sesle, "kimse kullandığı limanı bombalayacak kadar aptal olamaz."

"Peki sonra?"

Sırtarak satranç tahtasına geri dönüyorum. "Ve sonra, şansı **dönmeye** başlar." Bir piyona fiske vuruyorum.

Sonra bir tane daha.

"Kalp krizi. Araba kazası. Aşırı dozda uyuşturucu. Tüm ortakları ve satatileri talihsiz, ancak şüpheli olmayan koşullarda ölümle tanışır. Bir gün başını kaldırıp bakacak ve onunla savaşıacak kimsenin kalmadığını fark edecek."

Hepimiz, beyaz satranç taşlarından oluşan bir ordunun karşısında siyah bir şahın tek başına durduğu tahtaya bakıyoruz.

Gabe uzanıp atılan taş yığınının veziri kapıyor. Kırık pençesinde komik derecede küçük görünüyordu. "Danışmanı Donatello çoktan gitti. Son duyduğuma göre Amelia'yla birlikte Colorado'da bir çiftlikte at pisliği küreyormuş. Bir de çocuk yolda."

Başımı kaldırıp Angelo'ya bilmiş bir göz kırpıyorum. "Aşık olduğunda çılgınca şeyler yaparsın, değil mi?"

Bana kaşlarını çatıyor, kale ve atı alıp cebine koyuyor. "İkizler Vittoria ve Leo'yu bu işin dışında bırakabiliriz. Neredeyse on altı yaşındalar ve muhtemelen korkudan altlarına sıçmışlardır."

Gabe file uzanıyor ama içgüdüsel olarak elim dışarı fırlıyor ve bileğine dolanıyor. Sanki etimden bir ısırık koparacakmış gibi bakıyor. Fili kendim alıp baş ve işaret parmaklarımın arasında döndürdükten sonra siyah şahı devirip yerine koyuyorum.

"Tor kalıyor."

Ses tonumdaki buz nadir görülen bir durum ve arkamda Gabe'in sertleştiğini hissediyorum.

"Hayır."

"Sana sormuyorum. Sana söylüyorum. O kalıyor."

Torquato Visconti, Dante'nin kardeşi, yeni patron yardımcısı ve Sahil'in en büyük sik kafalı olabilir ama benim en iyi arkadaşım ve en iyi iş ortaklarımdan biridir. Düşüne gelmesini saymazsak, babası vurulduğundan beri ortalıkta görünmüyor.

Ama yola geleceğinden hiç şüphem yok.

"Evet, düşünce geldi," diyor Angelo düşünceli bir şekilde, parmaklarını masaya vurarak. "Ama patlamadan sonra ortalıkta görünmemesi çok komik."

"Törenden hemen sonra ayrıldı." "Çünkü o da bu işin içinde," diye tersliyor Gabe.

"Hayır," diye karşılık veriyorum.

Angelo'nun ifadesi sertleşir. "Tor'un kışının beş santim yukarısında olduğunu biliyorum ama Gabe haklı. Bu konuda kardeşini desteklemediğini varsayamayız." Saatini kontrol eder, parmak eklemine masaya vurur ve tam boyuna göre doğrulur. "Pekâlâ. Cas ve ben Dante'ye ulaşp bir buluşma ayarlayacağız. Gabe, sen adamlarını yeniden topla ve Rafe'in fikrine dayanarak bir eylem planı hazırla. Ve Rafe." Gözleri doğrudan benimkilere dikildi. "Tor'dan haber aldığında bana haber ver."

Başka bir şey söylemeden masanın etrafından dolandır ve kapıya yönelir. Kapının çerçevesi içinde durdu. "Bu arada," diye homurdanıyor, omzunun üzerinden bana bakarak. "Yeni barınız yerle bir oldu. Başka bir yer bul, hem de hemen. Cove'un tamamını Chuckie Cheese'deki bir çocuk doğum günü partisine benzetecek kadar büyük bir yer istiyorum."

Ah, evet. Devil's Dip'in ilk kumarhanesi ve barı için inşaat devam ediyordu. Pasifik'in panoramik manzarasına sahip bir uçurumun içine inşa edilecek olan bu kumarhane Cove'un gece hayatını alt üst edecekti, özellikle de benim ismim buraya verilmişken. Ama limanın tam üstündeydi ve her şey olacağına varırdı sanırım.

"İşte bunu yapabilirim," diye mırıldanıyorum, poker fişini cebimden çıkarıp havaya fırlatıyorum.

Gabe başını sallar. "Biz savaşa gidiyoruz ve sizin tek derdiniz iyi vakit geçirmek."

Angelo'nun bakışları kararır. "Hayır. O pisliğe küçük bir patlamanın Dip kardeşleri alt etmeye yetmeyeceğini göstermek istiyorum."

Rory'nin adını söyleyerek arkasını dönüp ana barda gözden kaybolurken ağzımın kenarları eğleniyor.

Şimdi yalnızım ve küçük kardeşimle aramda kavurucu bir sessizlik var. Arkamı dönüyorum ve bakışlarının sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

"Sorun mu var?"

"Evet."

Saatime bakıyorum ve yavaşça ayağa kalkıyorum. "Çok yazık. İnsan Kaynakları departmanı ile görüşün derdim ama Cosa Nostra'da böyle bir departman olduğunu sanmıyorum."

Kapıya doğru yürürken bakışları sırtımı yakıyor. "Döndüğüne sevindim kardeşim."

Ana kulübe girdiğimde Nico beni bekliyor. Benimle aynı hizaya geliyor ve sesini alçaltıyor. "Para hakkında

bana borçlusun."

Gözlerimi deviriyorum ve hızımı kesmeden çenesine bir fiske vuruyorum. "Para muhabbetini bırak, olur mu? Yeterince derin kazarsan o parayı kanepenin çatlaklarında bulursun."

Cevap vermeyince yüzüne bakıyorum. Kendine özgü tembel sırtışı yerine kasvetli bir ifade takınıyor ve bu zıtlık yavaşlayarak durmama neden oluyor.

Bakışlarım daralıyor. "Ne?"

Nico dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, bakışları omzumun üzerinden kayıyor.

"Bana bir iyilik yaparsan borcunu silerim."

CHAPTER

Eight

Penny

BEEP. BİP. BİP.

Alçak, yavaş ritim bilinçaltıma sızıyor, beynimin karanlık bir köşesini gıdıklıyor. Bu benim alarmımın sesi değil. Belki de zil sesimdir? Bunun nasıl bir ses olduğu hakkında hiçbir fikrim yok; sadece cep telefonum genellikle titreşimde olduğu için değil, aynı zamanda kimse benim telefonumun numarasına sahip olmadığı için.

Her neyse, sinir bozucu.

Homurdanıyorum ve başımı yastıkların arasındaki boşluğa gömmek için yuvarlanıyorum ama elimi çeken bir şey beni durduruyor.

Acı başlamadan önce sadece birkaç saniye geçiyor. Bir şakağımdan diğerine doğru yayılıyor ve alnımı elastik bir bant gibi sarıyor.

Bu da ne?

Göz kapağımlı açıp odayı tarıyorum. Beyaz tavanlar, beyaz yatak çarşafı. Klinik ve steril. Bulanık gözlerle bile

ve başım ağrırken, evimde olmadığımı biliyorum. Aslında, eve geldiğimi bile hatırlamıyorum.

Limandaydım.

Anı, sisli beynimdeki taşkın kapılarını açıyor ve her şey bana geri dönüyor.

Turuncu gökyüzü.

Sağır edici patlama. Sıcak.

Bip sesi hızlanıyor ve bunun parmağımın ucundaki klipsin kalp atış hızımı izlediğinden kaynaklandığını anlayacak kadar aklım var.

Hafif, hızlı ayak sesleri yaklaşır ve sonra kapıda bir kadın belirir.

"İyisin, iyisin." Yavaş bir Pazar yürüyüşü edasıyla odaya girdi. Yatağın ucunda durup çizelgemi inceliyor ve bana da onu inceleme fırsatı veriyor. Beyaz saçlarını sıkı bir topuz yapmış, orta yaşlı ve üniformasının önündeki düğmelerin zig-zag çizmesine neden olacak şekilde tombul. Ebeveynlerin, çocuklarına parkta ürkütücü bir adam yaklaşırsa onu aramalarını söylediği türden bir kadın.

Hemşire olmalı, bu da hastanede olduğum anlamına geliyor. "Ne oldu?" Ben de bunu söylemeye çalışıyorum.

Geliyor

ve boğazımda bir ateş izi tutuşturuyor.

Gri gözlerini bana dikti, eğleniyordu. "Kendine sakla, tatlım. Sana birazdan su getireceğim. Ben Minnie.

Devil's Hollow Hastanesi'nde hemşireyim. Ve sen..." Panoya tekrar bakar ve yüz ifadesi aydınlanır. "Ooh! Bir Jane Doe! Ne kadar heyecan verici."

Göz kırpıyorum. Öyle mi?

Yan masaya geçiyor ve sürahidenden bir bardak su dolduruyor. "Yavaş ol," diyor, ateşi söndürmek için sıvıyı olabildiğince hızlı içmemi izliyor. "Bütün o çığlıklar boğazını kurutmuş," diyor. "Seni Kanada'dan duyabilirler."

Gözlerim kafamdan fırlayacakmış gibi hissediyorum. Çığlık mı? Neden çığlık atayım ki?

"Limanda küçük bir kaza oldu, canım. Notlarınıza göre düşen bir kutu yığını size çarpmış ve başınıza özellikle kötü bir darbe almışsınız."

Göğüs cebinden bir kalem ışığı çıkarıyor ve onunla gözlerimi hızlıca tarıyor. Serumu çıkardı ve elimin arkasına yeni bir bandaj koydu. "Beyin sarsıntısı gibi görünmüyor ama bir süre seni izleyeceğiz, tamam mı?"

Ama dinlemiyorum. Dinleyemiyorum. Çünkü tek hissedebildiğim dudaklarımdaki kendi yakarışım ve tek görebildiğim soğuk siyah gökyüzünü bozan puslu turuncu bir sıcaklık.

Şansımı kaybettiğime dair bir işaret istedim ve tam bir havai fişek gösterisi aldım.

Başımı yastığa yaslıyorum, farkındalığın buz gibi elinin nefes boruma bastırdığını hissediyorum.

Eğer şansım yoksa, elimde ne var?

"Tamam, tatlım. Viziteye çıkmam gerekiyor ama birazdan gelip seni kontrol edeceğim. Dinlen, tamam mı?" Omzuma yumuşak bir vuruş yaptıktan sonra parlak ışıklı koridora doğru koşmaya başladı ve arkasından içten bir ısıklık çaldı.

Bir suçluluk dalgası üzerime çökmeden önce sadece bir vuruş geçiyor. Ciğerlerimdeki havayı çekip alıyor ve yere yığılıyorum, gümbür gümbür atan başımı yastığıma yaslıyorum.

Mantıken, bir işaret istememin patlamaya neden olmadığını biliyorum, ama yine de bir şekilde benim hatam olduğu hissinden kurtulamıyorum. Beynim liman işçisinin bir görüntüsünü oluşturuyor. Bir an farların halesi içinde bana doğru yürüyordu, sonra bir baktım gitmiş.

Dolandırıcılık ve üçkâğıtçılık başka bir şey; kundakçılık ve patlamalar ise tamamen başka bir şey. Tanrım, bu günahlar bir kolyedeki tılsımlar gibi üst üste yığılıyor ve ağırlığından çökmeden önce boynumdaki bu yükü daha ne kadar taşıyabileceğimi bilmiyorum.

Dik oturmak başımı döndürüyor, bu yüzden yatağın yan parmaklıklarına tutunuyorum ve pencerenin çerçevelediği buz mavisi gökyüzüne bakarak baş dönmesinin geçmesini bekliyorum. Bulutlar ve süzülen kuşlar netleştikçe, duygular boğazımda düğümleniyor ve gözlerimi yeni bir gözyaşı dalgasıyla doldurmakla tehdit ediyor.

"İki bin kaş çatmanın bir kırıışıklığa eşit olduğunu biliyor muydunuz?"

Kapıdan içeri süzülen tatlı bir sesle omurgam kaskatı kesiliyor. Boynumdaki gerginlikle irkilerek dönüyorum ve sesin ait olduğu kızla gözlerimi kilitliyorum.

İpeksi sarı saçları ve Aralık ayının kavurucu soğuğuna anlam veremeyen altın sarısı bronzluğu. Gözleri iri ve mavi, bu sahil şeridinde sadece bir kızın gerçekten sahiplenebileceği türden bir masumiyetle dolu.

Wren Harlow.

İnlemem duyulmasın diye dişlerimi gıcırdatarak ölü gözlü bir gülümsemeye zorluyorum. Özel bir sinir krizi geçirirken o kapıdan içeri girmesini isteyeceğim onca insan arasında Wren listede oldukça alt sıralarda yer alırdı. İyi biri olmadığı için değil, hatta tam tersi. O çok iyi biri. O kadar iyi ki, Sahil'de İyi Samiriyeli olarak biliniyor. Cove'da onu sokaklarda dolaşırken ve sarhoş insanlara yardım ederken bulamayacağınız tek bir Cuma ya da Cumartesi gecesi yoktur. Ayakları ağrıyan kızlara yara bandı ve parmak arası terlik dağıtır. Sarhoşlar için taksi çağırır. O kadar tatlı ki ona bakarken dişlerim ağrıyor.

Bakışları başımdaki yaradan ayaklarıma doğru gidip geliyor. Belki de ağrı kesiciler beni sersemletiyor, ama ojesinin gömleğiyle aynı pembe tonunda olduğunu fark etmeden edemiyorum.

İçimden bir ses bunu bilerek yaptığını söylüyor.

Bir baloncuk üflüyor. Patlatıyor. "Kötü bir şey mi düşünüyorsun?"

Kaşlarımı çatarak, bunun onu ilgilendirmediğini söyleme isteğimi bastırıyorum. Kısmen daha fazla kötü karmaya ihtiyacım olmadığı için, kısmen de Wren muhtemelen

Bırakın varoluşsal bir kriz geçiren pasaklı bir kızıl kafayı, ona havlayan bir köpekle bile karşılaşmamıştı.

"Belki."

"Kötü düşüncelerim olduğunda dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum."

Ağzımı kapalı tutmak için elimden geleni yaparak burnumun kenarını ovuşturuyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey, cennete hızlı geçiş kartı olan bir kızdan doğaçlama bir terapi seansı.

"Nasıl? En sevdiğin İncil ayetlerini kanaviçe işleyerek mi?" Nefesimin altında mırıldandım.

Yatağın ayakucuna çöküyor ve uzun, dar bacaklarını yer karolarının üzerine uzatıyor. "Hayır, alfabeden geçerek ve her harf için bir küfür düşünerek." Bir baloncuk daha patlatırken mavi bakışları benimkilere geliyor. Patlat. "Örneğin, A pisliğin karşılığıdır," diyor gözlerinde karanlık bir parıltıyla.

Başımdaki yakıcı ağrıya ve göğsümde ağırlaşan günahlara rağmen, kendimi tutamayıp sert bir kahkaha atıyorum.

"Touché."

O da sırtıyor, yüzünün düzlemlerini yumuşatan güzel bir gülümseme. Kaşımın üstündeki boşluğa başını sallıyor. "Kötü görünüyor."

"Hissediyorum."

"Şeker ister misin?"

Göz kırpıyorum. Ne demek istediğini soramadan ayağa fırlıyor, koridora dalıyor ve bir el arabasıyla geri dönüyor. "Tüm klasikler var, ayrıca patates cipsi ve kutu soda da var." Çömeliyor ve gözlerini kısarak alt rafa bakıyor. "Bende biraz

Jambonlu ve peynirli sandviçler de var ama sekiz numaralı odadaki Billy, bir saat içinde öğle yemeği servisi yapacak olmalarına rağmen dört tane aldı."

Tam boyuna dönüyor ve beklentiyle bana bakıyor. Cevap vermeyince, arabadan iki Hershey çikolatası alıyor ve birini kucağıma atıyor. Diğerini dişlerinin arasında tutarak koltuğu odanın öbür ucuna sürüklüyor ve yatağımın yanına koyuyor.

Kalçalarımın arasına sıkışmış çikolataya bakıyorum. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Hayır, sadece gönüllüyüm."

Rakamlar.

Sandalyeye uzanıyor ve botlarını yatağın ucuna koymak için yukarı sallıyor. "The Rusty Anchor'da çalışıyorum, yaklaşık bir yıldır oradayım. Sen neler yapıyorsun? Seni bir süredir Sahil'de görmedim."

Sorusunu duymazdan geliyorum çünkü hâlâ onun işine takılmış durumdayım. "Liman barı mı?"

"Uh-huh." Bakışlarım içgüdüsel olarak yüksek at kuyruğunun etrafına sarılmış ısıltılı pembe sallantısına kayıyor ve o da gülüyor. "Düşündüğün kadar kötü değil, gerçekten."

Mm. The Rusty Anchor'a en son adım attığımda, altı kıymık ve tavuk burgerden kaynaklanan salmonella ile ayrıldım. Wren gibi bir kız The Rusty Anchor'a adım atsa, içinde yaşayan günahlardan dolayı kendiliğinden yanacağını varsayıyorum.

Sakızını çöpe atıyor, çikolatasını yırtıyor ve yarama bakıyor. "Limanda ne yapıyordun ki? Dün gece seni düğünde gördüğüme eminim. Yoksa çok mu limonata içtim?"

"Hayır, ben oradaydım." Parmaklarım tekrar kolyeme uzanıyor. "Ama eve dönerken yürüyüşe çıktım."

"Tanrım. Bu şanssızlık." Bana söylüyorsun. "Çok daha kötüsü de olabilirdi. The Rusty Anchor'da çalıştığım için yaralanan hemen herkesi tanıyorum." Boğazı düğümleniyor. "Ve başaramayanları da."

Kendi boğazım fırtına sonrası Sahra'dan daha hızlı kuruyor. "Kaç kişi öldü?"

"Üç. En azından şu ana kadar."

Tanrım. "Ne oldu, gaz borusu falan mı patladı?"

Bir parça çikolatayı ısırarak bir süre düşünceli bir şekilde çiğniyor. "Terörist saldırı," diye mırıldanıyor, şeker ve dişler arasında.

"Ben-ne?"

"Kimin yaptığına dair bir fikrim yok. Dün gece herkes oldukça sessizdi."

Şimdi, bu ağrı kesicilerin beni delirttiğini düşünmeye başladım. "Neden biri o küçük limanı havaya uçurmak istesin ki?"

"Çünkü orası Visconti'lere ait." Visconti. Bu isim Wren'in çikolata dolu ağzından fırlıyor ve göğsüme bir kurşun gibi saplanıyor. Tabii ki Visconti'ler limanın sahibi. "Bu çok

Angelo'nun Devil's Dip'e geri döneceğini açıklaması ve ardından düğün gününde limanın havaya uçması büyük bir tesadüf."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Angelo geri mi taşınıyor?"

"Tabii ki. Rory Sahil'den ayrılmayacak." Bir lokma daha çikolata yedikten sonra iç geçirdi. "Zavallı Rory. Görünüşe göre balayına gidemeyecek."

Acımı dindiren uyuşturucu kokteyline rağmen, midemi dolduran yavaş korku çok gerçekçi geliyor. Eğer Angelo Sahil'e geri döndüyse, bu kardeşleri için ne anlama geliyor?

"Tek başına mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Bir süre göz göze geliyoruz, sonra pembe dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Oh, anlıyorum."

"Neyi gördün?"

Sandalyesinde geriye doğru çöküyor, sırtışı genişleyerek bir sırtışa dönüşüyor. "Eğer Rafe'de gözün varsa, sıraya girsen iyi olur."

Isı yanaklarıma doğru yükseliyor ve tenimi karıncalandırıyor. "Ben

Raphael'le ilgileniyordum; sadece kibarca yakınlaşıyordum-"

"Hey, hey, hey, **ben** yargılayacak biri değilim." Onu tutuyor

Sahte bir teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Ona boşuna Beyaz Atlı Prens demiyorlar."

Gülüşüm acı. "Farklı Disney filmleri izleyerek büyümüş olmalıyım."

"Ah, bırak şunu. Rafe çok tatlı." Eli göğsüne dokunur ve dudaklarını süsleyen küçük gülümseme

Aklı başka yerde. Muhtemelen Raphael Visconti'nin öfkeli bir pislik olmadığı bir yere. "Benim tipim değil ama cazibesini takdir edebiliyorum. O sadece... tam bir beyefendi. Hani siyah beyaz filmlerde sevgilisinin ayakkabıları mahvolmasın diye ceketini çamur birikintisinin üzerine koyan adam gibi. Ya da sırf Çarşamba günü olduğu için size bir düzine gül gönderen adam gibi."

Elimde değil. "Cidden bu saçmalığa inanıyor musun?"

Çınlayan kahkahası odanın içinde süzülüyor. "Görünüşe göre farklı bir deneyim yaşamışsın."

Kapılardaki penisler ve bardaklardaki silahlar gibi şeylerden bahsetmemek için yanağımın içini kemiriyorum.

Sessizlik çok uzun sürdüğünde Wren bir kıkırdama daha çıkarıyor ve botlarını yatağımdan kaldırıyor. "Vay be. F, 'sik onu' demek, değil mi?"

Dünyadaki tüm sorunlar beni bu yatağa mahkum ediyormuş gibi hissetmeme rağmen gülmekten kendimi alamıyorum.

Bakışları benimkilere geliyor, ışıltılı ve masum. "Eğer bir süre daha buralarda takılacaksan, bir ara The Rusty Anchor'a uğramalısın. Patlamanın yarattığı pisliği temizledikten ve Frankenstein'a benzemedikten sonra." Serumunu pembe tırnağıyla dürtüyor. "Rory ve Tayce her Salı akşamı uğrarlar ve barda her zaman bir kişilik daha yer vardır."

Teklifi muhtemelen öylesine, tatlı bir kızıdan gelen tatlı bir jest. Gözlerimin arkasını bu kadar yakmamalıydı. Belki de morfinin beni

duygusal, ya da belki de onu sadece iyi işler yapan tuhaf bir kız olarak gösterdiğim için kendimi suçlu hissettiğimdendir.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Bu hoşuma giderdi. Çikolata için teşekkürler ve bilirsin," diye mırıldanıyorum, boğazım düğümleniyor, "bu kadar nazik olduğun için."

Gülüşü, sıcak bir günde hoş bir esinti gibi odanın içinde süzülüyor. "İyi olmak benim işim. Görüşürüz!"

Ve böylece, arabasını da yanına alarak koridoru tıkr tıkr geçti. Yalnız kaldığımda, steril odaya yüksek sesli bir inilti bulaştırıyorum. Sebep olduğum bir yangından çıkıp, sebep olmadığım başka bir yangına girmiş gibiyim. Etrafım belalarla çevriliyken nasıl düz gideceğim?

Devil's Dip'te böyle bir şey beklemezdim. Öyle. -Sahildeki uykulu kasaba. Yanıp sönen ışıkların gölgesinde kalan, sakinlerinin geceleri gözlerini kapatabildiği ve Cosa Nostra kaosunun ortasında yakalanma endişesi taşımadığı yer.

Ayrıca, eğer şansım gerçekten azalıyorsa.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Kendimi bu düşünceden kurtarmak için başımı hafifçe sallıyorum.

Şans, şanslı olduğuna inanmaktır. Ara sokaktaki kadın bana kolyesini verirken böyle demişti. Bu sana yardımcı olacaktır, ama buna güvenmene gerek yok.

Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor, birkaç dakikalığına başımın altındaki yastığın yumuşaklığına teslim oluyorum. Şanslıyım. Şanslıyım. Yine de Raphael'in saatini satmayı düşünmeden edemiyorum,

Önüme çıkan fahiş sağlık faturasını ödemek ve sonra bir otobüsle Kanada sınırına gitmek.

Gözlerim hâlâ kapalı, yatağımın başucundaki masaya uzanıp çantamı arıyorum ve orada olmadığını fark ediyorum. Kahretsin. En son yanımda olduğunu hatırladığım zaman - aslında herhangi bir şey hatırladığım zaman- limandaydı. İnleyerek, yatağın yanına katlanmış tekerlekli sandalyeyle güçsüzce boğuşuyorum ve ağır uzuvlarımı içine kaydırıyorum. Kendimi koridorda hemşirelerin yanına götürüp soracağım.

Kendimi koridora doğru ittiğimde, beyaz duvarlar ve gümüş kapılar soğuk, uyuşturucuyla beslenen bir pus içinde geçiyor. Bir ürperti sırtımı okşuyor ve üzerimde arkadan bağlanan dayanıksız bir hastane önlüğünden başka bir şey olmadığını fark ediyorum. Sütyenim yok ve vücudum iç çamaşırı giyip giymediğimi bile değerlendiremeyecek kadar uyuşuk ve halsiz.

Köşeyi döndüğüm anda bakışlarım bir başkasıyla kilitleniyor ve içgüdüsel olarak kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bir kış sabahı çamurlu bir yığın gibi soğuk ve kahverengi olan adamın gözleri, ince bir şüphe çizgisine yerleşmeden önce çamurlu ayak parmaklarımdan başımdaki bandaja doğru ilerliyor.

Sessizlik çığlık atıyor, ama onun hırçın sesinin hayaleti beynimde daha da yüksek sesle bağılıyor.

Bir ayı ormana sıçar mı?

Barın merdivenlerinin başında nöbet tutan adam. Kalp atışlarım titrerken, dikkatim arkadaki koridorda dolaşan

keskin takım elbiseli ve asık suratlı kümeye yöneliyor

Onu. Parlak ayakkabılar klinik ışıklarını yansıtıyor. İri eller strafor bardakların etrafında kıvrılıyor.

Ve sonra tanıdık bir kaşmir ses bilinmezlikten sızıyor ve yumuşak elini ciğerlerime doluyor. Tekerleklerim yavaşça durdu.

"Teşekkür ederim, Şerif. Ailemiz bu zor zamanda gösterdiğiniz yardıma gerçekten minnettar."

Kâğıtlar karıştırılır, sonra ağır ayak sesleri yükselir. "Ne zaman isterseniz, Bay Visconti. Lütfen kardeşinize düğün tebriklerimi iletin."

"Sadece annene gönderdiği zencefilli kurabiyelerin hayatımı değiştirdiğini söylersen."

Sert bir kıkırdama duyulur, ardından sağdaki kapıdan siyah ayakkabılar ve bej bir üniforma çıkar. Şerif omzunun üzerinden bakar ve sırtır. "Bunu duyduğuna sevinecek. Kendinize iyi bakın Bay Visconti. Bir şeye ihtiyacınız olursa, bana her zaman cep telefonumdan ulaşabileceğinizi biliyorsunuz."

Koridorda diğer yöne doğru yürürken, çok kalın kahverengi bir zarfı pantolonunun cebine sokmaya çalışıyor.

Sinirden göğsüm karıncalanıyor, çünkü elbette Viscontiler polisi ellerinin altında tutuyorlar.

Birkaç saniyeliğine odama geri dönmekle telefonumu alma görevime devam etmek arasında kalıyorum. İnatçılık beni ikincisinde karar kılmaya itiyor. Bir de telefon hattımı arayıp Kanada'ya taşınma düşüncelerimi gözden geçirme isteğim var.

Hastane önlüğümün çirkin geometrik desenine bakıp sandalyemi itmeye devam ediyorum ama sağdaki kapıyı geçmeye yaklaştıkça tedirginlik tektonik plakalar gibi derimin altına kayıyor.

Sağ tarafımdaki hastane odasına bakıyorum ve bakışlarımla adamın kendisine yerleşmesine izin veriyorum.

Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Siyah takım. Beyaz gömlek. Altın yaka iğnesi. Onun ayırt edici özelliklerini zihnimdeki listeden işaretlemekle neden uğraştığımı bilmiyorum, çünkü Raphael Visconti'nin dış hatları kusursuz.

Oda benimkinden daha karanlık, profilinde çapraz bir çizgi çizen tek güneş ışını dışında. Yatak sıkı sıkıya örtülmüş ve not yığınları bantlara sarılıp komodinin üzerine yığılmış. Şüphesiz daha fazla rüşvet.

Köşedeki koltuğa yayılmış, dirseklerini dizlerine dayamış ve Oxford'larının altındaki fayanslara ifadesiz bir bakış atıyor. Parmaklarının arasında yavaş, hipnotik bir ritimle bir şey çeviriyor ve bunun altın bir poker fişi olduğunu anlamam için dört tur atması gerekiyor.

Thawp. Thawp. Thawp. Çip, elmas kol düğmeleri ve sitrin yüzüğü bana göz kırpmıyor.

Olmayana kadar.

Raphael'in elleri hareketsiz kalıp omuzları gerildiğinde, güneş ışığının içinde yüzen toz parçacıkları sanki benim adıma nefeslerini tutuyorlarmış gibi durgunlaşıyor. Başını kaldırıp bakışlarımla buluştuğunda gölgeler yüzünün düzlemlerine uyum sağlamak için yer değiştiriyor.

Nabzım şiddetle atıyor; ağrıyan kaslarım çarpışmaya hazırlanıyor. Üç gürültülü kalp atışı boyunca onun bakışlarına hapsoluyorum.

Sonra, beklemediğim bir şey yaptı.

Güldü.

Yumuşak. Karanlık. Köprücük kemiğine konan bir öpücük kadar nazik ve böyle bir sestten asla iyi bir şey çıkmaz.

"Bana kafayı mı taktın Penelope?"

Ses tonu eğlenceyle yumuşatılmış ama kenarlarında sinirlerimi geren bir şey var.

"Evet, işte tam da bu yüzden hastanedeyim," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Bakışları birkaç ton koyulaşmadan önce şaşkınlıkla parlıyor. Boynumdan aşağı tembel bir yol çiziyor. Hastane önlüğünün ince kumaşı üzerinde çatırdarken nefesim kesiliyor ve kucağıma ağır bir yük gibi yerleştiğinde, midemdeki sıcaklık yarım derece daha sıcak kaynıyor. Bu bir rahatsızlık, başka bir şey değil. Çünkü erkeklerin bundan çok daha azını giymişken vücuduma bakmasına alışkın olmama rağmen, bana bakışında - klinik olarak, nesnel olarak - çenemi sertleştiren bir şey var.

"Sen de oradaydın." Burun deliklerinin parmak eklemlerinin arkasında kaybolmadan önceki parıltısını yakalıyorum. Tekrar konuştuğunda, sadece kendi kendine konuşuyor gibi görünüyor. "Tabii ki oradaydın."

"Ne yani, limanı bombaladığımı falan mı düşünüyorsunuz?"

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. Bir dalgınlık, arkalarında her zaman var olan neşeyi gölgeliyor. "Ya da başka bir şey."

İçimde alevlenen bir hayal kırıklığı ve kızgınlık kokteyliyle titrek bir nefes alıp dikkatimi koridorun tavanını kaplayan sert floresan ışıklara veriyorum. Belli ki patlamayla hiçbir ilgim olmadığını biliyor -eğer olsaydı bir yığın rüşvet parasının yanında oturuyor olmazdı- ama ses tonundaki şüphenin, sahte de olsa, benimkini yansıtmamasından nefret ediyorum.

Acınası bir durum ama şansımı kaybettiğim düşüncesi beni bu dünyadaki her şeyden daha çok korkutuyor. Atlantic City kumarhane sahiplerinin tehditlerinden daha korkutucu ve en büyük günahımın beni yakalaması korkusundan daha korkutucu.

"Şans tılsımı mı?"

Buz gibi bir küçümsemeyle bezenmiş bir ses sessizliği yarıyor. Gözlerim tavandan aşağı kayıyor ve Raphael'in kolyeme tiksintiyle baktığını görüyorum. Dört yapraklı yoncayı zincirde bir aşağı bir yukarı gezdirdiğimi fark etmemiştim.

"Hayır," diye yalan söylüyorum. Sonra omurgamı dikleştiriyorum ve biraz daha yalan söylüyorum. "Şans tılsımına ihtiyacım yok. Ben yeterince şanslıyım."

Sesim kısık ve içindeki çaresizlik sayesinde kulağa acınası geliyor. Belli ki sadece kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

"Öyle demiştin." Alnımdaki bandajı başıyla işaret ederken dilini yavaşça üst dudağının üzerinde gezdiriyor. "Bana pek şanslı görünmüyorsun."

Boğazımdaki takozu yutuyorum. "Hayatta olduğum için şanslıyım." Bakışları benimkilere kayıyor, karanlık ve sıcak. "Şimdilik."

Sessizlik aramızdaki oksijeni tüketiyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Tehdidi incelikli ve zarıftı, kadife bir yastıkta gümüş bir tepside sunulmuştu. Kışkırtılırsa bu ince örtülü tehdidi yerine getireceğinden hiç şüphem yok. Peki neden bu kıyıdaki herkes onun bir centilmen olduğunu düşünüyor? Ailesinin geri kalanından, kardeşlerinden bir şekilde farklı olduğunu mu?

Çoğu insanın IQ'su koyun postuna bürünmüş bir aslanı fark etmeye yeter, değil mi?

Gerçeği fark ettiğimde çenem geriliyor. Çünkü diğer insanların yanında böyle davranmıyor.

Aniden, tıklar.

"Bu senin saatinle ilgili," diye duyuruyorum, ağrıyan kemiklerimde sessiz bir neşe mırıldanıyor. "İşte bu yüzden benden bu kadar nefret ediyorsun. Senin kırılğan erkek egon bir kadının seni alt etmesini kaldıramıyor."

Beklediğim tepkiyi alamadım. Sadece bir kahkaha daha. "Güzel, ama yine de hayır."

Çipin her devirde benimle alay edercesine parlamasını izliyorum. Kendimi tutma gücümün son damlası da eriyince, çenemi koridorda dolaşan takım elbiseli aptallara doğru sallıyorum. "Seçme hakkım var mı?"

Kaşlarını çatıyor, hâlâ çipini döndürüyor.

"Beni hangi uşağın öldürecek, yani? Çünkü onlardan biri olacak, değil mi? Senin gibi bir beyefendinin o güzel takım elbisesine kan bulaştırma riskini asla almayacağını biliyorum."

Bana kibar bir gülümsemeden başka bir şey vermiyor ve gözlerindeki karanlık aklının başka yerde olduğunu gösteriyor. Beyaz duvarlardan tıbbi makineler bip sesi çıkarıyor ve koridorun aşağısında bir yerde bir kahve makinesi patlayıp püskürüyor.

Sonunda, güneş ışığının yoluna doğru eğiliyor ve yeşil gözlerindeki sessiz sakinlik ışığın altında parlıyor. "Söylentilere göre Devil's Dip'te bir iş arıyormuşsun."

Bakışlarım daralıyor. Ne kadar soldan bir cevap. Bunu ona söyleyebilecek sadece iki kişi vardı: Rory ya da Nico. Matt'i hemen göz ardı ediyorum, çünkü Raphael Visconti'yle konuşurken altına boşalmadan bunu ona söyleyebileceğinden şüpheliyim.

"Evet, ama seninle ya da ailenle değil."

Karanlık bir eğlence dudaklarını çekiştiriyor. "İmkansız."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zorlarken gözlerim kaşınıyor. Kendini beğenmişliği her ne kadar tüylerimi diken diken etse de haklı olduğunu biliyorum. Viscontiler doğrudan işin sahibi olmasalar bile, yapışkan mafya parmaklarını öyle ya da böyle pastaya sokacakları kesin.

"Bana iş falan mı teklif ediyorsun?" "Ya da başka bir şey."

Ne oldu? Melodinin değişmesi beni kırbaçlamaya yetti. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Belki de beynim darbeden hasar gördüğü içindir, ama şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum.

"Neden seks ticaretine maruz kalacakmışım gibi hissediyorum?"

Raphael kısa bir i çekiş yapar. "Kırıldım. Tüm işlerim tamamen meşrudur; teşekkür ederim."

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum, hakaretimi dudaklarımın arkasına hapsediyorum. şu anda oldukça zor durumdayım, bu yüzden eğer bu bir şaka değilse -ki bu büyük bir şaka- iş bulma şansımı mahvetmeyeceğim.

"Bunda ne var?"

şimdi Raphael'in bakışlarında bir şey canlanıyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım." İki parmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor ama bu onun yumuşak sırtışını gizlemeye yetmiyor. "Benimle bir oyun oyna."

Ağrıyan kemiklerime ve yorgun kalbime rağmen, bu basit komut midemdeki korları alevlendiriyor. Bir oyun mu?

Ben daha kuralları ve bahisleri soramadan ayağa kalkıyor ve iki uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Kalp atışlarım durma noktasına geldi. O kadar yakın ki, soğuk gölgesi beni tamamen içine çekiyor. O kadar yakın ki pantolonunun yumuşak kumaşı neredeyse çıplak dizlerime sürtünüyor, bana bu aptal hastane önlüğünün ne kadar ince olduğunu ve altında neredeyse hiçbir şeyim olmadığını hatırlatıyor.

İçgüdüsel olarak sandalyemin tekerleklerini kavrıyorum ama onları geriye doğru çektiğimde hareket etmiyorum. Ne? Güneye bakıyorum ve parlak bir Oxford ayakkabının burnunun lastiğin tabanına bastırđını görüyorum.

Raphael'in elini cebine atıp bir deste kâğit çıkardığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. Onları sadece tutuyor

Göz hizamın üzerinde, başparmağının çözülmesiyle güvertenin tabanına çarpan iri, bronzlaşmış bir yumruk ve kolunda bir renk parıltısı yakalıyorum.

Bu-

"Bir kart seçin."

Bu talep beynimdeki tüm gizli mürekkep şüphelerini yok ediyor. "Ne?"

Desteyi yelpazeliyor. "Bir kart seçin."

"Peki, hangi kart?" Oflayıp pufluyorum. "Ne oyunu oynuyoruz?"

"Tekrar sormak zorunda kalırsam bundan hoşlanmayacaksın."

Sesi tereyağı gibi ama artık buna kanmamam gerektiğini biliyorum. Ön dişlerim alt dudağımı yakalıyor ve sanki beni kızdıracak bir şey yapmışlar gibi kartlara ters ters bakıyorum.

Düşün, Penny.

Doğru, pekala. Seçmemi istediği kartı seçme ihtimalim elli ikide bir. Ve eğer o kartı seçersem, bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tabii aklında bir kart varsa.

Siktir et.

Başka bir düşünceye fırsat vermeden, destenin sağ ucundan üç içerideki bir karta dokunuyorum. Raphael kaskatı kesiliyor, sonra sanki ağır çekimdeymiş gibi kartı kaydırarak çıkarıyor. Bileğinin bir hareketiyle destenin geri kalanını düzeltiyor ve cebine atıyor.

Yüzüne bakıyorum ve bakışlarımız beş uzun, dayanılmaz saniye boyunca çarpışıyor. Sonunda gözlerini benimkilerden ayırıyor ve kartı inceliyor. İfadesiz ve ilgisiz kalıyor.

Çenesinde bir tik. Burun deliklerinde bir parlama.

Sonra beni gülüşünden bile daha fazla şaşırtan bir şey yapıyor. Eğiliyor, boğazımı kavlıyor ve ciğerlerimdeki tüm havayı sanki kendi havasıymış gibi çekip alıyor.

Nefes almak için dudaklarımı aralıyorum ve araladığımda sert bir şey dudaklarımın arasından kayıyor.

Dilimde mürekkebin keskin tadı. Dudaklarımda keskin, karton kenarlar.

Ama kulak mememdeki sıcaklık ve yanağıma değen sert çene dikkatimi dağıtıyor. "Pazartesi, akşam altıda balıkçı rıhtımında," diye fısıldıyor kulağıma. Başparmağı boynumda gümbür gümbür atan nabzımın üzerinde geziniyor ve kalçalarımın arasına istenmeyen bir ürperti gönderiyor. "Özgeçmişini getir ve geç kalma."

Tam boyuna döndüğünde göğsümün üzerinden soğuk bir esinti geçiyor. Sandalyemin yanından geçip arkasına bile bakmadan koridorda ilerliyor. Siyah takım elbiseli konvoyu onu takip ederken kalbim göğüs kafesime çarparak şaşkınlıkla izliyorum.

Ağır ayak sesleri kesilip bir kapı kapandığında, boğuk bir inilti çıkarıyorum. Titreyen ellerimle iskambil kâğıdını ağızımdan çıkardım ve ona baktım.

Kendime küçük, titrek bir kahkaha atma izni vermeden önce birkaç saniye geçiyor. Zafer. Kanımda mırıldanıyor, adrenalin ve rahatlama kokteyli ile dönüyor.

Maça Ası.

Destedeki en şanslı kart. Geri döndüm, bebeğim.

CHAPTER

Nine

Penny

M GÜN ÖĞLEDEN SONRA, ALTIN SAAT.

Devil's Dip'in yüksek uçurum yüzü omuzlarımın üzerinde yükseliyor ve önümde turuncu güneş ufukta alçakta duruyor, ışınları ışıltılı denizin üzerinden yüzüme dokunmak için uzanıyor.

Kulaklarımın kabuklarını yakan ve kirpiklerimi gevrekletiren soğuk havaya rağmen, içim dışım sıcacık, çünkü bugün düz gidiyorum. Bu sefer gerçekten.

Hafta sonunu hastanede, beyaz tavana bakmaktan ve Wren'in Hershey çikolatalarını yemekten başka bir şey yapmadan, nişastalı yatak çarşaflarının altına hapsolmuş bir şekilde geçirdim. Bu bana, geçen Perşembe günü Şeytan Sahili'ne döndüğümde otobüsten yanlış ayakla indiğimi fark etmem için zihinsel bir alan sağladı. Düzlüğe çıkmadan önce son bir dolandırıcılık yapmak

temizlenmeden önce son bir vuruş yapacaklarını söylüyorlar. Kendimi yanlış bir başlangıç için hazırlardım.

İkinci bir şans Maça Ası şeklinde geldi ve ben de onu iki elimle kavradım. Hatta bu oyun kartını buzdolabımın kapısına ilıstırdım ve atıstırmalık bir şeyler aramak için mutfağa her girdiğimde ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyorum.

Ne yazık ki, Raphael Visconti'nin boğazımdaki nabzın üzerinde gezinen başparmağını da anımsıyorum.

Bir rüzgâr enseme çarpıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Donmuş parmaklarımla cebimden telefonumu çıkarıp ekrandaki saate bakıyorum.

17.55'te.

Hafif bir panikle midem düğümleniyor. Kahretsin. Raphael'in tek söylediği bir özgeçmiş getirmem, akşam altıda balıkçı rıhtımında olmam ve geç kalmamamdı. Orada olduğumu anlamak için Google Haritalar'a bilmem kaçınıcı kez bakmama gerek yok; çürüyen balık kokusu ve suya doğru çıkıntı yapan iki eğreti iskeleyi boyayan kan bunu gayet açık bir şekilde ortaya koyuyor. Ama görünürde havalı bir bar ya da restoran yok, hatta çalışabileceğim herhangi bir işletme bile yok. İki kez kontrol etmek için yavaş bir daire çiziyorum, sağımdaki ana limanın kömürleşmiş kalıntılarına, arkamdaki uçurumun sarp duvarlarına bakıyorum ve sonra başladığım yerde durup şaşkınlıkla Pasifik'e bakıyorum.

Oyuna mı getirildim? Tanrım, bu düşünce bir kez bile aklımdan geçmedi.

Karnımda kızgınlık ve aşağılanma tohumları büyüyor ve nefesimin altında bir lanet mırıldanıyorum.

Siktir et onu.

Bir erkeğe bağımlı olmaktan nefret ediyorum. Ve tüm erkekler arasında, neden en köpekbalığı gibi gülümsemeye sahip olana güvenmeyi seçtim?

Buz gibi bir iç çekerek bakışlarımı tek yaşam belirtisine kaydırıyorum: iskelenin ucunda paslanmış bir kayığı bağlayan yaşlı bir adam. Sanırım ona nerede olmam gerektiğine dair bir fikri olup olmadığını sormaktan zarar gelmez. Kaygan kayaların üzerinden sallana sallana ona doğru yürürken kendime yeni bir söz veriyorum. Eğer Raphael Visconti benimle oyun oynadıysa, kısa süreli planımı uygulayacağım: kayıplarımı azaltacağım, saatini satacağım ve sınırı geçip Kanada'ya siktir olup gideceğim.

"Affedersiniz?" Yanıt almak için duraksadım. Hiçbir şey yok. Boğazımı temizliyorum ve yumruklarımı kollarımda sıkıyorum. "Rastgele bir soru ama buralarda Raphael Visconti'ye ait bir bar ya da başka bir yer var mı? Deniyorum-"

"Tekneyi kaçırdınız."

Sesi hırçın ve şiddetli rüzgar sayesinde zar zor duyuluyor.

"Pardon?"

Omuzları sıkıntıyla çöküyor ve ipi gevşiyor. "Tekneyi kaçırdın," diye homurdanıyor yine.

Sarı yağmurluğunun arkasına bakıp kaşlarımı çatıyorum. Ne demek istiyor, gemiyi kaçırdım mı? Raphael'in hoşuna gidecek kadar erken gelmedim ve o da iş fırsatını geri mi aldı?

"Anlamıyorum."

Bir homurtu daha. Bu sefer başını sola doğru salladı. "Personel botu beş dakika önce ayrıldı."

Oh. Mecazi anlamda değil, gerçek anlamda söylüyor. Ama personel teknesi mi? Bakışlarını takip ediyorum ve neye baktığını fark ettiğimde kafam daha da karışıyor.

Bir yat. Büyük, parlak beyaz bir yat, rap videolarında ve zengin insanların Güney Fransa'da yaşadığı belgesellerde gördüğünüz türden. Mavi ufukta sadece bir leke ve uçurumun sola doğru çıkıntı yapması sayesinde anakaradan görülmesi imkansız. Ama iskelenin ucundan, onu tüm pejmürde ve şaşırtıcı ihtişamıyla görebiliyorum.

Yavaş yavaş, Raphael'in benim için ne işi olduğunu hiç sormadığımı fark ediyorum. Devil's Dip'te olduğu için aptalca bir şekilde bunun mütevazı bir hizmet işi olacağını düşünmüştüm ama şimdi Pasifik'in üzerinde sallanan mega bir yata bakarken o kadar da emin değilim.

Ben bir tekne yahnisi miyim?

"Nereden bilebilirim ki?"

Gözlerimi kırıştırdım ve balıkçıya baktım. Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. Başımı sallayarak tekrar cep telefonumun ekranına baktım ve paniğe kapıldım. "Beni oraya götürme şansınız var mı?"

Adam durur. Başını lanet bir baykuş gibi çeviriyor. Taytımın ve elbisemin üzerinden boncuk gibi gözlerini geçiriyor ve bakışlarımla buluşuyor. Belli ki gördükleri hoşuna gidiyor, çünkü gür kaşlarını kaldırıp soruyor: "Karşılığında ne alacağım?"

Ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum, dilimin ucuna gelen alaycı cevabı bastırıyorum. Hayır. İyi, normal bir insan olmam için bana ikinci bir şans verildi ve bu aynı zamanda ukala ağzımdan kurtulmam anlamına geliyor. Bu yüzden, seni suya atıp yüzmeyi unutman için dua etmeyeceğimi söylemek yerine, gülümsemeye zorluyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Başı sıkışan güzel bir kadına yardım etmenin keyfini yaşayacaksın." Parmaklarımı birbirine kenetliyorum ve ekliyorum. "Güzel lütfen? Üstünde büyük, şişman, sulu bir kirazla mı?"

Kemiklerini çatlatan bir hareketle ayağa kalkmadan önce bakışları bir süre benimkileri tutuyor. "Pekâlâ, bin bakalım."

Erkekler. Bir kez olsun, hepsinin aynı olmasına sevindim.

Tekneye tırmanırken beni sabitlemek için ön kolumu kabaca kavıyor. O bizi iskeleden indirip konsolla oynarken ben soğuk ve ıslak bir bankın üzerine kayıyorum. Birkaç dakika sonra motor kışımın altında tekliyor ve dalgaların üzerinde kaymaya başlıyoruz. Buzlu su ve rüzgârın karışımı yüzüme ve saçlarıma saldırıyor, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kuru tutmak için kucağımdaki çantama sarılıyorum.

Ama nafile; motorun mırıltısı yavaşlayıp tembel bir dumana dönüştüğünde sırlıklam olmuşum. Sümüklüböcek gibi saç telleri enseme yapışıyor ve iç çamaşırımın bile ıslak olduğundan eminim. Cep telefonuma bir kez daha baktığımda on dakika geç kaldığımı görüyorum.

İyi bir başlangıç değil, Penny.

Tekne yatın arka tarafındaki yüzme güvertesine yanaşıyor ve balıkçı merdivene ulaşabilmem için beni teknesinin çıkıntısına çıkarmak için tatlı bir zaman harcıyor. Kemikli parmakları kalçalarımın biraz fazla indiğinde, kötü bir "siktir git" diye bağıryorum. Onun yanıtı da aynı derecede Hristiyanlık dışı bir şey oluyor ve ben merdivenin ilk basamağını geçemediğim motoru tekrar vitesine takıp rıhtıma doğru yola koyuluyor.

Pislik.

Omzuma astığım çantamla kaygan merdivene tutunarak, cılız kollarımdaki tüm gücü kendimi bir basamak daha yukarı kaldırmak için kullanıyorum. Artık yüzme platformunun kenarından ötesini görebiliyorum ve gözlerim bir çift siyah, dar giysili ayağa takılıyor. Bakışlarımı daha da yukarı kaldırıyorum; uzun, ince bacaklar, gülünç derecede kısa bir etek ve sigaraya sarılmış kırmızı bir ağız.

Gözler, tanıdık ve kedi gibi, benimkine geliyor. Bu Anna, Matt'in takıntılı olduğu kız. Ruj lekeli izmariti kulağımın yanından geçip arkamdaki azgın denize savurmadan önce yavaşça, son bir nefes çekiyor. "Geç kaldın," diyor soğuk bir sesle, çıplak topuklarının üzerinde dönüp çift kapıdan geçmeden önce.

Peki o zaman. Sanırım Raphael ile konuşmasını böldüğüm için hala kızgın.

Bir küfür daha savurarak güverteye sürünerek çıktım ve ayağa kalktım. Anna'yı çift kapıdan takip etmeyi düşündüm ama ayaklarımın dibindeki tuzlu su birikintisi

bunun başımı daha fazla belaya sokacağını söylüyor. Bunun yerine, yan güvertede amaçsızca dolaşıyor, lombozlara bakıyor, Aralık ayının ortasında neden bir yatta olduğuma dair bana en ufak bir fikir verebilecek birini, herhangi birini arıyorum.

Güvertenin ilerisinde, güvenlik ışığının parıltısında yıkanan bir kız buluyorum.

Ayrıca korkulukların üzerine kusuyor.

Ben yaklaşırken yan gözle bakıyor ve elindeki bir tomar mendille ağzını siliyor. "Lütfen bana Penny olduğunu söyleme."

Teknenin kıvrımı üzerinde kayan yeşil çamura bakıyorum. "Kötü bir zaman mı?"

Kuru bir kahkaha atıyor ve bir su şişesini yırtıp açıyor, sonra da beş açgözlü yudumda bitiriyor. "Üzgünüm, bebek. Ben Laurie, Raphael'in sağ kolu. Elinizi sıkmak isterdim ama sanırım bu hareket beni yine hasta edecek. Özgeçmişiniz yanınızda mı?"

Çantamdan çıkarıyorum. Laurie çok güzel, öğle yemeğini kusarken bile. Kahverengi gözlü, uzun kirpikli ve şimdiye kadar gördüğüm en düzgün at kuyruğuna sahip siyah bir kız. Benden biraz daha yaşlı görünüyor ama kesinlikle yirmili yaşların sonundan daha yaşlı değil.

"El sıkışmadan da hayatta kalabilirim," diyorum eğlenerek. Korkulukla evli eline bakıyorum. "İyi misin?"

"Tabii ki hayır; karadan yarım mil uzaktayız ve ben yüzme bilmiyorum," diye mırıldanarak denizden uzaklaştı ve

karnını tutuyordu. "Ama buna alışacağım. Alışmak zorundayım, çünkü limandaki patlama sayesinde öngörülebilir gelecekte bu lanet yatta çalışacağız."

Bakışlarım ufukta kayıyor, güneşin son ışınlarının fırtına grisi ufkun ardına dalıp gökyüzünün renk paletini soğutmasını izliyorum.

"Yapacak mıyız?"

"Hadi, seni hızlandırayım."

Yan güverte boyunca açtığı sallantılı yolu takip ediyorum ve teknenin ön tarafında, her iki yan güvertenin bir noktada birleştiği açıklıkta duruyorum. Şüphesiz bunun için daha süslü bir kelime vardır, ama şimdiye kadar adım attığım tek tekne bir feribot.

Rüzgâr burada daha keskin, ıslak saçlarımı acımasızca savuruyor ve kemiklerimi ürpertiyor. Laurie ellerini sıkıca cırparak rüzgârın uğultusunu kesiyor. "Yani Kıyı Etkinlikleri-"

"Kıyı Olayları nedir?" Sözünü kestim.

Bakışları eğik. "Ciddi misin? Bu işi nasıl aldın sen?" Cevabımı duymak istemiyormuş gibi başını sallıyor. "Coastal Events, Raphael'in etkinlik ajansının Devil's Coast şubesi. Diğer şube Vegas Events ve onun da nerede olduğunu tahmin edebilirsin. Her neyse, Coastal'da Visconti'lerin sahil boyunca düzenledikleri partilerin çoğuna personel ve eğlence sağlıyoruz. Hollow'da poker geceleri, Cove'da doğum günü partileri, Dip'te düğünler... Anladınız siz onu." Yüzü denize dönük olacak şekilde yavaşça dönüyor,

ve birden onu düğünden tanıdığımı fark ettim. Elinde pano ve kulaklığı olan, yeterince hızlı hareket etmedikleri için garsonlara bağırarak kadındı. Titrek parmağı kıyıya doğru yükseliyor. Onu, altındaki limandan yükselen ince bir duman peleriniyle örtülü sivri uçurum yüzüne kadar takip ediyorum. Yaklaşık yarısına kadar krater büyüklüğünde bir delik var, kenarları dumandan kömürleşmiş. "Rafe kendi topraklarında daha kalıcı bir mekan yaratmak istiyordu ve bunun olması gerekiyordu. Patlama olduğunda tüm camları yeni takmışlardı. Görünüşe göre çok fazla yapısal hasara neden olmuş ve temelleri zayıflatmış, bu yüzden yeniden inşa etmek yıllar alacak." İkimiz de birkaç dakika boyunca boşluğa bakıyoruz. Uçurum sanki acı içinde haykırıyormuş gibi görünüyor. "Yani, evet, yat geçici bir çözüm."

"Tanrım, kim geçici bir bar olarak kullanabileceği bir yatı olacak kadar zengin?"

Gülüyor. "Rafe'in iki tane var."

İnanamayarak başımı salladım. Elimde olmadan, fırsatım varken onu bir Breitling'den çok daha fazlası için dolandırmam gerektiğini düşünüyorum. Ama hayır, bu doğru yola girmiş bir kızın zihniyeti değil.

"Penny?" Laurie'nin ayaklarımın etrafındaki su birikintisine ters ters baktığını görmek için arkamı döndüm. "Buraya yüzerek mi geldin?"

"Yolculuk biraz dalgalı geçti," diye mırıldanıyorum, suni kürk ceketimin eteklerini sıkarak. Yağlı su damlacıkları güverteye sıçrıyor. "Kuruyabileceğim bir yer var mı?"

"Elbette, gemide kızlar için bir soyunma odası var." Kaşlarımı kaldırdığımı görünce ekledi, "Evet, yat çok büyük. Sana bir üniforma getireyim, kendine çeki düzen ver ve sonra seni gezdireyim."

Koşturarak yan güverteye geri döndü ve bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Onu takip ediyorum ve kendimi küçük bir çamaşır odasında buluyorum. Etrafımda dönüyor ve Doc Martens ayakkabılarıma parmağını sokuyor. "Güvertede ayakkabı giymek yasak," diye bağıyor. "Çıkar onları. Ceketini de. Vardiyan sırasında kuruturum." Botlarımı çıkarıp paltomu omuzlarımdan silkeliyorum ve ikisini de ona uzatıyorum. Botları tezgâhın altındaki rafa yerleştiriyor ve ceketimi kurutuculardan birine atıyor. Tambur vızıldayarak çalışıyor ve birkaç saniye boyunca karnını tutmadan önce tamburun dönüşünü izliyor. "Gitmeliyim," diye homurdanıyor, yanımdan geçip güverteye doğru ilerliyor. "Üniformalar tezgâhın üzerinde, soyunma odası ilk kapı-"

Verdiği talimatlar bir şırıltıyla kesiliyor ve ardından aşağıdaki suda balıkları beslerken başı kürek kemiklerinin arasına düşüyor.

Peki o zaman. Laurie'nin gırtlaktan gelen inlemeleriyle kendi midemin de çalkalandığını hissederek tezgâhtaki çanta sırasını gözden geçiriyorum, benim bedenime göre etiketlenmiş bir tane buluyorum ve iç kapıdan çıkıp dar bir koridora giriyorum. Krem rengi pelüş halı ayaklarımı sıkıştırıyor; parlak maun duvar ıslak omzumu sıyrıyor. Tanrım, eğer hizmetli odaları bu kadar lüksse, yataın geri kalanının ne kadar süslü olduğunu hayal bile edemiyorum.

Koridorun yarısına geldiğimde karşılıklı kapıların arasında duruyorum. Laurie'nin öğle yemeği, bana soyunma odasının sağda mı yoksa solda mı olduğunu söyleyemedi ortaya çıkmaya karar verdi, bu yüzden sanırım tahmin etmem gerekiyor. Sağ tarafa yöneldim, altın düğmeyi çevirdim ve eşikten hızla geçtim. Taytlı ayaklarım yumuşak krem rengi halıdan cilalı ahşap zemine geçiş yapıyor.

Gömme spot ışıklarının sarı parıltısı altında göz kırpiyorum ve hemen yanlış bir kararın ağırlığı göğsümü sıkıştırıyor.

Üzerime on iki çift göz düşüyor ama sadece bir tanesi toplantı masasının üzerinden uzanıp donmuş tenimi ısıtacak güce sahip.

Yeşil ve kayıtsız bakışları ayak parmaklarımdan başlıyor, ıslak elbisemin etek ucunda geziniyor, sonra boynumdaki dört yapraklı yoncada sertleşiyor. Sanki göz göze gelmek bir arkadaşına isteksizce yaptığı bir iyilikmiş gibi, elindeki kalemi dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve sonunda gözlerini benimkilere dikeyyor.

"Evet?"

Basit bir kelime, ama Raphael Visconti'nin dudaklarından döküldüğünde, buz gibi bir bardağın kenarından aşağı kayan bir buğu tanesi gibi hissettiriyor.

Onun burada ne işi var? Bu adamın sahip olduğu onca işyeri varken, neden burada olmak zorunda? Ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Burada olmak için her türlü hakkı var; sonuçta bu onun yatağı. Bu benim hatam.

olmayacağını varsayıyor ve o sabit bakışların saldırısına hazırlıksız yakalanıyordu.

Tenimin yüzeyine sıcak bir tedirginlik yükseliyor. Bunun nedeni toplantıya yalınayak ve sırlıslık girmiş olmam değil. Ciddi yüzler ve keskin takım elbiseler denizine bakılırsa ciddi bir toplantı gibi görüldüğü için bile değil.

Hayır, çünkü Raphael'in varlığı elektrik gibi. Hareketsiz ve sessiz olduğunda bile, toplantı masasının başından dışarı taşıyor ve maun kaplı dört duvar arasında çatırdıyor. Görünmez bir güç, en karanlık köşeye kıvrılsam bile onun parazitini hissedeceğimden şüphem yok.

Gözlerimi ondan alamıyorum; sanırım o buna alışkın. Görünüşü, her zamanki gibi, ses tonu kadar net. Yeni solmuş, yeni tıraş olmuş. Yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde uzanan bronz ten, kanımı yakan tembel bir bakışla noktalanıyor. Takım elbisesi imzası niteliğinde -siyah ceket, beyaz gömlek, altın yaka iğnesi- ve bunu bir zırh gibi taşıyor.

Kaşlarını

kaldırıyor.

Başımı

sallıyorum.

"Yanlış oda," diye mırıldanıyorum, bir adım geri atıyorum ve başımı kapıya çarpıyorum. Darbe hiç de sert değildi, ama gümbürtünün sessizlikte yankılanma şekli beni ürpertiyor ve odadaki biri keskin bir nefes alıyor.

Raphael'in kayıtsız ifadesi bozulmuyor. "Kayıp mı oldunuz?"

"Hayır." Evet. İçinde  niformamın olduğu çantayı tutuyorum. "Sadece  st m  deĐiŐtirecek bir yer arıyorum."

Yalnızca gerçek güce sahip bir adam sessizliğin onun kadar uzun sürmesine izin verebilir. Kalem i ağzından çıkarıp omzunun üzerinden bir kapıyı işaret etmeden önce elbisemin eteğinden altı damla su damlıyor ahşap döŐemeye.

Toplantı odasından karşı taraftaki kapıya doğru ilerlerken on bir çift göz beni takip ediyor. Hiçbiri Raphael'e ait değil; deri kaplı defterine bir şeyler yazmakla ve ben yokmuŐum gibi davranmakla meşgul. Ama yanından geçerken bakışlarının ayaklarıma kaydığını ve çenesinde bir kasın titrediğini fark ediyorum.

Kapıdan içeri s z ld m ve tıklayarak kapattım. İçeride, kalp atıŐlarımla yavaşlamasını beklemek niyetiyle sırtımı soğuk tahtaya yaslıyorum. Buna fırsat bulamıyorum çünkü sadece birkaç saniye sonra Raphael'in derin, ipeksi sesi aralıktan s z l yor.

"B ld Ğ m için özür dilerim, beyefendi. Clive, lütfen devam et."

Başka bir ses, bu seferki yaşlı ve hırçın. "Elbette efendim. Söylediğim gibi, geçtiğimiz çeyrekte karŐılaŐtıĐımız en büyük zorluk girdi maliyetlerindeki dramatik artıŐtı. Buna fiyatlandırma aksiyonlarıyla karşılık verdik ve temelde yüzde dört nokta dokuzluk bir fiyat artıŐı sağladık ki mevcut iklim göz önüne alındığında bunun oldukça etkileyici olduğunu kabul edeceğinize eminim."

Garip bir kıkırdama dalgası var. Hiçbirinin Raphael'den gelmediğinden şüphem yok ve sesinin sertleştiğini duyduğumda şüphelerim doğrulanıyor. "Son çeyreği sormuyordum Clive. Önümüzdeki çeyrekle ilgili görüşlerini soruyordum."

Ağır sessizlikte bir kâğıt karmaşası dalgalanıyor. Birisi boğazını temizler. "Evet, elbette efendim. Phillip, sen devralmak ister misin? Bence sen bu iş için daha uygunsun..."

Bir kulağımdan girip diğerinden çıkan acı bahaneler ve havadan koparılmış rakamlar; aralarındaki boşlukta kalan tek şey Raphael'in ses tonunun saten gibi sakinliği. Sesi çok normal geliyor. Çok... iş gibi. Acaba diğer taraftaki adamlar da gerçeği görebiliyorlar mı, yoksa bu lanet kıyıdaki herkes gibi onun da mükemmel bir beyefendi olduğunu mu düşünüyorlar?

Acaba kardeşinin düğününde silah taşıdığını biliyorlar mı? Acaba orada otururken, büyük deri koltuğuna yaslanmış iş konuşurken, o silah ısmarlama pantolonunun kemerine sıkışmış mıdır?

Nedense bu düşünce içimde en uygunsuz şekilde titreşiyor.

Kendimi bundan kurtarmak için gözlerimi sıkıyorum ve tekrar açtığımda, bir ışık düğmesi aramak için karanlık odaya bakıyorum.

Parmaklarım başımdan sadece birkaç santim ötede bir tane buluyor ve çevirdiğimde, yumuşak sarı ışıklar alanı dolduruyor ve ne

görmek beni şaşırtıyor.

İçine iki lavabo oyulmuş siyah mermer bir makyaj masası var. Büyük bir duş köşeyi sarıyor ve ortada, Marie Antoinette gibi birinin içinde yıkanacağını hayal ettiğim türden ayaklı bir küvet var.

Tuvaletteyim, soyunma odasında değil. Özel bir banyo. Nemli havayı yararak ortasına giriyorum, tanıdık sedir kokusuyla ağırlaştı.

Arkamdaki duş başlığı damlıyor. Buğulanmış aynadaki çarpık yansımama bakarken kalbim yavaşlıyor ve kalçalarımın arasına hafif bir şehvet yayılıyor. Burası sadece özel bir banyo değil, Raphael Visconti'ye ait ve o da az önce burada duş aldı.

Tanrım. Bu düşünce ağzımı bu kadar sulandırmamalı. İçimi bir heyecan kaplamamalı ve ıslak elbisemin altındaki meme uçlarımı sıkılaştırmamalı. Her ne kadar adamın kendisi tarafından davet edilmiş olsam da, burada olmak tehlikeli hissettiriyor. Fazla mahrem. Sanki düşman hatlarının arkasına sızmışım ve arkada neler olup bittiğine dair eşi benzeri görülmemiş bir erişimim varmış gibi.

Ve tabii ki bu, onun çıplak halini hayal etmekten kendimi alamadığım anlamına geliyor.

Transa geçmiş gibi, parmaklarımı mermer makyaj masasının yüzeyindeki buğunun üzerinde kaydırıyorum. Nemli bir havlunun köşesini avucumun içine alıyorum. Pahalı görünümlü şişeleri elime alıyorum ve üzerlerindeki Fransızca etiketlere göz gezdiriyorum, ancak itiraf etmeliyim ki birkaç ay önce okuduğum French for Dummies kitabı bu etiketleri çözmeme pek yardımcı olmuyor. Her şey düzgün

Evimdeki banyoya hiç benzemiyor. Muhtemelen Atlantic City'deki banyomda yerde hâlâ nemli bir havlu vardır.

Tıraş losyonunu bulduğumda burnuma götürüyorum ve ağzından uzun, derin bir nefes çekiyorum. Koku başımı döndürüyor, aç karnına içilen bir shot likör gibi etkiliyor beni. İnanamayarak homurdanıyorum, bu kadar zavallı olduğum için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum.

Tanrı aşkına, o sadece bir adam. Hoşlandığım biri bile değil. Ayrıca, tüm erkekler tıraş losyonu kullanır ve dolar mağazasında satılan birkaç boktan marka dışında çoğu oldukça güzel kokar. Kadınları cezbetmek, kelimenin tam anlamıyla onların yapmak için tasarlandıkları şey ve benim de bundan muaf olmadığımı söylemek yanlış olmaz.

Kafamı boşaltmak için tezgahdan uzaklaşıyorum.

Pekâlâ, Raphael'in banyosunu suç mahalli gibi incelemeyi bırakıp hazırlanmalıyım.

Islak elbisemden sıyrılıp lavaboya atıyorum. Tanrıya şükür bu işte üniforma var, çünkü sahip olduğum tek şık elbise bu.

Taytımı saç kurutma makinesinin altına tutarak kapıdan sızan sıkıcı iş sohbetini bir anlığına bastırıyorum, sonra çantadan yeni üniformamı çıkarıp giyiyorum.

Başka bir elbise. Kısa siyah bir elbise, göğüs altında saran bir detayı var. Göğsünde gümüş ipekten Signora Fortuna işlenmiş ve bunun sadece yatın adı olduğunu varsayabilirim.

Şirin bir elbise ve tenimde pahalı bir his uyandırıyor. Ancak aynada kendime baktığımda saçlarımın ve makyajımın bu elbiseyi tamamlamak için fazla sönük olduğunu fark ediyorum. İyi bir yıkama ve fön olmadan saçlarımı kurtarmak neredeyse imkânsız olacak, bu yüzden saç kurutma makinesini hızlıca çalıştırmakla yetiniyorum ve ardından yüksek bir at kuyruğu şeklinde topluyorum. Yanaklarımdan akan maskarayı sildikten sonra makyaj çantamı çıkarıp bir tutam kırmızı ruj ve yanımda olduğunu unuttuğum bir çift gümüş halka ekliyorum.

Bir adım geri atıyorum ve kendin yap işine hayran kalıyorum. Omurgamda tanıdık bir zevk dalgalanıyor; giyinme sürecinden her zaman keyif almışımdır. Sanırım bunun nedeni her zaman gece ritüelimizin büyük bir parçası olmasıydı. Saçlarımdaki bigudileri çıkarır, bornozumu çıkarır ve en yeni çalıntı elbisemi giyerdim. Sonra biraz ruj sürer, biraz parfüm sıkar ve boktan dairemnden çıkıp erkekleri ceplerinden vurma niyetiyle parlak bir kumarhaneye giderdim.

Le sigh. Ne günlerdi ama.

Fazla ruju temizlemek için bir mendili öptükten sonra çöpe atmadan önce duraksıyorum. İçimde yaramaz bir şeyler kıvılcımlanıyor ve bunun yerine onu makyaj masasının üzerinde bırakıyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama onu çıkarmayacağımı biliyorum. Yeni Başlayanlar İçin Suç Psikolojisi kitabında, Karindeşen Jack ve Zodyak Katili gibi birçok seri katilin polisle alay etmek için olay yerlerinde kartvizit bıraktığına dair koca bir bölüm var. Bana bir iş vermiş olmasına rağmen.

Raphael'i azıcık da olsa kızdırma dürtüsüne karşı koyamıyorum. Zararsız bir şey - bir peçetenin üzerinde kırmızı bir öpücük izi sadece - ama buraya gelip mükemmel eşyalarının arasında bunu görüp kaşlarını çatacağı düşüncesi üzerime aptalca, aptalca bir kendini beğenmişlik dalgası gönderiyor.

Etrafta kurcalayacak başka bir şey arayarak yüksekliğin peşinden gidiyorum. Gözlerim aynadaki buğuya takılıyor ve sessiz bir neşeyle parmağımı buğunun üzerinde gezdiriyorum.

Hâlâ kendi kendime sırtarak ıslak giysilerimi çantama dolduruyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Parmaklarım kapı kolunun üzerinde gezinirken, Raphael'in alçak ve yavaş sesi çatlaklardan süzülüp göğsüme dokunuyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, nemli odadan ve içinde dolaşan sarhoş edici erkek kokusundan ayrılmaya hazır değilim.

Bakışlarım tezgahın üzerindeki tıraş losyonu şişesine takılıyor. Hiç düşünmeden boynuma götürüyorum ve soğuk içeriğini boğazımın uzunluğuna püskürtüyorum. Bileklerime. Kulaklarımın arkasına. Sıcak tenimde cızırdayarak beni nefessiz bırakıyor.

Neden bu adamı hatırlatan bir şeyi bütün gece yanımda taşımak istiyorum, emin değilim. Belki de öpücük baskısı ve aynadaki sanat eseri gibi, başımı eğip iyi olma yeminimi bozmadan onu bir üst seviyeye çıkarmanın küçük bir yoludur. Kemerimde sessiz bir zafer çentiği daha.

Belki de kafama aldığım darbe bana gecikmiş bir beyin sarsıntısı yaşattı.

Eşyalarımı kolumun altına sıkıştırıp omurgamı çelikleştiriyorum ve tekrar toplantı odasına giriyorum. Gözlerimi parlak zeminden ayırmadan ve duvara tutunarak takım elbiseli masanın yanından geçiyorum ve hissedar beklentileri ve kâr-zarar hakkında gevezelik eden adamı duymazdan geliyorum.

Bir bakış ensemi yakıyor ve bunun sadece bir adama ait olabileceğini biliyorum. Kapıya ulaştığımda, bir özür bile dilemeden takım elbiseli adamın monoloğunu yarıda kesiyor.

"Penelope."

Tam adım masanın üzerinden kayıyor ve sırtımı sıyrıyor. Bu beni irkiltiyor. Sadece bana tam adımla seslenen tek kişi babam olduğu için değil, genellikle ona bir şişe daha Jim Beam çalmak için içki dükkanına gitmemi istediğinde mızımız ve çaresiz bir tonda seslendiği için değil, aynı zamanda bana sıcak Sambuca nefesini, ipeksi tehditleri ve avucumu sıyıran yumuşak parmak uçlarını hatırlattığı için.

Acınası bir nedenden ötürü arkamı dönmeye cesaret edemiyorum, onun yerine ahşap kapının damarlarına bakıyorum. "Evet?"

Bir kalem tıkırtısı. Yatan deri sandalyenin iniltisi. "Servis başlamadan on dakika önce ofisime gelin."

Lütfen. Kelimenin yokluğu göğüs kafesimin içindeki oyukta yankılanıyor ve bir sinir düğümü oluşturuyor. Onun süslü Fransız şampuanına tükürmem gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

Ancak, ikinci şanslar ve düz gitme ruhuyla, omuzlarımı dikleştirip başımı sallamaya zorluyorum.

"Evet, efendim."

Koridorda yürürken, kapıdaki daralan aralıktan omzumun üzerinden bakıyorum. M kemm l alnında bir çukur, kare çenesinde bir tik. Bacaklarımla arkasını ok ayan simsiyah bakı larında bir kıvılcım.

Onun cephesinde bir kırılma daha ve kemerimde bir zafer  enti i daha.

CHAPTER

Ten

Penny

TİPEKLİ krem zeminler ve zengin maun duvarlar teması yatın her yerinde devam ediyor ve aralarında, müstehcen zenginlik bir Petri kabındaki bakteriler gibi gelişiyor. Salonda

kaşmir kumaşlarla kaplı İtalyan kanepeler hakimdir. Tütün ve sır kokusu puro odasında yoğun bir şekilde asılı duruyor.

Oda, hangi o zekice gizli arkasında a kütüphanedeki sahte kitaplık. Mermer yüzeyleri ve kahverengi deri tabureleriyle barın kendisi, yükselen buhar olmasa herhangi bir beş yıldızlı otelin lobisiyle karıştırılabilirdi.

sürgülü Fransız kapıların diğer tarafındaki jakuziden uzakta.

Güvertenin altında, dar koridorlar ve garip-Şekillendirilmiş odalar personel odalarını oluşturuyor ve küçük bir ülkeyi beslemeye yetecek kadar kiler alanı ve ocak brülörüne sahip pırıl pırıl bir mutfak buranın kalbinde atıyor.

Laurie bana iki tür personel olduğunu söyledi: hizmet mürettebatı ve hayalet mürettebat. Bizler hizmet ekibiyiz, tekneye gelen herkesin iyi vakit geçirmesini sağlamakla görevliyiz, hayalet mürettebat ise yatın sorunsuz çalışmasını sağlıyor. Onlar kaptan, mühendisler ve güverte görevlileri ve hepsi de güvertede ve kaptan bir yana, güvertenin çok altında yaşıyorlar.

"Oldukça etkileyici, ha?" Laurie bir kapıyı açıp başka bir teras gibi görünen yere ışık saçarak soruyor. Dışarı çıkıyoruz. Artık gece karanlık ve ayaz, sahil şeridi ise parıldayan ışıklarla bezenmiş mürekkep rengi bir gölgeden başka bir şey değil.

Doğrusu, o kadar da etkileyici olduğunu düşünmüyorum. Aslında, başını sokacak bir çatı bile bulamayan milyonlarca insan varken, bu teknenin yılın sekizde yedisinden fazlasında muhtemelen Avrupa'nın gösterişli bir limanında boş durması bence oldukça iğrenç. Daha da kötüsü, bu pisliğin görünüşe göre bunlardan iki tane olması.

Ama dilimi ısııyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, etkileyici."

Masalardan ve ısı lambalarından kaçıp gölgelerdeki bir merdivene doğru ilerleyen Laurie'yi takip ediyorum. Küçük bir homurtu çıkarıyorum, çünkü nasıl oluyor da üstümüzde bir güverte daha var? Merdivenlerden başka bir verandaya çıkıyoruz ve Laurie cebinden çıkardığı bir anahtarla içeriye açılan sürgülü kapıları açıyor.

"Son durak, söz veriyorum," diyor elinin tersini ağzına sürterek. "Tanrıya şükür, çünkü midem

bu kadar yürümeyi kaldıramaz."

İçeri adım attığımızda sıcaklık ve alçak caz yüzümü okşuyor. Odayı tararken, nostalji ve aşinalık duygusu üzerime üşüşüyor.

Yeşil kadife masaları çevreleyen derin koltuklar. Siyah ve kırmızı kareler ve dönen bir rulet çarkının şehvetli mırıltısı.

"Gemide bir kumarhane var," diyorum düz bir ifadeyle, gözlerim yarım ay şeklindeki bara ve arkasındaki bardakları temizleyen adama kayıyor.

"Tabii ki var; Raphael Visconti," diye yanıtlıyor Laurie, diğer soruları bastırmak için tasarlanmış açık bir tonda. "Bu gece burada çalışacağız."

Bakışlarım ona kayıyor, geniş ve hafif bir panikle beneklenmiş. "Kumarhanede mi?"

"Hayır, köşedeki tuvaletlerde," diye kestirip atıyor. "Tabii ki kumarhanede! Seni barın arkasına koyacağım çünkü az önce özgeçmişine baktım ve kesinlikle en çok deneyime sahip olan sensin." Yüz ifademi sinirli sanarak ekliyor: "Merak etme. Bu gece sadece arkadaşların ve ailen olacak, o yüzden bunu bir deneme olarak düşün. Gerçek açılış gecesi Yeni Yıl'a kadar değil, bu yüzden ipleri öğrenmen için bolca zaman var. Hadi, seni Freddie'yle tanıştırayım."

Barmenle sohbet ediyorum, ağızımdan çıkan sıradan soruları soruyorum ve cevaplıyorum.

Başımın üzerinde. Hoş sohbetlere konsantre olamıyorum, çünkü üzerimde beliren uğursuz korku hissinden kurtulamıyorum.

Yeni başlangıcım, geride bıraktığım hayatımla aynı şekli alıyor ve ben bunun görüntüsünden hoşlanmıyorum. Yakında, bu oda büyük boy saatler ve aşırı doldurulmuş cüzdanlarla dolacak ve baştan çıkarma, tüm sıcak, kaşıntılı ihtişamıyla, duvarlardan yoğunlaşma gibi damlayacak. Düzlüğe çıkmanın bir parçası olarak, bir daha asla bir kumarhaneye adım atmamaya yemin ettim. İstemediğim için değil - Tanrım, çok istiyorum - ama kötü olma dürtüsü çok büyük olduğu için.

Boğazımda pıhtılaşan yumruyu yutuyorum. Freddie, Visconti'lerin barı kuruttuğuna dair boktan bir şaka yaptığında gülümsemeye zorluyorum.

Laf lafı açtığında Laurie saatini kontrol ediyor ve beni soyunma odasına -soldaki ilk kapıya- götürüp vardiyaya hazırlanmamı sağlıyor.

İçeri girdiğimizde pahalı parfümler ve kahkahalar ahşap dolapların üstünden süzülüyor. Köşeyi döndüğümde bir sıra mermer lavaboya yaslanmış bir grup kızla karşılaşıyorum. Aralarında Anna'nın da bulunduğu bazıları düğünden, bazıları da Cove sahilinde geçirdikleri çocukluk yazlarından tanıyorum.

"Ne hakkında dedikodu yapıyoruz hanımlar?" Laurie çantamı omzumdan indirip önünde adımın yazılı olduğu bir dolaba yerleştirirken söyleniyor. Süslü. "Sakın 'hiçbir şey' demeyin, çünkü Katie'nin yüzü domates gibi kızardı."

Güzel bir sarışınla göz göze geldim ve gülümsedim. Laurie haklı; kızarmış bir şey var.

Bir başka sarışın lavabonun üzerinden itiyor, ince beline bir çift tayt geçirirken zıplıyor. "Bir tartışma yapıyoruz."

Laurie'nin dudaklarında eğlence belirir. "Lütfen, söyle."

"Raphael'in hangi tip kızlardan hoşlandığı konusunda anlaşılamıyoruz. Katie ve ben onun sarışıklardan hoşlandığını düşünüyoruz ama Anna onun sadece esmerlerden hoşlandığını düşünüyor."

Anna'yı Uh-Nah gibi telaffuz ediyor ve sadece buna dayanarak bile Raphael'le sohbetini böldüğüm için en ufak bir suçluluk hissetmeyi bırakıyorum.

Anna lavabonun üzerine eğilmiş, aynada kan kırmızısı rujunu yeniden sürüyor. "Sanmıyorum; biliyorum. Arkadaşım bir yılı aşkın süredir Vegas'taki kumarhanelerinden birinde shot kızı olarak çalışıyor ve kolunda her zaman bir esmer olduğunu söylüyor."

"Kesin olan bir şey var. En azından yarım beyni olan kızlardan hoşlanıyor, yani bu hepinizi saf dışı bırakıyor," diye mırıldandı Laurie. Bir süre geçtikten sonra dişlerini gıcırdatarak iki büklüm oluyor. "Harika, banyoya geri dönüyorum. On beş dakika içinde hizmet başlangıcı brifingi için benimle salonda buluşun." Aceleyle atılan ayak sesleri fayanslara çarpıyor, sonra uzaktan bir kapı çarparak kapanıyor.

"Zavallı Laurie," diyor Katie, dikkatini tekrar Anna'ya çevirmeden önce. "Her neyse, görünüşe göre kötü bir hüsnükuruntu vakası yaşıyorsun."

Anna çok hızlı bir şekilde, "Bu hüsnükuruntu," diye karşılık

veriyor. "Gözüm onun üzerinde, isterse esmerlerden hoşlansın,

sarışınlar, ya da"- bakışları bir tiksinti kıvılcımıyla aynadaki benimkine kayıyor-"kızillar bile, geri çekilseniz iyi olur, çünkü şu anda iddiamı ortaya koyuyorum."

Kızlar arasında yumuşak kahkahalar dalgalanıyor. Yanaklarım yanıyor ve kötü bir alkışla dilim seğiriyor. Kendime buzdolabının kapısına yapıştırılmış Maça Ası'nı hatırlatarak, makyaj çantamı dolaptan çıkarıp içinde pudramı aramakla meşgul oluyorum. İyi kızlar, arkadan yapılan iltifatları bir tuz tanesiyle alırlar ya da daha sonra arkadaşlarına bu konuda şikayet ederler. Saçlarını çekmeye başlamazlar.

"Sanırım onun da gözü sende," diye itiraf ediyor diğer sarışın, yangın alarmını çalıştıracak kadar parfüm sıkarak. "Önemli değil, çünkü bu söylentiler kesinlikle doğru."

"Ne yani, aynı kızla asla iki kez çıkmadığını mı?" diyor başka bir kız, sadece sütyen ve külotuyla köşeyi dönerken. "Katılıyorum. Seksen yaşına kadar bekar kalacak."

"Ve o zaman bile, hepimiz onu becermek isteyeceğiz."

Kız kahkahaları duş buharı gibi yükseliyor ve aptalca bir nedenden dolayı sinirim omurgamdan aşağı kayıyor. Raphael Visconti'nin aşk hayatı umurumda bile değil, ama kadınları sikip atması onun iğrenç pastasının üstündeki kiraz gibi. Tüm o yumuşak konuşmasını ve köpekbalığı gibi gülümsemesini daha da kötü gösteriyor.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diyor sütyen-pantolonlu kız. "Bence yeni kızdan hoşlanıyor."

Kahkahalar kesiliyor ve beş çift gözün ağırlığı sırtıma çöküyor.

Sessizlik. Şirretlik havada parazit gibi çıtırdıyor ve sonra sütyen-külot kızdan gelen bir cevap havada dalgalanıyor.

"Hiç şansın yok."

Düşük ve şurup gibi, ama soyunma odasının içinden geçip omurgamı çelikleştiriyor.

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum ve alnımı dolabımın çerçevesine dayıyorum.

Sinsi kadınların etrafında olmaya alışık değilim. Aslında kadınların etrafında olmaya. Annemle geçirdiğim güzel zamanlar sadece ayık olduğum zamanlarda olurdu. Bunların dışında benimle konuştuğu tek zaman, varlığımın hem onun kişiliğini hem de babamla olan ilişkisini mahvettiğinden sarhoş bir şekilde yakınmak olurdu.

Lisedeyken birlikte yemek yediğim kızlar, ailem öldürüldükten sonra cüzzamlıymışım gibi davrandılar. Sahip olduğum tek kız arkadaş grubu birkaç ay birlikte çalıştığım striptizcilerdi. Nazik ve moral vericiydiler ve bir müşteri çizgiyi aştığında elinde sekiz inçlik cam bir stiletto ile beni savunmaya gelen ilk kişi olurlardı. Ama striptizciler, dolandırıcılar gibi, parayı takip eder. Bardan bara, hatta şehirden şehre sıçıyorlardı ve bağlantıyı kaybetmek çok kolaydı.

Bunu yüksek sesle söylemek üzücü ama tek istediğim buydu. Belki de annemle babam içki ve gürültülü tartışmalarla geçen bir günün yorgunluğuyla kanepede sızıp kaldıkları içindir,

Televizyonun önündeki halının üzerine oturur ve The Sisterhood of the Traveling Pants'i sessize alarak izlerdim. Böyle arkadaşlarım olsun isterdim. Annemle babamı şikayet edebileceğim ve beni Cumartesi geceleri yatıya davet edecek, böylece yatak odamın duvarlarının diğer tarafında kavga ettiklerini duymak zorunda kalmayacağım arkadaşlar. Onun yerine elimde sadece bir telefon hattı ve tabii ki Nico vardı. Onu sevsem de, aynı şey değil. Elbette, bana gözlerim kapalıyken bir Rolex'in tokasını nasıl açacağımı öğrettiği için ona sonsuza dek minnettar kalacağım, ancak birinin bana kanatlı eyeliner yapmayı ya da üzerime oturan bir sütyeni nasıl seçeceğimi öğretmesi de güzel olurdu.

Tampon takmayı bir YouTube eğitiminden öğrendim ve hala saçımı nasıl öreceğimi bilmiyorum.

Yanımda bir hışırtı duyuyorum ve gözümü açtığımda Katie'nin banktan aşağı kayarak dolabımın yanında durduğunu görüyorum. Utanmış bir gülümsemeye bana bakıyor. "Onu görmezden gel; regl döneminde."

Gözlerimi deviriyorum ve başımdaki silik yaraya kapatıcı sürmek için lavabo sırasının üzerindeki aynaya geçiyorum.

Anna'nın yanında duruyorum, bakışlarının aynada vücudumu boydan boya dolaştığını görmüyormuş gibi yapıyorum.

O da diğer kızların düşündüğü şeyi düşünüyor. Bunu yan bakışlarından anlayabiliyorum ama bu kadar bariz olan bir tek o var. Ben onlar gibi görünmüyorum. Bir metre boyunda değilim ve sadece yeşil yapraklı sebzelerle beslenip yatmadan önce yüzlerce mekik çekerek elde edilebilecek bir vücuda sahip değilim. Ama umurumda değil, çünkü bu

halimi seviyorum.

Bak. En azından ben bu konuda tarafsızım. K lotumun bel bandından sarkan küçük yağ kesesi hakkında endişelenmek hiçbir zaman faturalarımı ödemedi. Kalçalarımın birbirine sürtünmesi gerçeğine takılmak bana hiçbir zaman kazanan bir Blackjack eli kazandırmadı.

Diğ er kadınların bedenleri hakkında yargılayıcı olmak da benimkini hiçbir zaman mucizevi bir Şekilde m kemm l yapmadı.

"Penelope, değ il mi?"

Dişlerimi sıkarak gözlerimi Anna'nın yansımasına kaydırıyorum ve başımı sallıyorum. Nedense sırtıyor ve makyajını yapmaya devam ediyor.

 st   rt l  hakaretler yüzünden cildim sızlıyor, burnuma pudra sürmeye ve bir rimel topağ n  çıkarmaya odaklanıyorum. Konuşma daha da m stehcenleşene ve yanaklarım kıpkırmızı olana kadar kayıtsızmış gibi davranmak kolay.

"Sence neden sadece arkadan sikişiyor?" diye soruyor s tyenli ve külotlu hatun.

"Sanırım saçlarını tasma olarak kullanmayı sevdiğ i için," diye karşılık veriyor Anna, kendi uzun saçlarını dramatik bir etki yaratmak için omuzlarının üzerinde sallayarak. "Sert sikiştiğ ini duydum. Tam bir centilmen olduğ unu düşünürsek bu çok seksi."

Sütyen ve külot gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Peki ya sen, yeni kız? Sen ne düşünüyorsun?"

Sanırım düşük  şık ve tam kapatıcı fondöten için minnettarım. Elimdeki pudrayı kapatıp bakışlarını tutuyorum. "Sanırım adamın kendisine soracağ ım."

"Ne?"

"Uh-huh. Ofisi nerede?" "Ama-"

"Ofisi nerede?" Sakince tekrar ediyorum.

Sessizlik dolaplardan lavabolara kadar uzanıyor. Katie'nin kahkahası bu sessizliğı yarıyor. "Köprünün arkasında."

"Teşekkür ederim Katie," diyerek dolabıma doğru yürüyorum, makyaj çantamı içine atıyorum ve kapağını gereğinden fazla güç kullanarak kapatıyorum. Dışarı çıkmadan önce Anna'ya sert bir bakış fırlatıyorum. "Merak etme, sarışınları mı, esmerleri mi, hatta kızılları mı tercih ettiğini öğreneceğim." Cevabını beklemeden öfkemi sütyen-külot hatuna çeviriyorum. "Peki ne öğrenmek istiyordun? Saç çekmekten zevk alıp almadığını mı? Senin adına soracağım, merak etme." Düşünceli bir şekilde başımı kaşıyormuş gibi yapıyorum, çenesinin açılmasını görmezden geliyorum. "Ah, diğer sorunuz neydi? Boğulmaktan hoşlanıyorsa, değil mi?"

"Ben-" demedim.

"Evet, öyleydi. Boğulma ve kızların ağzına tükürme. Tamamdır. Rapor vereceğim. Toodles!"

Kapıya doğru ilerlerken omzumun üzerinden coşkulu bir el sallıyorum, arkamdan gelen nefes nefese "Bekle!" sesini duymazdan geliyorum.

Koridorda duvara yaslanıp derin bir nefes alıyorum. Tanrım, belki de işyerindeki kötü kızlarla kovulmadan nasıl başa çıkılacağına dair bir For Dummies kitabı vardır.

Kesin olan bir şey var; uzun bir yaz boyunca bu kızlarla bir çift Levi's paylaşmayacağım.

CHAPTER

Eleven

Penny

A Dar koridorlardan geçerken ve sarmal merdivenleri yalınayak çıkarken yeni iş arkadaşlarımlın iğneleyici yorumlarını aklımlın bir köşesine koymak çok kolay, çünkü elimde çok daha acil bir mesele var ve o da beni Kaptan'ın köprüsünün arkasındaki oda.

Servis başlamadan on dakika önce ofisimde. Lütfen demedi, bu da başımlın belada olduğunu gösterirdi, ama yine de Raphael Visconti'yle karşılaşma talihsizliğini yaşadığım birkaç seferde, hiçbir zaman hoş sözler kullanmadı.

Maun kapıyı ürkeke tıklatırken sinirlerim midemin duvarlarında titreşiyor. Hemen ardından kadife gibi derin sesi kapının altından süzölüyor. "İçeri gel."

Nemli yumruklarımı sıkıyorum, kendime ukala ağzımı kapalı tutmam gerektiğini hatırlatıyorum ve içeri giriyorum.

Raphael masasının kenarında oturuyor, kollarını kalçalarına dayamış, kalın parmaklarının arasında bir poker fişi döndürüyor. Bakışları yerden kalkıyor, bacaklarımın ve göğsümün üzerinde lazer gibi bir yol açıyor, sonra yüzümde daralıyor.

Poker fişi dönmeyi durdurur.

"Laurie'nin sana verdiği üniforma bu mu?" Kalbim küt küt atıyor, sadece başımı sallayabiliyorum.

Gözleri tekrar vücudumda geziniyor, kapladıkları her santimetrekarede kararıyor. Neden her bir özelliğimi sessizce on üzerinden değerlendiriyormuş gibi hissediyor? Ve ben neden oldukça düşük puan almışım gibi hissediyorum?

Peki neden bu konuda hayal kırıklığına uğradım?

Gözleri kalçalarımnda durdu, sıkı bir gülümseme verdi, sonra kendini masadan itti ve yakalayamadığım bir şey mırıldandı. Emin olamıyorum ama kulağa İsa gibi geliyordu.

Odanın uzak tarafına doğru yürüyüp sırtı bana dönük, karamsar denizi çevreleyen büyük Fransız kapılarına bakarak dururken ensemdede bir karıncalanma oluşuyor. Ellerini ceplerine sokuyor, omuzlarının geniş düzlemleri gergin.

Utanç ve kızgınlıktan oluşan bir kokteylin yanaklarımı boyadığını hissedebiliyorum, çünkü geçen her ağır saniyede ne düşündüğü daha da belirginleşiyor.

Bir tip işe alıyor ve ben buna uymuyorum. Şimdi ayrımcılık davası açmadan bu konuda ne yapacağını merak ediyor.

Ona gidip kendini becermesini söyleme dürtüsü bu işi sürdürme arzumu bastırmadan hemen önce arkasını dönüyor ve çok daha yumuşak bir ifade ve iki kelimelik bir emirle beni hazırlıksız yakalıyor.

"Buraya gel."

Doğal içgüdümlerim kaşlarımı çatmak ve başımı sallamak, çünkü düğünde parmağının kıvrımına yenik düştüğüm için hala utanıyorum. Ama aynı zamanda, ses tonunda o kadar kolay ve çekici bir şey var ki kalbimin bir sonraki atışını unutturuyor.

Çok saçma. Acaba gerçek cazibesi bu mu? Görünüşü ya da hazırcevaplığı değil, kaba emirleri öyle bir şekilde veriyor ki, suratına tokat atmak yerine onları uygulamak istiyorsunuz.

Buraya gel. Yüzüme otur. Adımı daha yüksek sesle söyle, Penelope.

Beynim kabul etmeden önce ayaklarım hareket ediyor. Önünde duruyorum, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakıным.

Bir buz küpünden sıcaklık yayılabileceğini bilmiyordum.

Elini uzatıp çenemi hafifçe kavradığında donup kalıyorum. Başım onun isteğiyle yukarı ve sola doğru hareket ediyor, böylece doğrudan yıldızsız gökyüzünde parlayan aya bakıyorum. Eli büyük ve sıcak, buz gibi yüzüğü hariç.

elmacık kemiğıme karşı. Tanrım. Karnımın alt kısmına bir sıcaklık yayılıyor ve ifademi nötr tutmaya çalışmama rağmen, nabzımın boğazımda biraz daha hızlı attığını hissedebildiğini biliyorum; elinin arkasında kayarken nefesimin yoğunlaştığını hissediyorum.

"Başın nasıl?"

"Peki," diye karşılık veriyorum, kendimi onun elinden çekip kurtarmadan önce. Eğlenen bir sırtıştan biraz daha fazlasıyla beni kolayca bıraktı. Bana diğer kadınlara davrandığı gibi davranmasını istediğimi düşündüğümde kesinlikle aklımı kaçırmışım. Onun bu yönünü sevmiyorum. Ben ondan hoşlanmıyorum. Kendimi kafası karışık ve keyifsiz hissetmeme neden oluyor, sanki bir şubat sabahı dışarı adımımı attığımda kavurucu bir sıcak hava dalgasıyla karşılaşmışım gibi.

"Oturun."

"Ayakta durmayı tercih ederim."

Beni duymamış gibi davranarak masasının üzerindeki bir kâğıda uzanıyor. Onu inceliyor.

"Penelope Price."

Yüreğim burkularak fark ettim ki, elinde yıpranmış özgeçmişim var. Devil's Dip'in lokantasının beyaz ışıkları altında erken saatlerde hazırladığım özgeçmiş. A4'ün bir yüzüne basılmış bir yalanlar ağı ve parmaklarım onu elinden kapmak için seğiriyor.

Odanın içinde birkaç yavaş adım atıyor ve özgeçmişimi camdan sızan ay ışığı şeridine doğru eğiyor.

O yeşil gözler soldan sağa doğru tararken parıldıyor. "Atlantic City'deki Hurricane kumarhanesinde kokteyl garsonu olarak altı ay mı geçirdin?"

Göğsüm sıkışıyor, başımı sallıyorum. Hay sikeyim. Atlantic City'de yaktığım kumarhaneyi özgeçmişime yazmak, kahve ve çikolatalı kekle kafayı bulduğum gecenin üçünde dahiyane bir fikir gibi gelmişti. Artık var olmadığı için kontrol edecek kimse de yok. Yani; özgeçmişimdeki en büyük yalan değil ama en cesuru. Teknik olarak orada altı ay geçirdim, ancak barın diğer tarafında hindistan cevizi kabuklarından tropikal kokteyller içiyor ve aptal bar hileleriyle iş adamlarını şirketlerinin seyahat ödeneklerinden dolandırıyordum.

Raphael çenesini sıvazlayarak, "İlginç," diye düşünüyor. "Sahibinin kardeşi iyi bir dost. Söylesene, Thomas'ın altında çalışmak nasıl bir şeydi? Oldukça zorba biri olduğunu duydum."

Bana bakıyor, gözleri bir meydan okumayla gölgelenmiş. Tedirginliğime rağmen, dikenli bir kızgınlık kenarlarımı kemiriyor, çünkü beni yakalamaya çalıştığını biliyorum.

"O kadar iyi bir arkadaş olamaz, çünkü adı Martin."

Boynumdaki soğuk gümüş kolye nemli tenimde cızırdıyor. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü kafamı tuğla duvara çarpmadan önce kumarhanenin yan sokağında burnuma doğru hırladı.

Raphael karanlık bir eğlenceyle bana bakıyor, sonra dikkatini tekrar elindeki yalanlarıma çeviriyor. "Ve öyle de oldu."

Yerde volta atıyor, okumaya devam ediyor. Her yavaş, ağır adımın aşırı farkında olmaktan nefret ediyorum. Her gümbürtüyü göğüs kafesimin altında bir kalp atışı gibi hissediyorum. Saniyeler dakikalar gibi geliyor ve gerilim dayanılmaz hale geldiğinde, çaresiz sesim sessizliği kesiyor.

"Bu neyle ilgili?" Ağzımdan kaçırdım. "Şimdiden başım belada mı?"

Yüzünde gergin bir gülümseme beliriyor ve dünyadaki tüm zamanı değerlendirerek deri koltuğuna gömülüp bana doğru dönüyor. Yüzüne vuran ay ışığı sayesinde, elbisemin etek boyuna bakıp dilini dişlerinin üzerinde gezdirdiğini görmekten hoşnutsuzluk duyuyorum.

Kesinlikle bir hoşnutsuzluk. Ama yine de onun ilgisine mazhar olmak beni biraz nefessiz bırakıyor.

"Penelope, sanırım yanlış bir başlangıç yaptık." Öne doğru eğildi, kollarını kalçalarına dayadı ve yarı gözleri kapalı bir şekilde bana baktı. "Eğer benim için çalışacaksan, ilişkimizin daha..." Alt dudağını ısırtıyor ve gözlerini tekrar kalçalarımda gezdiriyor. "Profesyonel."

O dolgun dudaklarını profesyonel kelimesinin etrafına sararken yüzümün kızardığını hissediyorum. Sanki üç aydır gizlice sevişiyormuşuz gibi imalı konuşuyor. Tabii ki böyle bir şey milyon yıl geçse de olmaz. Kısmen gözüme bir örgü iğnesi batırmayı tercih ettiğim için, kısmen de Raphael'in benim için mümkün olan en keskin iğneyi memnuniyetle tedarik edeceğinden emin olduğum için.

Ayrıca, eğer bu söylenti doğruysa ve kızları sadece bir kez beceriyorsa.

Bu düşünceyi nefes nefese bir ürpertiyle uzaklaştırıyorum.
"Anlamıyorum."

"Korkarım hakkımda yanlış bir izlenim bırakmışım." "Peki bu ne olabilir?"

"Bir centilmen olmadığımı."

Homurtum çirkin, gürültülü ve inançsızlıkla dolu. Karanlık ofiste sekiyor ve Raphael'in mükemmel poker suratına düşüyor. Keskin çizgiler ve kalın kirpiklerden oluşan bu yüzü kadife bir masada görsem, Royal Flush'ım olsa bile pas geçmeyeceğimden emin olamıyorum.

"Sen bir centilmen değilsin."

Gözleri küçük bir eğlence aleviyle titriyor. "Hayır mı?"

"İki yatınız var."

"İngiltere Kraliçesi'nin seksen üç tane var." Göz kırpıyorum. "Sen bir Visconti'sin."

"Nico da öyle ve sen ondan hoşlanıyor gibisin."

"Silah taşıyorsun!"

İki parmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor, sırtışını gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor. "Silah sahte, Penelope."

"Kıçım."

"Ne olmuş ona?"

Bakışlarımız çarpışıyor. Benimki kızgınlıkla yanıyor, onunki memnuniyetle kaynıyor. Kendimi onun manyetik tuzağından kurtarıyorum. Kanımı birkaç derece daha ısıtabilir, ama bu kadar kolay kandırılırsam lanetleneceğim.

soyunma odasına bakıyorum. Onun yerine, zihnimin gücüyle açabilmeyi dileyerek altın kapı koluna bakıyorum.

"Penelope."

Adımı ipek bir yastıkta söylerken dişlerimi gıcırdatıyorum. Kulaklarımda kaşmir gibi hissettirirken, kalçalarımın arasında elektrik akımı gibi çıtırdayıp kıvılcım çıkarmasından nefret ediyorum.

Gözlerimi ona çevirmektense tırnaklarımla sökmeyi tercih ederim ama yine de yapıyorum. Yüzümü inceleyerek ellerini önündeki boşluğa doğru kaydırıyor. Önce avuç içleri aşağı bakıyor, sonra bileklerini yavaş ve şehvetli bir şekilde döndürerek avuç içlerini tavana doğru kaldırıyor.

Pürüzsüz, bronzlaşmış. Kalın, uzun parmaklar ve ruhumdan daha değerli bir yüzük. Elbette, adımı söylemesinden nefret ediyorum ama ellerinin görüntüsünden daha çok nefret ediyorum. Tanrım. Nefesim daralıyor ve daha iyisini bilmeme rağmen, Raphael'in parmaklarının saç tellerimi çekiştirdiği düşüncesiyle başım dönüyor. İğrenç bir şey ama sevişirken saçımı çektiği söylentilerinin doğru olup olmadığını merak ediyorum. Yemek ve içki kısmını hayal edebiliyorum - eminim cazibesini bir musluk gibi açabilir, ama bu kadar sert sikişmek için fazla kibar görünüyor.

"Bu ellerde kan görüyor musun Penelope?" Yanıt olarak kaşlarımı çatıyorum. Beklentiyle kaşlarını kaldırdığında, başımı hafifçe sallıyorum. "Bu ellerde asla kan görmeyeceksin. Neden biliyor musun? Çünkü ben bir centilmenim."

Tatmin olmuş gibi görünerek sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve parmaklarını çenesinin altında birleştiriyor. "Temiz bir sayfa mı?"

Kendini beğenmişliği bir ateş gibi tenimi kaplıyor ve ondan kurtulmak için kendimi buz gibi suya batırmak istiyorum. Bu noktada, gitmek için her şeyi söyler, her şeyi yaparım.

"Güzel, temiz bir sayfa. Halının altına fırçalanmış. Kumdaki çizgi, her neyse," diye çıkışıyorum.

Masanın yanından geçmek için hamle yapıyorum ama Raphael'in yanından geçerken eli dışarı fırlıyor ve bileğimi kavlıyor.

Tanrım. Başımdaki tüm kanın çekildiğini hissederek beni tuttuğu yere bakıyorum. Tutuşu düğündeki gibi sert değil ama beni olduğum yere yapıştırmak için aynı etkiye sahip. Sıkı. Güvenli. Elbette, elimi sallayarak ondan kurtulabilirim, ama başparmağı bileğimin iç kısmındaki nabzın üzerinden hafifçe geçip görüşümü sarstığında, bir şekilde bunu yapmayacağımı biliyorum.

Şimdi, sesi nemli tenime dokunduğunda sert bir kenara sahip. "Eğer ben bir beyefendiysem, senin de bir hanımefendi olmana ihtiyacım var."

Göz kırpıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, artık çalıntı elbiseler ve aptal sınavlar yok."

Bakışları yanağımda bir delik açıyor ve boğazımdaki yumru kalınlaşıyor.

"O zaman bana daha fazla ödeme yapsan iyi olur."

Yemin bozuldu. En azından dilimi normalden daha uzun süre ısırdım sanırım. Bu küstahlığım bana bir daha

maaşın ne olduğunu bilmiyorum: Bildiğim kadarıyla Reese's Pieces ve way-to-go!'s ile ödeme alıyor olabilirim.

Kavrayışı sıkılaşıyor, zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Son beş dakikadır, insanların görmesini istediği Raphael'i oynuyordu. Bu soğukkanlı, sakın tavır bir dış görünüş ve benim onun yanında ağzımı kapalı tuttuğum kadar o da benim yanımda bunu sürdürmekte iyi.

"Bu yattan geçen her erkek benim kadar iyi olmayabilir Penelope."

"Senin kadar güzel mi? Bana çekiçle saldırdığını unuttun mu?"

"Daha kötüsü de olabilir." "Öyle mi?"

"Mhm," diye mırıldanıyor, bakışları siyahlaşıyor. "Lanet kafana vurabilirdim."

Ses tonundaki beklenmedik zehir yüzünden nefesim kesildi ve kendime gelmem normalden yarım saniye daha uzun sürdü. Kendime geldiğimde bileğimi tuttuğu yerden çekip göğsümü tutuyorum ve sanki onun bu ani hıyarlığından çok rahatsız olmuşum gibi suratımı asıyorum. "Ahh. O kadar büyük ve korkutucusun ki sanırım biraz önce altıma işedim."

"Onları da mı çaldın?"

"Muhtemelen külotum hakkında konuşmasak daha iyi olur - iş gününün ortasında ereksiyon olmanı istemem."

Bakışları daralıyor, ama eğlence artık kenarlarını yumuşatıyor. "İşe ihtiyacı olan bir kız için çok fazla konuşuyorsun."

Bocalıyorum. Midemde fıskıran öfke tohumlarına rağmen, sağduyum bana çenemi kapatmam gerektiğini söylüyor. Ne de olsa o hâlâ benim patronum ve bundan memnun olmasam da paraya gerçekten ihtiyacım var.

Güzel.

Omurgamı dikleştiriyorum. Uysal bir gülümsemeye onu sabitliyorum ve ifadesinin ardındaki zafer uğultusu beni kızdırmıyormuş gibi davranıyorum.

"Haklısınız," diyorum elimden geldiğince tatlı bir şekilde. "Küstahlığımı bağışlayın, beyefendi. Şu andan itibaren size temiz bir sayfa açacağım."

Kapıya doğru dönmeden önce dudaklarındaki küçük gülümsemeyi bir an için yakalıyorum. Tam kapı tokmağını çeviriyordum ki, alçak sesle söylediği şurup gibi sözler sinir uçlarımda geziniyor. Gölgelelerin arasından mırıldanıyor ama ben sanki megafonla bağırıyormuş gibi duyuyorum.

"Bahse girerim geceyi çıkaramazsın."

Omuzlarım kasılıyor ve omurgamdan aşağı tanıdık bir heyecan yayılıyor. "Yirmi dolarına bahse girerim."

"50'sine bahse girerim."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, içimde sıcak, acı bir sıkıntı kabarıyor. "Evet, efendim."

Köprünün kapısını açtığımda özgürlüğün cazibesi ve turuncu bir parıltı üzerime çöküyor.

"Penelope."

Göz kapaklarım titreyerek kapandı. Çok yakın.

"Evet, patron."

CHAPTER

Twelve

Rafe

WARM WHISKEY, HIGH STAKES ve arada bir Lady Luck'tan gelen öpücük bir Raphael Visconti partisinin ayırt edici özellikleridir ve bu gece de farklı değil. Adımı verdiğim her etkinliği çevreleyen söylentilere ve tantanaya rağmen, gece hayatı endüstrisinde bana bir servet kazandıran bu basit Kutsal Üçlüdür. **G e r i** kalan her şey sadece ve ayrıntılı pazarlama.

Bu ilk deneme gecesi. Kalabalık birbirine kenetlenmiş, atmosfer elektrikli ve kaygısız. İçkiler akıyor ve kahkahalar havada uçuşuyor. Visconti'lerin bir iç savaşın eşiğinde olduğunu ya da bir saatten kısa bir süre önce, son beş yıldır en büyük üçüncü gelir kaynağım olan lojistik şirketi Miller & Young'daki çoğunluk hisselerimi tasfiye etme kararı aldığımı asla bilemezsiniz.

Ama sanırım biz Viscontiler her zaman sorunlarımızı kadife masaların altına gömmeye yeteneğine sahip olmuşuzdur, bir yandan da haksız kazançlarımızı saçma sapan bahislerle çarçur ederiz.

Saçma bahislerden bahsetmişken. Masanın karşısında Benny ve Gabe Vegas Rummy oynuyorlar. Biz çocukken, Pazar ayini sırasında babamızın kilisesinin arka sırasının altında oynarlardı, ama şimdi bahisler birkaç dolar ve bir paket Big Red sakızından biraz daha yüksek ve Gabe çok daha az bağışlayıcı.

Gabe kaybederse, Benny Harley'sini alacak. Benny kaybederse, Gabe Benny'nin üç parmağını kıracak.

Onun seçimiyle.

Genelde böyle bir gösteriye büyük bir ilgi duyardım, muhtemelen saf eğlence değeri için kendi tuğlalarımın birkaçını ringe atardım. Ama bu gece değil. Çünkü bu gece, yapışkan parmaklı ve tavır problemi olan bakır saçlı bir velet dikkatimi çalmaya devam ediyor.

Penelope Price.

Barın arkasında çalışıyor ve özgeçmişinde ne yazarsa yazsın, barın arkasında çalıştığı ilk bar olduğunu söylemek yanlış olmaz. Vardiyaya başlayalı bir saatten biraz fazla oldu ve şimdiden üç kristal bardak maun zeminimde can verdi. Üç. Her şangırtı duyduğumda içimde bir başka sıkıntı kıvılcımı çakıyor ve beyefendi soğukkanlılığımı korumak biraz daha zorlaşıyor.

Zaten inanmıyordu.

Ne zaman ona doğru baksam, kaşlarımı kendi kaşlarıyla çatıyor ve ben onun hakkında sevmediğim bir şeyi daha hatırlıyorum.

Aynamın üzerine karaladığı kocaman çükten hoşlanmıyorum; gördüğümde yüksek sesle güldüğümünden hoşlanmıyorum. Banyomdaki bir peçeteye bıraktığı o iğrenç ruj izinden de.

Ama beni her şeyden çok rahatsız eden şey, üniformasının içinde nasıl görüldüğü ve daha da kötüsü, gemideki her kırmızı kanlı erkeğin - tabii ki benim kedi kırbaçlı ağabeyim hariç - açıkça aynı şeyi düşünüyor olması.

Hayatımda hiç bu adamların yerel bir bardaki sıradan insanlar gibi kalkıp bara gidip içki sipariş ettiklerini görmedim. Bu adamlar bardaklarındaki viski belli bir seviyenin altına düştüğünde başlarını kaldırıp bakma ihtiyacı bile duymazlar, çünkü gümüş servis tepsisinde sihirli bir şekilde bir tane daha beliriverir. Ama şu anda iki Visconti ve üç eski iş ortağım barda bir sıra oluşturmuş, Penelope'nin kendilerine servis yapmasını bekliyorlar.

Bunu Sahil'e yeni gelmiş olmasına bağlıyordum ama bakışlarım bir kez daha isteksizce ona kayarken, çekiciliği anlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Daha önce terasta, adamlarımdan birinin Jessica Rabbit'e benzediği yorumuna kulak misafiri oldum ve ona kızlarımı gözetlemesi için para vermesem de, haklı. Benim dışımda herkesi kandıran büyük, mavi gözleri var. En ufak bir hakarete kıpkırmızı olan soluk bir teni var. Bir düğme üzerinde çiller

Burnunu her sıktığında tek bir kütleye dönüşüyor.

Ve o vücut - beni başlatmayın bile. Sanki 1950'lerin pin-up posterlerinden fırlamış gibi. Odada dolaşan diğer kızların hepsinde üniforma şık siyah bir elbiseye benziyor. Peki neden bekârlığa veda partisinde kokteyl garsonu rolünü oynayan bir striptizci gibi görünüyor?

Ama mesele sadece görünüşü değil, görünüşünü kendi yararına kullanması. Mesela şu an olduğu gibi. Avuçlarını bara dayamış, dudaklarında bir sırıtişla Marco'ya bakıyor, sanki o masum bakışların ardında milyonlarca kirli düşünce varmış gibi. Tabii ki, benim salak ikinci kuzenim bu gece onun külotuna girdiğine ikna olmuş bir şekilde ona bakıyor. Ama ben gerçeği biliyorum; onun takım elbisesinin altında ne olduğuyla değil, cüzdanında ne olduğuyla ilgileniyor.

Nereden mi biliyorum? Çünkü geçen Perşembe gecesi barda yanıma yanaşıp vücudunun her santimini bana göstermek için sabırsızlanıyormuş gibi kürk mantosunu çıkardığında, neredeyse ben de onun oyununa kanıyordum.

Neredeyse değil, yaptım. Ona sevgili saatimi verdim, değil mi?

Mantıklı, sanırım. Erkekleri bela çeker ve bu kız da bunun bir örneği.

Poker fişini cebimden çıkarıp başparmağımla işaret parmağım arasında hafifçe vuruyorum, sanki bu beni derimin altına giren sinir pençelerinden kurtaracakmış gibi. Ben sinirlenmem, benim yerime sinirlenmeleri için insanlara para veririm. Ama bir şey

Yeni alışanımnın aptal kuzenime bakışları beni rahatsız ediyor.

Nico çok nazikçe bir iyilik istemesine rağmen, ona bir iş vermeyi planlamamıştım. alıntı elbise giymiş, yüksek sesle konuşan bir kızın işe alınabilir olduğunu düşünmüyordum ama ben hastanede hasar kontrol görevindeyken, kafasında kötü bir yarayla odama geldi ve ciğerlerim sıkıştı.

Oradaydı, limandaydı ve birdenbire tesadüf kelimesi sakinleştirici etkisini yitirdi. Hayatta beni bu noktaya getiren mantığın her bir zerresi bana tüm bu kıyamet kartı olayının saçmalık olduğunu söylüyor. Oyle olmasa bile, Little-Miss-Hot-Mess-Express'in o olma ihtimali yok. Ama mantık bir yere kadar, bu yüzden Nico'ya yaptığım iyilikle ilgili fikrimi değiştirme bahanesiyle ona bir iş teklif ettim. Bu tamamen bencilce bir karardı. Ben meşgul bir adamım ve bu bir metre boyundaki kızıl saçlı kadının kşme neden olacağı paranoyasını bastırmam gerekiyor. Saatimi kaybetmemin ve limandaki patlamanın gerçekten tesadüf olduğunu doğrulamam gerekiyor. Samaladığımı bilmeme rağmen, yardım edemedim ama destemden bir kart çekmesini sağladım.

Saçmalık ya da değil, Kupa Kızı'nı izseydi gözlerinin arasına bir kurşun sıkardım. Ama ekmedi. Maça asını çekti. Destedeki en şanslı kart. Onun şanslı olduğuna dair egoist inancını krklediğim için hem rahatlamış hem de sinirlenmiştim.

Boynundaki dört yapraklı yoncaya yan gözle bakarak omuzlarımı geriye atıyorum ve viskimden bir yudum alıyorum. Evet, o benim felaket kartım değil. Öyle olsaydı, şu anda dünyam alevler içinde olurdu. Elbette, bu gece on beş G'den aşağıdayım çünkü aldığım her eli kaybettim ve yönetim kurulundaki o boktan toplantıdan sonra en kârlı yatırımlarımdan biriyle bağlarımı koparıyorum, ama böyle şeyler olur.

"Kahretsin."

Benny'nin dudaklarından masaya karanlık bir tıslama yayılıyor ve ben viski bardağıma doğru sırtıyorum. Gabe az önce bir Joker attı ve şimdi Benny mürekkepli ellerinin arkasına bakıyor, sanki iki ila sekiz hafta boyunca hangi parmakları olmadan başa çıkabileceğini tartıyormuş gibi. Karar veremediği belli olan Benny, başını iki yana sallıyor ve kâğıtları topluyor.

"Üçün en iyisi."

"Bu sana pahalıya patlar," diye karşılık veriyor Gabe. Sıkılmış gibi yapıyor ama Benny'nin birkaç kemiğini kırmak için can attığını biliyorum.

"Bana neye mal
oldu?" "Bir
parmak daha."

Benny tek heceli bir anlaşma homurdanmadan önce duraksıyor ve bir raunt daha dağıtıyor.

Aptal. Şimdiye kadar Gabe'in sadece parmak kırmadığını, onları en sevdiği çekiçle parçaladığını öğrenmiş olmalı.

Gözümün ucuyla kadınlar tuvaletinin kapısının açıldığını ve Rory'nin sendeleyerek dışarı çıktığını görüyorum. Duruyor,

işemek için bekleyen beş kişilik kız kuyruğuna göz kırpmıyor
ve elini tutuyor

garip bir özür diledi. Birkaç saniye sonra Angelo bir eliyle kravatını düzeltirken diğer eliyle karmakarışık saçlarını tarayarak onun peşinden dışarı çıkar.

Başımı hafifçe sallıyorum. Bugünlerde Benny bile sikini Vicious'tan daha uzun süre pantolonunun içinde tutabiliyor ve bu da bir şey ifade ediyor.

O aşık bir aptal, savaşın eşiğindeki bir kaptan değil.

Angelo gözümü yakalayıp bana göz kırpmıyor, sonra da karısının kışına bir şaplak atıp Cas'ın bir lambanın altında sigara içtiği Fransız kapılarına doğru ilerliyor. Rory kırmızı elbisesini düzeltiyor ve masaların arasından geçerek yanımdaki sandalyeye doğru ilerliyor.

"Ah, kuğu," diye mırıldanıyor stiletto'su altından kayarken. Yüzüstü masaya düşmeden önce elim ön kolunu tutmak için fırlıyor ve onu yavaşça koltuğa indiriyorum. "Bu lanet ayakkabılar yüzünden. Bugünlerde topuklu ayakkabılardan çok koşu ayakkabılarına alıştım."

"OJ'ye beyaz şarap spritzer'lerinden daha mı alışkınsınız yani?"

Güneşe bakar gibi gözlerini kısarak bana bakıyor, dudaklarında kesik bir sırıtış var. "Beyaz şarap spritzer mı dediniz?"

Eğlenerek, en yakındaki sunucuyu çağırdım ve bir tur daha sipariş ettim, ayrıca büyük bir su.

Rory sandalyeye yaslanıyor, bir bukleyi parmağının etrafında döndürüyor ve beni inceliyor. Hazırlanmak için viskimin son damlalarını yudumluyorum. İşte başlıyoruz.

"Bu gece kendini şanslı hissediyor musun, Rafe?" "Artık Blackjack yok,

Rory."

"Hadi ama. Sadece bir tur." Gözleri güvertedeki Angelo'ya kaydı, sonra muzip bir kıvılcımla bana döndü. "Yoksa sen bir tavuk musun?"

Dudaklarım eğildi. "Ödüm bokuma karıştı, sevgilim."

Geçen ay Rory, Angelo'nun adamlarıyla Visconti Blackjack oynamaya başladı. Normal Blackjack'e benziyor, ancak kasa yerine bir rakibe karşı oynuyorsunuz. Sanırım her raundu kazanmasıyla rakiplerinin kardeşimin maaş bordrosunda olması arasında bir bağlantı kuramadı, çünkü benden onunla oynamamı istediğinde kaybettiğini görünce şok oldu. Bir sonraki oyunu ve ondan sonraki her oyunu kaybetti. Şimdi bana kocasının parasından üç yüz bin dolar borcu var ve onu geri almaya çalışmaktan bıkmış gibi görünmüyor.

Tabii ki borcu asla nakde çevirmeyeceğim ama bu konuda kıvrınmasını izlemek biraz eğlenceli oldu.

"İyi," diye iç geçiriyor. Meraklı bakışlarını başımızın etrafındaki Venedik avizesinin üzerinde gezdiriyor. "Güzel yat. Artık parti mekânı olarak kullandığınıza göre iş harcaması olarak sayılıyor mu?"

"Federallerle mi çalışıyorsun, Rory?"

Kolay bir kahkaha atıyor. "Hayır, sadece yeni kayınbiraderimle sohbet etmeye çalışıyorum."

"Enişte mi? Birkaç ay öncesine kadar teyzem olacaktın."

Bir garson onun önüne iki içki, benim önüme de taze bir viski koydu. Şarap bardağına uzandı, ama ben

ulaşamayacağım bir yere itip yüzüğümü su şişesine vuruyorum. "Önce bu."

Burnunu kıvırıyor ama itiraz etmiyor. Üç bardak sonra masaya bırakıyor ve beni tekrar dikkatle süzüyor. "Eee?"

"Onun yerine diğer kayınbiraderini tanıyamaz mısın?"

Bir hamlede Gabe'in omzuna beceriksizce bir tokat atıyor. Gabe irkilmedi. "Ben ve Gabe mi? Zaten hırsızlar kadar kalın kafalıyız."

"Öyle mi?" Gabe'in, Angelo'nun sarışın, kuşları seven karısı bir yana, motosikleti ya da yeni silahı dışında bir şeyle bağ kurduğunu hayal bile edemiyorum.

"Evet. Bahçesine kuş yuvası yapmama yardım etti. Benim için göleti de kazdı." Gözlerini kocaman açıp fısıldayarak eğiliyor. "Ve geçen hafta, onunkini vurmama izin verdi-"

"Ne demiştim ben sana?" Gabe kaşlarını çatarak kartlarına bakarken araya giriyor.

Rory hayali bir anahtarla dudaklarını kilitliyormuş gibi yapar. "Oops, unuttum. Gabe senin bir ispiyoncu olduğunu söylüyor."

Hafif bir eğlence dudaklarımı büküyor; kolumu sandalyesinin arkasına atıyorum ve sohbete dalıyorum. "şimdi mi?"

"Uh-huh." şarabını yudumluyor. "Kocama küçük bir domuz gibi ciyaklayacağını söylüyor."

"Bu doğru mu?"

"Evet. Ve biz muhbirlerle konuşmayız."

Gabe onaylarcasına başını sallar, Karo Valesini masaya fırlatır, sonra da Rory'nin yumruk atması için yumruğunu uzatır. Rory bunu yapar ama hemen yüzünü buruşturur ve kimsenin bakmadığını düşündüğü bir anda yumruğunu kucağına sıkıştırır.

Viskimi yudumluyorum ve koyu bir kıkırdamayla yerine koyuyorum. Ancak kısa sürede buharlaşıp uçuyor, çünkü yüksek sesli bir kahkaha gazinodan fırlıyor ve çenemi yumrukluyor. Dişlerimi sıkarak bara isteksiz bir bakış atıyorum ve sahibini buluyorum.

Sevmediklerim listesine bir şey daha ekleyeceğim: Gülüşünün odadaki en gürültülü şey olması. Bu kadar komik olan ne? Sadece Nico ile konuşuyor. Aynı nefeste üç kelimeyi zar zor söylüyor ve bir Laffy Taffy paketinin arkasında okusa bile bir fıkra anlatamaz.

Ona hafif bir küçümseme merceğinden bakıyorum. Tekrar gülmek için başını geriye atarken kırmızı at kuyruğunun telleri omuzlarından düşüyor. Batıl inancımı tatmin etmek için onu işe almamış olsaydım, kız gecenin sonuna kadar kışına tekmeyi yemiş olacaktı ve bunun tek nedeni de elli dolarına bahse girmiş olmam değildi.

Bunu görmezden geleceğim, ama sadece onun benim kıyamet kartım olmadığını doğrulayana kadar. Sonra kaçtığı deliğe geri dönebilir. Burada çalışacağı kısa süre boyunca barışı korumak adına, zeytin dalı uzatmak için onu ofisime getirdim ama içeri girip bana kaşlarını çatarak baktığı anda - o üniformayla- dalı neredeyse ikiye ayırdım.

Sinir bozucu biri ama ilgimi çekmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Modası geçmiş bar numaralarına olan tutkusu ve şanslı olduğuna dair egoist inancı dışında, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Nico bana sadece Penny ve o çocukken ailesinin Visconti Grand'de çalıştığını ve Penny'nin on sekiz yaşındayken şehri terk ettiğini söyledi.

Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. On sekiz, Tanrım, bu sadece üç yıl önceydi. O hâlâ bir çocuk, o yüzden bırakın altında ne olduğunu merak etmeyi, eteğinin uzunluğuna bile neden baktığımı kim bilir.

Beynimi daha az müstehcen bir konuya kaydırıyorum. Kimse Çarşamba gecesi çalıntı bir elbiseyle ve elinde bir bavulla Cove'a gelmez. Bir şeyden kaçıyor ve kanım ne olduğunu bilmek için kaşınıyor. Paltosunun cebine bir Adsız Günahkârlar kartı, hastane odasındaki İncil'in sayfaları arasına da Tanrı'dan korkan Katolik bir kız olma ihtimaline karşı başka bir kart koydum ki bundan hiç şüphem yok. Pazar günü sesli mesajı kontrol ettiğimde gelen kutusunda yaramaz bir sır bulacağımı umuyorum.

Sanki aniden ona dik dik baktığımı fark etmiş gibi, Penelope'nin kahkahası aniden kesiliyor. Tatlı gözlü sevgili numarası eriyip gidiyor ve gözlerime kızgınlıkla bakıyor.

Gördüğü şey hoşuna gitmese bile bakışlarını kaçırın bir adam değilim.

Hiç çekinmiyor. Geri adım da atmıyor. Genelde küstahlığı sevmem, ama Tanrım, bu çok ateşli. Nico

Barın üzerine eğilip kulağına bir şeyler söylüyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca birbirimize dik dik bakıyoruz - ama kesinlikle sadece saniyeler olabilir - sonra ellerini yavaşça yüksek at kuyruğuna kaldırıyor, ikiye ayırıyor ve çekiyor.

Dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor. Hay sikeyim. Yeterince masum bir hareket. At kuyruğunun sıkılığını bu şekilde ayarlayan pek çok kız gördüm, ama nedense o bunu yaptığında, kasıklarımda beyaz bir şimşek gibi hissediyorum.

Aletimin ucunu da çekmiş olabilirdi.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve bir anlığına soluklanmak için başının arkasındaki likör duvarına bakıyorum. Dönüp baktığımda hâlâ bana bakıyor, dudaklarında kendini beğenmiş bir sırtma dans ediyor ve yakamın arkasından kaşıntılı ve sıcak bir tahriş süzülüyor.

Kısa, sessiz bir oyundu ve o sadece kazanmak için kirli oynadı.

Kızgınlık karanlık, elektrikli bir heyecan tarafından kovalanır.

Aptal kız. Keşke sadece oyun oynamadığımı, onları yarattığımı bilseydi. Sonunda telefonu açıp benim en heyecanlı oyunumu oynamasını sabırsızlıkla bekliyorum. Dolabına bir Adsız Günahkârlar kartı daha atmayı aklıma not ediyorum, sonra garson bardağımı doldururken baldızıma dönüyorum.

Centilmenliğe geri dönelim.

"Şu anda Fiji'de olmadığın için üzgünüm, Rory."

"Eh," diyor omuz silkerek. "Sahilde kalıp Dante'nin

kafasının uçurulmasını izlemeyi tercih ederim."

Bardağımın yarısı dudaklarıma değdi, hala duruyorum. Benny bana "sana söylemiştim" der gibi bakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum: Hollow kardeşlerin, Vicious'un yeni karısının gizli bir psikopat olduğuna dair bir teorileri var. Söz konusu teori birkaç gece önce Whiskey Under the Rocks'taki özel bir oyunda Castiel'in düğünden hemen önce Rus kızla birlikte onların evine yemeğe gittiklerini söylemesiyle daha da güçlendi. Cas yeni bir aşçıya ihtiyaçları olduğuna dair bir yorum yapmıştı çünkü lazanya kuruydu ve Rory'nin kendi elleriyle pişirdiği ortaya çıktı.

Kız tatlı tatlı gülümsemiş ve özür dilemesine gerek olmadığını söylemişti ama tatlıdan sonra Cas Lambo'sunun yanına gittiğinde, arka camına çizilmiş küçük bir kızgın surat dışında her şeyin silinmiş olduğunu gördü. Angelo'ya bundan söz ettiğinde, parmağının sert bir hareketiyle ve buz gibi bir tehditle geçiştirdi. Cas'a sevgili karısının asla böyle bir şey yapmayacağını ve bir daha bundan bahsederse sorun yaşayacaklarını söyledi.

Rory benim gözümde iyi biri. Kardeşimi Sahil'e geri getirdi, Dante'den benim kadar nefret ediyor ve eğer Cas'ın lastiklerini kestiye, bu oldukça komik. Bilinen bir gerçektir ki, erkekler beladan hoşlansalar da uysal olanlarla evlenirler. Kucağındaki peçeteye bakmayan ve sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşan bir Cosa Nostra karısının yanında oturmak ferahlatıcı.

"Penny Cheerios'una işedi mi?"

Ancak Rory'nin sorusu sağ kulağımı tırmalayınca tekrar Penelope'ye baktığımı fark ediyorum. Odanın yarısı ona bakıyor, çünkü kokteyl çalkalayıcısıyla öyle bir iştahla oynuyor ki, göğüsleri o dekolte elbiseden fırlamakla tehdit ediyor.

Isı anında kasıklarına hücum ediyor ve onun aynı coşkuyla aletimin üzerinde aşağı yukarı zıpladığı görüntüler gözlerimin önünden geçiyor.

Tanrım. Sandalyemde arkama yaslanıyorum, bir elimle poker fişini tutuyorum ve diğer elimin tersini ağzıma götürerek kızgınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Aletimin bu odadaki bir düzine aletten sadece biri olduğunu bilmek beni olması gerekenden daha fazla sinirlendiriyor.

Bardağımın geri kalanını çarpıyorum ve Rory'ye sıkı bir gülümseme atıyorum. "Ah, yeni elemanımı tanıyorsun."

"Uh-huh. Penny gerçekten hoş biri. Lokantadaki gece vardiyalarımnda bana eşlik ederdi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gece vardiyası mı? Bir vampir mi tuttum?"

Rory gülmek yerine masaya bakar. Parmağını beyaz kareli kalemlerin üzerinde gezdiriyor ve yutkunuyor. "Ailesi öldürüldükten sonra pek uyumadı."

Gözlerim kısıldı. "Ne?"

"Evet, olay olduğunda on dört yaşlarındaydık. On altı yaşımda lokantada çalışmaya başladım ve o hâlâ çoğu gece geliyordu." Birden üşümüş gibi elini koluna götürüyor. "Annem öldüğünde ben de aynıydım,

ama sadece birkaç ayliğına. Sanırım kedere bir zaman çizelgesi koyamazsınız."

Nico bana bunu söylemedi.

Bu yeni bilgiyi bir yudum viskiyle yutuyorum ama likör yutmamı kolaylaştırmıyor. Göğsüme tam oturmuyor. Bu Kıyıda insanlar sadece bir Visconti tetiği çektiğinde öldürölüyor ve personelimiz de sadece hain ya da hırsız olduklarında öldürölüyor.

Elmanın ağaçtan çok uzağa düşmediğinden eminim. "Neden ona ters ters bakıyorsun ki?"

Bir nefes çekiyorum. "Dik dik bakmıyorum, Rory. Bu onun ilk vardiyası; sadece işinde kötü olmadığından emin olmak için onu gözlemliyorum."

Rory omuz silkiyor, yüzünü arsız bir gülümseme kaplıyor. "Bana gayet iyi görünüyor."

Bakışlarını takip ediyorum ve Penelope'nin bir bardağa sulu sarı bir sıvı doldurup Miller & Young'daki eski iş ortaklarımdan birine uzatmasını izliyorum. Kız gibi bir kıkırdama çıkarıyor ve içeceğin içine bir şemsiye ve kıvırcık bir pipet atıyor ve karşılığında Clive ona bir avuç dolusu not ve bir kartvizit uzatıyor.

Midem sıkışıyor. Tanrım, bu gece berbat bir ruh halindeyim. "İzin verirsen, kardeşim."

Rory başka bir Visconti Blackjack oyunu için yalvaramadan önce ayağa kalkıp Fransız kapılarına doğru ilerliyorum. Kendimi toparlamak için karanlık ve soğuk bir yerde bir sigaraya ihtiyacım var.

Bir yerlerde Penelope'nin gülüşü kanımı ısıtmıyor.

CHAPTER

Thirteen

Rafe

CLIVE'IN MASASININ ÖNÜNDEN GEÇİN, tam da yüzünde pespaye bir sırıtışla koltuğuna gömülürken. Niyetim onunla konuşmak değil.

ama yine de ayaklarımın yavaşlayarak durduğunu fark ettim.

Parmak eklemlerimi masaya dayayıp, vücudum onun temkinli bakışlarına siyah bir gölge düşürene kadar kendimi alçaltıyorum.

Yanındaki Phillip on santim sola kayar. "Her şey yolunda mı Bay Visconti?"

Sesini korku kaplıyor, çünkü Clive hayatımın yönetim kurulu toplantıları, kırmızı kurdeleler ve büyük boy çeklerle dolu meşru tarafında var olmasına rağmen, diğer tarafta neler olduğunun çok iyi farkında. Sıcak, İtalyan kanının derin ve fevri aktığı daha karanlık, daha sefil taraf. Adamların parmaklarının kırılacağına dair bahse girdiği ve büyük memeli barmenlerden çalkalanmış kokteyl sipariş etmek gibi önemsiz görünen meseleler yüzünden birinin boynunun

kırılabilirdiği yer.

"Ne içiyorsun, Clive?" Sakince soruyorum, gülümsemem hiç değişmiyor.

Bardaktan bir damla buğu kayıyor ve gürültüyle masaya düşüyor. "Dondurulmuş margarita."

Çenem titriyor ve iki düşünce treni istasyona giriyor.

Birincisi, bir günden fazla deneyimi olan hiçbir barmen şarap bardağına margarita koymayı hayal etmez.

İkincisi, Clive'ı tanıdığım onca yıl boyunca votka soda dışında bir şey içtiğini hiç görmedim. Kesinlikle bir kokteyl içtiğini hiç görmedim - kesinlikle elle çalkalanması gereken bir kokteyl değil.

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz ve ben yumruğumu onun çenesine indirmek için duyduğum şaşırtıcı dürtüyü geri çekiyorum. Kısa süreli bir his ama elim onaylarcasına seğiriyor. Tanrım. Neredeyse on yıl önce ilk kumarhanemi satın aldığımdan beri çıplak ellerimle kimseye vurmamıştım. Potansiyel bir yatırımcıyla görüşmeye gittiğimde, adam kırılmış eklemlerime bakıp ayağa kalkmıştı.

Gitmeden önce omzunun üzerinden söylediğı şey hayatım boyunca aklımdan çıkmadı.

Bir haydut ile bir iş adamı arasında sadece küçük bir fark vardır, evlat. Birinin eli kanlıyken, diğeriinki başkasının eli kanlıdır.

Bir ay sonra Griffin'i işe aldım. O zamandan beri yumruğumun altında çatlayan kemiklerin tatminini hiç hissetmedim.

Clive'ın kel kafasının üzerinde bir çift göz ağır ağır bana bakıyor. Bakışlarımı yukarı doğru kaydırıyorum ve Gabe'i kartlarının üstünden bakarken buluyorum. Kaşlarını çattı. Sadece bir kas seğirmesi, ama ondan gelmesi, bir hayatı sona erdirmek için yeterli.

Durakladım. Yanağımın içini çiğniyor ve sessiz teklifini değerlendiriyorum. Miller & Young'daki tüm kodamanların bugün hedef listemin en tepesinde yer almayı hak ettikleri kesin. Geçtiğimiz Perşembe günü, hisse senedi fiyatları güneye doğru kaymaya başladı ve bütün hafta boyunca toparlanamadı. Nedenini öğrenmek için yönetim kurulunu ta Sahil'e kadar götürmem gerekti. CFO gizlice zimmetine para geçirmekten soruşturuluyor ve aptalların hiçbiri telefonu açıp bana söyleyecek kadar cesur değil.

Her ikisi de zamanı gelince ölecek, ama gerçek Griffin tarzında, patlamayla değil fısıltıyla gidecekler. Boş bir otoparkta şakağa bastırılmış bir susturucu. Otoyolda hatalı frenler.

Sadistlikten uzak olduğum için değil. Gerçekten değilim. Sadece o yanıma bakımlı ve sıkı bir tasma ile bağlı tutuyorum. Ayda sadece bir hafta, kardeşlerimle oyunumuzu oynadığımız zaman serbest bırakıyorum. Oyun bittiğinde ağzını kapatıyorum ve sorunlarımı çözmeye geri dönüyorum.

İşaret fişeğiyle öldürmek yerine etkili bir şekilde ortadan kaldırmaya geri dönün.

Gabe'e isteksizce başımı sallıyorum. İfadesinde bir kırılma olmadan oyununa devam ediyor ve ben de

Üç dolarlık banknot kadar sahte bir gülümseme dudaklarımı gererek dikkatimi tekrar Clive'a yönelttim.

"Keyfini çıkarın."

Yüzüğümün masaya çarpma sesi onu ürkütüyor.

Dışarıda, terasta, boş oturma alanının en uzak ucuna ulaşana kadar gölgelerden ayrılmıyorum, burada iyi vakit geçirmenin sesi kulaklarıma zar zor ulaşıyor.

Gökyüzü karanlık, okyanus daha da karanlık. Dalgaları sert, acımasız ve tekneye her çarptıklarında hafif bir sis yükseliyor ve tenime çarparak cızırdıyor.

Parmaklıklara yaslanıyorum, bir sigara yakıyorum ve dumanını güvenlik lambasının turuncu ışığına doğru çekiyorum. Her nefes omuzlarımdaki bir düğümü daha gevşetiyor ve şimdi bu sorunla arama mesafe koyduğum için ne kadar önemsiz olduğunu görebiliyorum. Hatta saçma. Tüm kuruluşlarımda on iki binden fazla personelim var ve hiçbirini harcama formundaki bir sayıdan başka bir şey olarak görmedim. Penelope de sadece bir masraf. Excel tablosundaki bir sayı, tıpkı diğer kızlar gibi. Sigaramdan bir nefes daha çekerek, küçük kızıl kafanın benim için çalışacağı çok kısa süre boyunca bana sadece bir dolara mal olacağına, lanet olası akıl sağlığıma mal olmayacağına yemin ediyorum.

At kuyruğunu böyle sıkırsa bile.

"Tanrı aşkına, ben çocuk değilim, Angelo!"

Rory'nin yumuşak, beyaz şarap kokan sesi gecenin içinde szlyor ve dikkatimi terasın diğeri tarafındaki Fransız kapılarına yönlendiriyor. Birkaç dakika sonra kapılardan içeri giriyor, ağabeyim karanlık ve koruyucu bir gölge gibi üzerine kyor.

"İzlemene izin vermem mümkün değil, Magpie. Bir güvercin arabamın n camına uçtuğunda  gün boyunca ağlamıştın. Hatırlıyor musun? Kemiklerinin kırılma sesinden travma geçirdiğin için gözüne uyku girmemişti. İnsan kemiklerinin sesinin ne kadar yüksek olduğunu biliyor musun?"

"Benny pek de masum bir kuş sayılmaz," diye karşılık verir. Yan güverteye doğru tepinmeye çalışır, ama Angelo bileğini kavrar ve onu göğsüne doğru döndürür.

"Ama sen masum küçük bir kuşsun," diye mırıldanıyor, eğilip alnından öpmek için. "Benim küçük kuşum ve senin zlmeni istemiyorum."

"Tamam, peki," diye iç geçiriyor Rory, onun göğsüne yaslanarak. Rory başını geriye atıp okyanusu işaret edene kadar birkaç dakika öylece durdular. "Kutsal karga, gördün mü?"

"Neyi gördün?" Angelo homurdanıyor, elini pantolonunun arkasında, silahını sakladığıını bildiğim yerde gezdiriyor.

"Az önce bir kambur balina gördüğüme eminim." "Gerçekten mi?"

"Uh-huh, bak."

Parmaklıkların üzerinden mürekkepli uçurumu işaret ediyor. Kardeşim kendini ondan kurtarıyor ve gözlerini kısarak ufka bakıyor.

"Anlamıyorum, Tanrı aşkına."

Rory'nin topuklu ayakkabılarını eline almış, yan güverteden baş tarafa doğru koştuğunu çok geç fark etti. Kuvvetli rüzgâr onun neşeli, ayrılık sitemini taşıyordu.

"Aralık ayında kambur balinalar mı? Aptal olma, bebeğim."

Yüksek sesle gülüyorum ve terasın öbür ucundan Angelo'nun gözleri benimkileri buluyor ve kızgınlıkla kararıyor. Hayali bir kırbaç şaklatıyorum, bu onu daha da kızdırıyor. Beni terslemeden ve karısının peşinden güverteden hışımla inmeden önce nefesinin altında acı bir şeyler mırıldanıyor.

Hâlâ sırtarak arkamı dönüyorum, izmaritimi okyanusa fırlatıyorum ve kollarımı korkuluklara dayıyorum. Sadece birkaç dakikalık huzurun ardından başka bir bardağın çarpması omuzlarımı dikleştiriyor ve yüzümdeki sırtışı siliyor.

Çenemi avuçluyorum. Dört.

Sağımda, barı dışarıdaki oturma alanına bağlayan personel kapısı patlayarak açılıyor. İçinden beyaz ışık ve huzursuzluk fışkırıyor.

"Sadece bir süreliğine yolumdan çekil, tamam mı?" Freddie tıslıyor. Bakışlarım yana kayıyor. Kapıyı açık tutuyor ve yanından geçip terasa çıkan Penelope'ye dik dik bakıyor.

Etrafına bakınıyor, boş masa ve sandalyelere şaşkınlıkla bakıyor, sonra dönüp ona bakıyor.

"Ve tam olarak ne yapacaksın?"

"Oh, bilmiyorum, Penny. Bardakları toplamak ve kül tablalarını boşaltmak olabilir mi? Bilirsin, gerçek barmenlerin yaptığı şeyler?"

Penelope ona doğru adım atıyor ama adam kapıyı yüzüne çarpıyor. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sert bir şekilde çarpıyor ve derimin altında soğuk ve sert, garip bir kızgınlık tabakası kayıyor. Sanırım bu içimdeki centilmenlikten kaynaklanıyor. Doğam gereği, bir erkeğin -özellikle de benim maaşımla çalışan birinin- bir kadınla bu şekilde konuşmasını izlemekten hoşlanmıyorum, hayranı olmadığım biri olsa bile.

Kendi ikiyüzlülüğüm de gözümde kaçmıyor, çünkü daha birkaç saat önce aynı kıza kafasına çekiçle vurmam gerektiğini söyledim. Tıpkı bir düğünde Glock'umu çıkarmak gibi, bu da benim karakterime çok aykırıydı. Kendimi kontrol etmek benim özümde yer alıyor, beni bir çapa gibi bağlıyor ve yine de, o görüş alanıma girdiği anda yerçekimine meydan okuyor gibi görünüyor.

Huzursuz bir sahiplenme duygusu üzerime çöküyor ve boynuma bir ilimik gibi yerleşiyor. Sanki o benim kızgınlığımmış gibi. Başka kimsenin değil. Kesinlikle barmen Freddie'nin değil.

Kapıyı itip masaların arasından geçiyor, bira bardaklarını topluyor ve giderken kolunun kıvrımına sıkıştırıyor. Gövdem ona bağılmış gibi bükülüyor, beni etek boyunun kalçalarına doğru kaymasına ve başka bir bardak almak için her eğildiğinde yakasının kumaşının göğsünden uzaklaşmasına tanık olmaya zorluyor.

Her dalışta göğsümde öfke alevleniyor. Taytlı kalçanın her bakışında ve siyah sütyenin her parlayışında. Siyah. Tabii ki sütyeni siyah. Eminim danteldir de. Bahse girerim külotuna hiç uymuyordur ve külot demişken, bahse girerim müstehcendirler. Dişlerimle koparabileceğim diş ipi gibi şeyler ya da en azından amını zar zor kapatan türden.

Lanet olsun, çok sinir bozucu. Sadece iç çamaşırı tercihleri hakkındaki varsayımıma dayanarak onu denize atmak için yarım aklım var.

Kes şunu. İçki içecek yaşta bile değil. Yanıyorum ve pantolonumda oluşan yarıyı kısa devre yaptırmak için bir sigara daha yakmak üzereyken aniden bardakları toplamayı bırakıyor. Bardakları kollarında tehlikeli bir şekilde dengeleyerek oturma alanını geçip korkuluğa çıkıyor ve gözlerini Sahil'in siyah silüetine dikeyor.

Gözleri kapanıyor ve başını aya doğru eğiyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Kalın kirpikler soluk, yuvarlak yanaklarda duruyor. Uzun, kırmızı at kuyruğunu dans ettiren aynı rüzgâr tarafından sürüklenmeden önce, dolgun, ayırık dudaklarından ritmik buğulanma pufları kaçıyor.

Göğsümde istenmeyen, hoş olmayan bir şey yanıyor ama sağduyu onu sert bir darbenin mumu söndürmesi gibi söndürüyor.

O Kupa Kraliçesi değil; bunun için fazla medeniyetsiz. Hayır, sadece katil bir vücudu olan bir kırmızı ringa balığı. Tehlikeli,

Elbette, ama sadece kuzenlerim ve güvenlik görevlilerim gibi zayıf iradeli aptallar için, benim gibi bir adam için değil.

Gölgelerden dışarı adımımı attığımda güverte ayaklarımın altında inliyor ve hemen Penelope hareketsiz kalıyor. Gözleri açıldı ama bana doğru gelmedi. Onun yerine denize bakıyor ve çenesini sertleştiriyor, sanki sadece ayak seslerimden bile yanında beliren siluetin ben olduğumu anlamış gibi.

Ona doğru yürürken içimi küçük bir eğlence kaplıyor. Onu görmezden gelip içeri girmeye niyetliyim. Ona, iç çamaşırları ilgimi çeken bir kadın gibi değil, hesap tablosundaki bir masraf gibi davranmak. Ama yanından geçerken, koluna bir bakış atma hatasına düşüyorum ve derisinin tüylerim diken diken olduğunu fark ediyorum.

Ve sonra dişlerinin gıcırdadığını duyuyorum. Tanrı aşkına.

Acınası titremesi durmayınca takım elbisemin ceketini çıkarıp omuzlarına geçiriyorum.

Dramatik titremesine rağmen, dokunuşumun altında hareketsiz ve sessiz kalıyor. Belki de onu birden fazla kez hayatını söndürmekle tehdit ettiğim içindir, ya da belki de ellerim ceketin yakalarında yumruk şeklinde kıvrıldığı ve parmak eklemlerim göğüslerinin yumuşak kıvrımlarına hafifçe dayandığı içindir.

İnce elbisesinin altındaki dokulu kumaşı elimin arkasında hissettiğimde göğüs kafesimin içinde hem kızgınlık hem de şehvetle dolu bir havai fişek patlıyor.

Dantel. Dantel olacağını biliyordum.

Bir fırından daha ateşliyim ve onun sırtının göğsüme değmesi ateşi daha da körüklüyor. O mu bir adım geri attı, yoksa ben mi bir adım ileri attım?

Kimin hatası olduğunu bilmiyorum ama şimdi kalp atışlarının omurgasının diğer tarafında gümbürdediğini hissedebiliyorum ve ritminin benimkiyle eşleşmesinden hoşlanmıyorum. Kafamın içinde bir ses bana geri adım atmamı söylüyor. Bana sapık kuzenlerimden daha iyi olmadığımı söylüyor, çünkü sadece bir şeyler hissetmek için centilmenlik maskesi takmak Benny'nin yapacağı bir şey.

Ama yapmıyorum. Onun yerine, Penelope'nin başının üzerinden, ayırık dudaklarının gecenin gökyüzünü beyaz, sık nefeslerle boyamasını izliyorum. Bir. İki. İki. Üç. Her biri düzensiz ve hırıltılı, aletimin uzunluğu boyunca parazit gibi çatırdıyor.

Küstahlığını yüzüne vururken o sıcak nefeslerin boğazımda nasıl bir his yaratacağını hayal edebiliyorum.

Bu düşünce ceketimin kumaşını sıkıca kavramama neden oluyor. Parmak eklemlerim göğüslerine daha sert bastırıyor ve aniden, gecenin gökyüzüne karşı beyaz puflar durma noktasına geliyor.

Sessizlik, ağır ve elle tutulur, bizi sarıyor. Pruvaya yakın bir yerde Benny çığlık atıyor ve Rory gülüyor. İçimden sırtlamak bile gelmiyor, ama bu ses Penelope'nin göğsümden ürkmesine neden oluyor ve başı o kadar hızlı sağa savruluyor ki, at kuyruğunun telleri dudaklarıma çarpıyor ve bana çilekli şampuanının istenmeyen tadını veriyor.

"O da neydi?" diye fısıldıyor.

Çenem kapandı. "Benny'nin parmakları kırıldı." "Oh."

Bir süre sonra yavaşça yüzünü okyanusa dönüyor. O dönerken ben de elimde olmadan ağzımı atkuyruğunun dibine indiriyorum, böylece saçları tekrar dudaklarıma değiyor.

Tanrım, ben Vicious'tan daha aptalım.

Bir nefes daha çekiyorum ve bu sefer burun deliklerime çilek ve saç spreyinden başka bir şey saldırıyor. Tanıdık bir şey. Benim kokum.

Gerçekleştirmenin pençeleri var ve derimin altına giriyorlar; tıraş losyonumu sürüyor.

Benim banyomda, penis çizmek ve mendil öpmek arasında bir zamanda üzerine sıkılmış olmalı. Bilinmeyen bir nedenden dolayı, kanımı olması gerekenden daha fazla kaynatıyor. Belki de bütün gece etrafta dolaşıp yatımdaki her erkeğe sersem sersem baktığı ve tenine benim kokumu sürdüğü içindir.

Belki de artık tek gecelik bir ilişki gibi koktuğu içindir. Kadınlar ertesi sabah hep böyle garip şeyler yaparlar. Ürünlerimi kullanmak ya da kapüşonlu bir tişört çalmak, geceyi biraz daha canlı tutmak için bir şeyler.

Neden benim gibi kokmak istiyor ki?

Parmaklarım midillisinin etrafında kıvrılma, başını geriye çekme ve kaynağından, boynunun yumuşak kıvrımından koklama isteğiyle seğiriyor. Ama aniden barın karşısından kendi saçını çekiştirirkenki görüntüsü çamurlu gözümün içine kayıyor

Düşüncelerimi, kafamı çevirdiğimde yüzünde beliren zafer ifadesini izledi.

Benim tıraş losyonumu benim gibi kokmak istediği için sürmüyor. Hayır, beni kızdıracağını bildiği için sürüyor.

Yine sessiz ve tehlikeli bir oyun oynuyor. Ama bu sefer kazanamayacak.

Eğlencenin en karanlık hali içimi dolduruyor ve yumruklarımı yavaşça ceketimin açıklığından aşağı indiriyorum ve avuçlarım göğüslerinin kabarıklığının hemen altında düz duracak şekilde açıyorum.

Hay sikeyim. Kendimi kontrol etme konusunda en büyük egzersiz bu değilmiş gibi davranmam. Ona herhangi bir çalışana dokunmam gerekenden çok daha fazla dokundum ve avuçlarımın altındaki sıcak, yumuşak etinin hayaletinin erken saatlere kadar beni rahatsız edeceğini biliyorum.

Ama ciğerleri avuçlarımın altında genişlediğinde ve başı küçük bir gümbürtüyle göğsüme doğru düştüğünde, onu yakaladığımı biliyorum. Ve şimdi, aletimde zonklayan çıldırtıcı nabızı görmezden gelme ve bir sayı turu için sallanma zamanı.

Önümüzde uzanan Sahil'in karanlık silüetine odaklanıyorum ve parmaklarımı yukarı doğru kaydırarak sütyeninin bandının üzerinden geçiyor, baş ve işaret parmaklarımın arasındaki boşlukta ağır memelerinin ağırlığını hissediyorum.

Ve sonra, dürtüsel Visconti kanımın izin verdiği kadar nazikçe sıkıyorum.

Sadece bir seğirme, ama Penelope'nin nefesi kesiliyor ve birkaç saniye sonra, dört bira bardağının

alt güverte havaya uçuyor.

Sekiz.

Kabaca küfrediyor, kendini elimden çekip alıyor ve parmaklıkların üzerine eğiliyor.

Sırtarak aramızdaki boşluğu tekrar kapatıyorum, yumruklarımı onun iki yanındaki korkulukların üzerine kıvırıyorum ve onu hapsediyorum.

Dudaklarımı kulağının yumuşak kabuğuna değdirecek ve boynunu boyayan kırmızı rengi görece kadar alçalıyorum. Dişlerimi geçirme dürtüsüyle savaşıyorum ve bunun yerine, ona son bir veda sözü söylerken enerjimi sesimi kontrol etmeye odaklıyorum.

"Titreme şeklin bile sinir bozucu."

Ve böylece korkulukları itip onu ceketime sarılmış halde orada bırakıyorum.

Zaten ihtiyacım da yok. O kadar ateşli ve heyecanlıyım ki kumarhaneye geri dönerken zar kol düğmelerimi çıkarıp kollarımı sıvamak istiyorum ama iş ortaklarımın yanında asla kollarımı sıvamam.

Laurie elinde bir pano ile telaşla yanımdan geçerken elim bileğini tutmak için fırlıyor. Gözleri geniş ve temkinli bir şekilde bana bakıyor. "Bu iyi bir şey olamaz," diye iç geçiriyor.

"Üniformayı değiştir."

Kaşlarını çatıyor ve kıyafetine bakıyor. "Ne için?"

Penelope'nin kış yanaklarını kapatan bir şeye.

Şakağımda bir damar zonkluyor. "Bu kış için uygun değil. Pantolon ya da başka bir şey al."

Omuz silkiyor. "Uh, tamam. Tekne logosu ve diğer her şeyle birlikte yaklaşık dört günümü alacaklar ama açılış gecesi burada olacaklar."

Gabe'e doğru bir adım atmadan önce başımı sallayarak yanından ayrılıyorum. Barın ucuna yaslanmış, Benny'nin kırık elini bantlıyordu. Yaklaştığımda gözleri benimkilerle buluşuyor, eğlenceyle dolup taşıyor.

"İyi sohbet mi?"

Siktiğimin Gabe'i. Yemin ederim, bazen gidip kafasının arkasına ameliyatla göz taktırdığı için bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğunu düşünüyorum. Hem herkesin işine karışıp hem de hiçbirini sikine takmayan başka birini tanımadım. Sorusunu duymazdan geliyorum, onun yerine viskisine uzanıyor ve içindekileri iki büyük yudumda bitiriyorum.

"Fikrimi değiştirdim, kardeşim."

Şimdi boş olan bardağına bakıyor, sonra bakışlarını margaritasını höpürdeterek içen Clive'a çeviriyor.

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyor. Sonra sessiz bir sırtıtışla Benny'nin serçe parmağını yüzük parmağına bantlamaya devam ediyor.

CHAPTER

Fourteen

Penny

"Y TAMAM MI, PEN?"

Laurie soyunma odasındaki bankın üzerinden kayarak görüş alanımıza giriyor ve sorduğu soru etrafımızdaki kız muhabbetini kesiyor.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Hey." Dirseğiyle dolabımı kapattı. "Bana bu saçmalığı yapma. Neyin var?"

Bilmiyorum Laurie. Belki de patronumuzun memelerimi sıkkan ellerinin hayaleti üçüncü derece yanık gibi hissettirdiği içindir?

Tabii ki bunu söylemiyorum. Kısmen Laurie'nin böyle saçma bir iddiaya nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için, kısmen de bunun bir ateş rüyası olmadığına tam olarak ikna olmadığım için.

Kara bir panter gibi gölgelerin arasından sıyrıldı, omurgamı çelikleştirdi ve nefesimi kesti. Hançerlerin yanında

Bütün gece bana ateş etmişti, beni denize atmasını ya da en azından yürümeye devam etmesini bekliyordum. Durup ceketini omuzlarıma örtmesini hiç beklemiyordum.

Hangisi daha şaşırtıcıydı bilmiyorum: Centilmenliği mi yoksa ellerinin... oyalanması mı?

Tanrım, kimi kandırıyorum? Oyalanmaktan çok daha fazlasını yaptılar ve sadece anısı bile tenimi soğuk bir terle kaplıyor. Parmak eklemlerinin göğüslerimi sıyırması tesadüfi olabilirdi, elbette. Masum olma ihtimali meme uçlarımda gerilmesini engellemedi. Ama o iri yumruklar göğsümün hemen altından geçip beni orada kavradığında, neredeyse aklımı kaybediyordum. İri avuç içleri göğüs kafesimi kızgın demir gibi yakıyordu ve lanet olsun, bu sadece bir sıkımaydı, ama sadece bu baskıdan bile, hiçbir kızın bu adamın yatağına düşüp canlı çıkamayacağını biliyordum.

Soğuk bir el bileğimin üzerinde kayıyor. Yere bakıyorum ve Laurie'nin endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Kızlar sürtüklük mü yapıyor?"

Bir kahkaha atıyorum ve elbisemi başımın üzerinden çıkarıyorum. "İyiler. Freddie'nin benden hoşlandığını sanmıyorum ama."

"Fark etmez, Rafe onu kovdu."

Elimdeki kumaşı yumrukladım. "Ne? Neden?"

Laurie omuz silkiyor, zaten arkamdaki bir şey dikkatini dağıtmıştı. "Viscontiler için çalışırken öğrendiğim bir şey varsa o da canları ne isterse onu yaptıklarıdır. Bazen hiçbir neden ya da gerekçe yoktur; bazen de bir şey yüzünden olabilir.

süper önemsiz. Muhtemelen viskiye buz eklemiştir ve biliyorsunuz buralarda bu neredeyse kutsal şeylere saygısızlıktır."

Elbisemi katlamakla meşgulüm ama içimde kalbim küt küt atıyor. Kahretsin. Freddie benden bir votka martini istediğinde boş bakışlarla karşılık verdiğim anda özgeçmişimin yalan olduğunu anlamıştı. Adını duymadığım her kokteylde ve parmaklarımın arasından kayıp giden her bardakta giderek daha da sinirleniyordu, ta ki sonunda beni bardak toplama görevine indirene kadar.

Biraz hıyar olduğu kesin ama işinde iyi ve bütün gece benim boşluğumu doldurdu. Acaba Raphael onu neden kovdu?

"Geliyor musun, Pen?"

Başımı kaldırıp baktığımda Laurie ve diğer kızların çoktan normal kıyafetlerini giydiklerini, çantalarını ve paltolarını omuzlarına attıklarını fark ediyorum.

"Nereye?"

Çenesini tavana doğru sallıyor. "Personel gemisi ayrılmadan önce gökyüzü salonunda birkaç içki içeceğiz."

"Oh." Sütyenime ve taytıma bakıyorum. "Bir dakika içinde kalkacağım."

Kızlar dışarı süzülüyor ve yalnız kaldığımda gözlerimi kapatıp alnımı dolabımın soğuk metal çerçevesine dayıyorum. Tenimi yalayan alevleri söndürmek için hiçbir şey yapmıyor.

Neyim var benim böyle? Öfke midemde bir düğüm oluşturuyor ama tüm yanlış nedenlerden dolayı. Beni izinsiz taciz ettiği için kızgın olmalıydım ve kızgın olmamam çok

saçma, çünkü

On yaşındayken, kumarhanenin arkasındaki ara sokakta, bir daha bir erkek beni taciz ederse, kan tadana kadar elini ısıracağıma dair yemin ettim.

Ama hayır, kızgınlım çünkü hoşuma gitti. İstedim. Daha fazlasını istedim. Öfkeliydim çünkü serçe parmakları sütyenimin bandının altından geçtiği anda elimdeki dört bira bardağını düşürdüm ve demirden duvarım da onlarla birlikte yıkıldı.

Vücudumdaki elleri beni savunmasız kılıyordu ve onun istediği de buydu. Kına yakmadı ama ben yine de hissettim, omuzlarımın üzerinden damlıyordu, şurup gibi sıcak ve yapışkandı ve tenimden temizlenmesi de bir o kadar zordu.

Sessizliğin içinde iç çekiyorum. Kapalı göz kapaklarımın ötesinde bir yerde, bir duş başlığı mermer fayanslara damlıyor ve boğuk kahkahalar tavandan aşağı süzülüyor.

Tanrım, Anna ve Claudia'yla - hiç şansı olmayan kaltakla - votka soda içerken en az birinin kafasına kilit vurmadan sohbet etme düşüncesi neredeyse imkânsız görünüyor. Hazırlanmak için olabildiğince uzun süre bekleyeceğim ve kimsenin beni bulmaya gelmemesini umacağım.

Dolabı itip lavaboya gidiyorum ve yüzümü buz gibi suyla yıkıyorum. Bazı kızlar tuvalet malzemelerini aynanın yanında bırakmış, ben de Anna'nın ışıltılı makyaj çantasını karıştırıyorum ve kiramdan daha pahalı görünen bir temizleyici buluyorum. Altı pompayı elime, on pompayı da gidere sıkıyorum ve makyajımı temizliyorum. Yüzümü bir havluyla kurularken, ağır ayak sesleri

Akan suyun sesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

Güvertede ayakkabı yok.

Tabii misafir değilseniz. Ya da, bilirsin, kuralları koyan adam.

Gerildim. Bakışlarımı aynaya doğru sürüklediğimde dolapların arkasından karanlık bir siluetin çıktığını görüyorum.

Beyaz gömlek. Altın yaka iğnesi. Taştan oyma özellikler.

Raphael Visconti cep telefonuna bakarak köşeyi dönüyor. Lavabolara doğru üç adım atıyor, sonra gözleri benim dar giysili ayaklarıma kayıyor ve olduğu yerde duruyor.

Klik. Cep telefonunun kilitlenme sesi. Mükemmel yüz hatlarında hoşnutsuzluk hakim, ama telefonunu cebine koyup bakışlarını benimkilere çevirdiğinde, her şeyi bilen, her şeyi gören o neşeyle donuklaşıyor.

Üç huzursuz kalp atışı boyunca birbirimize bakıyoruz ve ellerinin hayaletleri kötü bir isilik gibi göğsümün altında alevleniyor.

"Burası kadınların soyunma odası."

"Benim gözlerim var, Penelope."

"Kadınların soyunma odasına dalmak pek centilmence bir davranış değil, değil mi?"

Bakışları daha fırtınalı bir tona bürünüyor ve gözleri yavaşça boğazımdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden geçerek boynumdaki kolyeye yerleşiyor. Nefes nefese kaldığım yarım saniye boyunca göğüs dekoltemi inceledikten sonra

dört yapraklı yoncaya doğru ilerliyordu. Gözümü kırpmış olsaydım, kaçırmış olacaktım.

Tanrım, bu sefer keşke gözümü kırpmış olsaydım.

"Şanslı kızlar ilk vardiyalarında sekiz bardak düşürmezler."

Peki o zaman. Sanırım bu gerçeği görmezden geleceğiz.

Çırılçıplak kaldım. Üzerimde sutyenim, külotum ve siyah taytımdan başka bir şey yok ama Raphael'in yüz ifadesinden otobüs bekliyor olabileceği anlaşıyor.

Sadece birimiz gerçekten hissetse bile, iki kişi kayıtsızlığı oynayabilir.

Vücudum beklentiyle uğuldamasına rağmen, iyi çalışılmış bir göz devirme hareketi yapıyorum ve Anna'nın nemlendiricisini çıkarıp yüzüme sürüyorum. "Kayboldun mu?" Soruyorum, ses tonumdan sıkıntı damlıyor.

Arkamdaki dolaba yaslanıyor ve saatine tembelce bir bakış atıyor. "Başka birini arıyordum."

Başka biri. Kızgınlık göğsümü zımpara kağıdı gibi rendeliyor ve sanki yanığı yatıştırmaya yardımcı olacakmış gibi bölgeye krem sürüyorum. "O burada değil," diye bağıriyorum.

Gözleri parlıyor. "Kim değil ki?"

Sessizlik. Kayıtsızlık zırhımdaki çatlağı açığa çıkarmamak için dilimi ısıriyorum, çünkü altındaki öfkeli yeşil canavarı görmesini istemem. Zaten orada bile olmamalıydı.

Tabii ki, sadece Anna ile tanışmak için burada olduğunu varsayabilirim ve onun soyunma odasına gelme düşüncesi

Onu sütyeni, külotu ve taytıyla bulmak, başını bağlama fikrini daha da çekici hale getiriyor.

Saniyeler geçiyor, her biri Çin su işkencesi gibi tenime damlıyor, damlıyor, damlıyor. Benden bir metreden daha kısa bir mesafede duran, büyük, sıcak elleri olan 1.80 boyunda bir adam varken umursamaz davranmak neredeyse imkânsız.

Her zaman bu kadar şık görünmesi beni rahatsız ediyor. Saat gece yarısına yaklaşıyor; dokuz viski içti -saydım- ve takım elbise ceketini şu anda mutfak dondurucusunun arkasına tıkmış durumda. Biliyorum, çünkü onu oraya ben koydum. Ama yine de bir kış sabahı kadar berrak görünüyor. Pantolonunun önündeki kırışıklık derimi kesecek kadar keskin ve bir büyüteçle bile parlak beyaz gömleğinde bir kırışıklık bulabileceğimden şüpheliyim.

Bahse girerim yatak çarşaflarını ütölüyordur. En azından kölelerinden birine yaptırıyordur.

Yapacak bir şey bulmak için çaresizce ellerime daha da fazla krem pompalıyorum. Tam da kafamdaki ağır gerilime bir delik açmak için ukalaca bir yorum yapmak üzereyken, lavabonun üzerinde karanlık bir gölge belirliyor.

Kendimi korumaya çalışıyorum. Raphael hızlı, ama ben daha hızlıyım, çünkü beni arkamdan parmaklıklara sıkıştırmasının anısı açık bir yara kadar taze ve kendimi tekrar böyle savunmasız bir pozisyona sokmayı reddediyorum. Dönüp sırtımı tezgâha dayıyorum, tam o sırada elleri iki yanıma geliyor.

Bakışlarımız çarpışıyor. Ağzı kıvrılıyor. Ciğerlerim sıkışıyor. Bu kötü bir fikirdi.

Titrek bir nefes çekiyorum ve memnun bir gülümseme gamzelerini derinleştiriyor. Eğlenen bakışları benimkileri arıyor. "İlk vardiyası nasıldı?"

Burnumu gıdıklayan kibar ve profesyonel ses tonundan irkiliyorum; göğsüme değen bedeninin baş döndürücü sıcaklığıyla çelişiyor. Yarı çıplakken bir erkeğe bu kadar yakın durduğumu ve ondan hoş sözler işittiğimi söyleyemem. Özellikle de her nefes alışımında göğüslerim gömleğinin soğuk düğmelerine sürtünürken.

Sikeyim. Dolgulu sütyen giyilmemesi gereken onca gün varken. "İyiydi."

"İyi misin?"

Yutkunuyorum ve çenemi çelikleştiriyorum, meme uçlarıma çarpan paraziti görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Ben de öyle dedim."

Dudaklarını yalıyor, yavaşça başını sallıyor. Sonra tavana sabit bir bakış atarak başını eğiyor ve göğsüme bakıyor.

Nihayet. Aklıma istenmeyen ve acınası bir kelime geliyor ve beynimi ondan kurtarmak için dişlerimi sıkıyorum. Ne zamandan beri erkeklerden para koparmak dışında herhangi bir nedenle onların ilgisini çekmek isteyen bir kız oldum? Ama hiçbir gerekçe başımın dönmesini engelleyemiyor.

Dantel sütyenimin kenarından dışarı fırlayan uç parama kadar göğüslerimin üzerinde objektif bir gözle gezinirken nefes alışımı yavaşlatmaya çalışıyorum. Küçük bir nefes verdiğinde

Eğlence, sıcaklığının göğüs dekoltemin arasından aktığını ve uyluklarımın arasına bir ağırlık gibi yerleştiğini hissediyorum.

"Müşterilerim en azından senden hoşlanıyor gibi görünüyor," diyor usulca, bakışlarını Hamilton ve Jackson'ın sütyenimin altından görünen yüzlerinden benimkine doğru sürükleyerek. Okunamayan bir şeyle sertleşiyor. "Nedenini merak ediyorum."

Kızgınlık midemin duvarlarında alevleniyor. Ne göt herif ama. Böyle kadife ve tırnak gibi bir şekilde ima etmektense bana sürtük demesini tercih ederdim. Tam boyuna doğru düzeliyor ve bir adım geri atıyor, ama avucunu içe doğru çevirmeden ve tezgahı iterken kalçamın dip kısmına sürtmeden önce değil.

Zar zor bir dokunuş ama bir sonraki nefesimi kesiyor ve sallanmamak için sırtımı tezgâha daha sert bastırıyorum. Bir şey söylüyor ama duymuyorum, avucunun hayaletinin nasıl yandığını düşünmekten dikkatim dağılıyor.

"Ne?"

Kaşlarını çattı. Aşağı baktığımda aramızdaki boşlukta elli dolarlık bir banknot tuttuğunu görüyorum.

"Bu ne için?"

"Bütün gece dayandın." Bakışları sıkılmış bir şekilde benimkilere geliyor. "Her şeye rağmen."

Tanrım, ben de öyle yaptım. Bir bahsi unutmak bana göre değil, özellikle de kazanamayacağımdan emin olduğum bir bahsi. Raphael Visconti'den para kopardığım için kendimi daha çok beğenmem gerekirdi ama zaferin tadı bu gece dilimde o kadar tatlı değil. Dikkatim çok dağınık, çok

ateşliyim.

Cızırdayan tenimi serinletmek için tezgâha yaslanıyorum. "Sana şanslı olduğumu söylemiştim."

İşte yine o hoşnutsuzluk. Raphael başparmağının bir hareketiyle alt dudağındaki lekeyi siler ve diğer eliyle faturayı iter. "Al şunu," diyor sertçe.

Gergin bir sessizlik geçiyor. Yutkunarak avuçlarımı iki yanıma kaldırıyorum. Anna'nın pahalı yüz kremiyle kaplanmışlardı.

Raphael'in kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşırken, dikkati bir elden diğerine geçiyor ve sütyenimdeki paraya odaklanıyor. Sonra farkındalık kalın bir toz örtüsü gibi yüzünün düzlemlerine yerleşiyor.

Çenesi gerilir. Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor ve ofluyor. Diğer yandan ben nefes almaya cesaret edemiyorum. Edemiyorum. Ya öyleyse ve belki de öyledir'in ağırlığı altında sersemlemiş durumdayım. Meme uçlarım beklentiyle karıncalanıyor ve klitorisimde aniden yeni bir nabız var, zonklaması hızlı ve çıldırtıcı.

Ama sonra başını hafifçe sallıyor. Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyor. Karanlık ve tehlikeli, herhangi bir ışık ya da mizahtan yoksun.

Orada iyi bir şeyin hayatta kalabileceğinden şüpheliyim.

"Bu benim için pek centilmence olmaz Penelope."

"Sen bir centilmen değilsin," diye fısıldıyorum.

Gerginlik parazit gibi çatırdıyor. O kadar ağır ki dilimi çıkarıp tadına bakabilirim.

Raphael dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek bakışlarını yoğunlaştırıyor. "Benimle birlikte olma fikrine kafayı takmış gibisin.

bir centilmen olmamak." Yavaşça öne doğru bir adım atıyor, faturayı hâlâ aramızda tutuyor. "Bu düşünceyi aklından çıkarman akıllıca olur."

Tereyağlı ses tonu beni yanıltmıyor; bunun bir öneriden ziyade bir tehdit olduğunu biliyorum.

Yine de sonuçlarını düşünemediğim dudaklarımdan dökülüyor. "Pekâlâ, sen bir beyefendisin o zaman." Gözlerim kısıldı. "Benim dışımda herkese karşı."

Kıpırdamıyor. Boştaki eli, pantolonunun cebine sokmadan hemen önce yumruk şeklinde kıvrılıyor.

"Sana karşı bir centilmen olmamı ister misin Penelope?"

Kalbim bir sonraki atışını atıyor. Odaklanamıyorum, zar zor görebiliyorum. Hava çok yoğun ve nabzım çok yüksek. Aynı anda hem sarhoş hem de uçmuş hissediyorum, sanki kontrolden çıkıyormuşum gibi. Belki de bu yüzden kafamı sallayacak kadar aptalım.

Raphael'in ayrılmış dudaklarından bir tıslama kaçıyor. Alçak ve yavaş bir tıslama ve tenimde yarattığı cızırtı hiç hoşuma gitmiyor. Ama sonra yutkunuyor. Tavana bakıyor ve acı bir kahkaha atıyor. Buz gibi bir sis gibi yağıyor, üzerime hem hayal kırıklığı hem de aşağılanma püskürtüyor.

Notu yanımdaki tezgâhın üzerine fırlatıyor ve kalbim onunla birlikte düşüyor.

Arkamdaki aynada kendine bakarak uzaklaşıyor. "Bu arada sakin güzelmiş."

Gözlerimi kırıştırdım şehvetin neden olduğu trans halinden çıkıyorum. "Ne?"

"Aynamda," diyor kuru, alaycı bir gülümsemeyle. "Tam bedenime göreymi."

Boğazım düğümleniyor. "Öyle miydi?"

Bakma, bakma, bakma.

Bakışlarım pantolonuna düşüyor.

Tanrı aşkına.

Kahkahası üzerime yıkılıyor, ama hiç yumuşak bir yanı yok. Olmaması gereken yerlerde beni rahatsız ediyor ve sabahın beşinde karanlık yatak odamın tavanına baktığımda hala onu düşünüyor olacağımı biliyorum.

Sıkı bir sırtışla dönüp kapıya doğru ilerliyor. Son raundu olduğu gibi bu raundu da kazandığı hissinden nefret ediyorum.

-Ve oyun alanını eşitleme çabasıyla, ben durduramadan ağzımdan iğneleme fışkırıyor.

"Hepsi bu mu patron?"

Durmak için yavaşlıyor. Parmaklarını patlatıyor.

Zafer. Ama tadı sadece bir saniyeliğine güzel, o sakın, pürüzsüz sesi soyunma odasını yararak bana saldırmadan önce.

"Yarı çıplakken bana patron demeye dikkat et Penelope," diye söylendi. "Yanlış bir fikre kapılabilirim."

Kapı her zamankinden daha yüksek sesle kapanıyor ve yankısı göğsümdeki boşlukta yankılanıyor.

Gülmeyi bırak. Sabahın beşinde bunu düşünüyor olacağım.

CHAPTER

Fifteen

Penny

THE DEVIL'S DIP DINER yirmi dört saat açık, geceleri uyumayan biri için hamburger ve acı kahve cenneti. Yattaki ilk vardiyamdan bu yana üç gün geçti ve o zamandan beri her gece, acımasız şerit ışıkların altında yapışkan bir kabinde oturdum ve elimde Real Önümde Aptallar için Emlak.

İlk bölümün ilk satırını sayamayacağım kadar çok kez tekrar okudum. Sadece işe takım elbiseyle gidip yüzünü otobüs durağındaki banka yapıştıracak bir kadın olamayacağımı bildiğim için değil, aynı zamanda tahmin ettiğim gibi Raphael'in veda sözleri beynimde bir döngü halinde çaldığı için de kitabın içine giremiyorum.

Yarı çıplakken bana patron deme Penelope. Yanlış bir fikre kapılabilirim.

Yumruğunun kıvrımı. Omuzlarının duruşu. Bana dönüp bakarken çenesinin keskin çizgisi. Görüntü o kadar içgüdüsel ki, pencereden karanlık tabakaya yeterince uzun süre bakarsam, silüetini görebiliyorum.

Kısa bir süreliğine onun derisinin altına girdim, ama onun benimkinin altına girdiği kadar derin değildi.

Acınası, gerçekten. Karnımdaki kelebeklerin kanatlarındaki tozları temizlemesi için göğüslerimi sıkmam, bir sürtünme dokunuşu ve yumuşak bir tehdit yeterli olacak kadar olgunlaşmamış ve sekse aç mıyım?

Bir garson kahve fincanımı dolduruyor ve soğumasına izin vermeden önce bir yudum alıyorum, yanmanın beni göğsümde uğuldayan gergin enerjiden uzaklaştıracağı umuduyla.

Öyle değil.

Arkamda, kapının üstündeki zil çalıyor, buz gibi rüzgâr sırtımı okşuyor ve ılık kahkahalar onu takip ediyor. Arkamı döndüğümde bir grup kızın içeri doluştuğunu görüyorum. Benim yaşlarımdalar ve Noel Baba şapkaları ile ince topuklu ayakkabılarının muşamba zeminde çıkardığı sıra dışı seslere bakılırsa bir Noel partisinden yeni gelmişler.

Işıltılı elbiseli olan avuçlarını tezgâha vuruyor. "Sahip olduğun her şeyi bana ver!"

Kahkahalar lokantada dalgalanıyor, garsonların ve diğer köşe kabinlerde oturan üç yalnız müşterinin dudaklarını eğiyor.

"Ama cidden," diye inliyor kırmızı etekli bir kız, arkadaşının arkasından yaklaşıp kollarını beline doluyor.

"Üç saat içinde işe başlayacağız ve votkayı emecek tek şey hamburger ve patates kızartması."

Noel sabahı bir ailenin oturma odasına bakan bir yetim gibi hissederek, gülümsemem solana ve göğüs kafesimin arkasındaki boşluk yoğunlaşana kadar kabin koltuğunun arkasından alışverişi izliyorum. Sanki onları ateşin önünde hediyelerini açarken izlemiş ve yavaş yavaş içlerindeki sıcaklık ve mutluluğun camdan bana ulaşamayacağını fark etmiş gibiyim. Gerçek şu ki, dışarıda soğukta hiçbir şeyim olmadan kalakalıyorum.

Bahse girerim kot pantolonlarını paylaşıyor ve onlardan nefret eden erkeklerle olan tuhaf takıntılarını itiraf ediyorlardır.

Kendimi sabitlemek için nefesimi içime çekerek lokantanın duvarına dönüyorum. Karşı köşedeki kabinde oturan yaşlı bir adamın acınası gülümsemesini görmezden gelerek pleksiglasın arkasındaki imzalı futbol formalarını ve Z-listesi ünlülerinin işletme sahibiyle el sıkışırken çekilmiş grenli fotoğraflarını inceliyorum.

"Bekle, aç şunu!"

Kırmızı etekli kızın tezgâhın üzerinden atlayıp bir uzaktan kumanda kaptığını görmek için tam zamanında arkama bakıyorum. Bakışlarım onun işaret ettiği yeri takip ediyor ve duvara monte edilmiş kalın televizyona takılıyor.

Son Dakika Haberleri. Kelimeler, kasvetli görünümlü bir kadının altında kırmızı ve beyaz olarak yanıp sönüyor. Kaşmir bir atkıya sarınmış olan kadın, yanmış bir binanın önünde dudaklarını ısırarak yastıklı bir mikrofonla duruyor.

Arkamdaki kız ses düğmesine basıyor.

"Bu gece eski Hurricane kumarhanesi ve barının önündeyim, sahibinin Atlantic City İtfaiyesi'nden yangınla ilgili soruşturmayı durdurmasını istediği haberinin çıkmasından kısa bir süre sonra." Muhabir elindeki gazeteye bakıyor. Barın sahibi Martin O'Hare ile birlikteyiz." Kamera onun yanında duran bir adamı gösterecek şekilde açılır. "Martin, bize soruşturmayı neden durdurmaya karar verdiğini anlatabilir misin?"

Buz gibi bir farkındalık tenime yayılıyor ve altında yatan her şeyi soğutuyor. İçgüdüsel olarak kalkıp kaçmak geliyor içimden ama plastik kabine yapışıp kalıyorum. Panik boğazıma tırmanırken sadece tanıdık gözlere bakabiliyor ve tanıdık bir sesi dinleyebiliyorum.

"Öncelikle Atlantic City İtfaiye Teşkilatı'nın kadın ve erkek çalışanlarına en içten şükranlarımızı sunmak isteriz; son birkaç gündür bu soruşturma için yorulmak bilmeden çalıştılar. Bununla birlikte, kamu hizmetlerinin aşırı iş yükü altında olduğunu ve fonların yetersiz kaldığını göz önünde bulundurarak, vergi mükelleflerine yük getirmeyen diğer adalet yöntemlerini izlemeye karar verdik."

"Yasayı kendi ellerinize aldığınızı mı söylüyorsunuz?"

Martin sert bir kahkaha attı. "Bizi haydut gibi gösteriyorsun, Claire."

"Şey... kulağa biraz uğursuz geliyor; sizce de öyle değil mi? Neden konuyu kolluk kuvvetlerine bırakmıyorsunuz? Ne de olsa ortalıkta şüpheli bir kundakçı var."

Sıkıca gülümsüyor. "Dediğim gibi, daha fazla müfettişin zamanını ya da vergi mükelleflerinin parasını boşa harcamak istemiyoruz. Özel müfettiş tutabilecek kaynaklara sahip olduğumuz için yeterince şanslıyız ve bu büyük şehrin sakinlerine saygımızdan dolayı bunu yapacağız."

"Peki ya özel dedektifiniz onu yakaladığında?"

Bakışları kameraya kayıyor. Televizyona ulaşıyor ve nemli tenimi yakıyor.

"O olduğunu kim söyledi?"

Görüşüm kendi nabızı varmış gibi dalgalanıyor, ama tam ortasında Martin O'Hare'in her şeyi bilen parıltısı bir bıçak kadar keskin. Haberler aniden gecenin gökyüzünü aydınlatan turuncu bir cehennemle kesiliyor. Hırçın alevler kırmızı tuğlaları siyaha dönene kadar yalıyor. İşte orada: kişiliğimin özü -dürtüsel ve acı- tüm ihtişamıyla yanıyor. Ve işte buradayım, bir fincan kahve eşliğinde lanet bir lokantadan izliyorum.

Tanrım, benim neyim var böyle? Sanki kaçmıyormuşum gibi burada saten kaplı bir canavara kafayı takmış ve hiç arkadaşım olmadığı için kendime acımiştım. Sanki hayatımı bir bavula doldurup yaptığım karmaşanın aksi yönüne giden ilk Greyhound'a atlamamışım gibi.

Martin O'Hare biliyor. Kumarhanesini ateşe verdiğimi biliyor ve tek umudum kibriti çaktıktan sonra nereye gittiğimi bilmemesi.

"Hey kızım, iyi misin?"

Payetler, stiletolar ve yüksek sesler üzerimden geçiyor ve ancak tezgâha bir yirmilik sıkıştırıp bir garsonun endişeli bakışlarını yakaladığımda ayağa kalktığımı ve çıkışa doğru ilerlediğimi fark ediyorum.

"Daha iyisi olamazdı," diye mırıldanıyorum sokağa fırlamadan önce.

Gece rüküş Noel süslemeleriyle aydınlanıyor. Şeker kamışları vitrinlerde kırmızı beyaz parlıyor ve sokak lambalarına bağlanmış şişirilmiş Noel Babalar buz tabakasının altında bana el sallıyor. Botlarım buzlu zeminde kayarken yavaşlayarak duruyorum ve gökyüzüne karşı beyaz bir çizgi çizerek iç çekiyorum.

Lanet olsun. Olmak istediğim son yer dairem, çünkü odalar çok küçük ve paniğim çok büyük.

Günahlarınız eninde sonunda sizi yakalayacaktır. Her zaman yakalarlar.

Sanırım bunu bir kibrit çakıp votka şişesine atmadan ve Hurricane barının kapısına bırakmadan çok önce zaten biliyordum.

Büyük Arayış'a ilk olarak bu yüzden başladım. Gerçekten dolandırıcılıktan daha yüksek bir kariyer istediğim için değil, bunun bir geçiş uyuşturucusu gibi olduğunu bildiğim için. Bir kez bağımlısı olduğumda, günahın daha derin, daha karanlık derinliklerine doğru sarmal olacaktım. Ve şimdi bana bakın; üç yıl içinde erkeklerin cüzdanlarını biraz daha hafifletmekten binaları yakmaya geçtim.

Bu kadar derine inmememe asla izin vermemeliydim. Uzun zaman önce düz gitmeliydim.

Cildimde bir parazit çatırdıyor ve gökyüzüne baktığımda ilk yağmur damlası ağır bir patırtıyla üst dudağıma düşüyor. Bir tane daha düşüyor, sonra bir tane daha. Saniyeler içinde, Tanrı'nın mermer koleksiyonunu düşürdüğü gibi gökten bir fırtına yağıyor.

Sonra gökyüzünü aydınlatan bir şimşek çakıyor ve beni korkutuyor.

Kahretsin. Tek ihtiyacım olan bu.

Nefesimi tutarak kitabımı göğsüme bastırıyorum, çenemi ıslak paltomun yakasına sıkıştırıyorum ve en yakın sığınak olan fırının önündeki büyük boy telefon kulübesine doğru koşmaya başlıyorum. İçeri girip sırtımı kapıya yaslıyorum.

Saniyeler sonra gök gürültüsü kabinin cam duvarlarını titreterek içeri giriyor. Bayat, nemli havayı ciğerlerime çekiyorum ve bacaklarımın altımda bükülmemesini istiyorum.

Kıyılarda nadir görülen gök gürültülü bir fırtına için en uygun zaman şimdi mi olmalı?

Bir başka keskin ışık parıltısı kabini doldururken, umutsuzca dikkatimi dağıtacak bir şeyler arıyorum. Saçlarımı sıkıyorum ve sonra ampulün titrek ışığının altında kitabımda su hasarı olup olmadığını kontrol ediyorum. Neyse ki, bir kütüphane kitabı olduğu için koruyucu plastikle kaplanmış. Umursamamın ironisi acı bir kahkaha atmama neden oluyor ve bu kahkaha bir sonraki gök gürültüsünün içinde eriyip gidiyor.

Aklımı kaybediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı birkaç saniyeliğine kapıya yaslıyorum.

Kabinin içinde, hırıltılı nefeslerim karbondioksite dönüşüyor ve kutunun ötesinde, yağmur tabakaları kırmızı ve beyaz ışıkları bozuyor. Bir sonraki şimşek çakışı için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Şimşek geçtiğinde gözlerimi açıyorum ve donuk bakışlarım ankesörlü telefonun arka duvarına yapışmış bir şeye takılıyor. Tanıdık bir şey. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırıştırıyorum, sonra ileri atılıp onu başparmağıyla tutturulduğu yerden koparıyorum.

Mat siyah bir kart, altın kabartmalı harfler ve ipeksi siyah rakamlarla basılmış bir numara. Bir kahkaha daha atıyorum ama bu seferkinin tadı o kadar acı değil.

Adsız Günahkarlar.

İlk Adsız Günahkârlar kartımı bulduğum gece hafızama kazındı. On üç yaşındaydım ve Nico o gece kumarhaneye gelmediği için Visconti Büyük Banyo'da saklanıyordum. Kart, yansımamın bir ayak yukarısındaki aynanın içine sıkışmıştı. Onu cebime sokmaya beni iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama yaptım.

O gece, yatak odamın tavanından geçen araba farlarının parıltısına bakarken, birden telefonun bende olduğunu hatırladım. Aşağıya indim ve kanepede sızmış olan babamın karşısındaki koltuğa oturup numarayı aradım.

Kadının sesi robotikti ama yine de şimdiye kadar duyduğum en yumuşak sestti. Annemin yaptığı gibi sözümü kesmedi.

Babam gibi bana bağırmadı. Açılmak istememi sağladı. Sonunda konuşabileceğim biri varmış gibi hissettirdi.

Sonraki beş yıl boyunca hattı bir günlük gibi kullandım. Burası benim anonim güvenli sığınağımdı, annemle babamın sarhoşken kavga etmelerinden yakındığım ve Nico'dan öğrendiğim yeni numaraları tartıştığım bir yerdi.

Gerçek bile olmadığını biliyorum ama Atlantic City'ye giderken onu arkamda bıraktığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Başparmağımı dokulu başlığın üzerine sürüyorum ve alt dudağımı dişlerimle yakalıyorum. Bu, Sahil'e döndüğümünden beri gördüğüm üçüncü kart. İlki evimdeydi, ikincisi ise hastane odamdaki İncil'in sayfaları arasına sıkıştırılmıştı.

Nişastalı çarşaflarımın üzerine düşerken aklıma bir düşünce geldi ve aynı düşünce şimdi yine aklıma geliyor.

Dindar insanlar günahlarını itiraf ederler, değil mi? Belki ben de aynısını yaparsam, ayak bileklerimden çekiştirildiklerini, beni aşağıdaki cehennemın kızgın çukurlarına sürüklemeye çalıştıklarını hissetmem. Belki yardım hattını amacına uygun kullanırsam, her kalp atışımda beynimde yankılanan ateşin uğultusunu duymayacağım ya da belki başımı her hızlı çevirdiğimde dumanın kokusunu almayacağım.

Ama ben Tanrı'ya inanmıyorum. Annemin kafası uçurulduğunda neredeydi? Babam mutfağın köşesinde onun için ağlarken?

O gece onları Tanrı kurtarmadı, beni de kurtarmadı. Şans k u r t a r d ı . Sıcak ve ağır cazibesinde hissettim

boynuma dolandı. Tüm bedenim gökyüzündeki büyük adamın sesiyle değil, kayan yıldızlar, at nalları ve yedi rakamıyla uğulduyordu.

Ama bu beni ahizeye uzanmaktan ya da başka bir şimşek altında irkilirken onu kulağıma sıkıştırmaktan alıkoymuyor. Ne olduğunu anlamadan önce gözümü kısarak tuş takımına bakıyor ve tanıdık bir numara tuşluyorum.

Üç zil için de nefesimi tutuyorum.

Tıklayın.

"Adsız Günahkârlar'a ulaştınız," diyor eski dostum. "Lütfen günahınızı ses tonundan sonra bırakın."

Duruyorum. Ağızlıktan ağır bir nefes veriyorum ve elimi sıırılsıklam saçlarımda gezdiriyorum. Günahım tam orada, boğazımın arkasında sıkışmış, daha uzağa gidemeyecek kadar kalın ve zarar verici. Gittikçe büyüyor, yoğunlaşıyor ve nefesim onu aşmak için zorlanıyor.

Neden beni yargılayacakmış gibi hissediyorum? O gerçek bile değil, Tanrı aşkına.

Gözlerim elimdeki kitaba kaydı. Sırtına yapıştırılmış etikete: Atlantic City Halk Kütüphanesi'nin malı.

Titrek bir kahkaha atıyorum ve bakışlarımı çatıya vuran yağmura doğru kaldırıyorum.

"Kütüphaneden üç kitap ödünç aldım ve onları asla geri veremeyeceğim."

CHAPTER

Sixteen

Rafe

"**H**İÇ AŞIK OLDUN MU?"

Ön camımdan aşağı kayan yağmur tabakasına bakarak içimi çektim. Bu kadın bütün gece bana aptalca sorular sorup durdu.

Ölüm hücresinde olsaydınız son yemeğiniz olarak ne seçerdiniz?

Eğer bir pizza malzemesi olsaydın, ne olurdu?

İnsan düşüncelerine sahip bir çilek mi yoksa çilek düşüncelerine sahip bir insan mı olmayı tercih edersiniz?

Şu anda kendi arabamdan başka bir yerde olan bir insan olmayı tercih ederim. Ama tabii ki küçük bir gülümseme sunuyorum ve başımı sallıyorum. "Korkarım hayır, Cleo."

Dikkatimi tekrar yola vermeden önce gözlerindeki heyecan kıvılcımını yakalıyorum. Yanlış cevap.

Cep telefonunun ısıltısı yüzünden yansıyor ve çılgınca yazarken çıkardığı ses radyodaki seksenlerin Noel şarkısının uğultusunu bastırıyor. Grup sohbetini randevumuzla ilgili son gelişmelerle güncellediğine şüphe yok.

Bazen ailemdeki diğer tüm erkeklerin yaptığını yapmanın daha kolay olup olmayacağını merak ediyorum - acımadan becermek ve parçalamak. Ama soyadını hatırlayamadığım bir kadına sikimi sokma fikri bana... medeniyetsizce geliyor. Bu hayvanat bahçesindeki hayvanların ve kuzenlerimin yaptığı bir şey, gerçek erkeklerin değil.

Hayır, bir kadını yatağa atmadan önce ona yemek ısmarlayarak kendime işkence etmeyi tercih ediyorum, her ne kadar çoğu zaman yemek masasında dönen muhabbet umurumda olmasa da.

Angelo, aletimi ıslatmaya çalışarak kadınlara bunun daha fazlasına dönüşeceğine dair yanlış bir umut verdiğimi düşünüyor. Aynı fikirde değilim; asla bir eş almayacağım ve niyetim konusunda en başından beri çok şeffafım.

Dışarı çıkardığım her kadın aynı adil uyarıyı alır. Mum ışığında bir gece geçirecekler, ben de onlara Beyaz Atlı Prens'i oynayacağım ve ilgiyle gülümseyerek boş monologlarına katlanacağım. Sonra, ipek çarşaflarımda terleyip kulağıma kötü niyetlerini söyledikten sonra, benden bir daha haber alamayacaklar.

Bir gece asla ikiye dönüşmez. Milyon yıl geçse bile. Ama yine de, bu katı ve kesin kural daha çok bir meydan okuma gibi görünüyor

Çoğu kadın için bir sınırdan daha fazlasıdır - yolcu koltuğumdaki de dahil.

Arabayı yavaşlatıp Cleo'nun Ana Cadde'deki evinin önünde duruyorum ve motoru kapatıyorum. Sessizlikte, arabamın tavanında yuvarlanan gök gürültüsü daha da yüksek sesle duyuluyor.

"Bu keyifli akşam için teşekkür ederim," diyorum kuru bir sesle. Beklenti çatırdıyor ve randevumun Küçük Siyah Elbise. Bakışlarım elbisenin eteklerine dolanan ellerine kayıyor. Bir iç çekişi daha bastırıyorum.

Genellikle ön kolumu kafalığına yasladığım yer burası olurdu. Dudaklarına kahve içmeye davet edilmekle ilgili bir şeyler mırıldanırken elimi kalçasına doğru kaydırırdım. Ama garip bir nedenden dolayı, bu gece bunu yapma düşüncesi beni korkutuyor.

Belki bir haftadır kötü giden işlerden dolayı yorgun olduğum içindir, belki de o elbisenin altında ne olduğunu gerçekten umursamadığım içindir.

Onun dikkatli bakışları altında bir avucumu ağzıma götürüp başımı koltuğuma yaslıyorum. Belki de çıktığım kadınların tipini değiştirmem gerekiyordur. Dokuz yıldır, kafama silah dayasanız muhtemelen polis sırasından seçemeyeceğim, kurabiye kalıbına girmiş esmerleri arıyorum. Ama onları seçiyorum çünkü benim tipim değiller. Onları becermek ve unutmak kolay. Eğer gerçekten tipimi seçseydim, bu tehlikeli olurdu.

Bir sonraki şimşek kızıl saçları ve dantelli iç çamaşırlarını beraberinde getirir.

Tanrım. Birden kendimi sıcaktan bunalmış hissederek kapıyı itip açıyorum ve yağmura doğru adım atıyorum. Arabanın arkasına dolanırken, Blake arkamda park etmiş zırlı sedanın ön camından gözüme çarpıyor. Göz kırıyor, sonra bir eliyle bir delik açıyor ve parmağını içine sokup çıkarıyor. Sevişmenin evrensel işareti.

Griffin ya da diğer adamlarımdan birinden gelseydi gülerdim, ama Benny fiyaskosundan sonra bu sik zaten ince buz üzerinde. Sevgilim için yolcu kapısını açıyorum ve üzerine eğildiğimde nefesi kesiliyor ama fark etmemiş gibi yapıyorum.

Sadece şemsiyeye uzanıyorum.

Elimi uzatıyorum ve bir gülümsemeye daha zorluyorum. "İzin ver."

Fırtınadan korunarak, ön kapısına doğru beş adımı sessizce atıyoruz.

"Şey," diye fısıldıyor, far ışıklarına yakalanmış endişeli bir geyik gibi bana bakarak. "Bu benim. Tabii... bilirsin, kahve içmeye falan gelmek ister misin?"

Saat çoktan gecenin üçü oldu -cidden, bu kadın aptalca soruları bırakmıyordu- ve yatak başlığının arkasındaki çiçek desenli duvara bakarken onu polyester çarşaflarının üzerinde köpekleme fikrinin beni azdırdığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Odağımı onun başının üzerinden yolun karşısına kaydırıyorum. Sinir bozucu bir şekilde, yukarı çıkmak istemememin gerçek nedenini biliyorum ve bunun işle ya da

esmerlerden sıkıldım. Ama bu neden o kadar saçma ki, gerçek olmadığını kendime kanıtlamak için neredeyse içeri girmek istiyorum.

Bir şimşek çakması daha Ana Cadde'yi aydınlatıyor. Yoldaki su birikintileri, vitrinler ve karşıdaki büyük telefon kulübesinin camı gibi parlak yüzeylerden yansıyor. Bir kırmızı parıltı -bu kez gerçek- gözüme çarpıyor ve bakışlarım üzerinde daralıyor.

Kesinlikle

olmaz.

"Rafe?"

Dikkatim Claire'e geri dönüyor. Clara'ya mı? Her neyse. İsimlerini hatırlayamadığım zaman, onlara sadece sevgilim derim. "Çok üzgünüm hayatım, ama yarın çok erken kalkmam gerekiyor."

Umutlu gülümsemesi düşüyor. "Yukarı gelmiyor musun?"

Hayır, yolun karşısına geçmek ve halüsinasyon görmediğimden emin olmak için sikimi yalatmaktan vazgeçeceğim. "İnan bana sevgilim, ben senden daha çok üzülüyorum." Bir şimşek daha çakıyor, kızıl saçlar ve parlayan mavi gözler bir an daha görünüyor. Neden aptalca bir şey söylediğim konusunda anlık dikkat dağınıklığını suçluyorum. "Bir ara tekrar yapalım."

Dudaklarımdan döküldüğü anda pişman oluyorum, gözleri Vegas şeridi gibi parladığında daha da pişman oluyorum. Çabucak bahanelerimi sıralıyorum, onun güvenli bir şekilde ön kapısının arkasına geçmesini bekliyorum ve sonra yolun karşısına geçiyorum.

Telefon kulübesine yaklaştığımda, bakışlarım yağmurdan

ıslanmış camın ardından bir başkasıyla kilitleniyor. Nedense,

Göğsümde kızgınlık kıvılcımları çakıyor. O söz neydi? Şeytanı düşünürsen, ortaya çıkar gibi bir şey mi?

Şeytan bu gece sırlıslık ve göğsünde sarı bir kitap tutuyor.

Şemsiyeyi kapatıp sapına uzanıyorum. Camın diğer tarafında Penelope'nin de elini uzattığını görüyorum. Kapiyı kapalı tutma çabası acınacak haldeydi ve ben kapiyı açarken neredeyse hiç dirençle karşılaşmadım.

Kapiyı ayağımla sıkıştırarak açıyorum, kollarımı üstteki metal çerçeveye dayıyorum ve gözlerimin vücuduna tırmanmasına izin veriyorum. Sırlıslık olmuş. Tüylü kürkü ASPCA reklamlarındaki sokak köpeklerine benziyor ve saçları o kadar ıslak ki bakırdan pasa dönüşmüş.

"Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun? Yağmura yakalandığında sokak köşesinde çalışıyordun, değil mi?"

Sessizlik.

Bakışlarım onun yüzüne kazınmış panik ifadesinde daralıyor. "Neyin var?" Yine cevap yok. Gözlerimi boş sokakta gezdiriyorum, sonra içeri girip kapiyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Çenesini kavriyorum. "İkinci kez sorma işinde değilim Penelope."

Bir yıldırım boşluğu ışıkla doldururken dudaklarından bir nefes kaçıyor. Çenesi başparmağımdaki yastığa yaslanıyor ve farkına vardığım şey tedirginliğimi soğuk bir kova su gibi yıkıyor.

Parmaklarımın yüzünden kaymasına izin veriyorum ve gülüyorum. "Küçük bir şimşekten mi korktun? Lütfen, çarpılma ihtimali

milyonda bir."

Gülme sırası onda. Yüksek sesli ve acı bir kahkaha ve duvarlardan yansıyınca birden buranın ne kadar küçük olduğunun farkına varıyorum.

"Seni eve bırakayım."

"Yürümek
istemiyorum."

"Seni eve bırakayım o zaman. Dairenden otuz saniye uzaktayız, tembel kemik."

"Git başımdan."

Yüzümdeki eğlenceyi elimin tersiyle silerek kapıya yaslanıyorum ve onu inceliyorum. Şimşek kulübeyi aydınlattığında, omuzları beklentiyle geriliyor ve parmakları yanında yumruk haline geliyor. Nefes nefese fısıldayarak saymak için dudaklarını aralıyor ve yediye geldiğinde gök gürültüsü kambur omuzlarını yuvarlıyor.

Titremesi boynundaki gümüşün parlamasına neden oluyor. İnledim. "Ciddi olamazsın."

Tek gözünü açıyor ve bana dik dik bakıyor. "Ne?"

Kolyesine başımı salladım. "Milyonda bir olduğunu düşünüyorsun." Gözlerimi devirdiğimi saklamaya bile çalışmıyorum. "İnanmak için ne kadar bencil olman gerekiyor-"

"Ben bencil değilim." Titreyen parmakları savunmak için kolyesine gitti. "Ben şanslıyım."

"Evet, çünkü yıldırım çarpması gerçekten büyük şans."

Dört yapraklı yoncayı zincirde bir aşağı bir yukarı gezdirerek başını sallıyor. "Şans sadece iyi şeylerle ilgili değildir

Bu, şansın senden yana olmasıyla ilgili. Her zarda altı vardır, değil mi? Herkes altı atabilir ama şanslı insanların altı atma ihtimali diğerlerine göre daha yüksektir."

"Ve bu mantıkla, şanslı insanlara yıldırım çarpma olasılığı daha yüksektir," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Başını sallıyor ve ben de alaycı bir nefes alıyorum. "Şans diye bir şey yoktur Penelope. İyi, kötü ya da başka türlü. Bunu sana kaç kez kanıtlamam gerektiğinden emin değilim."

Şimdi diğer gözü de açılıyor ve bana kuşkulu bir bakış fırlatıyor. "Sen kumarhaneler kralısın. Nasıl olur da şansa inanmazsın?"

"Çünkü ben mantıklı bir insanım." Yalan. "Kanıtlanmış olasılık ve istatistik bilimine inanıyorum. Gezegendeki her bir insanın altı atma ihtimali aynıdır. Matematik bu. Tanrım, bahse girerim sen de ojeni burcunla eşleştiriyor ve Merkür gerilerken evden çıkmıyorsundur."

Kaşlarını çatıyor. "Komik." Gözleri yanımdaki şemsiyeye kayıyor ve arkalarında muzip bir şey dans ediyor. "Aç o zaman."

"Ne?"

"İyi, kötü ya da başka türlü şansa gerçekten inanmıyorsan," diye alay ediyor, benimkini taklit etmek için olduğunu tahmin ettiğim sert bir sesle, "o zaman şemsiyeyi aç."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Çatıya vuran yağmura bakıyorum. Kahretsin, beni orada yakaladı. Kendi şakağıma karşı Rus ruleti oynamayı tercih ederim.

Şemsiye içeride. Bir telefon kulübesinin içeride sayıldığından bile emin değilim, ama bunu öğrenmeyeceğim.

Bir sonraki şimşek daha iyi bir zamanda çakamazdı. Batıl inançlardan bahsederken dikkati dağılan Penelope, bir sonraki gök gürültüsüne kadar saymayı unuttur ve bu onu hazırlıksız yakalar. Bir çığlık attı. Kendini sabitlemek için bir elini göğsüme vurdu. Sıcak avucunun ağırlığı altında kaslarım gerildi. Belki saat sabahın üçünü geçtiği için, belki de aklımı kaçırdığım için, ama elimi onunkinin üzerinde kaydırıyorum.

"Şşşt," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı avucunun üzerinde kıvrarak. "Yakında duracak."

Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde dikkatini gömleğimden aşağıya, elimin onunkini kavradığı yere kaydırıyor. Ağır nefesi telefon kulübesinin dört duvarını da dolduruyor. Buhar vücutlarımızdan yükseliyor ve cama tırmanıyor ve şimdi onların diğer tarafında ne olduğunu göremiyorum. Sadece Penelope yanımda, temkinli ve ıslak, rahat edemeyeceğim kadar yakınımda titriyor.

Derimin altında hafif bir zehir dönüyor, kaşıntılı ve sıcak.

Ne düşünüyordum ki? Bu telefon kulübesine sanki pazar yürüyüşüne çıkıyormuşum gibi girdim. Sanki üç gün boyunca her saat en az bir kez yarı çıplak vücudunu düşündüğüm bir kızla kendimi sekize dörtlük bir kutuya hapsetmiyordum.

Şimdi o dantelli sütyenle aramda ne var? Birkaç kat ıslak giysiyi on saniyeden kısa bir sürede vücudundan çıkarabilirim. Kendimi pervasız hissediyorsam beş saniyenin altında.

Şehvet, aletimin ucuna kadar inen bir elektrik akımı gibi çatırdıyor ve patlıyor. Kupa Kızı saçmalığını siktir et. Benim felaket kartım olmasa bile, benim için kötü. Kendimi kontrol etmem ve imajım için kötü. Büyük, mavi gözlerindeki meydan okuma kıvılcımı bile centilmenlik maskemi yırtıp onu bütünüyle yutmak istememe neden oluyor.

Boğazımı temizliyorum ve elini bırakıyorum, kısmen bu gömlek Tom Ford olduğu için, kısmen de avucunun göğsümdeki yumuşaklığı bana bir semi verdiği için.

"Madem bu kadar şanslı olduğunu düşünüyorsun, hadi bir oyun oynayalım."

Gözleri kısılıyor, ihtiyatla ilgi savaşıyor. "Ne oyunu?"

Heyecanını gizleyememesi karşısında kendimi tutamayıp pantolonumun cebinden bir zar çıkarıyorum. Havaya fırlatıyorum, yakalıyorum ve parmaklarım kapalı bir şekilde avucumu yukarı doğru çeviriyorum. "Sayıyı tahmin et. Eğer haklı çıkarsan, şanslı olduğuna kabul edeceğim."

Alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Bana inanman için sadece bu mu gerekiyor?"

Tabii ki hayır. Ama bir başka şimşek çakması başının yanındaki cam bölmeyi aydınlattı ve o hiç irkilmedi.

"Elbette."

"Peki ben ne kazanacağım?" "Övünme hakkı."

Gözlerini deviriyor. "Ve?"

Gülüyorum. "Yüz dolar."

Bir gümbürtü daha ve o farkına bile varmıyor. "Dört."

"Bunu düşünmek istemediğine emin misin?" "Düşünmeme gerek yok; biliyorum."

Birden aklıma bu kızı bu kadar çekici yapan şeyin ne olduğu geldi. Fiziksel olarak benim tipimin sözlük tanımı olması bir yana, beni derimin altına pençeleyen şey kendine olan güveni. Kendini beğenmişliğin sınırında, bu da kendi içinde bir meydan okuma oluşturuyor. Görünüşe göre onu mümkün olan her şekilde alt etmenin tatminini arzuluyorum.

Parmaklarımı açıyorum.

Gözlerimiz çarpışıyor, onunki neşeyle dans ediyor, benimki inançsızlıkla karışık.

Benimle dalga geçiyor olmalısın. Belki de kendi ağızıyla silmek istediğim sinsî bir sırıtışla elini aramıza uzatıyor.

Faturayı gereğinden fazla güç kullanarak avucuna sıkıştırıyorum. Neyse ki parayı sutyenine değil cebine soktu.

Hava onun heyecanıyla dolup taşıyor. Cama yaslanıp boğazının yumuşak kıvrımını ortaya çıkarıyor, sonra kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Üçün en iyisi?"

Gülüyorum. "Zorluyorsun, kızım."

"Ah, hadi ama. Birkaç fatura daha kaybetmeyi göze alabilirsin. Sen iki yatı ve Karayipler'de koca bir adası olan bir milyardersin." Başını sokağa doğru salladı. "Muhtemelen arabanın orta konsolunda tek başına bin dolar bozuk paran vardır."

Gözlerim çekik. "Beni Google'da falan mı araştırıyordun?"

Nefes nefese gülüşünün sesiyle hava değişiyor. Tadını sevmiyorum; pantolonumun içinde nasıl hissettirdiğini.

"Ya da başka bir şey," diye fısıldıyor.

Sikeyim.

Gözlerimi olması gerekenden daha uzun süre tutuyor. Sinsi gülümsemesi dudaklarından yavaşça kayıp gidiyor, ta ki o güzel yüzünde mizahtan eser kalmayana kadar.

Bana mı baktı? Bu neden içimde karanlık bir zevk dalgası yaratıyor? Sanırım beni düşündüğü için.

Yine de benim onu düşündüğüm gibi onun da beni düşündüğünden şüpheliyim.

Yarı çıplak ve o krema ile kaplı.

Görüntü bugün milyonuncu kez göz kapaklarımın ardında yanıp sönüyor. Kendimi durduramadan aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve avucumu başının üstündeki duvara dayıyorum.

Ben yaklaştıkça geriliyor. Sonra, bir başka gök gürültüsü kulübeyi sarsarken, boğazımın dibine doğru sıcak, titrek bir nefes veriyor. Taşaklarımda bir kurşun ağırlığı gibi hissediyorum ve elimi duvara biraz daha sert bastırıyorum.

Taksi şoförlerinin ve ucuz fahişelerin yıpranmış kartvizitlerine bakarak ona sormamam gerektiğini bildiğim bir soru soruyorum.

"Hiç aşık oldun mu Penelope?"

Neden sorduğumu bilmiyorum. Buluştuğum kişinin bana sorduğu son sorulardan biri olması ve hafif bir merak karışımı sanırım. Bazen bir kız küçük memleketine geri döndüğünde, bunun nedeni kalbinin kırılmış olmasıdır-

Annemin yılın bu zamanlarında izlediği boktan Hallmark filmlerinin çoğuna göre, neyse.

Penelope'nin gözleri benimkilere kayıyor ve temkinli bir ifadeyle onları inceliyor. "Bu da başka bir oyun mu?"

Başımı salladım.

"O zaman,
hayır."

Küçük bir rahatlama titreşimi göğsümün karanlığında bir mum gibi dans ediyor. Çok saçma. Bu kızın aşık olup olmaması umurumda bile olmamalı. Benim umurumda değil.

"Neden olmasın?"

Sanırım cevabı biliyorum. Yirmi bir yaş aşık olmak için uygun bir yaş değil. Ama beni şaşırtarak çenesini eğiyor, gözlerimin içine bakıyor ve bana hiç beklemediğim bir şey söylüyor.

"Kadınlar aşık olmaz, tuzağa düşer."

Bir nefes vererek, çilekli şampuanının sarhoş edici kokusundan uzaklaşmak için kendimi duvardan itiyorum. Paltosunun göğsüme sürtünen nemli sıcaklığından uzaklaşmak için. Ama soğuk cam kapıya yaslandığımda bile ondan uzaklaşmak mümkün olmuyor. Bir buçuk metre boyunda olabilir ama bu alanın her santimini dolduruyor, havayı o kadar yoğun ve tatlı hale getiriyor ki dikiş yerlerinden patlayabilir.

Acaba ona kim zarar verdi? Kendi yaşında bir çocuk. Şüphesiz, bodrumundaki sivilceli bir çocuk. Kısa bir süreliğine, aptalca, ona da zarar vermeli miyim diye merak ediyorum.

"Bu aşka karşı çok bıkkın bir bakış açısı, Penelope."

"Ya sen?" Penelope'nin sesiyle bakışlarım yağmur lekeli çatıdan aşağı düşüyor. "Hiç aşık oldun mu?"

Gülüyorum. Ona gerçeği söyleyemem. Kimseye gerçeği söyleyemem, kendi kardeşlerime bile. Çünkü söylersem, başka bir şeyi, daha büyük bir şeyi itiraf etmek zorunda kalırım.

Karo Kralı'nı seçtim, Kupa Kralı'nı değil.

Callie'ye verdiğim cevabı vermek daha kolay. Yoksa Cora mıydı?

"Korkarım hayır, Penelope."

Alçak ve yavaş bir nefes veriyor ve bu nefes kaburgalarımın altına girip oradaki boşluğu dolduruyor. İfadesi kayıtsız, okunamaz, ama gözleri daha sıcak bir şeyle parlıyor.

Benimkine kilitlendiklerinde kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Yağmur saçlarından gürültülü, yapışkan patırtılar halinde mokasenlerimin üzerine düşüyor. Dışarıda, arabalar Main Street'in ıslak kaldırımlarında kayıyor, lastikleri sürtünmesiz bir tıslama yaratıyor ve farları yağmurla ıslanmış camları yıkıyor. Penelope'nin yüzünün düzlemleri üzerinde parçalı sarı bir parıltı yaratıyorlar.

Bakışlarım onun dolgun, ayırık dudaklarına, oradan da sallanan boğazının kıvrımına iniyor.

"Fırtına durdu," diye fısıldıyor. "Beş dakika önce."

Kitabını kolunun altına sıkıştırarak bana doğru bir adım atıyor. "Gitmeliyim."

Göğsü benimkine sürtünürken çenem geriliyor. Hareket etmediğimi fark ettiğinde geriliyor ve temkinli bir şekilde bana bakıyor.

Tanıdık bir his damarlarımda dolaşüyor. Karanlık ve tehlikeli ve rastgele bir Perşembe akşamında kanımda yeri yok. Beynimdeki gölgelerden sürünerek çıkan sadist düşünceler de orada olmamalı.

Başımı yana eğiyorum. Ellerimi ceplerime sokup yumruk yapıyorum.

"Ya gitmene izin
vermezsem?" Bu bir soru,
tehdit değil. Belki de.

Bu her neyse, dudaklarımdan çıkmamalı.

Çatık kaşları, geyik gözlerinden dalga dalga geçen korkuyu gizlemek için çok az şey yapıyor. Çenesini eğiyor ve "Seninle savaşacağım" diyor.

Başparmağım ağzımın üzerinde kayarak karanlık eğlencemi gizliyor. Bu hatun kendine güvenini nereden alıyor? Tanrı aşkına, kafasının tepesi gömleğimin üçüncü düğmesine ancak ulaşıyor. Eğer onunla birlikte olmak isteseydim, bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Derimin altında hem heyecan hem de tedirginlik uğulduyor. "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

Ne halt ediyorsun, Rafe? Bu kızla her etkileşimim bir oyuna dönüşüyor gibi görünüyor. Bu seferki intikam gibi. Tıraş losyonumu sürdüğü için. Ona bir erkek olmamı isteyip istemediğini sorduğumda kafasını salladığı için.

Beyefendi. Onun beni rahatsız ettiği kadar ben de onu rahatsız etmek istiyorum. Ama bu oyun zar atmaktan ya da gönölsüz bir bahisten daha riskli geliyor.

Ve kazananın ben olacağımı kesin olarak söyleyemem.

Sikerim böyle işi.

Kendi eğlencem için kadınları korkutma işinde değilim zaten. Bu şekilde değil. Sadece yorgun ve azgınım ve muhtemelen buradaki oksijen eksikliğinden dolayı sayıklıyorum. Tam gülerek kenara çekilmek üzereydim ki Penelope'nin gözleri kemerimin altına kaydđı.

Kanım ısınıyor. Aptal kız. Herhangi bir oyunu oynamanın ilk kuralı, rakibinin bir sonraki hamleni görmesine asla izin vermemektir. Hakkını vereyim, o hızlı. Ben daha hızlıyım. Dizi kasıklarım ile buluşmak için yukarı çıkarken, benim dizim de yukarı çıkıyor. Bacaklarının arasından geçirip onu arka duvara yapıştırıyorum.

Kalbim kazanmanın verdiği adrenalinle çarparken, bedenimi onunkine bastırıyorum, boğazımın derinliklerinde muzaffer bir kahkaha mırıldanıyorum.

"Çok yavaşsın Penelope. Şimdi ne olacak?"

Cevap vermiyor ve geçen her ağır saniyede sıcak, dikenli bir farkındalık içimi ürpertiyor. Tırnaklarının keskinliği pazılarıma batıyor. Adem elmama değen buhar gibi nefesi. Kalçama değen amının sıcaklığı ve ortasında atan hızlı, titrek nabız.

Sikeyim.

Camdan aşıya doğru süzölen bir yağmur damlasına bakarak yavaş ve derin bir nefes alıyorum. Damarlarımda dolaşan şehveti soğutmak için çok az şey yapıyor.

Yapma, Rafe.

Yapmayacağım. Sürtünmeden dolayı inleyeceği umuduyla kalçamı bacaklarının arasına doğru itmeyeceğim. Onu ensesinden tutup dudaklarını kendime doğru eğmeyeceğim ve ukala ağzının tadını keşfetmeyeceğim.

Elbette çok kolay olurdu. Vücut ısısı, yağmur ve karanlıktan oluşun baş döndürücü bir kokteyl bizi dış dünyadan korurdu. Bu kıza bir çırpıda sahip olabilirdim, yemek içmek gerekmezdi ve benden, ondan ve kendi vicdanımdan başka kimsenin bundan haberi olmazdı.

Birden Penelope'nin kalçaları öne doğru eğildi, amcığı kalçamdan yarım santim aşaaı kaydı.

Karnım gerildi. "Yapma."

Sıkılmış dişlerimin arasındaki boşluktan gelen keskin bir uyarı.

Tekrar yer değiştiriyor, bu sefer daha bilinçli bir şekilde. Çenesini eğerken ıslak saçları boğazımı gıdıklıyor.

"Yoksa ne olur?"

Neredeyse bir fısıltı, ama ses tellerinden koparmak istediğim bir küstahlıkla dolu. Bu ses tonunun sikime yaptığı şey yasadışı olmalı.

Kan hem şakaklarımda hem de sikimde zonklıyor, zihnim kötü düşüncelerle yüzüyor ve dilim kötü kararların tadıyla acıyor.

Bu hatundan uzak durmalıyım. Kıyamet kartı olsun olmasın, ondan iyi bir şey çıkmaz. Ama bunu yaparsam, başladığım oyunu kaybederim.

Ve ben kaybetmeyi sevmem.

Hayır. O bir çocuk ve ben de onun patronuyum. Kendime hakim olmak için kendimi ondan ayırıp sokağa çıkıyorum.

Bir lamba direğinde tembel tembel sallanan sönük Noel Baba'ya bakarak pantolonumu yeniden ayarlıyor ve gömleğimi düzeltiyorum. Aralık ayının nemli havasından derin bir nefes alıyorum. Gökyüzünden yağan yağmur beni serinletirken, kafam berraklaşıyor ve sağduyum bana geri dönüyor.

Tanrım, kesinlikle çizgiyi aştım. Sanırım zoraki yakınlık ve şımarık davranışlar en akli başında adama bile bunu yaptırıyor. Yine de özür dilemeliyim; bir bayana, hatta bu bayana bile böyle davranılmaz.

Arkamdan telefon kulübesinin kapısı çarparak kapanıyor ve ağır ayak sesleri diğer yöne doğru ilerliyor. Ellerimi ceplerime sokarak, Penelope'nin dairesine doğru buldozerle ilerleyişine ayak uyduruyorum.

"Penelope."

Altımızdaki su birikintilerine bakarak beni görmezden geliyor.

"Benimle eve yürümek zorunda değilsin, biliyorsun." "Saat sabahın üçü."

"Ben senin randevun değilim." Birden durdu ve bana doğru döndü. Gözlerinde herhangi bir korku aradım ama

Şaşırtıcı bir şekilde, o büyük mavi gözbebeklerinin ardında böyle bir şey dönmüyor. "Ne oldu ki? Kahve içmeye davet edilmedin mi?"

Pantolonumun içinde zonklayan sikime rağmen içimi bir eğlence kaplıyor. "Kadınlar böyle mi yapar? Erkekleri evlerine kahve içmeye mi davet ederler?"

Yutkunuyor. Kitabını sıkıca kavradıktan sonra gözleri gömleğimin önünden aşağı iniyor, kemerimi geçiyor ve sikimin üzerine düşüyor. Bakışlarının sıcaklığı yumruğumun cebimdeki poker fişinin etrafında daha sıkı kıvrılmasına neden oluyor. Tanrı yardımcım olsun.

"Bilemem," diye fısıldıyor, yeşil bir kapının önünde durarak. "Ben bir hanımefendi değilim."

Ve sonra bir veda bile etmeden kapının arkasında kayboluyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

Birkaç dakika inanamayarak bakıyorum, sonra başımı gökyüzüne çeviriyorum ve mizahsız bir kahkaha atıyorum.

Bu hatun gerçek olamaz.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve ana caddeden aşağıya doğru yürüyorum, Penelope'nin sıcak amı hala kalçamı dağlıyor, küstahlığı hala kulaklarımda dans ediyor.

Telefon kulübesinin önünden geçerken, yavaş ve içgüdüsel bir şey yakamın altından sızarak beni yavaşlatıp durduruyor.

Emin misin?

Ağırlığımı koyamadan telefon kulübesine geri dönüyorum ve telefon ahizesini kaldırıyorum. Yıldız tuşuna, ardından altı ve dokuza basıyorum.

Ve kendi yarattığım tanıdık bir ses hattan aşağı süzöldüğönde, kahkaham boşluğu Penelope'nin nefessiz fısıltılarından daha fazla dolduruyor.

Oyunlar başlasın, aptal kız.

CHAPTER

Seventeen

Penny

Dairemin kapısı arkamdan tıkırdayarak kapanırken, bir **A** çift yıpranmış Chucks ayakkabım beni karşılamaya geliyor.

koridorun karşısındaki paspas. Bakışlarım Matt'in orantısız sırtışıyla buluşmak için yukarı kayıyor.

"İşte buradasın." Beresini çekiştiriyor. "Yapışkan halılarınızdan ve 8B'nin rock müziğinden bıkip yine şehirden kaçmış olabileceğinizi düşündüm. Nasılsın?"

Matt'ten kaçtığımı söyleyemem ama birkaç kez kapımı çaldığında nefesimi tutup televizyonun sesini kapatmadım desem yalan olur.

Hastanede olduğumu öğrendiği an Florence Nightingale'e dönüştü. Düğünden ayrıldığımı bilmediği için kendini suçlu hissediyor, oysa ona söylemediğim için bu benim suçum. Her zamanki halime dönmüş olmama ve yaramın sadece bir izden ibaret olmasına rağmen, o hala

beni kontrol ediyor ve bana yemek getiriyor. Bedava yemekten kesinlikle şikayetçi değilim.

Konuyu bir kez olsun kafamdan uzaklaştırmaya karar verdim. "8B'nin nesi var bu arada?"

İyi ki uyumuyorum, çünkü Matt'in dairesiyle benim dairemin arasına sıkışmış olan komşu saatlerce boktan bir müzik yayını yapıyor.

Merdivenlerden inerken gözleri parlıyor. "Çılgınca bir şey bilmek ister misin?"

"Her zaman."

"Neredeyse beş yıldır burada yaşıyorum ve burada kimin yaşadığına dair hiçbir fikrim yok."

Güneşli gökyüzünün altında buzlu kaldırımlara çıkıyoruz. Yavaşlayarak duruyorum ve gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Matt bir çift Ray Ban gözlüğü burnuna doğru kaydırıldı. "Uh-huh. Onları koridorda hiç görmedim ve posta kutularına mektup ya da paket geldiğini de hiç görmedim." Binaya bir göz attıktan sonra sesini alçalttı. "Şunu dinle. Bir keresinde dışarıda geçirdiğim bir geceden eve geldiğimde kafam oldukça iyiydi ve müzik beni çok rahatsız ediyordu. Ben de bir bardak aldım ve kulağımı duvara dayadım. Bu numarayı biliyorsun, değil mi? Her şeyi daha gürültülü yapar."

Başımı salladım.

"Evet, bangır bangır çalan müziğin altında sondaj."

Bir kahkaha daha attım. "Hayır, yapamazsın."

"Ciddiyim Penny. Ve bu sabahın üçündeydi. Gecenin üçünde ne halt ediyorsun?"

Ana Cadde'den aşağı doğru yürürken adımlarımızı sıklaştırıyor, şiddetli rüzgârla mücadele ediyoruz. Güneş çoktan ufka doğru batıyor ve kaldırım taşlarının üzerinde keskin turuncu bir parıltı yaratıyor. "Bence otu bırakmalısın."

"Sanırım haklısın. Her neyse, iş nasıl gidiyor? Anna benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

Henüz ona büyük bir kaltak olduğunu söylemeye cesaret edemedim. Özellikle de kapımın önüne pizza cepleri bırakırken.

"Ah, Anna'dan daha iyisini yapabilirsin," diyorum kayıtsızca. "Senin gibi bir adam isterse Beyonce'yi bile elde edebilir."

Gözlerini deviriyor. "Evet, Tinder'da beni doğru kaydırması için şansımı deneyeceğim."

Yolun sonuna geldiğimizde hala gülüyordum. Yollarımızı ayırmak üzereydik ki dikkati bileğime kaydı. "Hey-güzel saat!"

Kolumu uzatıyorum ve Breitling bana göz kırpmıyor, sanki özel bir şaka yapıyormuşuz gibi.

Huzursuz bir uykudan sonra, öğleden sonra geç saatlerde intikamın sıcak alevleriyle dolu olarak uyandım. Dün gece Raphael bana bir duygu kasırgası yaşatmıştı. Bir kadınla birlikte olduğu için mantıksızca kızmış, fırtına sırasında beni sakinleştirdiği için çelişkiye düşmüş ve sonra kalçasını benimkinin arasına kaydırduğında çılgına dönmüştüm. Onun varlığı telefonu doldurdu

ve cildime işledi ve onun tıraş losyonu kadar kolay yıkanmamasından nefret ediyorum.

Onun saatini takıyorum ve bunun sadece onu kızdırmak için değil, aynı zamanda Raphael'le bu dansı oynarken Martin O'Hare'i ve ulusal haberlere meseleyi kendi ellerine alacağını söylemesini düşünmediğim için olduğunu biliyorum. Dikkatimi dağıtacak bir şey olduğu sürece kötü şeyleri midemin çukuruna itmekte iyiyimdir.

Raphael Visconti çok hoş bir dikkat dağıtıcı.

Yeni edindiğim saatim sayesinde bugün dakikim, bu yüzden rıhtıma vardığımda şık personel servisi hâlâ iskelenin ucunda sallanıyor.

Raphael'in steroidli uşaklarından biri tarafından gemiye bindirildiğimde, gülümsüyor ve havadan sudan konuşuyorum.

Claudia kulağına bir şeyler fısıldarken Anna'nın çatık kaşları sırtmaya dönüşüyor ama sonra motor bankın altında canlanıyor ve umurumda bile olmuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve tuzlu saldırının tadını çıkarıyorum, özgürlüğü birbirine karışmış saçlarda, ıslak yanaklarda ve uyuşmuş bir burunda buluyorum.

Sanırım daha kötü yolculuklar da var. Ayrıca Martin O'Hare beni Pasifik'in ortasında bulmayacak, değil mi?

Motorun gürültüsü titreyerek rölantiye geçiyor ve gözlerimi açtığımda iğneden daha keskin ve helyum dolu kalbimi patlatabilecek bir bakışla karşılaşıyorum.

Raphael yüzme platformunun üzerinde duruyor, keskin siyah çizgiler ve kış güneşinin altında parlayan altın rengi vurgulardan oluşan bir kontrast. Geniş ve uzun boylu ve aramızda elli fit ve güçlü bir akıntı olmasına rağmen, varlığı bir petrol sızıntısına çok yakın dans eden bir Zippo alevi gibi ruhuma dokunuyor.

Tekne bir usturmaçaya çarpıyor, takım elbiseli kaptan demirleme halatını sabitliyor ve Raphael öne doğru yumuşak bir adım atıyor. Zar kol düğmeleri göz kırptırıyor ve altın bir poker fişi pantolonunun cebinde kayboluyor.

"İyi günler hanımlar," diyor yumuşak bir sesle, gamzelerine saten bir gülümseme işlenmiş.

Kıkırdayan bir koro etrafımda süzülüyor. Sırtımı dönüp rüzgara iç çekiyorum, beni kıyıya geri götürmesini diliyorum. Hatta belki de sınırı geçip Kanada'ya.

"İzin verin."

İpeksi bir ses tonu ve kendi merakım başımı çevirdiğimde Raphael'in pantolonunu sıyırdığını ve Katie'ye kocaman bir el uzattığını görüyorum. Onu kolaylıkla güverteye çekiyor ve göğsüne yaslandığında kıkırdıyor.

"Eminim personel el kitabında vardiyadan önce içki içmekle ilgili bir şeyler vardır Katie," diye şaka yapıyor. "Bu seferlik görmezden geleceğim, tamam mı?"

Adam göz kırptırıyor, kadın kızarıyor ve ben boğulmanın gerçekten

herkesin söylediği kadar kötü değil.

Claudia dirseğiyle öne doğru ilerler ve elini uzatır. "Tanrım, şanslı adam kim?" Raphael başparmağını Claudia'nın elmas yüzüğünün üzerinde gezdirerek

söyleniyor.

"O benim yüzük parmağım değil, Bay Visconti." Kıkırdıyor ve diğer elini havada sallıyor. "Bu benim yüzük parmağım. Ve gördüğünüz gibi, oldukça çıplak."

Raphael tembel bir gülümsemeyle onu iğneler. "Vay be. Kalbimi kırmak üzere olduğunu düşünmüştüm Claudia."

Kanımda bir kaşıntıyla denize doğru bakıyor ve plastik şakaları ve utanç verici flört girişimlerini duymamak için elimden geleni yapıyorum. Laurie'yi bir kenara bırakırsak -onun omzunu sıvazlayıp en yakın tuvalete kaçmıştı- bu kızlar Raphael Visconti'nin oyununa kanacak kadar saf olduklarına göre üç beyin hücrelerine sahip olmalılar.

Cazibesi tıraş losyonu gibi, sarhoş edici. Ancak dün gece benim yaptığım gibi kaynağa çok yaklaştığınızda, gerçekte ne olduğunu görebilirsiniz: altında yatan tehlikeyi gizleyen kalın saten bir örtü.

"Penelope."

Sesi enseme dokunduğunda daha da soğuklaşıyor ve göz kapaklarımın titreyerek kapanmasına neden oluyor. Derimin yüzeyinin altında gergin bir enerji uğulduyor şimdi. Bu sabah bavulumun yanından geçerken saatini takmanın dahice bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama şimdi eski sahibi birkaç adım arkamdayken biraz daha az cesurum.

Omurgamı harekete geçirdim ve geri döndüm. Ne yazık ki, teknede kalan tek kız benim ve kıyıya kadar yüzmeyi düşünmüyorsam, tek neden inmenin tek bir yolu var.

Raphael arkasındaki kapının kapanma sesini duyunca omzunun üzerinden bakar. Bakışları geri döndüğünde

Benimki beş Pantone tonu daha koyu. "Bütün gün bekleyemem."

"Ve kırık bir bacağım yok. Yardıma ihtiyacım yok, teşekkürler."

Bana uzun uzun bakıyor, sonra dikkatini başımın üstündeki bir şeye verip elini uzatıyor. İsteddiği kadar ilgisizmiş gibi davransın, çenesindeki tik, onu tutmamdansa dişlerini çektirmeyi tercih edeceğini gösteriyor.

"Size yardım etmemek pek centilmenlik olmazdı," diyor kuru bir sesle.

Sanki kızmayı unuttuğu başka bir şeyi aniden hatırlamış gibi, bir gözünü kalçamın yan tarafında gezdiriyor, sıcak bir tıslama çıkarıyor ve başımın üstünden bakmaya devam ediyor. "Ve kışın dışarıdayken tekmeden inmen pek de hanımefendice olmazdı."

"Sanki daha önce görmemişsin gibi," diye karşılık veriyorum. Soyunma odasında bana bakışını hatırlayınca kalbim küt küt atıyor.

"Evet, ama adamlarım yapmadı," diyor buz gibi. "Ve bu şekilde devam edeceğiz."

Sadece bana bakmamak için uzaklara bakmadığını, aksine bir şeye baktığını ancak şimdi fark ediyorum. Birine. Arkamı döndüğümde kaptanı sanki dalgınmış gibi kalçalarımın arkasına bakarken yakalıyorum. İki çift gözün ağırlığını hissederek başını kaldırıyor, irkiliyor ve hızla arkasını dönüyor.

İç çekiyorum. Erkekler.

"Yukarı. Şimdi."

Tanrım. Burnumun altındaki büyük ele bakıyorum. Zeytin rengi derinin altında mavi perçemler ve düzgün, küt tırnaklar. Zihnim iki senaryo arasında gidip gelirken titreyen bir nefes alıyorum:

O el kalçamın üzerinde kayıyor. Boğazımı sıkıyor.

Yumuşak. Sert. Ne yazık ki her biri diğeri kadar cezbedici.

Bir çeşit kontrol sağlama çabasıyla boğazımı temizleyerek, başparmağımı ve işaret parmağımı bileğinin etrafında, saat kayışı ile manşetinin arasında kaydırıyorum. Kolunu bir santim yukarı kaydurdım ve orada olacağını zaten bildiğim şeyi ortaya çıkardım.

Mürekkep, hem de çok fazla.

Tıpkı cazibesi, tıraş losyonu ve Pazar sabahı gülümsemeleri gibi, ısmarlama takım elbiseleri de içten dışa sızan karanlığı gizleyen bir başka örtüdür. Özel güvenlik. Yatlar. Bütün bir sahil şeridi üzerindeki özerklik. Raphael'in kötü bir adam olduğu o kadar bariz ki, acaba ona kalp gözleriyle bakan tüm kadınlar bunu görmemeyi mi tercih ediyor?

Bu kadar kötü bir şeye takıntılıyken nasıl iyi olabilirim ki?

Kalbim boğazımda atıyor, başparmağımı İtalyan yazısının üzerinde gezdiriyorum. Bir Joker oyun kartının köşesini okşuyorum. Uyluklarımın arasında merak ve şehvet karışımı sıcak bir çiçek açıyor, kısmen kolunu biraz daha yukarı itmeme engel olmadığı için, kısmen de ne kadar yukarı çıkacağımı bilmek için acı çektiğim için

dövmelerinin gitmesi. Yarım kol? Tam kol mu? Yoksa Brioni battaniyesinin altındaki günahkâr sırlar gibi yontulmuş, bronz teninin her santimini mi kaplıyorlar?

Başımı kaldırdığımda onun beni izlediğini görüyorum, merakı yüzünün düzlemlerini yumuşatıyor.

"Beni kandıramazsın," diye mırıldanıyorum.

Kendimi beğenmişliğim kısa sürdü, yeşil bir parıltı ve mekiği çeken iki güçlü el tarafından süpürüldüm. Kollarımın altından kayıyorlar ve beni bir bez bebek gibi yüzme platformunun üzerinden jet ski garajına taşıyorlar. Sırtım sert bir şeye çarpıyor ve başımın da aynı kaderi paylaşacağı an için kendimi hazırlıyorum.

Ama çatlama sesi gelmiyor, çünkü Raphael'in eli tepemin arkasına kayıyor ve darbeyi yumuşatıyor, diğer eli ise ağzımı kapatıp ciğliğini emiyor.

Lanet olsun. Yatın en karanlık, en sessiz köşesine sıkıştırılmış durumdayım ve sofistike silüetine rağmen beni içine hapseden hayvanın evcil olduğundan tam olarak emin değilim.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor, ses vücudumu yalayıp geçen adrenalinin uğultusu arasında neredeyse kayboluyor. Nefes nefese kalıyorum ve Raphael'in bakışlarındaki alaycı eğlence, düzensiz nefeslerimin her birinin avucunu nasıl nemlendirdiğinden zevk aldığını gösteriyor.

"Bırakın beni-"

Buz gibi soğukkanlı tavrının ardında belirsizlik alevleniyor ve çenemi sıkıca kavrayarak itirazımı şöyle sonlandırıyor

Nokta. Sadece bir kas seğirmesi, ama tıpkı göğüslerimin sıkılması ve kalçasının amıma doğru esnemesi gibi, ima çok daha ağır hissettiriyor.

Yavaşça bir adım daha yaklaşarak tek çıkışı görmemi engelliyor.

"Duymadın mı Penelope?" diye düşünür. "Kızıl kafalar bir tekneye adım attıklarında asla ilk konuşanlar olmamalıdır. Bu-" Kendini durdurur. Omuzlarını geriye attı ve gülümsemesini düzeltti. "Uygunsuz."

Uygunsuz kelimesini duyunca amım sıkıştı. O fark etmiş olmalı, çünkü avucuna karşı inlememi saçımı sertçe çekerek noktaladı. Tanrım.

Tembel bir sırtısla, sanki beni içine soktuğu çılgınlığa hayranmış gibi, yarı kapalı bakışlarımı inceliyor. Gözleri güneğe doğru ilerliyor, yakamın üzerinde geziniyor, sonra tekrar gelip benimkilerle buluşuyor ve onaylıyor.

"İtiraf etmek bana acı verse de, ağzın tıkalıyken oldukça seksi oluyorsun."

Tatlı, kutsal cehennem. Klitorisim onun küstah alayının melodisiyle atıyor; göğüs uçlarım onun göğsünün benimkine sürtünmesi için ağrıyor.

Ağzımda sıcak bir avuç içi, saçlarımda kalın parmaklar ve burun deliklerime saldıran kendine özgü kokusuyla karışık klor kokusu: Duyusal arafın kara uçurumuna düşüyorum ve Raphael Visconti kenardan bakıyor, sabırla dibe vurmamı bekliyor. Sanki

Eğer hemen dışarı çıkmazsam, onun büyük ellerinin ve kendini beğenmiş sırtışının merhametinde öleceğim.

Başımın arkasındaki elini geriye itiyorum, ağzımla avucu arasında bir milimetre boşluk yaratıyorum. Dilimi düz bir şekilde dışarı çıkarıp yalıyorum.

Yavaşça. Özensizce. Avucunun her santimini kapladığımda kanımdan buhar yükseliyor.

Farkındalık Raphael'in yüzünün sert düzlemlerinde geziniyor ve sonra bakışlarındaki mizah bir ışık düğmesi gibi kapanıyor ve bizi buzul çağına sürüklüyor.

Nefes alışım yavaşlıyor. Zaferim kıvılcımlanıyor.

Dudaklarında yine bir gülümseme var ama bu sefer soğuk ve hesaplı. Her biri bana yönelik kötü niyetlerle dolu. Ben başımı onun elinden kurtaramadan elini ağzımdan çekip yanağımın kenarına sertçe vuruyor ve nemli tenimi kendi tükürüğümlle kaplıyor.

Ne oluyor **I a n**? Bu çocukça bir misilleme, ama ıslak Elmacık kemiğimin açısı üzerinde sürtünmeden kayan avucunun ağırlığı klitorisimdeki sinir uçlarına şiddetli bir ürperti gönderiyor. Tanrım, çok iğrenç, çok müstehcen hissettiriyor - içinde olduğumu bilmediğim kirli bir sapkınlık. Avuç içi çenemden kaymadan önce başparmağını alt dudağımın kıvrımına geçirerek orada kalmasını sağlıyor.

Nefes almayı unutuyorum. Hissetmeyi unutuyorum. Ben çok odaklandım

Başparmağını dudağımın bir yanından diğerine kaydırırken gözlerini karanlık bir hayranlık kaplıyor. Kendime ait bir

Yüzümün kenarından lanet olası tükürük damlıyor, ama ağrıyan göğsümün arkasında iğrenç bir memnuniyet parlaması yayılıyor. Bu bakışı tanıyacak kadar çok aç adamın önünde durdum. Günahkâr mürekkep, yatlar ve dolgun cüzdan bir yana, burada üstün olan benim.

Bu oyunu ben kazanıyorum.

Dudağımın ortasına geri gelen başparmağına dişlerimi geçirerek bunu kendime kanıtlıyorum. Bir kızgınlık ateşi, sıcak bir nefes tıslaması ve ardından Raphael'in bakışları benimkilere takılıyor.

Başparmağını ağızımdan çekip çenemin girintisine hafifçe dayayacak kadar kendine gelene kadar üç düzensiz kalp atışı geçiyor.

"Eminim sevişirken ısıyorsundur," diyor düşünceli bir şekilde, sanki benimle değil de kendisiyle konuşuyormuş gibi.

Kalbim sıkışıyor. "Ve şu anda sertleştiğine yüz dolarına bahse girerim," diye cevap veriyorum.

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Şehvet ve hüsnükuruntu sarhoşluğu belki de. Ama sözlerimdeki bir şey Raphael'in soğukkanlılığını yeniden kazanması için ihtiyaç duyduğu panzehir gibi görünüyor. Kendini benden kurtarıyor ve bir adım geri atıyor. Islak eline hafif bir eğlenceyle bakıyor, takım elbise ceketinden cep mendilini çıkarıp kalın parmaklarının arasında siliyor.

Raphael son bir kez daha bakarak kol düğmesini sıkar ve topuklarının üzerinde döner.

"Sen bir köpeksin Penelope," diyor omzunun üzerinden kayıtsızca. "Seni uyutmayı düşünmeliyim."

"Zaten denediler."

Adımları yavaşlayarak durdu ve bana baktı. "Ve?"

"Veterineri ısırdım."

Sessizlik. Sonra karanlık ve tehlikeli kahkahası süzülüyor ve uzun zamandır birlikte olan bir sevgili gibi tenimi okşuyor. Bunun verdiği haz merkezime doğru dalgalanıyor ve zaten sıırıslıkılam olan külotuma bir ağırlık gibi yerleşiyor.

Raphael garajdan çıkıp gözden kaybolduğu anda güverteye hafif bir gümbürtü çarpıyor. Bacaklarım titreyerek yanına gittim ve ne düşürdüğüne baktım.

Şimdi gülme sırası bende, her ne kadar Raphael'inkinden daha gergin bir tonu olsa da.

Gümüş bir para klipsinde beş tane 20 dolarlık banknot.

CHAPTER

Eighteen

Rafe

BENNY, kollarını iki yana açmış ve bacaklarını omuz genişliğinde açmış halde teknenin üzerinde durmaktadır.

Dudaklarından yanmamış bir sigara sarkıyor ve bakışları neredeyse

Denizdeki bu buz gibi Aralık gününü ısıtmak için.

"Cazzo," diye homurdanıyor Griffin kaslı elini pantolonunun iç dikişinden yukarı kaydırırken. "Eğer sikime dokunmak istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı."

"Önce onu bulmam gerekir," diye homurdanıyor Griff.

Eğlence dudaklarımdan buğuyla ayrılıyor, bu da Benny'nin kaşlarını daha da çatmasına neden oluyor. "Bana güvenmiyor musun, Cugino?"

"Standart protokol, Ben."

"Şimdi çömelip öksürmemi mi istiyorsun?"

Sırıtiyorum. "Duruma göre değişir. Orada bilmem gereken bir şey var mı?"

Griffin başıyla onaylıyor ve geri çekilerek kuzenimin yata binmesine izin veriyor. Bir elimle onu yüzme platformuna çekerken diğer elimle de sırtını sıvazlıyorum.

Gömleğinin önünü düzeltiyor ve boynunu kırıyor. "Seni bir süredir karada görmedim. Gemide mi yaşıyorsun?"

Başımı salladım. "Dip'teki herhangi bir otelden biraz daha lüks, sence de öyle değil mi? Ayrıca, her zamanki gibi fahişeleriniz ve viskinizle habersizce gelemeyeceğiniz anlamına geliyor."

Gülüyor. "Ne yazık ki bugün getirdiğim tek şey kötü haber."

Kalbim göğsümde üç santim batıyor. Tabii ki öyle. Bugünlerde her haber kötü haber gibi görünüyor. Ne zaman telefonu elime alsam ya da bir e-postayı açsam, imparatorluğumun bir tuğlası daha yıkılıyor.

Benny salona giriyor, barın arkasından bir şişe Smuggler's Club alıyor ve döner merdivenlerden aşağı inerek gözden kayboluyor. Onu mürettebat yemekhanesinde buluyorum, sargılı elini pizza kutularının ve adamlarım için hazırlanmış sandviçlerin etrafına sokuyor.

"Bana kötü haberlerin olduğunu söyleyip sonra da suratını doldurmaya devam edemezsin," diyorum kuru bir sesle ve onu köşedeki kabine doğru çağırıyorum.

Bir dilim pizzayı kemirirken yanıma geldi ve önüme ince bir dosya bıraktı. Bir fiske vurup açtım, sonra

dikkatli gözlerle tanıdık isimlerin listesini inceliyor. Yarısının üzeri dolmakalemin keskin bir darbesiyle çizilmiş.

"Bu da ne?"

"Perşembe günkü poker gecesi için bu V.I.P konuk listesi." Bir sandalye çekip üzerine yığıldı. "En büyük on oyuncumuz çekildi."

Benny, Tor ve ben yıllardır her ayın son Perşembe günü Hollow'da ortak bir poker gecesi düzenliyoruz. Bu her zaman sorunsuz işleyen bir ortaklıktır. Tor Cove'dan büyük oyuncularını getirir, ben Vegas'tan getiririm ve Benny de çok fazla parası olan ve yeterince ahlaklı olmayan milyarderlerin isteyebileceği her şeyi getirir. Tor ortalıktan kaybolduğundan beri -o şerefsizden hala haber alamadım- Benny ve ben uzun zamandır ilk kez tek başımıza devam etmeye karar verdik.

Arka azı dişlerim birbirine sürtünüyor ama yüz ifademi kayıtsız tutuyorum. "Dur tahmin edeyim; hepsi şu kötü gribe yakalanmışlar."

Alaycılığımıza sırtlıyor. "Çok uzakta değilsin, Cugino. Dante her zaman lanet bir mikrop olmuştur."

Bakışlarım listeden kalkıp onunkilerle buluşuyor. "O ne yaptı?"

"Görünüşe göre, Cove'da bizimkine rakip olacak bir poker gecesi düzenliyor. Aynı gece, aynı saatte. Tüm büyük oyuncularımızı aradı ve onlara yarı fiyatına giriş ve iki kat kazanç teklif etti." Sandalyesinde arkasına yaslanmış, pizza diliminin üzerinden tepkimi izliyor.

Başımı hafifçe sallıyorum. "Bu adamların hiçbiri onu bu konuda ikna edemez."

Bunu tam bir güvenle söyleyebilirim. Müşterilerimiz poker gecelerimize ucuz girişler için gelmiyorlar, ben orada olduğum için geliyorlar. Bu adamlar benimle aynı kadife masada oturma şansına sahip olmak için dünyanın dört bir yanından geliyorlar. Gecenin çoğunu oynamak yerine fiş imzalayarak geçiriyorum.

"Haklısın. Açıkçası, hiçbiri Dante'nin poker gecesine de gitmiyor. Ama herkesi arayıp planlarını değiştirmeleri için yalvarması, Visconti ailesinde bir çatlak olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Görünüşe göre herkes bu işin ortasında kalma ihtimaline karşı uzak durmak istiyor."

Bir parmağımı çenemin yarığına dayayıp Benny'nin başının üzerindeki şerit ışıklara bakıyorum. "Nerede tutuyor?"

"Portafortuna. Kuzey burnundaki yeni mekânı." "Orayı her zaman havaya uçurabiliriz."

Bu bir düşünceden biraz daha fazlası, bir ağırlık koyamadan ağızımdan çıktı.

Benny alçak sesle ıslık çalar. "Dio mio. Kiminle konuşuyorum, Rafe'le mi Gabe'le mi? Cove'a gidip hem Vicious'ı hem de Dante'yi barış anlaşması imzalamaya zorlamadığına şaşırdım, sırf işleri yumuşatmak için."

"Bu, Whiskey Under the Rocks'taki sarhoş bir tartışmadan biraz daha ciddi bir durum, Ben."

"Mm. Zaten istesen de Cove'a giremezsin. Gözlerim ve kulaklarım bana Dante'nin sınırlara havaalanı tarzı güvenlik koyduğunu söylüyor. Üst araması, çanta kontrolü, hepsi

var."

Benny'nin öğürme sesiyle arkamı döndüm. Bandajlı parmaklarıyla ağzından bir şey çıkarıyor ve masanın üzerine atıyor. "O bir parça ananas mı?" diye bağırıyor, sarı yumruya tiksintiyle bakıyor. "Pizzanın üzerinde mi?"

Elimin tersiyle sırtıyorum. "Senin tüketmen için satın alınmadı, koca götlü."

Benny'nin telefonu çalar ve aramaya cevap vermek için merdivenleri ikişer ikişer çıkar.

Penelope bir kez daha, "şeytanı düşünürsen, o ortaya çıkar" şeklindeki eski atasözünü kanıtlıyor. Oturma alanının diğer tarafındaki kapıdan mutfağa girdiğini ve lavabolara yaklaşırken yavaşlayarak durduğunu görüyorum. Gözleri dağ gibi yığılmış kirli bulaşıklara kayıyor.

"Bunların hepsi dün gecedен mi?"

Şef Marco yanına geliyor ve ona bir önlük fırlatıyor. "Evet. Genellikle vardiyadan sonra yapılır." "Peki neden hala burada?"

Omuz silkiyor. Kartondan bir sigara çıkarıp ağzının kenarına sıkıştırıyor. "Patronun emirleri."

Parmaklarını at kuyruğunun arasından geçiriyor. "O r o s p u ç o c u ğ u , " diye homurdanıyor.

Dirseklerimi masaya yaslıyorum, sıcak bir memnuniyet merkezimi dolduruyor.

"Annem hakkında daha güzel şeyler söyleyen erkekleri öldürdüm Penelope."

Omuzları sımsıkı bir çizgi haline geliyor, bakışları benimkini bulmak için etrafta dolaşıyor. Beni yan odanın gölgelerinde görmenin şaşkınlığı nefrete dönüşüyor, sonra da daha yaramaz bir şeye dönüşüyor.

Hâlâ gözümü tutarak sıcak musluğu açıyor, lavaboya bulaşık deterjanı fışkırtıyor ve dirseklerini bükerek hayali kollarını sıvıyormuş gibi yapıyor. Bakışlarım ön kolunda kayan saate düşüyor -benim lanet olası saatime- ve ruh halim kararıyor.

"Eminim tam bir oyuncak bebekti," diyor tatlı bir şekilde, Ellerini sabunlu suya daldırmadan önce.

Arkamı kabine yaslayarak eğlendiğimi parmaklarımın arkasına saklıyorum. Laurie'nin Penelope'ye her yeni elemanın her departmanın iplerini öğrenmesi gerektiği bahanesiyle ofis arkası görevlerini vermesinde ısrar etmiştim ama aslında bunun nedeni yeni, daha mütevazı üniformanın birkaç gün daha gelmeyecek olmasıydı. Dün gece ahlakımı sorgulamama neden olduğu için bir cezadan ziyade aptalca, kendimi koruma amaçlı bir şey. İşimle ilgili o kadar çok sorun varken, misafirlerim için kokteyl hazırlarken poker elimle ona dik dik bakarak bir akşam daha geçirecek kadar kendimi tutabileceğimden emin değilim.

Yine de, her zamanki bulaşıkçıya ücretli bir gece izni vermek küçük bir satranç hamlesiydi. Breitling'imi seksi bir gülümsemeyle köpük dolu bir kaseğin içine itmesi de mükemmel bir misillemeydi.

Ama bana karşı olan savaşı asla kazanamayacak. Artık Adsız Günahkarlar'ı aradığını biliyorum.

Tam bu sırada, elik apkalı ayak sesleri başımın üzerinde gürleyerek merdivenlerden aşağı iniyor.

Adamlarım mürettebat yemekhanesinde a kurt sürüsü gibi beliriyor ve yemek masasının üzerine serilmiş pizza ve sandvilere hücum ediyor. Bana doğru bir dizi teşekkür gelirken kibarca başımı sallıyorum. Blake kocaman bir denizaltı parçasını mideye indiriyor ve bana doğru onaylarcasına homurdanıyor.

"Bugün doğum günün falan mı patron?"

Bu salak gerçek mi? Otuz dördüncü yaş günümü üç ay önce Maldivler'de özel bir adada kutladım. Gz kapaklarım seğirirken, ona gergin bir glmsemi vermeyi başarıyorum. "Sadece Noel ruhuna girmeye çalışıyorum."

Geniş omuzlar ve takım elbiseler denizinde Penelope'nin dn geceden kalan bulaşıkları yıkamasını izliyorum. Birkaç dakikada bir durup sa tellerini gözlerinden uzaklaştırıyor ve kaşlarını omzuna siliyor.

Dün gece telefon kulübesinden aranan son numarayı ters çevirdikten sonra, yeterince hızlı bir şekilde yatıma geri dönemedim. Bir elimde bir bardak viski, diğerinde aletimle masamın arkasına yerleşip Bose hoparlrlerimden Penelope'nin günahlarının üzülmesine izin vermek niyetindeydim.

Gelmediler. Görünüşe göre Penelope hattı günlük gibi kullanıyormuş. Boktan konuşmak için boktan konuşuyormuş. Gnyle ilgili boş bilgiler, okuduğu kitapla ilgili rastgele düşünceler ya da komşusuyla son zamanlarda yaptığı konuşmaların zetleri. İronik bir şekilde, ilgimi çeken tek arama

Telefon kulübesinde yaptığı: Kütüphanede üç kitabım var ve onları asla iade edemeyeceğim.

Bundan önce aldığı üç nefes, aslında itiraf etmeyi planladığı şeyin bu olmadığını gösteriyordu.

Yine de, beyninin en sıkıcı iç işleyişini gözden geçirmek tamamen boşuna değildi. Penelope hakkında öğrendiğim ilginç bir gerçek, jambonlu ve ananaslı pizzadan nefret ettiği ve ton balıklı sandviçlerin onu öğürttüğü.

Bu yüzden adamlarıma öğle yemeği için ikisini de aldım. "Tabakları nereye koymamızı istersiniz patron?"

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, eğleniyorum. "Lavaboya dök gitsin."

Takım elbiseli ve steroidli bir izdiham, kirli tabakları lavaboya dökmek için kapıdan içeri giriyor. Her tabak gürültüyle suyun yüzeyini kırarken Penelope şaşkınlıkla bakıyor. Köpük nehirleri dolaptan aşağı akıyor ve yerde birikiyor. Gözleri onu takip ediyor, sonra da parlak ayakkabılarını fırlatarak tekrar ekibin arasına dalıyor.

"Hey! Nereye gidiyorsun?" Havlaması birkaç sırtış ve kıs kıs gülüşten fazlasını almıyor. "Senin bokunu yıkamayacağım! Geri gel ve kendin yap!"

Mürettebat dağılırken, adamlarımdan sadece biri kaldı. Blake. Kapı çerçevesini itip mutfağa giriyor ve tabağını suyun üzerinde tutuyor.

Penelope bir adım öne çıkar. "Hıyarlık etme." Bir adım daha. "Ciddiyim."

Tabak düşer ve öyle bir kuvvetle suya iner ki, elbisesinin her tarafına bulaşır.

Midemin duvarları geriliyor ama köşemden kıpırdamıyorum. Penelope'nin ve benim gözlerim elbisesinin ve taytının önünde geziniyor. İkisi de sırlıklam. Titrek bir nefes alıyor, yumruklarını sıkıyor ve uşağıma dönüyor.

"Amcık olarak mı doğdun, yoksa okuldaki zorbalar ve seni sevmeyen bir baba tarafından mı amcığa dönüştürüldün?"

Dudaklarım eğiliyor, karanlık bir kıkırdama göğsümü dolduruyor. Bu kızın ukalalığı nereden geliyor?

Blake bir adım öne çıkar. "Her zaman çıkarabilirsin, tatlım."

Görüşümün kenarları kararıyor ama vücudumdaki her kasın bu lanet kabinde kalmasını istiyorum. İki parmağımı ağzımda gezdiriyorum ve Penelope'nin bunu nasıl hallettiğini izliyorum.

Gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

"Elbisen, tatlım. Islaksa çıkar. Sorun olmaz."

Başıma hücum eden kan yüzünden kulaklarım çınlıyor. Ve neden elim belime soktuğum silahın kabzasına sürtünüyorum? Çok saçma. Bu ben değilim.

Çenemi kapatarak ellerimi yumruk yapıp masanın üzerine koyuyorum. Bakışlarım Penelope'nin yüzünün yan tarafını o kadar ısıtıyor ki, bırakın sıcaklığı hissetmeyi, alev almamış olmasına bile şaşıyorum. Bir şey düşünüyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

Sonunda yutkunuyor ve yarıya kadar inmiş kirpiklerinin arasından ona bakıyor. "Adın ne demiştin?"

"Blake. Ben de sana aynısını sorardım ama bu gemideki herkes senin kim olduğunu biliyor."

Penelope gülüyor. Gülüyor. Mutfaktan sığıyor, ekibin dağınıklığı boyunca ilerliyor ve beni karanlık köşede lanet bir sığır sopası gibi çarpıyor. Yumruklarımı daha sıkı sıkıyorum, silahımın ağırlığı artıyor, sanki bana orada olduğunu hatırlatıyor.

"Kapa çeneni, hayır yapmazlar."

Kız şakacı bir şekilde adamın göğsüne vururken dudaklarımdan bir homurtu çıkıyor. "Ciddiyim," diyerek elini çenesinin altından geçiriyor.

ve ona doğru eğdi. "Sen harikasin. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

Kırmızı sis, çöldeki bir kum fırtınası gibi mürettebat dağınıklığı boyunca yuvarlanıyor. Sikerim böyle işi. Kafasına bir kurşun sıkmak ve ayak bileklerine birkaç tuğla bağlayarak onu denize atmak çok kolay olurdu. Ama tam ayağa kalkacakken Penelope'nin pantolonunun cebine kayan eli beni durduruyor.

"Muhteşem mi? Bunu birkaç kez duymuştum," diyor tatlı bir şekilde, gözlerini onunkilerden hiç ayırmadan. Adam gülerek kendine güvenen bir hatunu sevmekle ilgili bir şeyler söylerken, kadın cüzdanını baş ve işaret parmakları arasında kaydırarak çıkarıyor.

Sırtının küçük kısmına bastırıyor ve ona yan adımlarla yaklaşıyor. "Gidip temizlensem iyi olacak!" Dönüp mutfağın diğer tarafındaki kapıdan içeri süzülüyor ve Blake'in

arkasından gelen acınası "Sonra görüşür müyüz?" sorusunu duymazdan geliyor.

Blake elini tıraşlı saçlarının üzerinde gezdirerek pespaye bir kahkaha atıyor ve ekip odasından çıkıp merdivenleri tırmanıyor.

Kalbim göğsüme çarparken tek başıma, önce kimin peşinden gideceğime karar veremiyorum.

CHAPTER

Nineteen

Rafe

NİCOTINE VE SEA BREEZE ensemdeki tahrişı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Fark etmez. Sakinleşmek için değil, ertelemek için sigara içiyorum. Çenemdeki buğuyu silerek, benim için avucumun içinde inleyen bir kızıl kafadan daha kötü olmayan kimyasalları bir ciğer dolusu emiyorum ve kot ufka doğru nefes veriyorum.

Milyonlarca nedenden dolayı sinirliyim, bunların sadece yarısı mantıklı ve sadece bir tanesi acil dikkatimi gerektiriyor.

Blake'in ucuz cüzdanını arka cebimden çıkarıp bir fiske vurarak açtım ve ehliyet fotoğrafına bakıp dudak büktüm. Sarmal merdivenin dibinde duruyordu, Penelope'nin attığı yerden geldiğine şüphe yoktu. İçinde ön ödemeli bir kredi kartı ve bir prezervatif dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Onu denize atarken, beynimin arkasında kaynayan dürtüsel düşünce hâlâ varlığını sürdürüyor: Onu da onunla birlikte atmalıyım. Bu yüzden şu anda onun değil Penelope'nin peşinden gidiyorum. Yeterince utanç verici bir şekilde, eğer yapsaydım Glock'umu onun sümüklü ağzına sokmayacağımı söyleyemem.

Penelope'nin parmak uçlarında, sanki yapılacaklar listesinin en tepesindeymiş gibi en yeni acemime baktığı görüntüler retinamın arkasında parlıyor. Elimin silahıma doğru seğirmesi vahşiceydi ve bir an için Angelo ya da Gabe'in kafasında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu, şiddetin dürtüyü takip ettiğini ve sonuçların yabancı bir kavram olduğunu anladım.

Onun pis bir hırsız olduğunu zaten biliyordum, ama şimdi düşündüğümünden daha kötü olduğunu biliyorum - bu işte iyi. Tecrübeli. Yirmili yaşlarımin başında olsaydım ve hâlâ bela peşinde koşuyor olsaydım, onu görünce aklımı kaçıırdım. Biraz etkilenmediğimi ve biraz da tahrik olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum ama ben bir iş yürütüyorum, çocuk ıslahevi değil.

Başımı yataın kenarına yaslıyorum. Kartondan bir sigara daha çıkarıp Zippo'mu ucuna götürüyorum.

Hayır. Bileğimin bir hareketiyle alevi söndürüyorum. Bir sigara daha içersen, elbisesini tekrar giymiş olabilir.

Güvertenin altında, soyunma odasının kapısının altından bir saç kurutma makinesinin hafif uğultusu sızıyor. Kendimi kontrol ederek kapıyı itip açıyorum ve dolap sırasından lavabolara doğru ilerliyorum.

Yavaşlayıp duruyorum. Elimi boğazıma götürüyorum. Yağlı burgerler, ot, pazar sabahı yatışları. Benim için kötü olan şeyleri arzuluyor olmam, onlara teslim olacağım anlamına gelmez. Aynı katı ve kesin kuralı Penelope'yi iç çamaşırı ve taytıyla görmek için de uygulamalıydım, çünkü bu benim için kötülüğün özeti. Onun arkasında yavaşlayarak durduğumda, yanlış bir kararın ağırlığı pantolonumun içinde zonkluyor.

Tanrım. Onu son kez bu şekilde gördüğümde, masamın arkasına oturup sert bir ereksiyonla rahatlamayı reddettim ve neredeyse kendimi bunun gerçek olmadığına ikna etmeyi başardım. O dokuz viski, onu çıtırçıtlak gördüğüm anılarımı romantikleştirmişti.

Ne yazık ki, ağır bakışlarımı kıcının kıvrımlarında, teninin solgunluğunda ve taytının gölgelediği tangasının dış hatlarında gezdirirken, bunun hüsnükuruntu olduğunu fark ediyorum. Odaya girdiğimde hiç irkilmiyor ve bu beni hem tahrik ediyor hem de sinirlendiriyor. Merak ediyorum; buraya gelen benim adamlarımdan biri olsaydı, yüzüne kazınmış o kayıtsızlıkla hala külotunun içinde orada durur muydu?

Kıçına bir kez daha bakıyorum. Onaylandı: Tanga giyiyor. Onaylanmadı: sütyeni gibi dantelli olup olmadıkları. Dişlerimle koparıp koparamayacağım.

Saç kurutma makinesinin vızıltısı kesiliyor. Dikkatimi tavandaki spot ışıklarına veriyorum ve parmağımı yakamda gezdiriyorum. Yavaş, derin bir nefes alıyorum ve ancak o zaman bir sapık gibi görünmemek için yeterince soğukkanlı davranabiliyorum.

Aynada bakışlarımla buluşuyor. "Biliyorsun, geleneksel bir işyerinde, bir patronun çalışanını soyunma odasına kadar takip etmesi cinsel taciz olarak değerlendirilir."

Kuru kahkaham dudaklarımı eğmiyor. "Fark etmediysen söyleyeyim, burası sıradan bir iş yeri değil."

Gözleri eğlenceyle parlıyor. "Vergi ödüyor musun?"

Sütyen kabından çıkan paralara bakıyorum. "Öyle mi?"

Güldüğünde, boynunda narin bir kızarıklık belirliyor ve hem görüntüsü hem de sesi aletimin uzunluğunda canlı bir tel gibi uğuldamasına rağmen, gülümsemesine karşılık vermiyorum.

Elbisesini kolunun üzerine sıyrarak lavaboyu itiyor ve arkamdaki kabinlere doğru ilerliyor. "Touché, patron."

Dürtü. Şiddet. Küstahlığı uçurumdan aşağı düşüyor çünkü bir elimi uzatıp parmağımı taytının kemerine sokmaktan kendimi alamıyorum. Yalpalayarak durdu ve bir sonraki nefesi ağzının bir kısmından fışkırdı.

Sikim, damlayan duş başlığının ritmiyle titreşiyor.

"Yarı çıplakken bana patron demen konusunda sana ne demiştim Penelope?"

Yutkunması kızgınlığımın alevlerini körükledi. Ancak harekete geçtiğimde, onun görüntüsünün beni kızdırdığını fark ettim. Tezgâhın üzerine eğilmiş, elindeki

adımlarında sıçrama. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve onunla ciddi olmayı neredeyse imkansız hale getirdi.

Ben pis bir ikiyüzlüyüm; biliyorum. Onu yarı giyinik yakaladığımdan emin olmak için bilerek tek bir sigara içtim. Ayrıca, içten içe ondan çok kendime kıızıyorum, çünkü vücudunun hareketlerine ve gülüşüne aldanıyorsam, o zaman uşağımdan daha iyi değilim demektir.

Yumuşak kalçasının birinci ve ikinci eklemlerim arasında yanan sıcaklığına rağmen, ona bakacak kadar soğukkanlılığımı geri kazanıyorum. "Söyle bana, böyle pis bir hırsız olmayı nereden öğrendin?"

Gözleri açıldı. "Ne?"

"Blake'e ne yaptığını gördüm. Sana ne demiştim Penelope? Burada çalışmak istiyorsan, bir hanımefendi olmalısın. Artık hırsızlık yok, çalıntı elbise yok dedim. Bu işlerle uğraştığını bilseydim listeye cüzdan çalmak yok diye eklerdim." Ruh halim bir ton koyulaşıyor. "Nesin sen, vahşi mi?"

Elime bakıyor, sanki onu oltaya takılmış bir balık gibi yakaladığımı ve yanımda kendi isteğiyle durmadığını yeni fark etmiş gibi.

Mavi gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, geniş ve kenarları yumuşak.

Düşündüğümde daha sadistmişim. Sadece en ufak bir kırılganlık belirtisi bana onun 1.80 boyunda olduğunu hatırlatıyor.

yapamazdı. Tıpkı ben kenara çekilmeseydim telefon kulübesinden çıkamayacağı gibi.

Bu kız bana uygun görünebilir ve işim boka sarmış olabilir ama asla benim Kupa Kraliçem olamaz. Hızlı ağız, yapışkan elleri ve sert bakışları sinir bozucu ama beni dize getiremezler. Onlara izin vermeden önce onun hayatını söndürürdüm.

Bir gün, oyunlarını benim kadar sportmen olmayan bir adam üzerinde oynayacak ve onlar da bunu yapacaklar. Bu düşünce derimin altında bir huzursuzluk tabakası oluşturuyor.

"Soruma cevap ver." Ses tonum keskinliğini kaybetti. "Böyle cep karıştırmayı nereden öğrendin?"

Sıcak, sığ nefesler dudaklarından çıkıp boğazımı sıyrıyor. Boşta kalan elimi pantolonumdaki poker fişinin etrafında yumruk yaparak havayı inceltmek için bakışlarımı onunkinden ayırıyorum. Bunun için fazla çıplak.

Laurie'nin dolabına Penelope'nin başının arkasından bakarken, yumuşak sesi kulaklarıma dokunuyor, tonu kadar içeriğı de beklenmedik.

"Deniyorum," diye fısıldıyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve kahretsin, keşke bakmasaydım, çünkü beklediğim alaycılığı bulamıyorum. Onun yerine yüzü pembeleşmiş ve alt dudağı dışarı fırlamıştı. Başparmağımla üzerinde gezdirmenin nasıl bir his olduğunu bilmemeliyim. Tekrar yapmak da istememeliyim.

"Deniyor musun?"

"Şu dolandırıcılık olayını bırakman için. Senin benim sonuncum olman gerekiyordu..."

Cümlesi kesilirken gözlerim onunkilere kayıyor. Dişlerimi sıkarak soğuk bir şekilde, "Bana işaret dersen Penelope, bu ağzından çıkan son kelime olur," diyorum.

Bana yan yan sırtıyor. "Hedef o zaman."

Onu şok etmek için taytının kemerini sertçe sıkıyorum. Beni daha da aptal yerine koyuyor - dudaklarından kaçan inilti sikimin ucunu çekiştiriyor. Parmağımı tekrar sokuyorum, bu sefer daha derine, parmak ucum tangasının bandını sıyrırken içimi bir karanlık dolduruyor.

Ölü ebeveynler, şımarık davranışlar. Gördüğüm kadarıyla bu bir günahkar tarifi. O hamur gibi tene dişlerimi geçirip günahlarının tadına bakmak için neler yapmazdım. Kırmızı at kuyruğunu çekmek ve onu arkadan becerirken yastığıma karşı yaptığı her itiraftan zevk almak için.

Şehvet, kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi derimin altında geziniyor. Boğazımı temizliyorum, bana doğru parlayan bakışlarının sıcaklığını görmezden gelmeye çalışıyorum ve başaramıyorum.

Bu çok saçma. Jet ski garajından yüz dolar daha hafif olarak çıktığımda ben de böyle düşünmüştüm. Bu kızın beni sessiz yerlere çekip, çıkışın nerede olduğunu unutturacak kadar başımı döndüren bir tarzı var.

Onun yanında nasıl dik duracağımı bilmemin tek yolu bir pislik olmak.

"Daha sıkı dene," diye bağıyorum. Parmağımı tekrar taytından çıkarıyorum ve lastiğin tatmin edici çıtlaması bana

bir kemer çatlağı. "Yapışkan parmaklarını kendine sakla Penelope."

"Evet, patron-"

Çenesini niyetlendiğimden daha sert kavıyorum. Pişmanlık duyamayacak kadar öfkeli ve ateşliyim. "Bana ukalalık yapma. Blake kolay bir hedef: bir torba taş kadar aptal. Bunu yarım akıllı ve belinde Glock'u olan birine denersen o kadar kolay kurtulamazsın."

Kaşlarını çatıyor, çene kası meydan okurcasına başparmak pedime doğru esniyor. "Eminim yapabilirim."

O dudaklara çok uzun süre baktım. Eminim yapabilirim. Tanrım, onu bir haftadır tanıyorum ve kırmızı tırnaklarını derime geçirecek sözcükleri şimdiden biliyor. Yılların şartlandırması içgüdüsel olarak bir bahse girmemi gerektiriyor ama profesyonel olmak adına ağzımı kapatıyorum ve elimi yüzünden çekiyorum.

Bir adım geri atıyorum ve yumruğumu sıkıyorum. Çıkışa doğru ilerliyorum. Ofisimin karanlığına, teninin sıcaklığının ve çilekli şampuanının kokusunun kısıtlamamı bozamayacağı bir yere gelene kadar durmaya niyetim yok, ama sesi alçak, boğucu bir törpüyle geliyor, ismim içine sarılmış.

Midem sıkışıyor. Dönüp yüzüne bakıyorum. Erkeklere aptalca şeyler yaptıran, külotlu çorap ve dantel giyeceğini bile bile onu soyunma odalarına kadar takip etmek gibi özelliklerle bezeli aptal, güzel yüzüne.

"Blake kolay bir hedefse, bu seni ne yapar?" Elbisesinin altından bir cüzdan çıkarır.

Orospu çocuğu.

Onu bir kupa gibi havaya kaldırıyor ve RV harfleri spot ışıklarının altında altın renginde parlıyor. Kendi adım, ne kadar kayıtsız kaldığım la alay ediyor.

Tembel bir sırtı ş la cüzdanımı açıyor ve içine bakıyor. Yüz dolarlık bir banknot çıkardı ve sütyeninin içine soktu.

"Bu bahsi kazandığın için." Bir yüzlük daha çıkarıyor. "Artı KDV." Düşünceli bir şekilde başını eğiyor, sonra bir tane daha çıkarıyor. "Artı bahş iş."

Cüzdanımı bankın üzerine fırlatıp bana hastalıklı bir gülümseme fırlatmasını karanlık bir eğlence içinde izliyorum. "Seninle iş yapmak bir zevkti patron."

Beni derimin altında istenmeyen bir heyecan ve pantolonumun içinde bir ereksiyon tehdidiyle bırakarak bir kabine doğru kayıyor.

Bir kahkaha attım.

Bu kız Kupa Kraliçesi değil, kılık değiştirmiş Şeytan.

Ne yazık ki, onu cehenneme kadar takip etmeyeceğimden emin değilim.

CHAPTER

Twenty

Penny

TPASLI ÇIPA BAR ve IZGARA.

Kapının üzerindeki tabelada sesli harflerin çoğu eksik ve 'R' harfinin şiddetli bir şekilde titremesi migrenimi azdırıyor. Kaşlarımı çatarak cep telefonumu çıkardım ve Tripadvisor'ı tekrar açtım.

Hayır. Halüsinasyon görmüyorum. Bu gerçekten Devil's Dip'teki en yüksek puanlı bar. Tanrım, bir kitabı kapağına göre yargılamamak gerektiğini biliyorum, ama sayfalarının da bu kadar kalitesiz olduğunu hatırladığıma eminim.

Wren gerçekten burada mı çalışıyor? Bu hiç mantıklı değil. O tamamen güneş ışığı ve gülümsemeler ve burası, şey...

Kırık bir sokak lambasının altına park edilmiş iki külüstür Chevy pikabın bulunduğu çakıllı bir yoldan ibaret olan park yerine yorgun bakışlar fırlatıyorum.

...gerçek bir suç podcast'i için ortam.

Kes şunu Penny. Estetik konusunda neden bu kadar züppe olduğumu bilmiyorum. Atlantic City'deki dairemde lavabonun altında yaşayan bir örümcek ailesi vardı.

Bakışlarım siyah gökyüzüne kayıyor. Gerçek şu ki, bunu sadece içeri girmemek için bir bahane olarak kullanıyorum. Çünkü o kapıdan içeri girip arkadaş edinmek için en iyi halimi ortaya koyma düşüncesi üzücü geliyor.

Yine de başka ne seçeneğim var ki? Arkadaşlara ihtiyacım var. Normal kızların arkadaşları olur. Anna gibilerle numara yapamam ve tüm izin günlerimi dairemin bembeyaz duvarlarına bakarak geçiremem.

Tanrım, dün yardım hattını dört kez aradım, sadece konuşacak birini bulmak için.

Ve Wren beni davet etti, değil mi? Hastanede, Salı akşamları barda benim için her zaman bir koltuk olduğunu söyledi. Ama muhtemelen sadece nazik davranıyordu.

Sanırım Rory beni de davet etti. İlk vardiyamın olduğu gece. Gerçi bunun sayıldığından emin değilim çünkü o kadar sarhoş olmuştu ki kamaralardan birinde yatmak zorunda kalmıştı. Belki de sadece içkinin etkisiydi.

Ah, siktir et. İçeri giriyorum.

İçeri adımımı attığımda, sıcaklık bir kucaklama gibi etrafımı sarıyor. Kısa bir an için göz kapaklarım titreyerek kapanıyor ama sonra zorla açıp etrafımı tarıyorum.

Eğer bu bar büyük bir şehrin göbeğinde olsaydı, iç mekanı salaş-şık ya da rustik olarak tanımlanabilirdi. Ancak tavandaki deliğin ya da hemen altındaki teneke kovanın

bir tasarım seçimiydi. Ya da yerdeki şüpheli görünen leke de öyle.

Rusty Anchor'da hala aynı eski sayfalar var; sadece şatafatlı Noel süslemeleriyle kaplanmışlar.

Gergin bir iç çekişle, yarı sarhoş biraların üzerine yığılmış bir avuç göbekli adamın yanından geçip bardaki bir tabureye kayıyorum. Arkasında birkaç içki şişesinden başka bir şey yok ve önünde de benden başka kimse yok.

Wren ya da Rory yoktu ve kesinlikle kot pantolon paylaşabileceğim başka bir kız da yoktu.

Parmaklarımı tahta çubuğa vuruyorum. Alt dudağımı çiğniyorum. Etrafımda yetmiş yaşı'n altında bir yaşam belirtisi ararken gözlerim bahşiş kavanozuna takılıyor ve tıngırdamam duruyor. Yılların ahlaki gri şartlandırması parmaklarımın birkaç banknot çıkarmak için seğirmesine neden oluyor, ama bunun yerine elimi kucağıma kıvrıp acı bir kahkaha atıyorum.

Bu çok saçma.

Lokantaya dönüp bir hamburger alacağım ve HTML for Dummies'e başlayacağım-

"Penny!" İsmim ciyıklama şeklinde arkamdan fırlıyor ve ceketimi deliyor. Wren arka odadan çıkarken arkamı dönüyorum, kollarının üzerinde bir kasa gözlük duruyor. "Aman Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim!"

Beni nerede olduğum, başımın nasıl olduğu ve Sahil'i nasıl bulduğum gibi bir yığın sorunun altına gömerken göğsüm rahatlıyor. Sorular azaldığında

ve beni yanına çağırdı. "Gel, Rory ve Tayce burada."

Altın ışıltısını barın en uzak köşesine kadar takip ediyorum, orada Rory ve tanımadığım bir kız Noel ağacının diğer tarafındaki taburelerde oturuyor. Aralarında bir deste kâğıt, bir kâse şeker ve iki bira şişesi duruyor.

"Penny!" Rory oturduğu yerden fırlıyor ve kollarını boynuma doluyor. Dağınık topuzuna ve Nike eşofmanlarına rağmen her zamanki gibi güzel görünüyor. "Seni görmek çok güzel." Omuzlarımı kavlıyor, beni kol hizasına kadar itiyor ve gözlerimi arıyor. "Geçen Pazartesi utanç verici bir şey yapmadım, değil mi?"

Yani, onu depoda kocasının aletini emerken yakaladım ama bu konuyu açmaya gerek yok. "Hiç de değil."

Rahatlamış görünüyor, sonra beni oturdukları yere götürüyor.

"Bu Tayce," diyor Wren. Oturduğumda siyah saçlı kızın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bir bere ve deri ceket giyiyor ve aslında onu yattan da tanıyorum.

"Tayce bir dövme sanatçısı, Devil's Cove'da yaşıyor ve... um..."

"Bir gizem," diye bitiriyor Tayce ve bana göz kırpmıyor. "Peki ya sen kızıl kafa?"

Üç çift gözün ağırlığı altında beynim bir daire çiziyor, bir şey bulmaya çalışıyor ve başaramıyor.

Güzel. Ben Penny, ben bir hırsızım ve Atlantic City'de bir kumarhaneyi ateşe verdim çünkü sahibi beni eyalet dışına çıkmaya zorladı.

Evet, hapishanede arkadaş edinmeye çalışıyor olsaydım bu uygun olabilirdi - ki Martin O'Hare'in kundakçının bir kadın olduğunu bildiği düşünülürse yakında durum böyle olabilir. Paniği tüm organlarımın altına gömdüm ve televizyonu açmayı reddediyorum ki çirkin yüzünü gösterme şansı bulamasın.

"Ben Penny, 21 yaşındayım ve gemide çalışıyorum.
Sinyora Fortuna."

Acınası,
biliyorum.

"Ah, demek artık Rafe'le çalışıyorsun," diyor Wren, gözlerindeki pırıltı hastanedeki konuşmamızı hatırladığını ima ediyor. "Sence o henüz bir beyefendi değil mi?"

Beyefendi. Bu kelime bugünlerde duygusal bir tetikleyici, bana boğuk ağızları, elastik çıtlamaları ve ipek sargılı tehditleri hatırlatıyor. Sahte kürkün altında nemli olmaya başlıyorum, bu yüzden paltomu çıkarıp taburenin arkasına asıyorum.

Rory bir avuç dolusu fıstıklı bonibon alıp ağzına atıyor ve kaseyi bana doğru kaydırıyor. "Kayınbiraderim için çalışmak nasıl bir şey?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Onu zar zor görüyorum."

Tavşan gibi çıtırdayarak gülüyor. "Gerçekten mi? Çünkü seni görüyor."

Önemsiz beş kelime ama yine de bir sonraki nefesimi ciğerlerimden söküp alıyorlar. Yapılacak en akıllıca şey

hiçbir şey söylemeyeceğim, biliyorum. Ama boğazımdaki kaşıntı buna izin vermiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yatta olduğum gece gözlerini senden alamadı."

Yanaklarım yanıyor, soğukkanlı görüntümde bir çentik açıyor. Neyse ki Wren atılıp Rory'nin koluna vuruyor ve "Kes şunu! Kızarıyor."

Rory her şeyi bilen bir sırıtışla, "Hı-hı," diyor. "Peki, konuyu değiştirelim. Kötü kızlarla çalışmak nasıl bir şey?"

Konuyu değiştirdiğim için şükrederek gülüyorum. "Laurie iyi biri, Katie de öyle. Ama bir kız var..."

"Anna," diyor Rory ve Wren hep bir ağızdan, gözlerini devirerek. "Onu tanıyor musun?"

"Onunla aynı okula gittik." Kaşlarımı çattım. Bu çok garip. O zaman ben de onu tanıyım diye düşünmüştüm. "O zaman da korkunçtu, şimdi de korkunç." Rory eğiliyor, kehribar rengi gözlerinde bir sır dönüyor. "Güzel bir şey bilmek ister misin?"

"Her zaman."

"Ön iki dişi sahte." Göz

kırpıyorum. "Gerçekten mi?"

"Bir kulübün tuvaletinde benim hakkımda söyleniyordu ve Tayce kulak misafiri oldu. Ağzından çıkan her şeyi yumrukladı."

Hepsi gülüyor ve ben şaşkınlıkla Tayce'ye dönüyorum. Başparmağını kâğıt destesinin kenarında gezdiriyor ve bir omuz atıyor. "Saçma sapan konuş, dayak ye," diyor kayıtsızca.

Ona uzun süre bakıyorum, midemde eğlence ve merak arasında bir şey oturuyor. Ben daha bir ağırlık koyamadan Wren konuşmaya başlıyor.

"Bira isteyen?"

Başımı sallıyorum ve bakışları üzerimde yoğunlaşıyor.

"Buraya arabayla mı geldin?" "Hayır mı?"

"Tamam, güzel."

Arka odaya doğru ilerliyor ve Rory şaşkın bakışlarımı sırtarak karşıyor. Kaşlarını kaldırıp içki duvarının üzerindeki kâğıt tabelaya bakıyor, ben de okumak için gözlerimi kısıyorum. Sararmış, köşeleri kıvrılmış, ama silik mesajı hemen hemen seçebiliyorum:

İki içkiden fazlası için arabanızın anahtarlarını bir personele teslim etmeniz gerekecektir. Eğer yok, ama yok, istisna yok.

Son satır kalın harflerle yazılmış, altı çizilmiş ve ardından bir dizi ünlem işareti eklenmiştir.

"Wren çok iyi biri. Yasal limit bile değil." "Hey, bunu duydum!" diye bağırır arka odadan. A

Birkaç dakika sonra Wren kaşlarını çatmış, parmaklarının arasında üç bira tutarak çıkageldi. "İyi olmakta yanlış bir şey yok Rory. Bir ara sen de denemelisin."

Rory'nin kıkırdaması karanlık ve tenimde bıraktığı his hoşuma gidiyor.

"Pekala, işlemem lazım."

Tabureden kayarak inerken, Noel ışıklarının parıltısının ötesindeki gölgelerde karanlık bir kütle kayıyor. Benim

Kalbim boğazımdan bir santim yukarı fırlıyor ve elim barın kenarını kavramak için dışarı fırlıyor.

"Flamingo aşkına, Gio. Boğazım kesilmeden de tuvaleti kullanabilirim, biliyorsun değil mi?"

Takım elbiseli ve taş suratlı, kaslı bir adam loş ışığa doğru adım attı. "Korkarım patronun emirleri."

Rory iç çekti. "Huzur içinde işemekten hoşlanıyorsanız bir erkekle evlenmeyin hanımlar." Sallanan kapıyı itiyor ve kapıyı diğer taraftan ittiğini gördüğümünden eminim, böylece kapı geri sallanıyor ve durup önünde dönerken korumasının kıcına çarpıyor.

Isı parmaklarımın üzerinde geziniyor ve başımı kaldırdığımda Tayce'nin onlara baktığını fark ediyorum. Bakışlarını takip ediyorum.

Elim hâlâ barın kenarını tutuyor, parmak eklemlerim bembeyaz.

Onu çıkarıp kucağıma koyuyorum ama artık çok geç. Tayce daha dik oturuyor, dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve kaşlarını çatıyor. İçgüdüsel olarak gözlerim barda Wren'i arıyor, onun neşeli tavrının gerginliği azaltmasına umutsuzca ihtiyacım var ama o diğer tarafta, yaşlı bir adama hizmet ediyor.

"Bir şeyden kaçıyorsun."

Geldiğini biliyordum. Tayce'nin ağzından çıkmadan önce havadaki kalınlığını tadabiliyordum. Ama bu önsezi kalbimin gölün üzerindeki bir kaya gibi sekmesini engellemedi.

Biradan soğuk bir yudum alıyorum. Yere koydum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Şingirdadı. Bira şişesinin boynunun benimkiyle birleştiğini görmek için aşağı bakıyorum. "Bunun şerefine."

Kafa karışıklığı ve sıcaklık damarlarımda dolaşıyor ve kendimi ona bakmaya ikna edemesem de, garip bir yoldaşlık duygusuyla ona bağlandığımı hissediyorum. Birbirimize yaklaşık üç kelime söyledik, ama yoğun sessizlikte konuşulmayanları duyabiliyorum. Günahlar, pişmanlıklar, kirli geçmişler ve plastik isimler. Kahverengi gözlerindeki hikâye benimkini yansıtıyor.

Bir tuvaletin uzaktan gelen sifonu. Bir musluk sesi. Arkamdaki duvara bir kapı çarpıyor ve sonra Rory, Tayce ile benim aramda kayıyor.

"Blackjack ustası olma ihtimaliniz var mı acaba?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Boğazımı temizliyorum ve Tayce'nin elindeki kâğıt destesine şüpheli bir bakış fırlatıyorum, sanki Maça Papazı birdenbire ağzını açıp onlara tüm sırlarımı anlatacakmış gibi. "Hayır, neden?"

"Lanet olsun. Rafe'e karşı kazanmalıyım."

Göğsümde kötü bir şey alevleniyor ve yüz ifademi bunu yansıtmamaya zorluyorum. "Nasıl olur?"

"Onu yenmeme izin vermeyen tek kişi o."

Bir kahkaha attım. "Neden biri onları yenmene izin versin ki?"

Olabilecek en aptalca soruyu sormuşum gibi kaşlarını çatıyor. "Çünkü Angelo Visconti ile evliyim."

Bakışlarım onun birkaç adım gerisinde beliren kas duvarına yöneliyor. Güzel.

"Ama belli ki Rafe kardeşinden korkmuyor ve kazanmak için oynuyor. Şimdi ona neredeyse üç yüz bin dolar borçluyum."

"Angelo'nun ona üç yüz bin dolar borcu var," diye düzeltiyor Tayce.

Rory yüzünü buruşturdu. "Evet, ama bunu henüz bilmiyor. Ben de ona söylemek zorunda kalmayacağımı umuyordum. Planım Blackjack'te çok iyi olmak ve Rafe borcunu ödemeye çalışmadan önce parayı geri kazanmak." Kehribar rengi bakışları kararıyor ve melek silüetinin gösterdiğinden daha uğursuz bir şeyin parladığını görüyorum. "Ayrıca, yüzündeki o sırtışı silmek için neler vermezdim. Sadece bir kez."

Aynısından.

Fesatlık sırtımdan yukarı tırmanıyor. Dürtü şakaklarımda titriyor ve ağzım beynim ona yapmamasını söyleyemedi çalışıyor.

Desteyi Tayce'in elinden kaydırdım. İkiye böldüm ve karıştırdım. Çözülme eroin gibi hissettiriyor.

"Matematikte iyi misin, Rory?"

Gözlerini ellerime dikti. "Evet, havacılık okulundayım."

"Peki ya sır saklamak?"

Dudakları eğildi. "İnanamayacağın kadar."

"Peki o zaman. Sana her seferinde nasıl kazanacağını öğreteceğim."

CHAPTER

Twenty-One

Penny

T Saatler, biralar ve bahislerle dolu bir bulanıklık içinde geçiyor. Bileğimin her hareketiyle Krallar ve Kraliçeler beni karanlık tarafa hoş geldin diye karşılıyor. Gece karardıkça pencereler sadece bizi yansıtıyor.

renkli Noel ışıkları ve geride bıraktığım hayat.

Kendime sadece bir ziyaretçi olduğumu hatırlatmak zorundayım.

Kapı açılır ve içeriye takım elbiseli bir adam girer. Aralık rüzgarından daha soğuk bir şey getiriyor.

"Koca alarmı," diye mırıldanıyor Rory nefesinin altından, kartları kaldırıp sevimli bir gülümsemeyle onu selamlıyor.

Angelo Visconti onun arkasından yaklaşıyor, elini boğazına doluyor ve başını göğsüne doğru çekiyor. Kırılmış eklemlerine bakıyorum ve gözlerim başka tarafa bakmak için kaşınıyor, çünkü bu benim görüşüm için fazla samimi hissettiriyor

Zevk. Dudakları topuzuna düşüyor ve dikkati bana kayıyor.
"Bir arkadaş edinmişsin."

"Biz zaten arkadaşık, aptal." Ne yazık ki bu itiraf midemin
çukurunu ısıtıyor. "Bu Penny."

"Biliyorum,
tanışmıştık."

"Tanıştınız mı?"

Var mı?

"Evet, Rafe'in yatındaki depoda sikimi yalarken seni
gördü."

Kıpkırmızı kesilen Rory, Angelo'nun elinden kurtulmaya ve
yüzünü pençelemeye çalışır. Angelo gülerek Rory'nin
kollarını kolayca yanına sıkıştırır ve başının tepesine nazik
bir öpücük kondurur.

"Seni geri alacağım," diye tısladı Rory, utanç dolu bir
gülümsemeyi bastırarak.

"Dört gözle bekliyorum."

Neden aptal gibi sırtıyorum ki? Ama sonra eğlencem
kıskançlığa benzeyen bir şeye dönüşüyor ve nedenini bile
bilmiyorum. Sonsuza kadar mutlu olacağım şeyin ne
olduğunu henüz bilmiyorum ama bir erkeği içermeyecek.
Yine de göz kapaklarımda tek bir acı cümlemin yanıp
sönmesine engel olamıyorum. Güzel olmalı.

Ayağa kalkıp paltomu giyiyorum ve solmuş halıdan başımı
kaldırdığımda Angelo hâlâ bana bakıyor, karanlık
bakışlarında kuru bir eğlence gizleniyor. Derimin altında
huzursuz bir déjà vu hissi çatırdıyor. Bunu daha önce
yaşadığım için değil.

Ama kardeşine çok benzediği için. Raphael'in titizlikle çizilmiş portresine kaba bir taslak.

Angelo, Raphael Visconti'nin olmadığını iddia ettiği her şey.

Baskınlık ve tehlike her gözeneğinden sızıyor, ancak kardeşinin aksine, bunu kucaklıyor. Gümüş bir dil ve elmas kol düğmeleriyle dikkatinizi dağıtmaya çalışmıyor.

Hayır. O ham ve sert. Gölge kirli sakalları ve açık yakaları var. Teorik olarak, onun yaratılmış adam versiyonu daha korkutucu olmalı, ama değil. En azından benim için değil, çünkü Angelo beni öldürmek isteseydi, kafama bir kurşun sıkardı ve gününe devam ederdi.

Raphael bunu bir oyuna dönüştürürdü. Yaralı bir fareyle uğraşan bir kedi gibi, beni pençeden pençeye atar, sıkıldığında da ölümümü maaşlı çalışanlarından birine ihale ederdi.

Babamın Tanrı'ya yaptığı son çağrılar hafızamdan silinmese de, nasıl ölmeyi tercih edeceğimi biliyorum.

Angelo omzumun üzerinden bakıyor. "Tayce, adamlarımızdan biri seni eve götürecekt."

"Evet," diye tıslıyor, tabureden kayarak iniyor ve deri ceketini omzuna atıyor. "Visconti Uber'den daha iyi bir şey yok. Karartılmış camlar, yatar koltuklar ve orta konsoldaki mini su şişeleri. Bir rüya."

Rory kaşlarını çatıyor. "Arabamızda hiç mini su şişesi yok mu?"

"Çünkü orta konsolu şekerle doldurdun, bebeğim," diye cevaplıyor Angelo. Bana dönüp ekliyor: "Adamlarım seni de eve götürecek."

"Güzel, ama gerek yok." Çantamı alıp omzuma atıyorum. Bütün gözler üzerime çevriliyor. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra bu garipliğin altında eziliyorum. "Sadece on dakika uzaklıktayım. Sadece yürüyeceğim."

Angelo'nun bakışları incelir. "Yapmayacaksın. Saat gece yarısını geçti." Gülmekten kendimi alamıyorum. "İyi olacağım. Yine de teşekkürler!"

Rory sanki bir şey söylemek istiyormuş ama vazgeçmiş gibi sırtıyor. Angelo'nun bakışları altında üç kızla da hoşbeş edip numaralarını alıyorum ve adımlarımı hızlandırarak kapıya doğru ilerliyorum. Kısmen başarılı bir gecenin ve arkadaş edinmenin sarhoşluğuyla, kısmen de Angelo'nun adamlarından birinin her an gölgelerden uzanıp beni yakalayacağını hissettiğim için.

Otoparkta da onlardan daha çok var. Takım elbiseliler sedanlara yaslanmış, sigara dumanlarını gece gökyüzüne doğru üflüyorlar. Onların bakışlarından kaçarak çenemi paltomun yakasına sıkıştırıyor ve ana yola doğru yürüyorum. Bu gece sokaklar ayazdan kaskatı kesilmiş durumda ve yaklaşan yağmur tehdidi omurgamı çatırdatıyor.

Yağmur için giyinmemiş olmama rağmen -sahte kürk montum ıslandığında köpek gibi kokuyor- yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Neden yürümeyeyim ki? Bu gecenin, tüm geceler arasında, uyku mucizesini deneyimleyeceğim bir gece olmayacağını biliyorum. Dönmek yerine

Ana caddeye doğru inerken sola dönüp uçurumun tepesine tırmanıyorum.

Gözlerimi yakan rüzgârı durdurmak için başımı eğiyorum, bunun yerine ayaklarımın altındaki kaldırıma odaklanıyorum. Kısa süre sonra yol daralarak sert ve dar bir şeride dönüşüyor ve sokak lambalarından gelen turuncu sis kesiliyor.

Sonra yağmur başlar.

Beklediğim romantik sis değil, göklerden acımasızca inen soğuk, cam gibi iğneler. Cildinize nüfuz eden ve kemiklerinizi donduran, haftalar sonra bile ona yakalandığınızı hatırladığınızda ürpermenize neden olan türden.

Bir başka buz salkımı yakamdan aşağıya doğru ilerlerken, bir küfür savurup yavaşlayarak duruyorum.

Doc Martens ayakkabılarımdan başımı kaldırdığım son andan beri önümdeki yol bir şekilde kara bir deliğe dönüşmüş. Görünürde ne bir sokak lambası, ne bir ev, ne de bir araba var ve yola devam etmek ancak her korku filminin başında ölen o aptal sürtüğün yapacağı bir şeymiş gibi geliyor.

Rüzgâra sırtımı dönüp geri çekiliyorum. Belki de evimin dört duvarı o kadar da kötü değildir.

İnişime üç adım kala beyaz bir parıltı sırtıma vuruyor ve gölgemi uzatıyor. Botlarımın altındaki su birikintilerini aydınlatıyor ve rüzgârın uğultusu bir motorun öfkeli homurtusuyla çarpıştığında başımın belada olduğunu anlıyorum.

Kocaman, koyu renkli bir sedan omzumun yanından geçiyor. Önümde aniden durdu ve son anda dönerek yolun iki tarafını da kapattı.

Bu hiç iyi değil. İsteksizce duruyorum ve boğazımda pıhtılaşan paniği yutuyorum. Self Defense for Dummies kitabında fırsatçı adam kaçırmalarla ilgili koca bir bölüm var. Dikkatimi çeken istatistiklerden biri, eğer bir kaçırın sizi sokaktan alıp arabasına bindirmeyi başarırsa, hayatta kalma şansınızın yüzde üçten daha aza düştüğü.

Yüzde üç lanet olası.

Son zamanlarda şansım bu oranlardan memnun olacak kadar yaver gitmedi.

Kalbim kaburgalarımın çarparken, kendimi savunacak bir şey, herhangi bir şey bulmak için çantamı karıştırıyorum. Her nasılsa, bu kadar aptal olduğum için hâlâ kendime lanet okuyacak kadar aklım var. Atlantic City'de her zaman yanımda bir bıçak taşırdım. Süslü bir şey değildi, sadece tehlike çok yaklaştığında sallayabileceğim küçük bir sustalı bıçaktı. Ama eski dairemde yatağımın başucundaki şifonyerde terk edilmiş bir şekilde yatıyor ve çantamda sadece anahtarlarım ve bir kitap var.

Sürücü tarafındaki kapı uçarak açılıyor ve içinden karanlık bir figür çıkıyor. Anahtarımı hayati bir organın yakınına sokacağımı garanti edecek el-göz koordinasyonuna sahip olmadığımı bilerek iç geçiriyorum. HTML for Dummies'i çıkarıyorum ve onunla saldırganın kafasına vurursam onu bayıltacak kadar ağır olmasını umuyorum.

Siyah bir siluet yağmuru yararak bana doğru geliyor. Arabanın geniş farlarının önünden geçerken onun Raphael olduğunu fark ediyorum.

Soğuk terler döküyorum. Bu gerçekten o mu? Ona benziyor, ama daha büyük, daha korkutucu. Sadece kirislerin arka ışığı boyunu öne çıkardığı ve gürleyen ifadesini kararttığı için değil, aynı zamanda sadece siyah pantolon ve kolları dirseklerine kadar katlanmış beyaz bir gömlek giydiği için.

Gözlerim kolları ile kol saati arasındaki boşluğa düşüyor. Yumruklarını sıkarken ön kollarındaki şekiller ve yazılar değişiyor. Sadece bu görüntü bile içimde baş döndürücü bir heyecan yaratıyor.

Bu gece centilmenlik gösterisi olmayacak.

Birkaç adım **ö t e d e** durur. Başparmağını omzunun üzerinden geçirir. "Arabaya bin."

Ses tonundaki zehir beni yana döndürüyor. "Senin araban mı? Hiç şansım yok. Kendimi bir çukurda bulurum."

"Gece yarısı ortalıkta dolaşıyorsun Penelope. Görünüşe göre bir çukurda olmak istiyorsun."

"Benim için endişelenme, iyi olacağım."

O bir adım öne çıkıyor; ben bir adım geri çekiliyorum. "Arabaya bin."

"Lütfen deyin."

İçim dışım titriyor ve ayak parmaklarım botlarımın içinde yüzüyor, yine de burada duruyorum, yüzüne inat burnunu kesen bir kızın sözlük tanımı.

Raphael'in başı omuzlarının arasına düşüyor ve burun kemiğini sıkıyor. Sonra eli dışarı fırlıyor ve boğazımı öyle hızlı kavriyor ki bir sonraki nefesimi alıyor.

"Penelope. Bir metre boyunda bir hiçsin ve muhtemelen hayatını kurtarmak için yumruk bile atamazsın. Seni omzuma atmadan ve beni ıslattığın için kışına bir şaplak atmadan önce arabama bin." Sıkı, alaycı bir gülümseme yağmurda parlıyor. "Lütfen."

Öfkeli bir itiş kakışla bırakıyor, sonra geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor.

Peki o zaman.

Kan kulaklarımda çınlıyor ve hafifçe sersemlemiş bir halde arabaya doğru ilerliyorum. Kapı arkamdan çarparak kapandığında kığım henüz deriye değmemişti. Raphael bulanık bir gölge halinde ön camda ilerlerken, kötü bir kararın ağırlığı omuzlarıma çöküyor.

Kaynağını hemen tespit edebiliyorum. G-Wagon'un dört duvarına sinen sıcak, erkeksi koku. Geçen Pazartesi günü üzerime sıkma hatasını yaptıktan sonra duşta bir saat boyunca o kokuyu temizledim ve bir daha o kokuyla sarhoş olmak istemiyorum. Tehlike gibi kokuyor ve bazı bölgelerime yaydığı sıcaklıktan hoşlanmıyorum.

Raphael sürücü koltuğuna geçtiğinde tedirginliğim daha da artıyor. Sessizce önüne bakıyor ama mürekkepli derisinden yayılan öfke kükrüyor. Ondan uzaklaşmak için soğuk cama doğru itiyorum.

"Emniyet kemeri."

Arabayı vitese takıp yağmurun altında yola çıkmadan önce söylediği tek şey bu.

Biliyor musun, belki de şansımı deneyip kaçmalıyım. Şimdi burada, boynumda onun elinin zonklamasıyla otururken, bunun daha güvenli bir seçenek olacağını hissediyorum.

Bunun yerine, kucağımdaki kitaba tutunuyor ve fazla mesai yapan sileceklere odaklanıyorum.

Radyoda bir Noel şarkısı çıtırdıyor, zar zor duyuluyor. Saçlarım ritmik damlalar halinde kolçağa damlıyor. Çevresel görüşümde, Raphael'in sinirli bakışlarının yarattığım küçük su birikintisine düştüğünü görüyorum.

"Bu koltuklar Nappa deri." "Ve benim kazağım pamuklu."

"Ne?"

Bir omuz atıyorum. Ön camdaki parçalanmış farların parıltısına bakıyorum. "Kimsenin umurunda olmayan kumaşlara isim verdiğimizi sanıyordum."

Bir vuruş geçiyor, sonra karanlık bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. Sesi tekrar tenime değmeden önce birkaç kalp atışım daha çarpıyor. Bu sefer daha sakın bir akıntı var.

"Ciddiyim Penelope. Geceleri sokaklarda yalnız dolaşma. Güzel kızlar her zaman ertesi günü göremezler."

Gözlerimi kırıştırıyorum, onun güvenlik mesajını tamamen görmezden gelerek derimin altında sürünen hafif heyecanı şımartıyorum "Sen mi

bana güzel mi diyeceksin?"

Çenesi titriyor. "Güzel olduğunu biliyorsun." "Biliyor muyum?"

Artık tüm dikkatim onda. Direksiyonu sıkıca kavrayan parmak eklemlerine bakıyorum ve tutuşunun ön kolundaki Elmas Kralı'nı esnetme şekli ciğerlerimi sıkıyor.

"Tabii ki biliyorsun. Öyle olmasaydı külotunla etrafta dolaşıp beni kızdırmaya çalışmazdın," diye acı acı mırıldanıyor.

Kendimi içinde bulduğum talihsiz koşullara rağmen, kalbimin duvarlarını yalayan sıcak zaferi durduramıyorum.

Parmaklarımı kitabımın plastik kenarına doluyor ve umursamaz bir tavır takınıyorum.

"Zar zor baktın."

"Çünkü ben bir centilmenim, Penelope."

Bakışlarım göğsüne düşüyor. Gömleği sıırıslık ve pahalı kumaşının altındaki koyu gölgeleri görebiliyorum. Ismarlama zırhında bir çatlak var ve altında ne olduğunu düşünmek bile nefesimi kesiyor.

Araba yavaşlıyor. Kafam karışmış bir halde başımı kaldırıyorum ve kendimi Raphael'in yoğun bakışları arasında buluyorum. "Bakmamı ister miydin?"

"Ben-ne?"

Dudaklarını yalıyor, yüzüne yeni bir karanlık dalgası yayılıyor. "Zar zor baktığımı söylemiştin," diyor sessizce. "Bakmamı ister miydin?"

İçimi bir ürperti kaplıyor ve bir sonraki nefesimi yavaşlatıyor. Ensemde yükselen tüylerimin yağmura yakalanmakla hiçbir ilgisi yok, her şey arabanın dört duvarının içinde dönen sıcak, ağır beklentiyle ilgili. Derime işliyor, ciğerlerime nüfuz ediyor ve kayıtsızmışım gibi davranmamı zorlaştırıyor.

Konuyu değiştirmekle yetiniyorum. Daha güvenli geliyor. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Raphael'in bakışları yanağımı yakmayı bırakmadan önce birkaç saniye geçiyor ve arabanın motoru tekrar kıcımın altında mırıldanıyor.

"Kardeşim bana kızlarımdan birinin kayıp olduğunu söyledi."

Benim kızlarım.

Aynı anda hem beni memnun eden hem de sinirlendiren iki kelime. Tekil olsaydı nasıl hissederdim emin değilim.

Yaklaşan tehlikenin getirdiği tedirgin farkındalığı üzerimden atamadan, sanki bagajdan takım elbiseli bir uşak çıkacakmış gibi koltukların arasına bakıyorum. "Bu gece minyon yok mu?"

Raphael sırtıyor ve dikiz aynasına bakıyor. "Kendimi idare edemeyeceğimi mi düşünüyorsun Penelope?" Bana yan yan bakıyor, gözleri göğsüme iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor. "Seninle başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Sorularında tatsız bir kenar var. Suyun içindeki yağ gibi kanımda dolaşıyor, kayıyor ve beni kıvrandırıyor. Okunamaz, tahmin edilemez ve bir kez olsun, herkesle yaptığı gibi benimle de kibarca havadan sudan konuşmasını isterdim.

"Silahın sahte, değil mi?"

Kaba bir şekilde gülüyor. Başını koltuk başlığına yaslar.
"Ah, evet. Öyle de oldu."

Avucunun içiyle direksiyonu çeviriyor ve ana caddeye çıktığımızı fark ediyorum. Hayal kırıklığı göğsümü sızlatıyor. Birkaç dakika önce onun arabasına binmeyi hiç istemediğimi düşünürsek, gerçekten ironik.

Birden öne doğru savrulurken emniyet kemeri köprücük kemiğimi kesiyor. Nefesim kesiliyor, gösterge paneline uzanıyorum ve Raphael'e doğru dönüyorum.

"Eğer bu beni öldürmeye yönelik bir girişimse, çok acınasıydı."

Ama cevap veremeyecek kadar pencereden dışarı bakmakla meşgul. İfadesi haince, yüzünün keskin düzlemlerinde bir santim bile centilmenlik kalmamış.

"Binanızın ön kapısı neden açık?"

Bu bir soru değil ve cevap için beklemeyecek. Nefesinin altında bir şeyler tıslayarak sahte silahını belinden çıkarır ve arabasının kapısına doğru hamle yapar.

Kolunu tutuyorum ve donup kalıyor. İkimiz de parmaklarıma bakıyoruz; yüz ifadesi kızgınlıkla geriliyor ve ben de utancın benimkini yaktığını hissedebiliyorum.

Nappa deri üzerinde kayıyorum. "Rahatla, her zaman açık."

Bakışları parmaklarımdan bileğimdeki saate kayıyor. Neden hâlâ taktığımı bilmiyorum ama çıkarmayı unuttuğum için olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Sıcak ve

ağır ve fark etmemek imkânsızdı. "Ne demek istiyorsun, her zaman açık mı?"

"Dediğim gibi, bozuk." Sanki az önce annesine fahişe demişim gibi bana bakıyor. "Ama sorun değil, daire kapımın kilidi var."

"Daire kapınızın kilidi var," diye tekrarlıyor alaycı bir şekilde. "Tanrım." Orta konsoldan cep telefonunu alıyor ve ekran yüzüne kazınmış öfkeyi aydınlatıyor. Bir mesaj yazarken parmaklarım ön kolunda kasılıp gevşeyen tendonların üzerinde geziniyor ve aniden orada olmaması gerektiği bilgisiyle sarhoş olmuş gibi hissederek elimi çekiyorum.

Fark etmedi. Bunun yerine, telefonunu bardak tutucusuna atıyor ve evimin önünden geçmeye devam ediyor. "Tamir ediliyor."

Göz kırpıyorum. "Ne, şimdi mi?"

Başını sallıyor, beni zar zor dinliyor.

"Evet, doğru. Gecenin bir yarısı hiçbir çilingir dışarı çıkmaz."

Alaycı bir gülümseme gamzelerini derinleştiriyor. Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirme şekli klitorisime karşı nefesli bir fısıltı gibi geliyor. "Pis, kokuşmuş zengin olmanın avantajlarından biri, Penelope."

İşte bu kadar. Kendini beğenmiş sırtışlara ve hazır cevaplara geri döndük ve gözlerimi devirsem de ayaklarımın altında daha güvenli bir zemin olduğu için içten içe rahatladım.

Başımı cama yaslıyorum. "Teşekkürler, sanırım. Beni lokantaya bırakabilirsin, ben de tamir edilmesini beklerim."

Göstergedeki saate bakıyor. Saat neredeyse sabahın biri. "Aç mısın?"

Ben hep açım. "Birazcık."

Tembel bir omuz silkmeyele direksiyonu tekrar avuçlar, caddede döner ve lokantanın dışındaki kaldırıma gelişigüzel park eder.

"Buranın park yeri olmadığına eminim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve Raphael'in dudaklarında karanlık bir sırıtış beliriyor.

Lokantanın sarı ışıltısı yağmurun arasından ön cama sızıyor ve tuzlu patates kızartması ve şekerli milkshake şeklinde güvenlik bekliyor.

Kapımı açıyorum ve ne yazık ki Raphael de kendi kapısını açıyor.

Omuzlarım gerildi. "İçeri geliyor musun?"

"Hayır, burada oturup taşaklarımla oynayacağım."

Kapısı arkasından çarparak kapanıyor ve birkaç saniye sonra takım elbisesinin ceketini giymiş olarak benimkinin çerçevesi içinde beliriyor. Avuçlarını arabanın üst kısmına dayıyor ve yarı gözleri kapalı bir sabırsızlıkla eğiliyor. "Bütün gece bekleyemeyiz Penelope."

Peki o zaman.

Lokantada kapı zili başımın üzerinde çalıyor ve sıcaklık yüzümü okşuyor. Karşılama paspasının üzerinde dururken, sert şerit ışıkların altında gözlerimi kısıyorum - dışarıda beni örten karanlıkla tam bir tezat oluşturuyorlar.

Karanlıktan bahsetmişken, Raphael arkamdan yaklaşıırken ıslak göğsü başımın arkasına bastırıyor. Dudakları kulağımın kabuğunu sıyrıyor ve sıcak bir taleple dolduruyor. "Hareket et."

İçimi çekerek lokantaya giriyorum ve kareli fayansların üzerinde ezilerek ilerliyorum. Gözler beni takip ediyor, ama sadece belli bir noktaya kadar, sonra kapı aralığını karartan 1.80 boyundaki beyefendiye takılıyorlar.

Omzumun üzerinden bir bakış, hayatında bu lokantaya hiç adım atmadığını doğruluyor. Ya da muhtemelen plastik tepside yemek servisi yapan herhangi bir lokantaya. Karşılama paspasının üzerinde duruyor, elleri ceplerinde, yeni çevresini kötü bir şekilde gizlenmiş bir eğlenceyle inceliyor.

Sarışın bir kız tezgâhın arkasına doğru kayıyor ve kocaman gözlerle beni süzüyor. "Merhaba! Ben Libby ve bugün sizin garsonunuz olacağım." Benimle konuşuyor ama vücudunun açısı omzumun üstündeki pisliğe bağlı. "Yiyor musun yoksa götürüyor musun?"

"Yemek yiyeceğiz-"

Raphael'in yumuşak talebi cevabımı silip süpürüyor. "Paket servis."

Çenem sıkıntıyla titriyor ve göğsümün duvarlarını kalın bir korku kaplıyor. İçeride yemek... daha güvenli. Parlak ışıklar, insanlar ve kameralar kötü şeylerin olma ihtimalini azaltıyor. İçgüdülerim ve kendimi korumam bana Raphael Visconti ile karanlıkta kaybolmamam gerektiğini söylüyor, içimde uğuldayan gergin heyecan aksini söylese bile.

"Paket servis o zaman," diye mırıldandım.

Libby bilgisayarda birkaç tuşa dokunuyor. "Peki ne istersiniz?"

Sahile geri döndüğümde beri neredeyse her gece verdiğim siparişi sıralıyorum. Servis görevlisi küçük bir yudumla bakışlarını yukarı doğru kaldırıyor ve adeta fısıldıyor: "Ya siz, Bay Visconti?"

"Hiçbir şey, teşekkür ederim-"

"Double cheeseburger combo alacak. Ekstra pastırma, ekstra peynir." Düşünceli bir şekilde dudağımı ısıriyorum, tezgahın üzerindeki arka aydınlatmalı menüye göz gezdiriyorum. "Bir de çikolatalı milkshake. Ekstra büyük."

Nefes nefese bir homurtu enseme dokunuyor ve beni gülümsetiyor.

"Uh, tamam..." Biraz daha tıklıyor, sonra bana toplamı veriyor ve ben de sırtımı tezgâha yaslamak için dönüyorum. Raphael'in bakışları ıslak ceketimin açıklığında geziniyor, sonra tekrar tatlı gülümsememe takılıyor.

"Evet?"

"Öksür bakalım, şeker babacık."

Eğlencesini bastırarak cüzdanını çıkardı. Faturaları tezgâha fırlatırken kolu benimkine değiyor.

"Artı KDV."

"Oh, hayır efendim. Zaten KDV dahil-"

"Artı KDV," diye tekrarlıyorum, gözlerimi Raphael'den ayırmadan.

Başını yavaşça sallayarak tezgâha bir yirmilik daha atıyor.

"Artı bahşiş."

"Ama bu zaten çok daha fazla-"

"Endişelenme Libby," diyorum rahat bir tavırla. "Bay Visconti

pis, kokuşmuş, zengin."

Kısmen Raphael'e karşı kazandığım en küçük zaferden bile keyif aldığım için, kısmen de dudaklarından süzülüp tezgahın üzerinden süzülen kahkahanın derin ve gerçek olmasından dolayı midemde bir tatmin birikiyor.

Yemeğimiz yağ lekeli bir kâğıt torbada geliyor ve Raphael onu sahip olmadığı bir köpeğin kaka torbası gibi tutuyor.

Tam kapı zili başımızın üzerinde çalarken, aniden gelen bir "Bekle!" sesi lokantanın içinden fırlıyor ve başımı döndürüyor.

Bir garson sıcak sıcak bana doğru geliyor. Elindeki kahve sürahisini bırakıyor ve koluma yumuşak bir el koyuyor. "İyi misin, tatlım?"

Göz kırpıyorum. "Ne? Ah, doğru ya. Beni kaçırmadı, sakın _."

Gergin kahkahası ve Raphael'e dikkatli bakışı sözümü kesti. "Hayır, tatlım. Birkaç gece önce buradaydın ve aniden gittin. Hasta olmak üzereymiş gibi görünüyordun." Omzunun üzerinden bakıyor ve sesini alçaltıyor. "Seni biz hasta etmedik, değil mi?"

Farkına vardım. Perşembe gününü kastediyor, sarhoş kızların olduğu geceyi, haber bültenini ve bir votka şişesi üzerinde intikamcı bir çakmak sallamamın hayatımın en kötü hatası olduğunu fark etmemi.

Garsonun sempatik gülümsemesi odakta kalıyor ama arkasında kırmızı kabinler ve kareli fayanslar dönüyor. Bunu hep yapmışımdır. Endişe, korku ve travma gibi hayatımda olan kötü şeyleri alırım, onları düzgün, kompakt bir pakete indiririm, sonra onları içimde öyle derin bir yerde saklarım ki var olduklarını unuturum. Sonra haberleri izlediğimde ya da düşüncelerimle uzun süre baş başa kaldığımda çirkin yüzlerini gösteriyorlar.

Güçlü bir el belimi kavlıyor ve karanlık, ipeksi bir ses kulağıma dokunuyor. "İyi misin Penny?"

Penny. Panik boğazıma kadar tırmanmasaydı, Raphael'in o küçümseyici ses tonuyla bana Penelope'den başka bir şey demesine takılırdım.

Zorla bastırıyorum, zorla gülümsüyorum ve zorla yalan söylüyorum. "Sadece biraz keyifsizdim, hepsi bu."

Kapıyı benim için açık tutarken Raphael'in daralmış bakışları yanağımı yakıyor. Kalbim tıraş losyonu ile ıslanmış bir arabada sorguya çekilme tehdidiyle çarpıyor, ama o ilgisiz bir havayla sürücü koltuğuna kayıyor ve yiyecek çuvalını kucağıma bırakıyor.

"Hey, kitabımı izle!"

Kanarya sarısı omurgaya bakıyor ve arabayı vitesine takıyor. "Aptallar için HTML," diyor. "Shakespeare'in en iyi eserlerinden biri olduğunu duydum."

Bir karşılık veriyorum ve buğulu pencereden dışarı bakarak Ana Cadde'nin güvenliğinin eriyip gitmesini izliyorum. Rusty Anchor'ın kırık tabelası sola doğru yanıp sönüyor ve sonra geri dönüyoruz.

Raphael'in beni bulduğu yolda, uçuruma doğru tırmanıyordum.

Derimin altında sıcak bir diken kayıyor. "Nereye gidiyoruz?"

Bakışları beni kesiyor, içinde bir paręa eğlence oynuyor. "Çığlıklarını kimsenin duyamayacağı bir yere."

Oh. Bunun hastalıklı bir şakadan biraz daha fazlası olduğunu bilsem -tamam, varsaysam- bile boğazım yine de daralıyor. Birkaç dakika gergin bir sessizlik içinde oturuyoruz. Kucağımdaki poşetten kızarmış güzel kokular yükseliyor. Radyo, yılın bu zamanlarında insanın aklına takılan bayram şarkılarından birini mırıldanıyor ve Raphael'in kalın parmakları bu şarkıya eşlik ederek kalçasına vuruyor.

Sonunda, uçurumdaki eski kilisenin karşısında duruyoruz. Yağmur şimdi daha şiddetli yağıyor ve gösterge panelinin ötesinde hiçbir şey görünmüyor. Raphael motoru durduruyor ve ani sessizlik kulaklarımda çınlıyor.

Boğazımı temizliyorum. Kapiya yakın geniş koltukta kayıyorum. Raphael bacaklarıma hızlı bir bakış atarak ceketini silkiyor, kucağımdaki kâğıt torbayı kaldırıyor ve üzerime örtüyor. Kalçalarımı okşayan sıcak elleri statik elektrik gibi geliyor ve bir sonraki nefesimi sığlaştıyor.

"Ceketini çıkar, ıslak."

Bana söyleneni yapıyorum. Motoru çalıştırmadan ve kaloriferi çalıştırmadan önce onu koltuğa geri atıyor. Belli ki onunla bir arabada mahsur kalmaktan duyduğum rahatsızlığı üşümele karıştıyor. Gerçek şu ki, hiç de öyle değilim. Donuma kadar ıslanmış olmama rağmen yanıyorum. Kanım sadece

Raphael emniyet kemerini açıp vücudunu kaydırarak beni tüm ilgisine maruz bıraktığında daha da ısınıyor.

Bakışlarının yükü yanağıma ağır geliyor. Bu yükten kaçmak için hamburgerimin paketini açıp bir ısırık alıyorum. Bir ketçap nehri çenemden aşağı akıyor ve kutunun içine düşüyor.

Raphael yumuşak bir kıkırdama çıkarır. "Yüzünün her yerine bulaşmış." Kolunu kaldırıyor ve nefes nefese -ve son derece gülünç- bir an için eğilip çenemden sileceğini düşünüyorum.

Ama tabii ki yapmaz. Tanrım, neden yapsın ki? Dirseğini kolçağa yaslıyor ve iki parmağını dudaklarında gezdiriyor.

Bana dokunacağını düşünmek aptalca olsa da, dokunmadığı gerçeği omurgamda şiddetli bir hayal kırıklığı yaratıyor. Bununla bildiğim tek şekilde başa çıktım: bir pislik olarak.

Kucağında ceketini karıştırıyorum ve üst cebinden ipek kareyi çıkarıp ağızıma siliyorum. "Teşekkürler."

Dudaklarına yerleşen sert küçümseme dünyayı yeniden düzene sokar.

"Aç değil misin?"

Sanki ona yağmur altında çıplak dans etmeyi teklif etmişim gibi bakıyor bana. "O boku yemiş gibi mi görünüyorum?"

İçgüdüsel olarak, yarı transparan gömleğinin altındaki sıkı karnına bakıyorum ve tüm rahatsız edici düşünceleri dışarı itiyorum.

burgerimden ekstra büyük bir ısırıkla beynimi. Milyon yıl geçse de olmaz.

"Ne yiyorsun o zaman? Kahvaltıda kırk bakirenin kanını falan mı?"

Sırıttıyor. "Ya da başka bir şey."

"Senin bir vampir olduğundan hep şüphelenmiştim."

İfadesiz gözlerini tekrar bacaklarımda gezdirdikten sonra kalbimi yerinden oynatan bir şey ekliyor. "Sana bir sorum var."

Çiğnemeyi bırakıyorum. Kapının koluna bakıyorum ama sanki Raphael düşüncelerimi görebiliyormuş gibi bir klik sesiyle kilitleniyor. Dikkatini ön cama veriyor, arkasına yaslanıyor ve avucunu boğazında gezdiriyor. "Neden geceleri uyumuyorsun?"

Hamburgerim üzgün bir gümbürtüyle kucağıma düştü. "Belki ben de vampirimdir."

"Penelope."

Sesi ismimi bir kucaklama gibi sarıp sarmalıyor, göz kapaklarımdın titreyerek kapanmasına neden oluyor. Sabırsızlık ve yumuşaklığın mükemmel fırtınasıyla dolu ve sanırım bu yüzden gerçek dudaklarımdan kayıp gidiyor.

"Geceleri kötü şeyler olur," diye fısıldıyorum.

Çenesi geriliyor ama hâlâ bana bakmıyor. "Nasıl?"

Yetişkin adamların beni bir sokağa sürükleyip elbisemi kaldırması gibi. Yine de başka bir örnekle yetiniyorum. "Ailem gece öldürüldü." Gösterge panelindeki saate bakıyorum. "Tam olarak sabah üç kırk. Uyanık ve tetikte olma zamanıdır, uyuma zamanı değil."

Yavaşça başını sallıyor. Gözlerimi kısarak baktığımda bile yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum ama kesinlikle şaşırmamış. Herhalde bana iş vermeden önce araştırma yapmıştır ve ayrıca onun gibi adamlar ölüme mobilyanın bir parçası gibi davranır: her zaman orada ve geçiştirmesi kolay. "Dairende uyanık ve tetikte olamaz mısın?"

"Hayır."

Bakışları kızgınlıkla parlıyor. "Bir sandığa tıklılmaya karşı bağışıklığın yok Penelope."

Adımı böyle söylemeye geri döndük o zaman.

Ailem konusunu kapattığım için mutluyum, milkshake'imi höpürdeterek içiyorum ve omuz silkiyorum. "Ben şanslıyım, unuttun mu? Telefon kulübesinde kanıtladım."

"Şanslı değilsin," diye tersliyor.

Karşılık vermek yerine ceketinin ceplerini karıştırıyorum ve gevşek bir bozuk para buluyorum. Aramızda tutuyorum, yüzümde yavaş bir sırıtma belirliyor. "Yazı mı tura mı?"

İç çeker, kolçağa yaslanır ve ilgisini parmak eklemlerinin arkasına saklar. "Pekâlâ. Bahis ne kadar?"

"Sen kazanırsan saatini geri alırsın." Bileğimi yüzüne doğru sallıyorum, saati bir aşağı bir yukarı kayıyor. "Ben kazandım; hamburgeri sen ye."

"Kafalar."

Başparmağımın bir hareketiyle çeyreklik havada dönüyor ve orta konsola çarpıyor. Bakıyorum ve gülüyorum. Yağlı poşeti kucağına atıyorum. "Afiyet olsun."

Kaşlarını çatıyor. Parmaklarının ucuyla burgeri açıyor. Ama sonra benimle dalga geçiyor, çünkü hamburgeri iki eliyle yumrukladığında ve gülünç derecede büyük bir ısırik alırken lanet ruhuma baktığında, sıcak, iğneleyici şehvet midemin çukuruna iniyor ve klitorisime karşı cızırdıyor.

Tanrım. Sadece bir hamburger. Ama ellerinde ne kadar küçük görüldüğüyle ilgili bir şey var; mürekkepli ön kollarının esneme şekli ve dişlerinin ekmeğe battığı ilkel yolla ilgili bir şey. Bu bana onun böyle yediği diğer şeyleri düşündürüyor.

Başım dönüyor, pencereyi hafifçe aralıyorum, başımı hafifçe çeviriyorum ve lanet havayı ciğerlerime çekiyorum. Bir tane daha çalmak üzereydim ki, sıcak bir el ceketimin altından uyluğuma doğru kayarak ciğerlerimi sıktı.

Ne-

Bakışlarım orta konsolun üzerinde kayan kitabıma takılıyor. Raphael kitabı çevirip açıyor, bir sayfa koparıyor ve ağzına siliyor.

Sivri kenara bakakaldım. "I-

"

"Evet?"

"Bu bir kitap."

"Farkında ol, Penelope." Sayfayı avucunun içinde buruşturup yemek poşetinin içine bırakıyor. Çenem yerden kalkmayınca umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyor ve bir patates kızartmasını bütün olarak ağzına atıyor.

"Nasıl olsa geri vermeyeceksin." Gözlerim çekik. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sırtında Atlantic City Halk Kütüphanesi'nin malı yazıyor."

Doğru ya.

"Bu boku neden okuyorsun ki? Bilişim sektöründe iş mi istiyorsun?"

"Hiç
sanmıyorum."

"Sanmıyor
musun?"

Neden alaycı bir cevap yerine gerçeği seçtiğimi bilmiyorum, çünkü kitaplara böyle davranan Neandertaller dürüstlüğü hak etmiyor. "Bu oyunu oynuyorum."

Gülüşü serttir. "Tabii ki biliyorsun."

"Kütüphaneye gidiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve rastgele bir For Dummies kitabı seçiyorum," diye devam ediyorum, onu görmezden gelerek. "Ne seçersem seçeyim, kendime okumam gerektiğini söylüyorum."

"Neden?"

"Çünkü sana söylediğim gibi, düz gitmeye çalışıyorum," diyorum, ses tonumu bıkkınlık gölgeliyor. Meraklı bakışlarının sıcaklığı altında üstümü düzelterip derin bir nefes alıyorum. "İlgilendiğim bir şey bulmaya çalışıyorum. Kariyer yapabileceğim bir şey." Yan gözle ona bakıyorum. "Hayatımın geri kalanında senin için çalışmak istemiyorum, değil mi?"

Dilinin altında eğlence mayalanıyor; onu bastırmak için dudaklarını birbirine bastırıyor. Hamburgerinden bir ısırık daha aldığı anda. Bir kez daha kızardım.

"Kariyerinizi bir For Dummies kitabında bulacağınızı size düşündüren nedir?"

"Çoğunlukla hüs nükuruntu," diye itiraf ediyorum. "Başka işler de denedim ama hiçbir kalıcı olmadı."

"Gibi mi?"

"Arabaya servis yapan bir yerde çalıştım, alışveriş merkezinde tezgâhtarlık yaptım, striptizcilik yaptım, resepsiyonistlik yaptım..."

Raphael'in ön kolu benimkine yaslanınca sözlerim yarım kalıyor.

"Striptizci."

Sesi sakın. Rahatlık için fazla sakın. Sadece bir kelime, iki hece, ama tenime işliyor ve kanımı kristalleştiriyor. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için yukarı çekerken kayıtsızmışım gibi davranmak neredeyse imkânsız ama bu beni denemekten alıkoymuyor.

"Evet."

Gözbebeklerinin duvarlarını yalayan karanlık sinir bozucu. "Sen bir striptizciydin."

Bu sefer sadece başımı sallayabiliyorum.

Bakışlarından sinir bozucu bir şeyin küçük bir titreşimi geçiyor. Arabasının tavanına doğru bir bakış fırlatırken dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor.

Gözleri benimkilere düştüğünde, bir petrol sızıntısından daha siyah ve bir o kadar da tehlikeliydi.

"Bu işte iyi miydin?" diye soruyor gergin bir şekilde. Meydan okurcasına çenemi çıkardım. "Evet."

Karanlık bir nefes veriyor. Büyük koltuğunda arkasına yaslanıp çenesini sıvazlıyor ve yavaşça, her şeyi gören gözleriyle kalçalarımı ve göğsümü inceliyor. O zamana kadar

yüzümde duruyor, tüm sinir uçlarım yanıyor, ciğerlerim
gergin nefeslere yetişemiyor.

"Öyleyse göster bana."

CHAPTER

Twenty-Two

Penny

GÖZ KIRP. "NE?"

"Öyleyse göster bana," diye tekrarlıyor ifadesiz bir şekilde. İçimde bir ürperti dolaşıyor. Yüzünün düzlemleri mizahtan tamamen yoksun olmasına rağmen, ciddi olamaz. Onun için soyunmamı mı istiyor?

Başka bir oyun. Tıpkı tutulmayı andıran silueti ve ipek giysili tehditleriyle beni telefon kulübesine tıktığı oyun gibi, bu oyun da beni kıvrandırmak için tasarlanmış. Boğazımdaki yumruyu yutarak omurgamı dikleştiriyorum ve ona en iyi kayıtsızlık bakışımı atıyorum.

"Yemek yiyorsun."

Camı indiriyor ve hamburgeri gecenin içine fırlatıyor.

Yutkunuyorum. "Burada mı?" Başını sallıyor. "Yer yok."

Sözsüz bir şekilde koltuğunun yanına uzandı ve koltuğunu geriye doğru yatırarak dizleriyle direksiyon simidi arasında geniş bir boşluk yarattı. Kıcımlı sallayabileceğim kadar geniş. Kesik kesik nefes alıyorum, midemde kelebekler uçuşuyor. Kahretsin, keşke erkekler Akıllı Araba ya da Mini Cooper kullansaydı.

"Bu sana pahalıya patlar."

Yine bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor. Eli kapısının cebine kayıyor ve sonra bir tuğla dolusu banknot, patates kızartmalarımın arasına sert bir gümbürtüyle düşüyor. Elastik bir bantla bir araya getirilmiş yüz dolarlık banknotlara bakıyorum. Tanrım, orada en az bin dolar var, bırakın bir dans için, bir gecede kazanmayı hayal ettiğimden çok daha fazla.

Ama bu herhangi bir dans olmayacaktı, herhangi bir adam için.

Çenemi gıcırdatarak omuzlarımı geriye atıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Ciddi misin?"

"Ölümcül."

Isıtıcı vınıyor. Radyoda Wham! geçen Noel hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Terli avuçlarımı Raphael'in ceketinin arkasına kaydırıyorum ve bayılmamaya çalışıyorum.

Yağmur cama her zamankinden daha şiddetli çarpıyor ama kalp atışlarımın daha yüksek olduğuna eminim. Göğüs kafesimin içindeki her gümbürtü sinir sistemimde sonik bir patlama gibi dalgalanıyor ve klitorisimde bir nabız yaratıyor.

Raphael Visconti'ye bir oyun kaybetmektense gözlerimi oymayı tercih ederim, bu yüzden sanırım blöfünü görmekten başka seçeneğim yok.

"Peki." İtirafım ağızımdan kayıyor ve aramızdaki havada çiçek açıyor. Emniyet kemerimin çıkardığı tıkırtı bana artık geri dönüş olmadığını hatırlatıyor, tabii Raphael şaka yaptığını kabul etmezse. Ama vücudundan yayılan gerginlik bana bunun olmayacağını söylüyor. "Dokunmak yok."

Yemeğimi ve ceketini arka koltuğa bırakıp ayağa kalktığımda, iri ellerinin kalçasında yumruk haline geldiğini görüyorum. "Kucak dansının nasıl olduğunu biliyorum Penelope."

Tabii ki istiyor. Bu onun ilk kucak dansı olmayacak ama bu sıcak kıskançlığın midemdeki düğümlerle örülmesini engellemiyor. Önündeki boşluğa kayarken yanlışıyla ayak parmağına basmamı da engellemiyor.

Bir tıslama sesi çıkarıyor ve bunun omurgam boyunca çatırdadığını hissediyorum. Raphael'e bu kadar yakinken nemli kıyafetlerimi çıkarma fikrinin sarhoşluğuyla bile ön cama bakacak kadar sağduyuluyum. Bakışlarının vücudumda bu kadar yakından dolaşmasını izlemek zorunda kalsaydım, buna dayanabilir miydim emin değilim.

Bir elimle direksiyonu kavrarken, diğer elimle radyonun kadranını yukarı çeviriyorum. "Dans edecek bir şeyler olmalı," diye mırıldanıyorum. Müzik havayı doldururken, Raphael keyifle bir nefes veriyor. Nedenini biliyorum; Driving Home for Christmas striptiz kulüplerinde pek tutulmuyor.

Daha fazla erteleyemeyeceğimi bildiğimden, ön camı buğulandıran buhara odaklanıyorum ve uyluklarımın arkası Raphael'in kucağına dayanana kadar bedenimi yavaşça indiriyorum. Denim

Kıçımı öne, dizlerine doğru kaydırıp sırtımı kamburlaştırırken pahalı yünlere karşı çatırdıyor.

Titreyen ellerime rağmen üstüm başımın üzerinden erimiş tereyağı gibi kayıyor. Altımdaki kalçalar geriliyor ve Raphael'in yönünden gelen yumuşak tıslama, sütyenimin altındaki meme uçlarımın sıkılaşmasına neden oluyor.

Sırtımdaki sabırsız bakışların sıcaklığıyla teşvik edilerek, kıçımı Raphael'in kucağından yavaş, şehvetli bir yuvarlanmayla kaldırıyorum. Ona bakma konusundaki tüm çekincelerim şehvet ve adrenalinin baş döndürücü kokteyli tarafından yok ediliyor ve aniden yüzündeki ifadeyi görmem gerekiyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve bakışlarım onunkilerle çakıştığında bir sonraki nefesimi almayı unutuyorum. Çenesi gergin ve vücudu kaskatı, sanki bir kasını bile oynatacak kadar kendine güvenmiyor. Gözlerinde dans eden tehlike beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor; o gözlerde centilmenlikten tek bir iz bile yok. Artık yok.

Nefesimi tutarak, nemli kot pantolonumu kalçamın kıvrımları üzerinde kaydırırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Bakışları hareketlerimi takip ediyor, ayak bileklerime kadar iniyor ve sonra siyah tangamın şeridini takip ederek kalçalarımın arkasına tırmanıyor.

Spor ayakkabılarımı ve pantolonumu pedalların arasına atıp kendimi tekrar onun kucağına bırakıyorum. Şimdi, kalçalarının ön kısmı çıplak tenime sürtünüyor ve en hassas bölgelerime sürtünen sıcak, yumuşak kumaş hissi ağzımı sulandırıyor ve alt karnımı titretiyor.

Direksiyona tutunarak sırtımı eğiyorum ve kıcımlı Raphael'in kasıklarına doğru yuvarlıyorum. Homurtusunun gırtlaktan gelen tonu klitorisime bir zevk şoku gönderiyor. O kadar hayvani, o kadar centilmenlik dışı ki, tekrar duymak için can atıyorum. Böylece, şişmiş aletinin ucu kıcımın yanakları arasına girene kadar daha da geriye kayıyorum.

Sikeyim. O sert. Gerçekten çok sert. Gerçekleşme gönderir

İçimde bir elektrik çarpması ve külotumun köşebentinde ılık, ıslak bir sıcaklık. Aklımı kaçırmak üzereyim. Kalbim hızlanıyor, tekrar ileri geri kayıyorum, kalçamın her yuvarlanışında Raphael'in ereksiyonunda daha yukarı kayıyorum. Onun hırıltılı nefes alışının sesinde boğulabilirim; kaslarının sertliğine karşı kıvrılabiliyim.

Sert bir parmak tangamın altından kayıyor. Elastikle tenin buluşmasının yarattığı çıtırtı ve acı, kendi inlememi ortaya çıkarıyor.

"Külotunun gülünç olacağını biliyordum," diye homurdanıyor.

Nefes nefese, başımı tavana doğru eğiyorum ve göz kapaklarımın kapanmasına izin veriyorum. "Daha önce kucak dansı yaptığını sanıyordum. Dokunduğunuz için para cezası aldığınızı bilmelisiniz."

Serin bir esinti kulağımın dibinden ıslık çalarak geçiyor ve gözlerimi açtığımda bir tuğla banknotun daha ön camdan sekip gösterge paneline doğru kaydığını görüyorum.

Kaslar altımda kayıyor, sonra sıcak, düzensiz bir nefes boğazımı sıyrıyor. "Arkanı dön Penelope."

Esprili bir karşılık veremeyecek kadar nefes nefese kalmış bir halde, titrek bacaklarımın üzerinde doğruluyor ve

yüzümü ona dönüyorum. Bu sefer, bana nasıl baktığına hazırlıklı değilim. Bakışları o kadar yoğun ki

Şiddet sınırında. Kalçamın dikişinden yukarı ve karnımın alt kısmına doğru ilerlerken yakıyor.

"Güzel," diye mırıldanıyor. Benden çok kendisine söylüyor ama yine de ağırlığından ürperiyorum.

Raphael Visconti güzel olduğumu düşünüyor. Yeni bir güven dalgasıyla başım dönüyor, koltuk başlığının arkasını kavriyorum ve kendimi yavaşça kucağına bırakıyorum. Ancak işler planladığım gibi gitmiyor; ayağım yoldan çıkan spor ayakkabımın üzerinden yuvarlanıyor ve direksiyona doğru geriye düşüyorum. Korna çaldığında küçük bir çığlık atıyorum ama Raphael öne doğru eğiliyor ve ben tekrar düşmeden beni yakalıyor.

Sıcak, açgözlü bir dokunuşa sahip iri eller beni sabitlemek için sırtımın arkasına kayıyor. Siyah saçlar boğazımı gıdıklıyor ve bir kıkırdama göğüs uçlarımı sızlatarak dekolteme doğru ilerliyor. Raphael'in kuru şakası köprücük kemiğimde titreşiyor ve vücudumdaki tüm sinir uçlarımı yakıyor. "Fazla para ödediğimi düşünmeye başlıyorum."

"Geri ödeme yok," diye fısıldıyorum, klitorisimi onun zonklayan sikine doğru yuvarlarken dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. Tanrım, o kadar sıcak ve sert ki kendimi çok daha azıyla boşaltabileceğimi biliyorum.

Beynimin en kirli kısmı olasılıklarla dolup taşıyor ama sütyenimin arka bandının altından kayan parmaklar beni yeryüzüne geri getiriyor.

Raphael koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Çıkar şunu." "Ekstra ücrete tabi."

Başparmağını bandın altından çekerken çıkardığı çıtırtı, sırtımı zevkle kamburlaştırıyor. Çenesi gergin, gözleri

boğazımdan aşağıya ve ayrılmış dudaklarıma doğru aktı. "Çıkaracağım."

"Bu daha da pahalıya mal olur."

Yine o hayvani inilti; amım onun etrafında kenetleniyor ve lanet olsun, nasıl da elle tutulur olmasını isterdim. Parmaklarım koltuk başlığına gömülüyor ve hırıltılı nefesler göğsümün düzlemlerini gıdıklıyor. Tavana yarım gözle bakıyorum ve kucağımda ani bir ağırlık hissediyorum.

Parasının ağırlığına artık aşına olduğum için bir gülümsemeyi bastırmak için dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. "Kesmeyecek."

Bir gümbürtü daha, bu seferki daha sert, karnıma iniyor. Başımı sallıyorum. "Yakın bile değil-"

Raphael'in kalın parmakları saçlarımin dibine yerleşip başımı geriye doğru çekince şımarıklığım bir nefese dönüşüyor. Protesto etmek için ağzımı açıyorum, sonra içine soğuk ve pürüzsüz bir şey kayıyor.

İlk başta başka bir oyun kartı olduğunu düşündüm, ancak çıkardığımda bunun bir Black Amex olduğunu fark ettim.

Gözlerim Raphael'inkilerle çarpışıyor.

"Pin dört, sekiz, dört, iki," diyor sessizce. Parmaklarını başının arkasında kilitliyor ve koltuk başlığına yaslanıyor. Bakışları bir uyarı işareti gibi parlıyor. "Şimdi çıkar şunu."

Bedenimi bir uyuşukluk kaplıyor. Kartını yolcu koltuğuna fırlatacak kadar ayağa kalkıyorum, pin numarasını unutuyorum ve tekrar kucağına düşüyorum.

Beklentiyle bana bakıyor. Sütüyenimi çıkaracak cesareti toplayana kadar üç kalp atışı geçti.

Yüzüne fırlatıyorum ve dantelli bir fincan çenesinden kayınca, ayırık dudaklarından yavaş bir nefes kaçıyor. Aç gözlerini göğüslerimin üzerinde gezdirirken omuzlarındaki gerginlik artıyor. Kapladığı her santimle daha da ağırlaşıyorlar; sıcak nefesinin her çırpınışıyla daha da hassaslaşıyorlar.

Başını eğiyor. Ellerini başının arkasında yeniden ayarlarken pazularını esnetiyor.

Başını salladı. "Devam edin."

Amım farkındalıkla zonkluyor, arkama yaslanıp dizlerini kavriyorum ve kalçalarımı tekrar ileri doğru sallayarak kalçasının sert düzlemi boyunca bir coşku yolu açıyorum. Elbette, striptiz kulübünde bir müşteriye hiç böyle sürtünmemiştim. VIP odalarından birine girip menü dışı aktivitelerden herhangi birine dalmaktansa vebaya yakalanmayı tercih ederdim.

Ama Raphael düzenli bir müşteri değil ve ben de artık bir striptizci değilim. Bu her neyse, aramızda bir şey olduğu inkar edilemez. Oldukça yanıcı bir şey ve bir kibrit çakarsak patlar.

Bir kalça yuvarlanması daha içimden bir inilti daha çıkarıyor. Raphael'in gözleri kısılıyor, çenesi farkındalıkla titriyor. "İslandın mı Penelope?"

Telaşla başımı salladım.

Bakışları tangamın pantolonuyla birleştiği yere kayıyor. "Külotunu kenara çek. Bunu hatırlamam için bana bir şey bırak."

Tartışmak için sürtünmenin çok üstündeyim. Islaklıktan ve istekten kızarmak için. Külotumu yana kaydırıyorum ve bacağına sürtünürken büyülenmiş bakışlarının sıcaklığı altında güneşleniyorum.

Uyluklarım arasındaki basınç, sürtünme dolu her kayışta ve Rapahel'in çıkıntısının klitorisimin tepesine her fırçalanışında artıyor ve artıyor.

"Siktir," diye fısıldıyor kulağıma, ben de ellerimi bükülmüş dirseklerinin arasından geçirip daha iyi bir pozisyon almak için parmaklarımı kafalığının arkasına kilitliyorum. "Gerçekten üzerime boşalacak mısın?"

Bu ne biçim bir soru böyle? Nabzım kulaklarımda bu kadar yüksek sesle atmasaydı, vücudum serbest bırakılma ihtiyacıyla çığlık atmasaydı belki tonunu çözebilirdim.

Ateşliyim, çaresizim, buharla ve ahlaksız düşüncelerle doluyum. Sorusuna cevap verecek durumda olmadığım kesin. Ama cevabını alıyor ve tek yapması gereken kalçasını esnetmek oluyor. Klitorisimin altındaki beklenmedik hareketin altında bükülerek, vücudumu bir orman yangını gibi yalayan orgazmı yaşamak için dişlerimi Raphael'in pazusuna geçiriyorum.

Yıldızlarla dolu birkaç dakikanın ardından kafam toz gibi dağılıyor. Onun göğsünde eriyorum - onun sakinliğine fırtına, buzuna ateş - nefesimi geri almak için.

Ancak benliğim sürünerek bana geri döndüğünde, onun hareket etmediğini fark ediyorum. Nefes almadı. ile

Tedirginlik ve utancın korları boğazıma tırmanırken onu itiyorum ve temkinli bir şekilde bakışlarıyla buluşuyorum.

İfadesiz. Sutyenimi bana uzatırken bile içindeki renkler değişmiyor. Üstümü kucağıma bıraktığında bile. Onu çekiştiriyorum, kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı çarpıyor.

Sinirden tüylerim diken diken oluyor, üstünden kayıp yolcu koltuğuna düşüyorum, kot pantolonumu ve spor ayakkabılarımı beceriksizce çekiştiriyorum.

Bana bakıyor.

"Ne?" Fısıldıyorum. Keşke sorum beni bu kadar savunmasız göstermeseydi.

Sözsüzce ceketini kalçalarımın üzerinden geçiriyor ve dikkatini tekrar ön camdaki yağmur tabakasına veriyor. Araba canlanıyor, farlar parçalanmış suyun ötesinde sarı bir parıltı saçıyor ve yeni, neşeli bir Noel şarkısı arabayı dolduruyor.

Boğazım düğümleniyor, torpido gözüne bakıyorum, korkunun kalbimi bir çapa gibi çekiştirmesini görmezden gelemiyorum. Daha önce de benzer bir durumla karşılaşmıştım, aslında iki kez. Sadece iki erkekle yattım ve ikisi de beni kandırmayı başardı. Onlara hakaret ettiğimde güldüler, yemek masalarının üzerine eğildiler ve birkaç kadeh şarap dilimi gevşetip savunmamı yumuşattığında ilgileniyormuş gibi yaptılar. Her ikisinde de arabalarının arkasında beni sertçe becermelerine izin verdim ve sonra ikisinden de bir daha haber alamadım.

Ve şimdi buradayım, sessizlik içinde oturuyorum, yolcu koltuğunda kıvranıyorum. Her şey çok tanıdık geliyor.

Ama sonra sert, sıcak bir el ceketimin altından kayıyor ve kalçama dayanıyor. Raphael'e bakıyorum ama o vınlayan sileceklerin arasındaki boşluğa odaklanmış, diğer elinin avuç içiyle arabayı yönlendiriyor.

"Başka bir adam için tekrar soyunursa, yoldan geçerken ölür."

Sıcaklık yüzümün bir tarafını sıyrıyor ve karanlığı kovalamak için başımı çevirdiğimde, deri ve erkek kokusu burun deliklerime saldırıyor.

Buz ve içgüdü damarlarımda dolaşüyor ve birden ayağa fırlıyorum. Soluk gözlerimle ön camdan sızan güneşi kırıştırıyorum. Evimin önüne park etmiştik. Saat erken; Noel Babaların üzerini örten kışağdan ve otomatik kepenklerinin açılmasını beklerken titreyen dükkân sahiplerinden anlayabiliyorum.

Raphael'in arabasında mı uyudum? Kahretsin. Ağrıyan başımı çevirdiğimde onu sürücü koltuğunda oturmuş, telefonundan bir e-postaya cevap verirken buluyorum. Üzerinde hâlâ dün geceki kıyafetler var; pantolon ve gömlek kolları. Günün soğuk ışığında, kollarını kaplayan mürekkep fazlasıyla gerçek görünüyor. Uğursuz.

"Beni neden uyandırmadın?" Bir elimi saçlarımda gezdirerek fısıldıyorum.

Telefonundan başını kaldırmıyor. "Keşke baksaydım, çünkü eşek gibi horluyorsun."

"Hayır bilmiyorum."

Kolayca gülüyor, telefonunu bardak tutucusuna bırakıyor ve yumuşak bir gülümsemeyle beni iğneliyor. "Her şeye o kadar kırmızı mı sürüyorsun?" Ben cevap veremedim uzanıp başparmağını çenemin girintisinde gezdiriyor. "Sakin ol. Uyuyakalmışsın, ben de düşündüm ki iyi bir uyku çekersen işinde bu kadar kötü olmayabilirsin."

Üzerime atılıp kapımı ittirerek açmadan önce bir süre bakışlarımı tutuyor.

"Şimdi, lenf bezlerini çıplak ellerimle almadan önce defol."

CHAPTER

Twenty-Three

Rafe

N NE KADAR çok sözleşmeye bakarsam bakayım ya da ne kadar çok viski içersem içeyim, o kaya gibi sertlikten kurtulamıyorum.

ereksiyon pantolonumu zorluyor. Ondan kurtulamıyorum.

Blöfümü göreceğini sanmıyordum, hele de benim için soyunması gerekiyorsa.

Ve şimdi o her yerde ama hiçbir yerde değil. Vücudunun şekli göz kapaklarımin arkasını yakıyor; amının ıslak sıcaklığı bacağıma damgasını vuruyor. Gözlerindeki o muzip parıltıya hiç girmeyeyim bile - sikimi boğarcasına tutuyor.

Kokusu, gülüşü, şımarıklığı. Yaklaşan bir fırtına gibi dönüyorlar ve ofisimin kapısı beni bundan koruyamıyor. Acınası bir durum ama bu gece vardiyada olmadığı için rahatladım.

Bir çeşit.

Acı bir kahkaha atıyorum ve sandalyeme yaslanıyorum. Tüm bunların gülünçlüğünde bir mizah bulabilirdim ama komik olan hiçbir şey yok. Penelope ne zaman derimin altını kazsa, bu benim hatamdı. Beni bekleyen şeyin başa çıkamayacağım bir şey olduğunu ilk seferinde öğrenmiş olmama rağmen soyunma odasının kapısını ikinci kez iterek açtım. Göğüs uçlarının pembenin hangi tonunda olduğunu öğrenirsem geri dönüşü olmayacağını bildiğim için sürücü koltuğunu geri itmiştim.

Şimdi fevriliğimin bedelini ödüyorum: O günkü tüm toplantılarımı telefonda yapmak zorunda kalıyorum çünkü onu her düşündüğümde vücudum televizyonda meme gören on iki yaşındaki bir çocuk gibi tepki veriyor.

Bununla başa çıkmalıyım. Arkamdaki tuvalette yumruğumu nefretle sikmeliyim. Ama sonra, bilse de bilmesede Penelope yine kazanacaktı ve ona olan tuhaf takıntıma rağmen, kazanmasına izin vermektense paslı bir çakıyı gözüme saplamayı tercih ederdim.

Saat sabahın onu olmasına rağmen bir viski daha dolduruyorum. Zarımı avucumun içinde çingırdatıyorum. Ofisim, motorların gürültüsü ve kanat uçlarımın altındaki elektrikli süpürge'nin uğultusu dışında soğuk ve sessiz.

Onu her zaman becerebilirim, ama bunun büyük bir sorun olduğunu biliyorum. Kendi kurallarıma göre, Penelope'nin kalın kalçalarını kulaklık olarak kullanmak isteseydim, onu bir randevuya götürmem gerekirdi.

Asla olmayacak. Onu benimle yemeğe çıkmaya ikna edecek kadar cazibemi toplayamazdım, ayrıca ne hakkında konuşacaktık ki? O vahşi, Tanrı aşkına. Nasıl yemek yediğini gördüm ve hiç şüphesiz restorandan bir Rolex ve iki araba daha hafif olarak ayrılacağım. Hayatımın en pahalı kucak dansını ödedim bile.

Viskimin içine alaycı bir kahkaha atıyorum ve bardağı masamın üzerine fırlatıyorum.

Tek artısı aşkın bir tuzak olduğuna inanması. Onun için endişelenmeme gerek kalmazdı.

Hayır. Penelope'yi becerecek olsaydım, bunu gösterişsiz ve kibirsiz yapardım. Bir kadına hiç böyle davranmadım ama yine de kafasına çekiçle vurmakla da tehdit etmedim. Cazibemi kullanarak içimdeki karanlığı ortaya çıkarma gibi bir alışkanlığı var gibi görünüyor.

Birdenbire ofisimin kapısı öyle bir güçle açılıyor ki, sadece birinin tekmelediğini varsayabiliyorum. Elim MacBook'umun yanındaki Glock'a gidiyor, ama kafamı kaldırdığımda iç çekerek onu masanın üzerine bırakıyorum.

Ereksiyona kısa devre yaptırmanın bir yolu da bu.

Gabe. Bir uyku iblisi gibi kapı aralığını karartıyor. Arkasında, takım elbiseli bir çift bacak garip bir açıyla yerde uzanıyor.

"Adamlarınız bir şifreyi bile koruyamaz," diye homurdanıyor.

Nefesimin altında karanlık bir şeyler mırıldanıyorum ama kabul etmeliyim ki haklı. Yirmi üç eski özel harekât muhafızı ve hiçbiri bir adamın bana ulaşmasını engelleyemedi. Elbette, o adam Gabriel Visconti ve bir metre kalınlığındaki demir duvarın onu o kapıdan geçerken durdurabileceğini sanmıyorum, ama yine de.

İçeri girdi. Rafımdaki kırmızı kurdeleler kestiğim ve büyük boy çekler tuttuğum fotoğraf çerçevelerine bakıp alay ediyor ve viski şişesini kapıyor.

"Yanında protein shake ister misin?"

"Bugün zaten üç tane içtim." Elindeki bardağı yumrukluyor ve bakışlarını bana diyor. "Dün gece neredeydin? Genelde balonun güzeliydin."

Penelope'nin horlama sesi eşliğinde cep telefonumdan e-postalarımın cevap veriyorum.

Sıkılmış gibi yapıyorum. "Siz aptalları her zaman görüyorum. Ayrıca, Benny'nin sadece çok fazla parmağı var ve onları kırmanızı izlemekten yoruldum."

"Keşke aynı şeyi karım için de söyleyebilseydim." Gabe'in omzunun üzerinden koridordaki Angelo'ya bakıyorum. Hafif bir tiksinti ifadesiyle, düşmüş adamımın bacaklarının üzerinden geçiyor ve topuğuyla kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. "Gabe onu bir sadiste dönüştürdü."

"O kız her zaman sadistin tekiydi," diyor Gabe içkisini yudumlarken.

Angelo ona ters ters bakıyor ve ben de sırtışı elimi tersiyle siliyorum. "Bu zevki neye borçluyum, kardeşlerim?"

Angelo pantolonunu toparlıyor ve karşısındaki koltuğa çöküyor. Bakışları benimkine geliyor ve kızgınlıkla parlıyor. "Bugün bir toplantımız olduğunu unuttun."

Ben de öyle yaptım. Sanırım Penelope'nin bacağıma doğru gelirken dişlerini pazıma geçirmesinin anısı dikkatimi dağıtmıştı.

Kahretsin. Penelope ile ilgili her şeye o kadar odaklanmışım ki Cove klanıyla olan savaşın aklımın ucundan bile geçmediğini itiraf etmekten utanıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bir an için Dante'nin varlığını bile unuttum. Son duyduğuma göre, Angelo ve Cas patlamadan birkaç gün sonra Hollow'da Dante'yle bir buluşma ayarlamışlar. Cas'ın evine bir güvenlik çemberiyle gelmiş ve bir kuş kadar uysal bir şekilde yemek masasının ucuna oturmuştu. Gerçek, sıcak kanlı bir Don saldırıyı üstlenirdi, ama Dante değil.

Siktiğimin salağı. İyi giyimli bir yatak ondan daha iyi bir adamdır.

"Ben mi? Asla," diye mırıldanıyorum, tembel bir sırtıyla sandalyemde arkama yaslanıyorum. Gabe'e dönüyorum. "Satranç oyunu nasıl gidiyor?"

Bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Karanlık ve tehlikeli ve acaba kaç erkek bu bakışlara maruz kalıp altına işedi? Cebinden bir çakmak çıkarıyor ve bileğinin bir hareketiyle alevi canlandırıyor.

"Boyunda iğneler. Kalp krizi. Kesik frenler."

Yavaşça başımı sallıyorum, çenesinin altında dans eden ve yüzünün sert düzlemleri üzerinde gölgeler oluşturan alevin üzerinde dikkatli bir göz gezdiriyorum. Ağabeyimin sırf eğlence olsun diye ofisimi ateşe vermesini aklım almıyor. "Kulağa verimli geliyor."

Alev sönüyor ve erimiş bakışları tekrar karanlığa gömülüyor. Avuç içleri masama öyle bir kuvvetle çarpıyor ki viskimin yarısı bardağından dışarı taşıyor. "Bu çocuk oyuncağı. Huzursuzum. Aklımı kaybediyorum. Daha fazlasına, bir şeye ihtiyacım var..." Karanlık bir nefes çekiyor. "Her şeyi susturacak bir şey."

Ne?

Bu çıkış karşısında biraz afallayarak Angelo'ya bir bakış fırlatıyorum ama o sadece gözlerini deviriyor, yüzünde sıkılmış bir ifade beliriyor. İçimde bunu çoktan duyduğuna dair bir his var.

Nedense konuyu değiştirmenin daha güvenli olduğunu düşünüyorum. "Tor'dan hâlâ haber alamadım."

Angelo'nun gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve karanlık bir ışık saçıyor. "Evet. Dante de yapmadı."

Omurgam kendiliğinden dikleşiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğim şey. Patlamadan sonra Cove'a hiç dönmedi. Donatello'yu aradım, ondan da haber alamamış."

Hay sikeyim. Sözleri göğsüme yerleşti ve beni sandalyeme geri itti. İki yatım üzerine bahse girerim ki Tor

Dante'yi bize tercih etti. Ama tamamen ortadan kaybolmak? Bu...Bilmiyorum. Daha kötü görünüyor.

Kapıya vurulan üç ağır darbe düşüncelerimi böldü. Gabe'in silahı belinden fırlıyor ve gürültü o kadar yüksek ki Angelo bile silahına doğru seğiriyor.

"Rahatla," diye iç geçirdim. "Fark etmediysen söyleyeyim, Pasifik'in ortasında bir yattayız. Gemideki tek tehdit gıda zehirlenmesi." Çenemi kapıya doğru salladım. "İçeri gel."

Griffin ofisime daldı ve adımları bela çığlıkları atıyor. Yaşlı ve kel ve bu dünyada o kadar çok iğrenç şey görmüş ki neredeyse hiçbir şey onu hızlı yürütemiyor. Görüşü enseme sıkıştırıyor ve kendimi ayağa kalkıp silahımı alırken buluyorum.

Angelo'nun arkasında durur. "Acil bir durum var."

Gabe'in emniyet mandalı serbest kalır. "Benimki."

Griffin'in bakışları tiksintiyle renklenmiş bir şekilde yana kayıyor. "Seni ya da haydutlarını ilgilendiren acil bir durum değil." Dikkatini tekrar bana çevirerek, "Şanslı Kedi vuruldu," diye ekliyor.

Vegas kumarhanemden bahsedilince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Viskiyle beslenen bir nefes çekiyorum, avuçlarımı masama dayıyorum ve "Bundan daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak" diyorum.

"Vur ve kaç. Silahlı minibüs lobiye dalmış ve iki dakika içinde tüm ATM'leri soymuş. Görünüşe göre altı milyondan biraz fazla nakit almış."

"Öyle mi? Peki adamların neredeydi?" Gabe homurdanıyor.

Angelo alçak sesle ıslık çalar. "Kim bu kadar aptal olabilir ki?"

Griffin daha küstah olan kardeşimi görmezden gelmeyi seçti. "Batı Yakası'nda kimse yok. Daha iyisini bilmeyen bir çetenin dışarıdan yaptığı bir iş olmalı."

"Benim," diye tekrarlıyor Gabe sessizce, Griffin'e doğru bir adım atıyor ve parmak eklemlerini kırıyor.

"Hayatta olmaz," diye karşılık veriyor Griffin. "Sen ve haydutların Sahil'de ortalığı kasıp kavuruyorsunuz ve bunda bir sorun yok. Ama Raphael üretken bir işadamı ve benim işimin bir parçası da bu itibarı korumak. Bunu halledeceğiz ve sessizce halledeceğiz." Parmağını ona doğru uzatıyor ve Gabe parmağını dişleriyle koparmayı düşünüyormuş gibi parmağına bakıyor. "Bu arada, Clive'a ne yaptığını gördüm." Bana dönerek, "Kafasını ağzında bir kokteyl şemsiyesiyle Sedan'ımın bagajında bıraktı," diyor.

Bir kahkaha attım.

Griffin başını sallıyor, çenesi sıkıntıyla titriyor. "Bundan daha sofistike olduğunu sanıyordum patron."

Ben öyleyim. Genelde. Griffin'in eleme tarzı benim gündemim için her zaman mükemmel çalışmıştır. Sessiz, zarif ve ceset yok demek bana ipucu yok demek. Ama bir kokteyl şemsiyesi? Hadi ama. İroninin cazibesine karşı bağışıklığım yok, en karanlık günlerimde bile.

Sessizlik ofisi kaplarken, Griffin'in vahyi omuzlarıma yerleşiyor, kalın ve lav gibi. Yanıyorum, bu yüzden Fransız kapılarına doğru dönüyorum ve birini açıyorum. Onların ötesinde,

Buzlu gökyüzü karanlık sulara karışıyor ve küçük aralıktan tekneye vuran dalgaların sesi rüzgârla birlikte içeri süzülüyor.

Boynumdaki üç çift gözü görmezden gelerek ellerimi ceplerime sokuyorum ve başımı cama yaslıyorum.

Şanslı Kedi. Piçler. Sahip olduğum kırk sekiz kumarhaneden her şeyi başlatanı vurmak zorundaydılar. On yıl önce, dört ödünç rulet tekerleği olan bir kutudan ibaretti ve yalvarsam bile o kapıdan içeri müşteri sokamazdım. Çalışanlarıma köşedeki kumar makinesine attığım paralarla ödeme yapıyordum. Tam bir batakhaneydi ama çok seviyordum, hâlâ da seviyorum. Annemin kumarhanelerim arasında adım atabildiği tek yerdi. Lüks hayata alışkındı ama o barda en güzel kıyafetiyle oturup limonlu martinisini Ritz'deymiş gibi yudumlardı.

Duygu elini boğazıma doluyor ve ben ona karşı geriliyorum. Gözlerimi sıkıca kapatmadan önce gördüğüm son şey nefesimin cama buğulanması oluyor.

"Gabe."

Ağır ayak sesleri ofisimden dışarı çıkıyor.

Arkamı döndüğümde, her ikisi de farklı ifadeler taşıyan iki çift göz bana dokunuyor. Griffin'in bakışları öfkeyle yanarken, Angelo'nunkiler üstü örtülü bir eğlenceyle renkleniyor.

Masama geri dönüyorum. Parmak eklemlerimi masaya dayadım. "Griff?"

Cevap olarak bana ters ters bakıyor.

Koridordaki bir çift bacağa başımı salladım. "Uyanmadan önce onu denize atın."

Kardeşim kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. Griffin'in şaşkınlığı, ben viskimi bir kadehe doldururken kristal duvarın arkasında kayboluyor. İçindekiler boğazımda sıcak bir iz bırakıyor ve göğsümdeki alevleri körüklüyor. Masaya çarptığında Griffin gitmişti ve Angelo elinde annemizin fotoğraf çerçevesini tutuyordu.

Gözlerinin kenarları yumuşuyor. Başını kaldırmadan, "Annem burada olsaydı, şanssız bir dönem geçirdiğini söylerdi," diye düşünüyor.

Sözleri tenime bildiğinden daha keskin bir şekilde batıyor. "Evet, annem de saçmalıklara bayılırdı."

Eğer ellerimi kirletmiş olsaydım ve o benim kardeşim olmasaydı, dudaklarındaki o sırtışı hızlı bir sağ kroşeyle silerdim. Bunun yerine, koltuğuma çöküyorum ve ona yumuşak huylu bir bakışla bakıyorum.

"Başka bir şey var mı? Yapacak işlerim var."

Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor. "Kırk G geçen Pazartesi kaybetti. Miller ve Young'ı kaybettiniz ve en iyi dostunuz şüpheli koşullar altında gezegenden kayboldu. Hmm."

"Ne?" Ses tonundaki ima karşısında sinirlenerek tersliyorum. Göz kapaklarımda ardında kızıl saçlar ve iskambil kâğıtları parlıyor.

"Sanırım bu konuda annemle aynı fikirdeyim."

Dünyadaki tüm başarılarla sahip olabilirsiniz ama Kupa Kraliçesi sizi dize getirecektir.

Penelope'nin Kupa Kraliçesi olması durumunda, muhtemelen beni ezmesine izin vermemeliydim.

Çenemi kaşıyorum. Omuz silkiyorum.

"Olur böyle şeyler." "Uh-huh."

"Şimdi siktir git, lütfen."

Karanlık bir kıkırdamayla ayağa kalkıyor ve masamın üzerine bir gölge düşürüyor. "İyi tarafından bak kardeşim. Ayın en sevdiğin zamanı."

Kaşlarımı çattım.

"Öyle mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sessizliğin ritminde, farkına vardım. Tabii ki öyle. Genellikle Adsız Günahkâr adaylarımızı her ayın son Pazar günü seçeriz, ancak bu yıl o gün Noel günü olacak, bu yüzden onun yerine bu Pazar günü yapacağız.

Unuttuğuma inanamıyorum. Adsız Günahkârlar hattı benim bebeğim, göğsümün derinliklerinde yaşayan sadiste bir aşk mektubu. Bu nihai bir oyun ve ayda sadece bir kez, kardeşlerim ve ben çocukluğumuzun iyi yanlarını yeniden yaşamak için bir araya geliyoruz. Daha basit zamanlar, bilirsiniz, babamız annemizi öldürmeden ve Angelo da misilleme olarak onu öldürmeden önceki zamanlar.

"Hallediyorum," diyorum yaka iğnemi düzelterek. Ona ne sormam gerektiğini hatırladığımda çenemi yukarı kaldırıyorum. "Yarın buralarda mısın?"

"Duruma göre değişir."

"Kelly ile bir toplantım var ve senin de katılmanı istiyorum."

Angelo'nun ifadesi hemen bozulur. "İrlandalılarla çalışmandan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Benimle çalışmayan biriyle çalışmamdan nefret ediyorsun. gizli bir alfredo sosu tarifi ile."

İş ortakları söz konusu olduğunda ayırım yapmam. Eğer akıllılarsa, paraları ve bağlantıları varsa, aile bağlarını görmezden gelirim. Kelly bir O'Hare olabilir, ama benim için sorun değil. Vegas'ta birlikte üç ortak girişimimiz var - bir kumarhane, bir bar ve bir butik otel - ve ortaklığımız son sekiz yıldır sorunsuz bir şekilde işliyor.

"Ne istiyor ve ben neden orada olmak zorundayım?" Angelo homurdanıyor.

"Onun... onun olmayan şeyleri istemek gibi bir huyu var," diyorum gergin bir gülümsemeye. "Sadece Dip'in sahipsiz bir bölge olmadığını bilmesini istiyorum."

Başını sallıyor. "Pekâlâ. Ama kafasına bir kurşun yerse bana sızlanmanı istemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Sızlanmak yok."

Angelo beni ofisimde neredeyse boşalmış bir içki şişesi ve şiddetli düşüncelerle bıraktı.

Kafamı dağıtmak için daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyduğumdan, Pazar günü kardeşlerimle kilisede buluştuğumuzda ayın en büyük üç günahını seçmem gerektiğine karar verdim.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum, Sinners Anonymous sesli mesaj kutusunu açıyorum ve otomatik oynat'a tıklıyorum.

Teker teker, günahın sesi odayı doldurur.

Dinlediğimde her zamanki şeyler oluyor. Otoyol kenarındaki çarpışmaların titrek itirafları. Şeytanları sadece gecenin üçünde ortaya çıkan insanlardan sarhoş, anlaşılmaz hakaretler... Ama bazen, dudaklarıma sapkın bir sırıtış getiren ve derimin altında bir heyecan uyandıran bir günah var.

Ancak bugün, her zamanki gibi kaşintıyı kaşımıyorlar. Bu yüzden uzanıp paylaşılan ağdan kaldırdığım aramaların alt klasörünü açıyorum.

Bir sigarayı kartonundan çıkarıp ağzımın kıvrımına sıkıştırıyorum. Altındaki Zippo'nun alevini kaydırıyorum.

Sonra arkama yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve Penelope'nin aptalca saçmalıklarının bir merhem gibi tenime işlemesine izin veriyorum.

Eğer dibe batıyorsam, en azından onun sesi aşağı inerken bana eşlik eder.

CHAPTER

Twenty-Four

Penny

"**T** Atlantic City ile ilgili özlediğim bir sürü şey var." Cep telefonumu banyo tezgahına koydum ve Titreyen bir elle fırçayı saçlarımda gezdiriyorum. "Ama büyük bir şey değil, anlıyor musun? İskeledeki küçük kafeden somonlu ve krem peynirli simit. Ronnie'nin barındaki çarkıfelek meyveli martini. Başka ne..."

Telefonumu alıp yatak odasına götürüyorum ve dolabımı karıştırırken ağzıma götürüyorum. Bir kot pantolon ve kazak seçiyorum, sonra üzerimi değiştirmek için telefonumu yatağın üzerine bırakıyorum. Şilteden sekerken arama saatine bir göz atıyorum ve irkiliyorum. Tanrım. Kırk beş dakikadır Adsız Günahkârlar hattındayım. Boş dairemi kendi sinirsel enerjimden başka bir şeyle doldurmak için saçma sapan konuşuyorum.

Vücudumdaki her kemik dün gecenin etkisiyle uğulduyor. Dokulu yünlerin hayaleti hala uyluklarımın arasındaki boşluğu okşuyor. Boğuk tonlardaki yumuşak komutlar hâlâ kulaklarımın kabuklarını kemiriyor. Ve ne zaman bembeyaz duvarlarımdan birine baksam, Raphael'in mürekkepli teninin görüntüsü yanıp sönüyor.

Sinirlerimde tuhaf bir şeyler var. Tedirginlik ve yenilgi arasında gidip gelen bir şey. Raphael'in blöfünü gördüm ve ona kucak dansı yaptım, peki neden onu kendi oyununda yenmiş gibi hissetmiyorum?

Pantolonunun ön kıvrımında kendimi kuduz bir hayvan gibi orgazma ulaştırmamın bununla bir ilgisi olabilir. Ya da, bilirsin, yolcu koltuğunda uyuyakalmış olmamın.

Yanaklarım bugün milyonuncu kez ısınıyor. Neden diğer tüm sorunlarımı bastırdığım gibi dün geceyi de bastıramıyorum? Martin O'Hare tarafından yakalanma korkusu çirkin başını zar zor kaldırıyor. Raphael Visconti, keskin takım elbisesinden gizli mürekkebine ve aptal yaka iğnesine kadar: vicdanımın her metre karesini dolduruyor, öyle ki dikiş yerlerinden patlayabilirim.

Hayal kırıklığı dolu bir ses çıkararak odayı geçiyorum ve pencereden dışarı bakarak aşağıdaki boş sokağı seyrediyorum.

"Bütün gün hiçbir şey yapmamak işkence gibiydi. Bu gece de çalışmıyorum ve hiçbir planım yok," diyorum yardım hattına. "Matt hokey takımına koçluk yapıyor, Rory'nin uçuş dersi var, Tayce çalışıyor ve Wren de öyle. Sanırım Rusty Anchor'a gidip Wren'i görebilirim..."

Daha önce neredeyse yardım hattına Raphael'den bahsedecektim ama bir şey beni durdurdu. Sanırım bu hatla büyümek, hattın diğer ucundaki robotik kadını daha çok çocukluk arkadaşı gibi hissettiriyor. Onu kucak dansı ve kuru seks gibi iğrenç hikâyelerle kirletmek istemiyorum. Bu yüzden yüzeysel kalıyorum.

Bip bip. Bip bip.

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi kısarak telefonuma bakıyorum ve Laurie'den gelen bir arama olduğunu fark ediyorum.

Kahretsin. Kalbim küt küt atarken 'hatları değiştir' düğmesine basıyorum. "Evet?"

Kolay bir kıkırdama hattan aşağı süzülüyor. "Rahatla, tatlım. Seni henüz kovmuyorum. Aslında bugün gelebilir misin diye sormak için aramıştım. Geç haber verdiğimi biliyorum ama gemide çok özel bir toplantı var ve-"

"Evet! Evet, özgürüm."

"Tanrım, bu kolay oldu. Genelde izin günlerinde gelmeyi kabul etmeleri için insanlara iki kat maaş rüşveti vermem gerekir."

Lanet olsun. Tam geri adım atmak üzereydim ki bakışlarım şifonyerimin üzerindeki para yığınınına kaydı. Hayatımda görmediğim kadar çok.

Bana personel servis aracının bir saat içinde beni bekleyeceğini söyledi ve telefonu kapattı.

Bir saat sonra, eli ağır Blake tarafından küçük tekneden indiriliyorum. Kavrayışı kalçamdan kayarken bana göz kırptığına göre, henüz cüzdanını çaldığımı ya da ondan her uzaklaştığımda kurt ısıığı çalmaya devam ederse onu denize itmemin çok gerçek bir olasılık olduğunu fark etmemiş.

Ayakkabılarımdan ve montumdan kurtulmak için soyunma odasında bir mola veriyorum, ardından Laurie'nin daha önce verdiği talimatlara uyarak gökyüzü güvertesindeki bara gidiyorum. Bugün sadece ben ve bir barmen daha var, yani ya bu toplantıda neredeyse hiç kimse içki içmiyor ya da çok bakımsızlar. Her nasılsa, ikisinin de doğru olduğundan şüpheliyim.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda Blake'i görünce gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Tekrar. Tanrım, Raphael'in tüm adamları bir şekilde aptal ama bu gerçekten de içlerinde en aptalı. Neden her yerde o var? Pek konuşmayan kel kafalı bir uşakla birlikte gökyüzü salonunu koruyor ve gülümsemeden yanlarından geçip gittiğimde bir kurt ısıığına daha maruz kalıyorum.

Sırtımı sertleştiriyor ve yumruğumda beyaz bir ısı kıvılcımı yaratıyor. "Ben lanet bir köpek değilim," diye tıslıyorum.

"Ama eminim sen de öyle sevişiyorsundur," diye mırıldanıyor. Baldy homurdanır.

Altın rengi kapı koluna bakarak bir ciğer dolusu hava emiyorum ve kırmızı sisin kaybolmasını bekliyorum. Dümdüz gitti. Dümdüz gitti. Dümdüz gitti.

Öfkem soğuyup kaynamaya başlayınca omuzlarımı geriye atıp salona doğru itiyorum.

Kapı sandığımdan daha hafif olduğu için arka duvara çarpıyor ve irkiliyorum. Gözlerimi açtığımda yavaşlayarak duruyorum.

Oh, kahretsin.

Burada olduğunu fark etmemiştim; burası gökyüzü salonunun dışında daha küçük bir oda. Ama mantıklı, çünkü sadece üç kişi, bir deste iskambil kağıdı ve bir kutu Küba'nın en iyilerinden oluşuyor.

Ve çok gürültülü bir İrlanda aksanı. Bu ses, gri kesimli ve delici mavi gözleri olan melek görünümlü bir adama ait. Ama sesinde melek gibi bir şey yok: iğrenç biri ve ağzından çıkan her kelime bir küfür. Üç çift göz de bana doğru geliyor ama ben bakışlarımı ayak parmaklarımda topluyorum ve başka bir kapının ardındaki barın güvenliğine ulaşana kadar duvar boyunca koşturuyorum. Bunu çok daha nazikçe açıyorum ve arkamdan çarparak kapanmadan önce yakalamak için dönüyorum.

Daralan boşlukta Raphael'in eğlenen bakışlarıyla karşılaşıyorum. Utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

Göz kırpıyor.

Tanrım. Başım dönerek kapıyı kapattım ve kanımın daha uygun bir sıcaklığa düşmesini beklemek için başımı kapının üzerine koydum. Dairenden çıkmaya o kadar hevesliydim ki sonuçlarını düşünmeden fazla mesai yapmayı tercih ettim: Raphael'i bundan sonra görmek.

"Sürpriz!" Kadınsı bir tını gözlerimin açılmasına neden oluyor. Rory bir bar taburesinde oturmuş bana sırtıyordu. Üzerinde fermuarı beline kadar açık haki bir takım elbise ve altında beyaz bir tişört var.

Gülümsemeye başladım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Angelo'nun Rafe ve yaşlı bir adamla toplantısı var. Senin çalıştığını öğrenince uçuş dersimi kısa kesip sana eşlik etmeye karar verdim." Depoya bakmak için boynunu eğiyor, sonra barın üzerindeki iskambil destesine vururken tiyatral bir şekilde fısıldıyor. Elindeki not defterini sallıyor. "Pratik yapıyordum!"

Angelo'nun burada olduğunu bile fark etmemiştim, gürültülü İrlanda aksanı ve Raphael'in göz kırpmasının sıcaklığı dikkatimi dağıtmıştı. Bir kahkaha atıp barın arkasına geçtim. "Umarım özel olarak pratik yapıyorsundur."

"Ah, tabii ya. Angelo, kulübede saklandığım için bahçecilikle ilgili ani bir saplantım olduğunu düşünüyor." Gözlerini devirerek güvertayı kapattı. "Kışın ne yetişir, ciddi? Bu arada, Cumartesi akşamı ne yapıyorsun? Hollow'da bir oyun gecesi var; gelip Rafe'i yenmemi izlemelisin."

Ben cevap veremedi, yüzü kollarındaki bira kasasının arkasına saklanmış bir adam depodan fırlıyor. Kasayı yere koydu, boyunun uzunluğuna döndü ve beni iki kez süzdü.

"Tanrım. Hayalet mi görüyorum?"

Kim olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı: Dan.

Dan, çekici bana uzat.

"Hayattayım," diyorum kuru bir sesle. "Burada ne yapıyorsun?"

"Genelde Rusty Anchor'da çalışıyorum ama Rafe'in özel barmeni olarak ek iş yapıyorum." Omzunu silkiyor ve sırtıyor. "O çağırır, ben gelirim."

Gözlerimi devirmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Kişisel bir barmene sahip olması, onun yılın en gösterişçi pisliği olma statüsünü sağlamlaştırıyor.

Dan kendi kendine kıkırdarak biraları buzdolabına boşaltmaya başlar. "Rafe'in seni çekiçe kovaladığına inanamıyorum."

Rory'nin nefesi kulaklarımın kabuklarında sıcak bir his uyandırıyor. "Evet ve bunu ona senin verdiğine inanamıyorum." "Hey, patron ne isterse onu alır."

"Tamam, birinin bana bilgi vermesi gerek," diyor Rory, ses tonunda soluk soluğa bir heyecan var. "Neden bahsediyorsun?"

"Devil's Cove'daki Blue's Den'de Rafe'in saatini dolandırdı. Çok vahşiceydi."

Rory'nin gözleri önce benimkilere, sonra da bileğimdeki saate kayıyor. Dürüst olmak gerekirse, üzerimde gülünç duruyor. Çok büyük ve en dar çentikte bile yüz sürekli kayıyor.

nabzımın etrafında. Neden her sabah şifonyerimden alıp taktığımı bilmiyorum. Kolumu bardan çekip arkama koyuyorum, kendimi savunmada hissediyorum.

"Dolandırıldım da ne demek?" diye fısıldıyor.

"Dolandırılmadım. Bir oyun oynadık ve ben onun saatini kazandım." "Onun saatini kazandın," diye tekrarlıyor, her şeyi bilen bir muziplikle bakışlarını dolduruyordu. "Ve şimdi onu giyiyorsun." "Ve şimdi onu giyiyorum." Ben de kaşlarımı çatıyorum.

Ağzını açıyor, sonra aynı hızla kapatıyor. Not defterine bir şeyler karalamaya geri dönüyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Tıklayın.

Kapının açılma sesi omurgamdan aşağı iniyor. Rory başını kaldırıyor ve panik içinde iskambil kâğıtlarını ve not defterini göğsüne götürüp tabureden kayıyor. "Bir telefon görüşmesi yapmam lazım," diye mırıldanıyor, sonra da teras kapısından dışarı fırlıyor.

Raphael'in şaşkın bakışları bana gelmeden önce onu takip ediyor. Elbisemi düzeltiyor ve telaşlı görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Dan ise bir Pazar sabahı kadar rahattı. "N'aber patron? Size ne getirebilirim?"

Raphael bir süre daha bana bakmaya devam ettikten sonra bara doğru kayarak Dan'e tüm dikkatini veriyor. "İki viski ve viskiye benzeyen bir su." Bir elini tıkırdayan çenesinde gezdiriyor. "Sanırım Kelly içkisini yine Benzo'yla karıştırmış."

"Hallediyorum patron."

Dan depoda kayboluyor ve beni Raphael'in ilgisine tek başıma katlanmak zorunda bırakıyor. Arabasının karanlığında, onun sıcaklığıyla kafayı bulmuşken bakışlarını arzulamam, ama günün ayık ışığında bir kayanın altına girme isteği uyandırması çılgınca.

Onaylamadığını belli eden bir ifadeyle göğsüme bakıyor. "Henüz yeni üniforma yok mu?"

"Laurie yarın geleceğini söyledi."

Başını sıkıca sallıyor ve cep telefonu ekranında beliren bir mesaja göz atıyor.

Sessizlik bizi bir fırtına gibi sarıyor, ben onun kalçasına çıkıyorum ve sonra arabasında altı saatten fazla uyuyakalıyorum. Elime bir bez alıp meşe kaplı bardaki hayali döküntüleri silmekle meşgul oluyorum ve üzerime çöken ani hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bilmiyorum... Pencerelelerden süzülen soğuk güneş ışığında Raphael kurumsal bir mükemmellik sergiliyor. Yeni tıraş olmuş, ince çizgili takım elbise, ayakkabılar o kadar parlak ki asık suratımı yansıtıyor.

Dün gece bambaşkabir adamdı. Yağmur suyuyla ıslanmış, mürekkebi gömleğinin içinden sanki gerçek renkleri gibi parlıyordu. O adamın etrafında olmak bana farklı bir heyecan veriyordu. Sanki küçük kirli sırrını bana açmış gibiydi. Ama bu adam, dünyadaki diğer herkese yayınladığı şeydir. Ve bazı nedenlerden dolayı, diğer herkesle aynı kefeye konulmaktan hoşlanmıyorum.

Hücresi kilitleniyor ve gözleri yarı kapalı bir şekilde bana bakıyor.

"Dün gece iyi uyudun mu?"

Basit bir soru ama içimde öyle hızlı bir rahatlama dalgası yayılıyor ki biraz başım dönüyor. En azından bunun bir ateş rüyası olmadığını biliyorum.

Tabii ki bunu yüzüme yansıtmadım. "Eh.

Daha iyi olabilirdi."

Dudakları eğildi. "Öyle mi? Nasıl olur?"

"Yastık yoktu ve battaniye sadece bir blazerdi. Eğer araban bir AirBnb olsaydı, dört yıldız verirdim." Düşünceli bir şekilde dudağıma vuruyorum. "Hayır, üç buçuk."

"Neden yarım yıldızı düşürdün?"

"Ayrıca bütün gece bana bakan ürkütücü bir adam vardı."

Güzel, çığ bir kahkaha atıyor ve bunun sebebinin ben olduğumu bildiğim için içimi bir telaş kaplıyor.

Yüzünün çizgileri tekrar nötr hale geldiğinde, utanmadan onu inceliyorum. Gözleri kan çanağına dönmüş ve alt kısımlarında koyu halkalar oluşmuş.

"Büyük

toplantı mı?"

"Mm."

"Yorgun görünüyorsun. Uyumadın mı?"

Barın üzerine eğiliyor, vücut ısıyla beni ısıtıyor. Nefesim sığlaşıyor. "Evet," diyor usulca. "Görünüşe göre ürkütücü bir adam olmakla ve bütün gece güzel bir kıza bakmakla çok meşguldüm."

Utancım kırmızının farklı tonlarında yüzüme yansıyor. Bir kahkaha atıyor ve bana bir göz kırpmıyor.

Tanrım, istediği zaman çok çekici olabiliyor. Altında ne olduğunu bilsem de, kendimi biraz kandırılmış olarak görebilirim.

Dan bir tepsi viskiyle çıkagelir ve bir tanesini diğerlerinden biraz ayırır. Raphael parmak eklemine bara vurur ve tam boyuna döner. "Penelope, onları benim için getir."

Ve böylece kapıdan içeri giriyor, ardında lütfen yokluğunu bırakarak.

Dan hiçbir şey söylemiyor, ben tepsiyi beceriksizce salona götürürken dudaklarını büzerek beni izliyor.

İçerideki hava, kısmen sehpanın üzerinde asılı duran puro dumanı, kısmen de sehpanın yüzeyine serpiştirilmiş kartlar nedeniyle ilk girdiğim zamankinden daha yoğun.

Düzenin burada oynadıkları Visconti Blackjack olduğunu hemen anlıyorum ve içimde şartlanmış bir adrenalin patlaması yaşıyorum. Geçmiş hayat, Penelope. Geçmiş hayat.

Şimdiki hayatım masanın etrafında oturmak yerine masadakilere hizmet etmeyi içeriyor. Angelo'nun yanına bir bardak koyuyorum. Bakışları bileğimdeki saate, oradan da bana kayıyor, derinliklerinde okunamayan bir şey titreşiyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama o bir şey söylemiyor.

Masanın Raphael'in tarafına geçiyor. Beni onaylamıyor ama yine de kolum takım elbisesinin koluna sürtünürken çatırdıyor. Sonra, soğukkanlı ifadesine ara vermeden, eli kalçamın arkasından yukarı kayıyor ve eteğimin kenarına geliyor.

Aşağı doğru çekiyor.

Nefesimi tutuyorum. Angelo ayakkabıdan bir kart çekip yığının üzerine atıyor.

Kupa Kızı.

Raphael pas
geçiyor.

Nefes nefese kalıyor ve koltuğuna geri yerleşiyor.

Beklenmedik etek tutuşundan titreyerek İrlandalı adamın içkisini biraz sertçe yere bıraktım. Yüzünü buruşturdu ve vahşi gözlerle bana döndü. Gözlerinden sıcak bir şey akıyor ve yaklaşmak için koltuğunda kayıyor.

"Vurmak mı, durmak mı, Prenses?"

Lakap karşısında çenem titriyor ama yine de gözlerimin masaya kaymasını engelleyemiyorum. Dağıtılan kartlara hızlıca bir göz atınca ayağa kalkması gerektiğini anlıyorum - zaten çok fazla düşük değerli kart oynanmış- ama ağzımı kapatıp gülümsemeye devam ediyorum. "Nereden bilebilirim ki? Ben sadece küçük aptal bir prensesim."

Kahkahası koyu bir sessizliğin içinde eriyor. Odaklanmamış gözleri ve umursamaz hareketlerine rağmen, bakışlarında omurgamdan aşağıya şurup gibi tedirginlik damlatan bir şey var. Ondan uzaklaşmak için hareket ediyorum, ama o

göründüğünden daha hızlı. Eli dışarı fırladı ve bileğimi kavradı.

Benimki de dahil olmak üzere üç çift göz ona bakıyor. Çevresel görüşümde Raphael öne doğru eğilmiş, kollarını dizlerine dayamış.

"Adın ne tatlım?"

İpuçları. Bahşişleri düşün. "Penny."

Yine bir kahkaha. Üç kişilik bir toplantı için fazla yüksek bir kahkaha. "Bu çok şanslı bir isim. O deyim neydi? Bir Penny bul, eline al, bütün gün şansın yaver gitsin? Gerçi kızıl kafalılar teknelerde pek şanslı sayılmazlar, değil mi?"

"Hı-hı," diyorum kuru bir sesle, çocukluğuma musallat olan eski bir atasözünü sessizce reddederek. Kolumu çekiyorum ama eli kolyeme uzanıyor. Dört yapraklı yonca kolyeyi okşuyor, yüzünde meraklı bir ifade var.

"Kelly," der Rafe, rahat olamayacak kadar sakın bir sesle.

Kelly, Raphael'in ipek giysili bir uyarıyla adını söylemesine aldırmadan, "Sende İrlandalı şans var," diye mırıldanıyor. "İçinde hiç İrlandalı var mı, tatlım?"

"Hayır."

"İçinizde İrlandalı olmasını ister misiniz?"

Raphael ayağa kalktı ama ben daha hızlı davranarak Kelly'nin yüzüne doğru eğildim ve tısladım. "Elini hemen üzerimden çekmezsen, ısırırım."

Uzun, garip saniyeler boyunca bana bakıyor. Odanın içinde bir yerde bir saat tik tak ediyor. Raphael'in bakışları yanağımı haşlıyor.

Angelo boğazını temizler.

Sonunda, ince dudaklarına yayılan bok yiyici bir gülümsemeye beni serbest bırakıyor.

Ama bir veda sözü olmadan olmaz. Sadece benim kulaklarım için olduğunu bildiğim bir söz.

"Sen olduğunu biliyordum."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra dehşet çöküyor. Tembel, sıcak ve yapışkan bir şekilde damarlarıma sızıyor, uzuvlarımı uyuşturuyor. Göğsümde toplanıyor ve kalp atışlarımı yavaşlatıyor; ciğerlerimi dolduruyor.

Sen olduğunu biliyordum.

Uyuşmuş bir halde ayağa kalkıp Raphael'e bakıyorum. Dengeli duruyor ama gözleri üzerimde, katıksız bir öfkeyle kaynıyor. Angelo hâlâ koltuğuna yaslanmış, kesik kesik İtalyanca bir şeyler söylüyor ve Raphael başını yavaşça sallayarak isteksizce koltuğuna geri gömülüyor.

Kibir ve eğlence dolu kelimeler arasında yüzerek bara doğru ilerliyorum. "Şaka yapıyordum," diye duyuyorum arkamdan. "Ama şu bahisleri biraz yükseltmeye ne dersin..."

Ayağımın topuğuyla kapıyı çarparak kapatıyorum ve sırtımı kapıya dayıyorum. Rory ortalıkta görünmüyor, ama barın diğer tarafında Dan bir bardakta bez çevirmeyi bırakıp bana kaşlarını çatıyor. "Kelly gerçekten o kadar kötü mü?"

Kafamı salladığımda, sen olduğunu bildiğim kelimeler kafamın içinde çınlıyor. Onu tanımıyorum ama o berbat halinde bile beni tanımış gibi görünüyordu.

Hayal etmediysem tabii? O kadar sessiz, o kadar geveleyerek söyledi ki, her şeyi söyleyebilirdi. Ama kafamı kurcalayan bir şey var.

Bu gözlem, onun sözlerinin göz ardı edilmesini imkansız kılıyor.

O İrlandalı.

Martin O'Hare'in İrlandalı.

Hayır. Bu benim için büyük şanssızlık olurdu. Öyle değil mi?

Sinirlerim bir yük treni gibi vücudumu sararken, Dan bana haftanın özel kokteyli -tutku meyveli martini- anlatırken ve ekip yemekhanesindeki somon ve krem peynirli simit gibi atıştırmalıklardan bahsederken başımı sallıyor ve doğru yerlerde onaylıyorum.

Kokteyller ya da yemekler umurumda bile değil ve yanaklarım plastik bir gülümsemeyi sürdürmekten ağrıyor.

Barın arkasındaki telefon çaldığında yerimden sıçradım.

"Evet?" Hattan aşağı nefes alıyorum.

Raphael'in sesi yumuşak ve kasvetli geliyor. "Dan'e su getirmesini söyle, buz olmasın." Duraksıyor. "Penelope?" Ahizeyi daha sıkı kavriyorum, omuzlarım çarpışmaya hazırlanıyor. "Dan. Sen değil."

Telefonu kapattı.

"Patron muydu o?" Dan soruyor, sesi benim yıpranmış halime göre fazla neşeli.

Başımı sallıyorum, bir bardak bulup suyla doldurmaya çalışıyorum. Neden Dan? Neden ben değil? Tanrım, meraktan ağzım sulanıyor.

Belki de onu tanıyorum ve sadece ona doğru düzgün bakmıyordum.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Suyu bir tepsiye koyup gökyüzü salonuna giriyorum. Şimdi hava puro dumanı ve neşeli rekabetten başka bir şeyden dolayı yoğun. Bakışlarım Kelly'nin başının arkasından Angelo'nun taşlaşmış yüz ifadesine doğru kayıyor, sonra Raphael'e kilitleniyor. Gözleri, isteğini yerine getirmediğim için başımın belada olduğunu düşündüren soğuk yeşil bir öfkeyle parlıyor ama şu anda umurumda bile değil. Bardağı masanın Kelly'nin tarafına bırakıyorum ve onun profiline dik dik bakıyorum.

Hayır, onu kesinlikle tanımıyorum.

Başını boynunun üzerinde döndürerek bana yapmacık bir gülümseme veriyor. "Anlaştık mı, Prenses?"

Göz kırpıyorum. Bakışlarımı önündeki kartlara kaydırıyorum. Oyunun son elini oynuyor; masanın üzerinde bir yığın atılmış kart var ve ayakkabıda sadece bir kart kalmış.

Neden ağızımdan kayarak çıktığını bilmiyorum. Belki de bana daha uzun süre bakmasını istediğim içindir, böylece yüzünü gerçekten inceleyebilir ve onu tanıyıp tanımadığımı görebilirim. Ya da belki de aptalın teki olduğum içindir.

"Ası yüksek ya da düşük değerli bir kart olarak oynamanıza bağlı," diye fısıldıyorum.

Bir saniye davulun ritmi gibi geçer.

Raphael burnunun köprüsünü ovuşturuyor. Angelo yavaş bir nefes veriyor. Ve Kelly'nin yankılanan kıkırdaması göğsümün çukurunda yankılanıyor. "Anlaştık."

Raphael'e dikkatli bir gözle bakan Angelo, ayakkabıdan son kâğıdı alır ve masanın üzerine atar.

Maça ası.

O kadar sessiz ki bileğimdeki Raphael'in Breitling'inin tıkırtısını duyabiliyorum. Kapının diğer tarafında çalışan karıştırıcının vızıltısını. Dan böyle bir zamanda nasıl çarkıfelek meyveli martini yapabilir?

Cevap almak için Raphael'e bakıyorum, ki bu aptalca çünkü soruyu bile bilmiyorum. Başını kürek kemiklerinin arasına eğmiş, bakışlarını yavaşça bana yöneltiyor ve ben gördüklerimden hoşlanmıyorum.

Yumuşak. Odanın dört duvarına baskı yapan boğucu gerginlikle çelişiyor. Boynumdaki kolyeye düştüğünde, kararlılıkla sertleşiyor.

"Penelope."

"Evet?" Fısıldayarak cevap veriyorum.

"Bana bugün havanın nasıl olduğunu söyle."

Göz kırpıyorum. Obsidyen bir bıçağım olsa bile buradaki havayı kesemezdim ve o havadan mı endişeleniyor? "Ne?"

Sanki gözleriyle sakinleştirici bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi, arkamdaki Fransız kapılarına doğru başını sallıyor. "Pencereden dışarı bak ve bana havanın nasıl olduğunu söyle."

Nefes nefese geçen bir saniyenin ardından bana söyleneni yapıyorum. Cama doğru ilerlerken ve terli elimi soğuk yüzeyine bastırırken yürüyüşüm sakarca.

Yutkunuyorum. "Şey, hava bulutlu, ama bulutun dağılacağını sanmıyorum-"

Tahminim, nerede olsa tanıyacağım bir sesle ikiye bölündü. Bu sesi daha önce iki kez duymuştum.

İkisi de beleşçi ebeveynlerim.

Bang.

Silah sesi duvarlarda yankılanıyor ve kulaklarımda çınlıyor.
Her şey duruyor; kelimelerim, zaman, nabzım.

"Penelope?" Raphael'in sesindeki sükûnete bir
cankurtaran halatı gibi tutunuyorum. "Arkanı dönme.
Sadece kapıyı aç ve biraz yürü."

Sakin sesi takip ediyorum. Titreyen parmaklarımla kapıyı
kaydırarak açıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Buz gibi rüzgârı ciğerlerime çekiyorum ve başımı
gökyüzüne doğru eğiyorum. Biliyor musun, belki de
bugün yağmur yağacak.

CHAPTER

Twenty-Five

Penny

TRÜZGÂR soğuk olduğu kadar acımasızdır, en acı hatıralarımı kıyı şeridinden, Pasifik üzerinden taşır, ve onlarla yüzüme tokat atıyor.

En iğrenç anılar her zaman en içgüdüsel olanlardır. Sadece gördüğünüz değil, hissettiğiniz de. Kırılan viski şişelerinin gürültüsü ve kirli mutfak fayanslarından yükselen zehirli içki kokusu. Annemin kıpkırmızı ve yakıcı kanı kalçalarımın arkasını kaplıyordu. Babamın çığlıkları, o kadar gırtlaktan geliyordu ki, görmezden gelen bir Tanrı'ya sesleniyordu. Silahın haznesinin tıslaması, çeliğin şakağıma çarpması ve hiç gelmeyen üçüncü patlamanın yokluğu.

Gökyüzü salonundan çıktığımda panik beni yan güverteden aşağıya doğru kovaladı ve yürüyüşüm koşuya dönüştü. Güvertede su bitene kadar koştum. Gidecek başka yerim olmadığı için

Yüzme platformunun tırabzanına tutunuyor, akıntının görüldüğü kadar tehlikeli olup olmadığını merak ediyorum. Tutamadığım her nefeste ciğerlerim sıkışıyor ve görüşümdeki siyah noktalar alçaktan uçan kuşlar gibi gri bulutların altında dans ediyor.

Sıcaklık sırtımı okşuyor ve ellerim iki yanıma yerleşerek beni ha p s e d i y o r .

"Nefes al."

Bakışlarım gökyüzünden ellere düşüyor. Soldan sağa, sağdan sola bakıyorum, hangisinin tetiği çektiğini merak ediyorum.

"İ-"

Ensemdeki yumuşak dudaklar sözümü kesti. "Bu konuşmak, nefes almak değil."

Buz gibi havayı burnumdan soluyorum, ciğerlerimin duvarlarını yakarken irkiliyorum. Bıraktığımda, kasvetli gökyüzünü titrek bir fırça darbesi gibi lekeliyor.

"Aferin kızıma," diyor Raphael nazikçe. "Tekrar."

Sesindeki sakinlik sinir bozucu. Göğsünün sıcaklığıyla ve üç dakikadan daha kısa bir süre önce gerçekleştirdiği şiddet eylemiyle tam bir tezat oluşturuyor. Güvertede bir ceset yatıyor ve onun tek yapabildiği bana nefes almamı söylemek mi?

Bir sonraki nefesimde boğulurken, eli korkuluktan kayıyor ve karnıma doğru uzanıyor. Sıcak ve aptalca bir şekilde güven verici ve başparmağını aşağı yukarı kaydırıp kumaşın aynı santimini tekrar tekrar okşadığında, aynı ritimle nefes alıp veriyorum.

"Bana silahının sahte olduğunu söylemiştin," diye acı acı

söyleniyorum.

"Yalan söyledim."

"Senin bir centilmen olduğunu sanıyordum. Bu konuda da mı yalan söylüyorsun?"

Alt kaburgam parmaklıklara dayanana kadar vücuduma yaklaşıyor. Tek kelime etmeden, rüzgârda savrulan saçlarımı topluyor ve enseme bir topuz yapıyor. Onu bir kumanda kolu gibi kullanıyor, başım göğsüne yaslanana kadar hafifçe çekiyor.

"Bir centilmen olmam, Penelope, her zaman nazik bir adam olduğum anlamına gelmez."

Korkulukları sıkıca kavıyorum, kalbim tekliyor ve çarpıntı yapıyor. "Bu senin ilk kez..."

Karnı omurgama doğru esniyor. "Hayır."

"Peki sen..."

"Sanırım öyle, evet."

Boğuk bir nefesin kaçmasına engel olamıyorum. "Sen bir psikopatsın; bunu biliyor musun?"

Esprisiz kahkahası boğazımdaki nabza dokunuyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

Gözlerimi kapatıp kalp atışlarının sesine odaklanıyorum. "Kalbin hızlı atmıyor bile."

"Ben yaratılmış bir adamım Penelope. Sadece bu şekilde yaratıldık." Eli korkuluktan inip bana sarılıyor ve beni sıcaklığının derinliklerine çekiyor. Onu itmediğime göre gerçekten travma geçirmiş olmalıyım. "İlk kez bir silah sesi duymak her zaman korkunçtur."

Alaycı nefesim acı ve inançsızlıkla karışık. "Evet, ama bu ilk kez olmuyor. İkinci bile değil."

"Ergenlikte Paintball oynamak sayılmaz."

Dikkatimi kulaklarımdaki çınlamadan uzaklaştırmaya çalıştığımı biliyorum ama patronluk taslayan tonu içimde bir kızgınlık kıvılcımı çaktırıyor. Belki de bu yüzden anılarıma girmesine izin verdim ya da belki de görüşümü bulanıklaştıran panik, muhakeme yeteneğimi de bulanıklaştırıyor.

Parmaklıktaki parmak eklemlerime bakıyorum, soğuktan mavi ve tutuş gücümünden beyaz. Derin bir nefes alıyorum ve rüzgârın hikâyemi taşımasına izin veriyorum.

"Ailem öldürüldüğünde ben de oradaydım." Acele ve mırıltılı bir sesle söyledim. "Kar maskeli iki adam. Herhangi biri olabilirlerdi. Annemle babam alkolikti ve alkoliklerin insanları kızdırma eğilimleri vardır. Oturma odasındaki açık pencereden içeri girdiler ve ikisini de vurarak öldürdüler. Annem ucuz kurtuldu. Whitney Houston'ın güçlü baladlarıyla hıçkıra hıçkıra ağladığı uzun bir gecenin ardından mutfak masasında sızmış, çoktan uyumuştum, bu yüzden bir şey hissettiğinden şüpheliyim. Ama babam; o kötü bir sonla karşılaştı. Viskinin neden olduğu komadan bir silahın namlusunu görecekti ve bahçe kapısından kaçacak kadar uzun bir süre sonra uyandı."

Boğazımdaki kalın düğümü yutuyorum ve gözlerimi gökyüzüne çeviriyorum. "Annemi öldüren silah sesini duymuştum ama bunun bir rüyanın parçası olduğunu sanmıştım. Babamın çığlıklarının merdivenlerden yukarı süzüldüğünü duyana kadar tam olarak uyanamadım."

Dudaklarımdan ekşi bir kahkaha kaçıyor. "Keşke odamda kalsaydım, çünkü kar maskeli adamlar varlığımdan bile haberdar değildi

Ta ki ben mutfak kapısında belirip ılık atmaya başlayana kadar. Biri babamı bahçeye sürükledi ve kuduz bir köpek gibi vurdu, diğeri ise beni buzdolabı ile çamaşır makinesinin arasına sıkıştırdı ve arkalarında tanık bırakmamaları için talimat aldıklarını söyledi."

Tek bir damla gözyaşı yanağımda sıcak bir iz bırakıyor. Onu silmek için hareket etmiyorum, çünkü o zaman Raphael orada olduğunu fark ederdi. Bunun yerine gözlerimi kırıpıştırıyorum ve bir tane daha düşmemesi için dua ediyorum. "Silahını şakağıma dayadı ve gözlerimi kapatıp ondan geriye doğru saymamı söyledi. Küçükken aşı yapmak için aynı numarayı kullanan bir doktorum vardı, bu yüzden planının ne olduğunu biliyordum. Muhtemelen dört ya da beşe kadar saymama izin verir ve tetiği çekerdi, böylece geldiğini gremezdim." Parmaklarım kolyeme kayıyor ve tıpkı o gece yaptığım gibi zinciri aşağı yukarı hareket ettiriyorum. "Sadece sekize kadar gitmeme izin verdi." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, dudaklarımdan çıkan rakamın ardından gelen tıkırtıyı hatırlıyorum. "Silah tutukluk yaptı. Ve bana ne dedi biliyor musun? Ne kadar şanslı olduğumu bilmediğimi, ben-"

"Milyonda bir ihtimal," diye mırıldanıyor Raphael saçlarıma, arkamda kaskatı kesilen bedeniyle. "Bu yüzden yıldırımını sevmiyorsun, çünkü çarpılmak da milyonda bir ihtimal."

Başımı hafifçe sallayarak dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Mantıksız ve bencilce olduğunu biliyorum ama bir kez olduysa tekrar olabilir."

Rüzgârla birlikte dönen sessizliğe rağmen, silah sesini duyduğumdan beri ilk kez nefesim düzenli çıkıyor. Sanırım bir şeyler hakkında konuşmak gerçekten işe yarıyor. Kadife giysili bir katille konuşuyor olsanız bile. Sırtıma yasladığı sıcak göğsünün genişleyip daralması beni sahte bir güven duygusuna sürüklüyor: Eli karnımdan yukarı, göğüslerimin üzerinden kayarak kolyeme dokunduğunda bunu beklemiyorum. "Bu yüzden bu kadar şanslı olduğunu düşünüyorsun."

Kalbim onun dokunuşuyla iki kez çarpıyor. "Sebeplerden biri," diye fısıldıyorum.

"Bana diğerlerini anlat."

Ağzımı açıyorum ama aynı hızla kapatıyorum. Elbisemi yukarı çeken ellerin hayaleti beni kavrarken, sessiz kalmaya karar veriyorum. Bunun yerine, onun elinden kurtulmaya çalışıyorum ve dünyayı yeniden düzene sokacak bir cevap vermeyi tercih ediyorum.

"Birincisi, seni her oyunda kesinlikle yeniyorum."

Eli önce kolyemden kayıyor, sonra diğer eli saçlarımı nazikçe çözüyor. Sırtımdan aşağı döküldüğünü hissederek yutkunuyorum ve dönüp ona bakmaya cesaret ediyorum. Bakışları benimkileri arıyor, kuru bir eğlenceyle titriyor. Rahatlıyorum; eğer arkamı dönüp bakışlarında sempati görseydim, gözlerimi oymak zorunda kalabilirdim.

Bir motor homurtusu dikkatimizi Pasifik'e çevirmeden önce bana uzun uzun bakıyor. Hamile bulutların altında, şık siyah bir sürat teknesi suda gülünç bir hızla ilerliyor. Tek başına keskin bir figür var

Geniş hatları, büyük kasları ve aynalı güneş gözlükleriyle dümenin arkasında. Pruva yüzme platformuna değmeden hemen önce keskin bir şekilde dümen kırıyor ve tekneyi son saniyede yatın yanına çekiyor.

Raphael kaşlarını çatıyor. "Boyaya dikkat et, sik kafalı."

Gabriel Visconti güneş gözlüklerini çıkarıyor, taş gibi bir bakış ve boğazımı sıkacak kadar öfkeli bir yara izi ortaya çıkıyor.

Ağır bir sessizlik içinde ipi platformun direğine bağlıyor. Bakışlarım Aralık ayında giydiği siyah tişörtüne ve altından sızan mürekkebe takılıyor.

Platforma atlıyor ve kardeşinin yanında duruyor. Dönüp bana bakıyor, sonra da kolyeme öyle uzun süre bakıyor ki parmaklarım kolyeyi koparıp ona vermek için titriyor.

"Boya işleri endişeleneceğin en son şey kardeşim."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp gözden kaybolurken yat her zamankinden daha fazla sallanıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Eğer Angelo kaba taslak, Raphael ise temiz, son portre ise, Gabriel de sanatçının kâbuslarında yaşayan şeytandır.

Raphael oflayıp puflayarak dikkatini tekrar bana çeviriyor. Gözleri yüz hatlarımı incelerken yumuşayıp daha sıcak bir hal alıyor. Eliyle çenemi kavradığında ve başparmağı elmacık kemiğimin kıvrımlarında gezindiğinde farklı bir nedenden dolayı ürperiyorum.

"Ağlamak yok."

Bir sonraki nefesim elinin arkasını sıyrıyor, bir öncekinden daha sığ. Bu az önce tetiği çekip bir hayatı sonlandıran elin aynısı. Öyleyse neden tenimde bu kadar iyi hissettiriyor?

Çenem avucuna karşı esneyerek kendime gelmeye çalışıyor. "Ağlamamdan sana ne?"

Başparmağını alt dudağımın üzerinde ve çenem boyunca aşağıya doğru izliyor. Bir an için beni orada tutuyor, pişmanlık yüz hatlarını kaplıyor.

"Çünkü dün gece seni gülerken gördüm."

CHAPTER

Twenty-Six

Penny

T Matt'in yumruğuyla eski televizyonumun tepesine vuruşunu izlerken, bir silah sesi sinirsel bir aura gibi bedenime yapışıyor. Tekrar. Yine de üçüncü seferde uğur varmış gibi görünüyor, çünkü grenli görüntü netleşiyor ve Pitch Perfect'in müzikal açılışı çatırdıyor hoparlörlerden.

Kanepede yanıma oturuyor ve profilime bakıyor. İç çekişimi bastırmak için ağızma bir avuç patlamış mısır tıktırıyorum. İşte geliyor.

"Kaç tane banyoları var?" "Bilmiyorum

Matt. Sadece bir tanesine işedim."

"Evet, ama bir tahminde bulunmanız gerekirse?"

Matt on yatak odalı bir evde olması muhtemel tuvaletleri, ebeveyn banyolarını ve duş odalarını saymaya başladığında gözlerim tavanımdaki çatlakların üzerinde yuvarlanıyor. Konuşuyor.

Angelo ve Rory'nin malikanesi hakkında tabii ki. Akşamı orada geçirdiğimi, blackjack oynadığımı, şeker yediğimi ve Rory ile Romy ve Michelle'i izlediğimi söylediğimden beri sormayı bırakmadı. En azından tuvaletler orada bulunma nedenimden daha güvenli bir sohbet konusu: çünkü az önce bir adamın vurulduktan sonra patates çuvalı gibi yere yığıldığını duymuştum ve vardiyamı bitirecek durumda değildim.

Matt bir Golden Retriever gibi, sarı saçları ve mutlu gülümsemesiyle. Onun sallanan kuyruğunu cinayetler ve Anna'nın onunla çıkmak istemesi bir yana adını bile hatırlamaması gibi olumsuz konularla köreltmek istemiyorum.

Garajdaki arabalardan herhangi birini gördün mü?

Şu süslü sıcak su musluklarından var mı?

Peki ya panik odası? Panik odaları olmalı.

Matt'in soruları gittikçe azalıyor, ta ki ben ona bir bakış atana ve patlamış mısır kasesi kucağında tehlikeli bir şekilde dengede dururken uyuduğunu fark edene kadar.

Kanımda huzursuz bir vızıltıyla, televizyonun parlak ışıklarının titreşmesini ve jenerik akana kadar karanlık odanın duvarlarını aydınlatmasını izliyorum.

Televizyonu kapattığımda saat gece bire yaklaşıyor ve arkamdaki duvarı titreten rock müziğine rağmen ürkütücü bir sessizlik var. Manik bir zihin için fazla sessiz.

Sen olduğunu

biliyordum.

Bang.

Sen olduğunu
biliyordum.

Bang.

Öğleden sonra yaşananlar beynimde tekrar tekrar çalıyor ve silah sesi içimi her sarstığında daha da gerginleşiyorum. O adam kim olduğumu biliyordu ve şu anda bir yerlerde ceset torbasında olsa da, sırrımın onunla birlikte ölmediğine dair korkunç bir his var içimde.

Martin O'Hare şu anda Sahil yolunda olabilir.

Duvara bakarak dört yapraklı yonca kolyeyi zincirinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum ama bu sinirlerimi yatıştırmak için pek bir işe yaramıyor. Birdenbire dünyanın en şanssız kızı mı oldum, çünkü geçmişim beni Amerika Birleşik Devletleri'nin en sessiz üçüncü kasabasında yakaladı, yoksa en şanslısı mı, çünkü Raphael alakasız bir sebepten Martin'in kardeşini vurarak öldürdü, bilemiyorum.

Ne olursa olsun, kaçmalıyım. Şifonyerimin en üst çekmecesinde duran tüm parayı alıp Kanada sınırını geçmeliyim. Günahlarımdan kaçmak için Sahil'e geri döndüm ama tek yaptığımın kendimi cehennemden daha alt bir halkasına indirmek olduğunu düşünmeye başladım.

Gözlerimi kapattığımda, Raphael'in kulağıma söylediği yatıştırıcı sözlerin hayaleti ve karnıma dokunan sıcak eli içimi ürpertiyor.

En kötü tarafı mı? Sanırım burayı seviyorum.

Turuncu ışık göz kapaklarımdan arkasını aydınlatıyor ve şaşkınlıkla açıyorum. Birkaç saniye geçmeden oturma odası arka arkaya iki flaşla yeniden aydınlanıyor.

Ne oluyor lan?

Nefesimi tutarak kanepeden kaydım ve pencereden dışarı baktım. Tanıdık bir G-Wagon sokağın diğer tarafına gelişigüzel park etmiş, farları pencereme dönük. Perdeyi geri çektiğim anda tekrar parlıyorlar.

Olamaz. Raphael'in burada ne işi var?

Pencereden geri çekilirken kalbim daha hızlı atıyor. Ellerini tekrar vücudumda hissetmek için duyduğum derin, karanlık dürtüye rağmen o adamın arabasına binmemin imkânı yok. Az önce bir blackjack oyununu kaybettiği için bir adamı öldürdü. Onunla birlikte gecenin karanlığına karışmak yaptığım en aptalca üç şeyden biri olurdu. Ve ben çok aptalca şeyler yaptım.

Cep telefonum sehpanın üzerinde çalarak beni zıplattı. Bilinmeyen bir numaradan mesaj var.

On.

İnanamayarak metne bakıyorum. Bir tane daha geliyor.

Dokuz.

Ve sonra bir tane daha.

Sekiz.

Ben sabırlı bir adam değilim Penelope.

Titreşimler camı tıngırdatıyor ve mesajlar saatli bomba gibi geri sayarken çaresizce bakıyorum.

Bir.

Gözlerimi sıkıp

kapatıyorum. Sessizlik.

Sonra duyduğum en gürültülü korna sesi camı delip geçerek oturma odamı dolduruyor.

"Siktir," diye bağırarak ellerimi kulaklarıma götürdüm.

Matt ayağa fırladı ve patlamış mısırları yere saçtı. "Bu da ne böyle?"

Büyükölük kuruntusu olan bir pislik. Gürültü hiç dinmiyor ve Raphael'in ben aşağı inene kadar kornasını çalmaya devam edecek kadar aşağılık olduğunu biliyorum. Hemen döneceğime dair bir şeyler mırıldanarak koridorda koşturuyorum, anahtarlarımı kaptığım gibi ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum. Alt katta, buzlu sokağa fırlıyorum, sürücü kapısını açıyorum ve arabanın içindeki karanlığa çığlık atıyorum.

"Dur! Tanrım, dur!"

Raphael, korkusuzluğun sözlük tanımıdır. Bir eliyle kornanın üzerine uzanmış, kolunu dirseğine kadar kıvrımış, diğer eliyle de cep telefonundaki e-postaları karıştırıyor. Gözlerini ekrandan kaldırıp kayıtsız bir bakışla bana dikeyor.

"Lütfen söyle."

"Ölülerimin

üzerinden-"

"Kulağa pek hoş gelmiyor."

Hayal kırıklığı ve inatçılıktan oluşan bir kokteylin etkisiyle arabaya doğru ilerledim ve mürekkepli koluyla boğuşmaya başladım. "Tanrı aşkına, benim komşularım var-"

Cep telefonunu yolcu koltuğuna fırlatıp, kolunu kalçalarımın arkasına doladığında ve beni tek bir hareketle kucağına sürüklediğinde söylenmem yarıda kesildi. Üzerinde sadece

Şortu, pantolonunun yumuşak yün kumaşına sürtünürken tenim beklentiyle çatırdıyor.

Kolu bir emniyet kemeri gibi belime dolanıyor ve kornanın çığlığı sanki şimdi suyun altında duyuyormuşum gibi azalıyor. Sırtıma yasladığı göğsünün sert, sıcak ağırlığı ve beni saran sıcak, erkeksi kokusu dikkatimi dağıtıyor. Bu, ön camdaki sokak lambalarını puslu hale getiren tehlikeli bir kombinasyon.

Nefesi ensemdede geziniyor. "Lütfen de Penelope."

"Lütfen," diye
fısıldıyorum. "Seni
duyamıyorum."

Sinir beni gerçekliğe geri döndürüyor. Etrafımda dönüyorum ve parmaklarımı yaka iğnesinin zincirine geçiriyorum.

"Lütfen," diye homurdanıyorum.

Bakışlarımız çarpışıyor. Eli boynuzdan kayarak kalçamın yan tarafını sıyırdığında, gözlerinde dans eden eğlence daha sıcak bir şeye dönüşüyor.

Sırtışı yüzünde eriyor ve birdenbire yalvardığım sessizlik çok gürültülü oluyor.

"Gördün mü?" diyor usulca. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Kalbim klitorisimde yeni uyanan nabızla uyumlu bir şekilde çarparken, kucağından inip yolcu koltuğuna geçmek için çabalıyorum.

"Tanrım, bu ses çok sinir bozucuydu," diye homurdanarak kapılarından çıkan ve boyunlarını sokağa doğru uzatan komşularıma bakıyorum.

"Komik, ağzını her açtığında aynı şeyi düşünüyorum."

"Sırf beni kızdırmak için mi beni buraya sürükledin?"

Motor vitesine geçiyor ve direksiyonu tam çevirerek Ana Caddede'de ters yöne doğru ilerliyoruz.

"Hayır," diyor kayıtsızca. "Avukatlarıma göre, patronunuz olarak şok veya travma belirtileri göstermediğinizden emin olmak gibi bir yükümlülüğüm var."

"Saçmalık."

"Bu doğru."

"Peki bu belirtiler neler?"

Dudaklarının köşesi eğildi. "Sinirlilik. İştahsızlık."

"Sinirliyim, orası kesin."

Arkasındaki koltuğa uzandı. Bir fast-food poşetini kucağıma bıraktı. "Peki ya iştahın?"

Yumruklarım iki yanımda sıkı halde birkaç saniye çantaya bakıyorum. Sonunda açıp lokantadan her zamanki siparişimi gördüğümde, midemin çukurunda sıcak ve istenmeyen bir şey birikiyor.

Hatırladı.

Boğazımı temizliyorum, ateşim yükseliyor. "Gerçekten semptomları kontrol ediyor musun, yoksa bu sadece benimle takılmak için bir bahane mi?"

"Davadan kaçınmaya çalışıyorum, tatlım."

Bakışlarım onu buluyor. Dümdüz karşıya bakıyor, dikkati dağılmış.

Bir an için yalan söylediğinden o kadar da emin değilim.

"Nakit tazminat karşılığında mahkeme dışında anlaşmaya açık olurum."

Kahkahası göğsümde çiçek açıyor ve bileğimdeki saate bakarken yüz hatlarından yumuşak bir şey geçiyor. "Eminim yapardın."

Uçurumun tepesine varana kadar huzursuz bir sessizlik içinde yol alıyoruz. Raphael eski kilisenin gölgesine park ediyor ve ısıtıcıyı açıyor. Sinirlerim ancak dört far arka camdan içeri süzüldüğünde geriliyor.

"Takip ediyoruz," diye boğuk bir sesle söylüyorum, arkamızdaki arabalara bakmak için koltuk başlıklarının arasından dönüyorum.

Sıcak bir el çıplak kalçalarımın üzerinde kayıyor ve tüm tutarlı düşünceler dağılıyor. Tanrım, neden apartmandan uçarak çıkmadan önce üzerime bir şeyler giyecek kadar aklım başıma gelmemişti? "Sakin ol, sadece adamlarım."

Kavrayışı sarsılmaz. Arkamı dönüp ön camın diğer tarafında neler olduğuna odaklanıyorum. Ağaç dalları rüzgârda titriyor. Ayın önünde kayan ince bulutlar. Dikkatimi şortumun iç dikişine çok yakın oturan serçe parmağımdan uzaklaştıracak herhangi bir şey.

"Beni son kez arabaya sürüklediğinde seni takip etmiyorlardı."

Aramıza sessizlik giriyor, sonra Raphael'in parmakları bacağımın kıvrımında geziniyor ve orta konsolda dinleniyor. Konuştuğunda sesi tınısız. Neredeyse sert. "Yemeğini ye, Penelope."

Başım dinlemekten başka bir şey yapamayacak kadar hızlı dönüyor. Yoğun bir inceleme altında hamburgeri açıyorum ve bir ısırık alıyorum. Araba çiğneme sesim ve kulaklarımda uğuldayan sinirsel enerjiyle doluyor. Bir ısırık daha almak üzereyken iri bir el bileğimi kavırıyor ve beni durduruyor.

Gözlerim Raphael'inkilere kayıyor. Bakışlarımı kırmadan başını eğiyor ve hamburgerimden büyük, yavaş bir ısırık alıyor. Tanrım. Ayak parmaklarım spor ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor ve kanım birkaç derece daha sıcak yanıyor.

Cevabını bilmediğim bir soruyla birlikte dudaklarımdan küçük bir hava tıslaması kaçıyor.

"Ne bahse girdin?"

Alt dudağındaki tuzu yalıyor, gözleri sinirlerimi bozan bir şeyle kararıyor. "Vazgeçmek istemediğim bir şey."

Orta konsolun bardak tutucusundan milkshake'imi alırken nefesim daralıyor. Bir yudum alıyor, sonra içeceği bana doğru eğerken kolu benimkine değişiyor. Sertçe yutkunarak yaklaşıyorum, aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve dudaklarımı az önce onunkilerin olduğu yere koyuyorum.

Bir sonraki nefesi burnumun ucunu sıyrıyor ve Tanrım, çikolatalı milkshake'in tadı hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

"O zaman neden bahse girdin?" Fısıldıyorum. Sesim o kadar sessiz, o kadar gergin ki, alnım neredeyse onunkine değmiyor olsa, kalbimin çarpıntısından duyacağından şüpheliyim.

Yüz hatlarından acı bir eğlence geçiyor. "Çünkü bu konuda bu kadar duygusal olmayacağımı umuyordum."

Bakışlarının pençeleri var ve derimi kazıyorlar. Çok yoğun, çok dalgın ve ciğerlerimi daraltma şekli erkekler hakkında inandığım her şeyle çelişiyor.

Onun kirletmediği havayı içime çekmek için arkama yaslandığımda, yeşil bir ışık parlıyor ve güçlü bir el enseme kavrayarak beni yerimde tutuyor.

"Ne-?"

"Gerginsin."

Şok içinde onun soğukkanlı yüz ifadesine bakıyorum.

"Hayır, değilim." "Sen kötü bir yalancısın, Penelope."

Tutabildiğim tüm soğukkanlılığımlı toplayarak titrek bir nefes alıyorum. Hafif tutmaya çalışıyorum. "Ve sen de kötü bir blackjack oyuncususun."

Bakışları siyah kıvılcımlar saçıyor. Saniyeler geçiyor ama dakikalar gibi geliyor. Sonunda parmakları boynumdan kayıyor ve aramıza mesafe koyuyor. Cebinden bir poker fişi çıkarıyor, ön camdan dışarı bakarken baş ve işaret parmakları arasında çeviriyor.

"Bugünlerde her şeyde kötüyüm gibi görünüyor."

Bu arabanın dört duvarı arasındaki hava o kadar hızlı değişti ki kamçılandım. Cinsel gerilim ve yemek paylaşımından kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir şeye geçtik.

Raphael'in ipeksi sesi gerginliği yarıp geçtiğinde, omuzlarım sıkı bir çizgi haline geliyor.

"Kelly kim olduğunuzu biliyor gibiydi. Daha önce tanıştınız mı?"

Midem bulanıyor. "Hayır."

"Tuhaf, çünkü kardeşi Martin eskiden çalıştığın Hurricane bar ve kumarhanesinin sahibi."

Bok. Bok, bok, bok.

Sen olduğunu bildiğim sözcükler ön panelde parlıyor ve sanki biri ciğerlerimin etrafındaki kemeri sıkmış gibi hissediyorum. Yüzümün paniğimi göstermesini engellemek için tüm disiplinimi kullanmam gerekiyor.

"Ne tesadüf."

"Başka neyin tesadüf olduğunu bilmek ister misin?" "Hayır," diye nefes alıyorum.

Yine de bana söylüyor.

"O kumarhane Çarşamba günü yandı ve sen Perşembe günü elinde bir bavulla Sahil'de ortaya çıktın."

Bunun olacağını biliyordum ama yine de darbeden geri çekiliyorum. Kan şakaklarımda zonkluyor ve görüşümün kenarları kararıyor; poker suratımı korumak neredeyse imkânsız hale geliyor. "Bana bak Penelope." Aptalca, bakıyorum. Bir an önce Bilmiyordum, çünkü yüz hatlarında zerre kadar yumuşama yoktu. Bir sonraki sorusunu sorarkenki ses tonuna da dokunmuyor. "Ne. Ne. Sen. Yaptın?"

Gözlerim bir sonraki hamlemi belli ediyor, bu yüzden bu sefer kapıyı çekiştirmeden, dışarı fırlamadan ve koşmaya başlamadan önce kapı koluna bakmıyorum.

Kaygan kaldırım buz tutmuş yapraklara dönüşüyor ve rüzgâr kulaklarımda uğulduyor. Karanlığa doğru koşuyorum ve

nereye varacağını bilmek. Düşünmeden yaptığım hareketlerin sonuçlarıyla karşılaştığımda yaptığım şey bu gibi görünüyor.

Bir planım olmadan kaçıyorum.

Ay yukarıdaki dalların ardında kayboluyor ve ağaç gövdeleri arasındaki sessizlik gümbür gümbür atan kalbimden daha yüksek sesle yankılandığında yavaşlayarak duruyorum. Dar bir açıklıkta tam bir daire çizerken, bir başka aptalca kararın ağırlığı omuzlarıma çöküyor.

Hay sikeyim. Neden Şeytan Koruma Alanı'na girdim ki?

Hava soğuk. Artık koşmayı bıraktığım için Aralık soğuğu bacaklarımı ve kollarımı kemiriyor ve kemiklerimi titretiyor. Geldiğimi düşündüğüm yöne doğru bir adım atıyorum ve ayağım bir köke takılarak bileğimi altıma alıyor.

"Siktir," diye tısılıyorum karanlığa doğru. Onu ovmak için eğildiğimde, sessizliği ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey bozuyor.

Ayak altında bir dalın çıtırtısı.

Raphael'in varlığı, o daha bir kelime bile söylemeden omurgamda geziniyor. Belimi kavrayıp beni bir ağaca doğru itmeden önce.

Bir adım öne çıkıp beni engelliyor. "Martin O'Hare'in kumarhanesini sen mi yaktın Penelope?"

Kalp atışlarım bir alev gibi titriyor; bir yanım onun sıcaklığı için minnettar, diğer yanım ise bunu son kez hissedeceğimi biliyor.

Ona gerçeği söylemek istemiyorum, sadece gözlerindeki bakıştan korktuğum için değil. O zaten çok şey biliyor; ben

Bugün yüzme platformunda lanet bir yumurta gibi çatladım, çocukluk travmam sarısı gibi içimden akıyor. Sanki ona verdiğim her parça, geri alamayacağım bir başka parçammış gibi geliyor. Arkasına saklanamayacağım bir parça. Ne yapacağım: burada, bir adamın önünde çiğ, savunmasız ve lanet olası bir duygusal olarak mı duracağım? Sevmediğim bir adamın? Benden hoşlanmayan bir adam mı?

Cevabım yeterince hızlı gelmiyor, çünkü eli ateş ediyor. dışarı ve sarar etrafında benim Boğaz, itip kakmak Omuzlarım arkamdaki sert ağaç kabuğunu sıyrana kadar geriye doğru gidiyorum. Tıslayarak ısıyorum ve donmuş yumruklarımı yanımda sıkıyorum. "Bir cevaba ihtiyacım olacak Penelope," diyor sesi

Sıkıldım.

Siluetinin geniş düzlemleri arkasındaki karanlıkta bulanıklaşarak onu daha büyük, daha ürkütücü gösteriyor. Onun gibi bir adamla yalnız kalmamalıyım ve gözlerinin arkasında var olan siyah boşluk bana aynı fikirde olduğunu söylüyor.

Sabırsız bir nefesle başparmağı nabzıma daha sert bastırıyor. "Kumarhanesini ateşe mi verdin?" Ölme ihtimalim göz kapaklarımın ardında yanıp sönüyor ve beni başımı sallamaya zorluyor.

Karnı benimkine karşı geriliyor. "Neden?"

İşte yine o yumurta gibi kırılıyorum. Sıkı kavrayışında boğazımı esneterek ona söylüyorum.

"Kasabada yeni bir kumarhane açıldığında, lanet olası

İrlanda mafyası tarafından işletildiğini bilmiyordum," diye mırıldandım. "Martin O'Hare'in kim olduğunu bile bilmiyordum; tek düşündüğüm taze izlerdi. Bir gece beni yakaladı..."

Sözlerim yarım kalıyor. "Dolandırıcılık," diye bitiriyor Raphael benim yerime, bakışları siyahlaşarak.

Kart sayma, aslında. Ama Vegas'ın en üretken kumarhane sahibine, onunla ormanda yalnızken kart saydığımı söylemenin çok aptalca bir fikir olacağını hissediyorum. Onun yerine başımı sallıyorum. "Bana şehri terk etmemi ve bir daha geri dönmememi söyledi."

Bakışları daralıyor. "Ama neden yangın? Neden öylece gitmedin?"

Birbirimize bakıyoruz. "Çünkü Martin O'Hare beni kumarhanenin dışındaki ara sokakta köşeye sıkıştırdığında, şu anda senin bana yaptığın şeyin aynısını yaptı."

O'Hare ellerini boğazıma doladığında, bana on yaşında olduğumu, başka bir kumarhanenin ara sokağında durduğumu, başka bir adamla güçlü bir tutuşa sahip olduğumu hatırlatmıştı. Aynı korkunç sona sahip olmasa da, acı çekiyordum. O kadar acıydı ki, yolun diğer tarafında şehir dışına giden otobüsü beklerken kumarhanesinin önünde bir votka şişesi yakmak gibi düşüncesizce bir karar verdim.

Üç kekelemeli kalp atışı geçiyor. Bu süre içinde Raphael'in yüzünde şaşkınlık bir gölge gibi dolaşıyor, sonra bakışları boğazımdaki eline düşüyor.

Köprücük kemiğime kadar iniyor ve onun yanında yumruk haline geliyor.

"Sen yürüyen ölü bir kızsın Penelope."

Titrek bir nefes aldım, içimden bir meydan okuma fısıltısı geçti. Bir ömürde iki kez ölümden kaçacak kadar şanslı olduğuma inandığım için değil.

Çünkü babamın öldürülmeden önce cenin pozisyonunda kıvrıldığı görüntü son yedi yıldır retinama kazanmış durumda.

Ölmek için ne utanç verici bir yol. O zamandan beri, ölüm beni bulduğunda onu dik bir omurga ve bakışlarla karşılayacağıma yemin ettim.

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Bu gece oyun oynamak istemiyorum. Eğer beni öldürecekse, yap gitsin."

Dişlerim takırdıyor. Dallar rüzgârda başımızın üzerinde sallanıyor. Sonunda Raphael başparmağını dudağının üzerinde gezdiriyor ve bakışlarını kararmış gökyüzüne çeviriyor.

"Şimdi, bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Ne?

Cevap veremediğim eğildi ve bir kolunu belime doladı. Beni omzunun üzerinden fırlatırken ayaklarım yerden kesiliyor. Başıma kan hücum ediyor ve kalçalarım, kırımın kıvrımının hemen altındaki avucunun sıcaklığı altında sapkın bir beklenti içinde karıncalanıyor. Çok uzağa koşmuş olamam, çünkü ay ışığının çamurlu zemini kesmesi ve arabanın görünmesi için bir dakikadan az bir süre geçiyor.

Beni yolcu kapısına bırakıyor ve kapıyı açıyor. "Atla."

Ağzım açılıyor ve tekrar kapanıyor. Yolun karşısındaki bir sedana yaslanmış sigara içen uşaklarından biriyle göz göze geliyorum. Siyah gökyüzüne karşı duman üflüyor ve omuz silkiyor.

"Neredeyiz-"

"Seni öldürme fikrimi değiştirmeden önce içeri gir Penelope."

İki kez sorulmasına gerek yok.

Yolcu koltuğuna kayarken ön panelden gelen ısı uzuvlarımı haşlıyor. Raphael'in kapısı gereğinden fazla bir güçle çarpıyor ve ben daha emniyet kemerimi bile takamadan buz tutmuş kaldırımda ilerlemeye başlıyoruz.

Kafam karışmış, beceriksizlikten sürünüyorum ve iliklerime kadar sersemlemiş durumdayım. Raphael'e bakıp duruyorum ama yüzüne kazınmış ifade o kadar okunaksız ki özür dilemenin mi yoksa bir şaka yapmanın mı daha iyi olacağını kestiremiyorum.

Sessizliğin içinde boğulmaya razı oluyorum. Radyoyla oynuyorum.

Koltuğun kenarına atılmış patates kızartması arayın.

Yolcu tarafındaki camın buğusuna bir şeyler karalamaya başladığımda araba aniden duruyor. Kalbim vücudumla birlikte öne doğru atıyor ve Raphael'le yüzleşmek için döndüğümde beni ensemden tutup sırtımı koltuktan yukarı kaldırıyor. Beni tekrar bıraktığında, başımın altında yumuşak bir şey var.

Bir yastık.

İfadesiz bir şekilde tekrar arka koltuğa uzanıyor ve bir battaniye çıkarıyor. Başımın üzerine atıyor ve motor yeniden canlanıyor.

"Git uyu."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey Penelope. Martin O'Hare'i unut; o artık benim sorunum."

CHAPTER

Twenty-Seven

Rafe

WHISKEY YERLERİN ALTINDA, Devil's Hollow.

Aylık poker oyunum tüm hızıyla devam ediyor. Yüzeyde, mağara bar iyi vakit geçirmek için uğulduyor ve Noel'in hemen köşede olmasının heyecanı geceye elektrikli bir hava katıyor. Her oyuktan dökülen Noel ağaçları arasında, içkiler barların üzerinden akıyor ve zarlar masaların üzerinde yuvarlanıyor. Alttan alta, gerilim tehlikeli bir dip akıntısı gibi kaynıyor.

Birkaç telefon görüşmesinden sonra VIP müşterilerim geceye tekrar katıldılar ama Tor gelmedi. Gelmeyeceğini biliyordum ama bu gecelerden birini onsuz düzenlemek göğsümde kurşun büyüklüğünde bir delik açmış gibi hissettiriyor. Bir de Angelo'nun rulet masasından göz hançeri fırlatması gibi sinir bozucu bir sorun var. Rulet bile oynamıyor ama dün Kelly O'Hare'in kafasına bir şapka patlattığım için bana hala kızgın. Hayır.

Sadist karısının daha fazla şiddete maruz kalmasını istemediği için bile, ama şimdi Gabe'e Dante'nin ortaklarının sigaralarına siyanür koymaktan daha heyecan verici bir şeye odaklanması için bir bahane verdim: İrlandalılarla bir savaş başlatmak.

"Um, tamam. Vuruldum sanırım? Evet, kesinlikle vurdum."

Angelo'nun sadist karısından bahsetmişken, Rory Gabe'in diğer tarafında oturmuş, nefesinin altında mırıldanıyor. Visconti Blackjack oynuyoruz. Genelde onunla oynamayı reddederim, sadece onu yenmek sıkıcı hale geldiği için değil, her kaybettiğinde garip bir şey yaptığından emin olduğum için.

İçkime tükürmek gibi.

Ama kardeşim beni görmezden gelmek istiyorsa, seve seve daha fazla parasını alırım. Ayrıca, Rory bütün gece bana bok atmayan tek aile üyesi.

Bandajlı bir el omzuma inerken çenem titriyor.

"Söylentiler doğru mu, Cugino? Gerçekten kendi silahınla mı ateş ettin? Dio mio, kölelerin ne için o zaman?"

Gülümsememi sıkı ve hoş tutarak Rory'nin buklelerinin üzerindeki boşluğa bakıyorum ve Benny'yi görmezden geliyorum. Ne yazık ki onun için, devam ediyor. "Nişancılığın nasıldı? Bunca yıldan sonra paslanmış olmalı."

Viskiden tembelce bir yudum alıyorum, bardağı masaya bırakıyorum, sonra dirseğimi kasıklarına değdirmek için geri çekiyorum.

"Nişancılığım gayet iyi, Benny."

İtalyanca küfürler savuruyor ve topallayarak uzaklaşıyor.

Dudaklarımı kaldırıp sırtıtmama rağmen, son patlamamın neden aile içinde konuşulduğunu anlıyorum. Yıllardır Adsız Günahkârlar oyunumuz dışında tetik çekmemiştim. Griff öfkeli. Gabe eğleniyor. Herkes aklımı kaçırdığımı düşünüyor ve belki de kaçırmışımdır, çünkü başka neden Kelly O'Hare'in gözlerinin arasına bir kurşun sıkacak kadar düşüncesiz olayım ki? Yıllardır mükemmel bir iş ortağıydı.

Her zaman olduğu gibi başladı: bir bahse hayır diyemememle. Ama bu sefer, benden istediği şeyi kaybetmeye hazır değildim.

Penelope.

Tanrım, daha önce kızlarımdan biriyle hiç takas yapmamıştım. Bu barbarca, Rusların yapacağı bir şey. Ama ona bakıp durması, ona dokunması, derimin altına pençelerini geçirdi ve mantığımı çarpıttı.

En yeni çalışanım ve kardeşinin kumarhane yangını arasındaki noktaları birleştirmeden önce, en acı yanımda onu ellerimden almasını umuyordu. En sevdiğim saat, liman patlaması. Miller ve Young'ı kaybetmek ve Lucky Cat'teki vur-kaç olayı. Doom kartı olsun olmasın, o çamurlu botlarla Blues Den'in merdivenlerinden indiği anda imparatorluğumun ucuz bir takım elbise gibi parçalanmaya başladığını inkar edemem.

Ben de onu bir poker fişi gibi sehpanın üzerine kaydurdum ve ona ahlakımı sundum. Kelly'nin bunu yapacağını düşünmemiştim.

Aslında kazanmıştı, viski ve benzo yüzünden kafayı yemişti.

Maça ası masaya gelmeden önce bile, onu teslim etmenin asla bir seçenek olmadığını biliyordum. Sadece iki seçenek vardı: Hile yapmak ya da onu vurmak.

Ve hile yaptığım gün, annemin mezarında ters döndüğü gündür.

Ah, pekala. En azından ellerim hâlâ temiz. Parmak eklemlerimi kırdığım gün, dibin nasıl bir his olduğunu anladığım gündür.

Bayram havasını ciğerlerime çekerek koltuğumda geriye yaslanıyorum ve dağıtıcı olarak görev yapan Gabe'in masaya attığı karta bakıyorum. Karo dokuzlu. "Vurdu."

Gabe sinek dörtlüsünü çeviriyor.

Gözlerim Rory'ye kayıyor. Kaşlarını çatmış, parmaklarını masaya vuruyordu.

"Pekala, bir dakikaya ihtiyacım var."

Dikkatimi tekrar kalabalığa veriyorum ama aklım hâlâ Penelope'de.

Bu çılgınca. Bir tetiği çekerek milyonlarca dolar kaybettim ve başıma ödül koydum ve ilk içgüdüm bu karmaşayı başlattığından şüphelendiğim kızı kontrol etmek oldu. Ve sonra bunu doğruladığımda -ormanda, hiçbir tanığın olmadığı bir yerde- tetiğimi tekrar çekmedim. Hayır, ona bu işi halledeceğimi söyledim.

Martin beni öldürmeden ben onu öldürmek zorundayım, ama içimde bir kuşku var, durum böyle olmasa bile

ne olursa olsun onu aşığı.

Viskimi dudaklarıma götürdüğüimde, yüzlü bardak diğer tarafında kırmızı bir şey kırıyor. Bakışlarımı bardağın kenarından kaydırıyorum ve kapının içinden süzülen şeytanın kendisini görüyorum.

Onu gördüğümde göğsüm sıkışıyor. Sadece görünüşü beklenmedik olduğu için değil, aynı zamanda saten ve dantel içinde bir görüntü olduğu için. Tanrım, vücudunun o kırmızı elbisenin içine dökölüşü; bu gerçek olamaz. Olmasını istemiyorum - daha yeni içeri girdi ve şimdiden odadaki erkeklerin yarısı ona bakıyor.

"Rory. Penelope'yi davet ettin mi?"

"Evet, ama onun adı Penny. Ve Wren ve Tayce."

Ah, evet. Arkasındakileri görmedim bile, ikisi de senin özlediğın türden kızlar değil.

"Neden?"

"Arkadaşım olduğu için mi?"

Gabe'in viski bardağına sırtıttığını görmemiş gibi yapıyorum.

Yanında Wren ve Tayce olduğu halde kalabalığın arasından kendine bir yol çizen Penelope'nin hareketlerini izliyorum. Onu izlediğimi fark edince başını kaldırıp bana bakıyor ve sanki beni gördüğüne o da en az benim kadar şaşırmış gibi duraksıyor. Sanki o gülünç topukluların üzerinde yürüdüğü zeminin yüzde otuz üçüne sahip değilmişim gibi.

Elimi masanın altına kaydırıyorum ve bir poker fişinin etrafında kıvırıyorum. Kasıklarımındaki şişliğı görmezden gelmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Kanımdaki huzursuzluğu. Vücudumun her parçası

Bir diğeri, çünkü bu gece, kumarhanelerde yangın çıkaran bir suçlu gibi görünmüyor.

Kupa Kraliçesi'ne benziyor. Başka tarafa bakıyorum.

Tayce ve Wren'e, "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz hanımlar," diyorum. Penny, Rory'nin yanına otururken ben de ayağa kalkıp iki yanımdaki koltukları çekiyorum. Wren bana gergin bir gülümseme fırlatıyor ve Gabe'e bakıyor. Tayce yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Yağcılık seni her yere götürür, Rafe."

"Bekleme listenizin en tepesi dışında."

Tayce gülüyor. "Tanrı bile benim bekleme listemin başına geçemedi."

Gözlerimi devirmiş gibi yaparak yanına oturdum. Tayce'yi sadece gezegendeki en iyi dövme sanatçısı olduğu için tatlı tutmuyorum, gerçi bu kesinlikle nedenin bir parçası. Ama aynı zamanda rahat, esprili ve ister o benim sandalyelerimden birinde otursun ister ben onunkinde oturayım, onun arkadaşlığından her zaman keyif alıyorum.

Kolumu koltuğunun arkasına dayadığımda, eğilip yaka iğnemi çıkarıyor ve gömleğimin ilk birkaç düğmesini açıyor.

"Biliyor musun; sanırım önce beni yemeğe çıkarman gerekiyor."

Açık yakamdan aşağı bakmak için beni görmezden geliyor. "Yılan nasıl iyileşiyor?"

"Güzelce."

Bir bakışın yanağımı ısıttığını hissederek gözlerimi Penelope'ye kaydırıyorum. Rory kulağına bir şeyler fısıldıyor ama

Dinliyor. Tayce'in göğsümdeki eline ters ters bakmakla meşgul. Göğüs kafesimin içinde bir memnuniyet kıvılcımı tutuşuyor, çünkü belli ki on dört yaşındaki bir okul kızı kadar önemsiz olmamı istiyor.

Dikkatimi tekrar Tayce'ye veriyorum. Onu büyüleyici bir gülümsemeyle sabitliyorum. "Tayce, Tor'u gördün mü?"

Gözlerini deviriyor. "Hayır, salak herif geçen haftaki randevusuna gelmedi."

İçimde bir huzursuzluk var. Tor, Tayce'den randevu almak için yanan kömürün üzerinden geçecekti.

"Blackjack!"

Rory'nin heyecanlı çılgılığı masanın üzerinde yankılanıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Kaşlarımı çatarak gözlerimi önündeki kâğıtlara dikiyorum ve kâğıtların toplamının yirmi bir olduğundan emin oluyorum.

"Alternatif bir evrende yaşıyor olmalıyım," diyorum kuru bir sesle, içkimi ona doğru kaldırarak. "En azından beni Blackjack'te yenmeyi ölmeden önce yapılacaklar listenden çıkarabilirsin."

Bakışları parıldıyor. "Hadi tekrar oynayalım." "Şanslı hissediyor musun?"

Sırıttıyor. "Hiçbir fikrin yok."

Gözlerim Penelope'nin boynundaki dört yapraklı yoncaya kayıyor. Belli ki onun yersiz iyimserliği baldızıma da bulaşmış.

"Pekâlâ. Önce şu hanımlara birer içki söyleyelim."

Bir garsonu çağırıyorum ve o da masanın diğer ucundan siparişleri alıyor. Penelope menüye dalıp gitmişken, ben de

bu fırsatı değerlendirep onu içime çekiyorum.

Sen de kimsin be kızım? Keşke Adsız Günahkârlar hattını beyninden geçen her boş düşünce için bir ses tahtası olarak kullanmak yerine amacına uygun olarak kullansaydı, çünkü artık onun hakkında bilmemeyi dilediğim şeyleri biliyorum. Mesela simitte ne tercih ettiğini ve gelecek Cuma ayak parmaklarını hangi renge boyayacağını. Onun saçmalıkları bana cevap vermedi, sadece daha fazla soru verdi.

Neden benim arabamda uyuyabildiğini ama kendi yatağında uyuyamadığını bilmek istiyorum. Saatimi satmak yerine neden hala taktığını. Kafasına bir kurşun sıkmam gerekirken, onu korumak istemem için viskime ne koyduğunu.

Menüyü servise geri verirken saatim dirseğinden yukarı kayıyor. Beni kızdırmak için taktığından emin olsam da, içimi kaplayan hastalıklı heyecanı görmezden gelemiyorum. Sanırım bu, erkeklerin kadınları kendi gömleklerini giyerken görmekten zevk almalarına benziyor. Ama ben değil. Her zaman yakalarına ruj bulaşıyor ve parfümlerinin kokusunu kumaşa gömüyorlar.

"Bir limonata alayım, lütfen."

Wren o kadar sessizdi ki, garson siparişini sorana kadar burada olduğunu unutmuştum.

"Sadece bir limonata mı?"

Masaya bakıyor, elleri kucağındaki çantayı kavırıyor. "Evet, lütfen."

"Seni daha güçlü bir şeyle ayartamaz mıyım?"

Başını sallıyor ve ona kibar bir gülümseme sunuyor. "Ben içki içmem."

"Hadi ama, neredeyse Noel yaklaşıyor-"

Gabe'in sandalyesinin arkaya sürtünmesi ve yumruğunun masaya çarpmasıyla oluşan çatırtı, mağarada sağır edici bir sessizlik yaratıyor. Göz ucuyla Angelo'nun ayağı kalktığını görüyorum.

"Bir limonata ieeğini söyledi," diye homurdanıyor Gabe.

Servis görevlisi menüyü karıştırır ve koşarak uzaklaşır. Wren kıpkırmızı kesilir ve tuvalete gitmekle ilgili bir şeyler mırıldanır; Tayce de içinden karanlık bir mırıldanmayla kalabalığın arasından onu takip eder.

Şaşkın bakışlarım kardeşimin yüzünün yan tarafını ısıtıyor. Mürekkepli pençeleriyle desteyi karıştırmaktan başını kaldırmıyor.

"Kov onu," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Yoksa en paslı kalem bıağımla gözlerini oyarım."

Viskimin içinde inliyorum. Tüm sorunlar omuzlarımı sıkıştırırken, ihtiyacım olan son şey bu.

"Pekâlâ, başlayalım."

Rory nerim karışısında gözle görülür bir şekilde rahatladı, belli ki gerginliğı benim kadar azaltmak istiyordu. Gabe ikimizin de kartlarını gereğinden fazla kuvvetle yere çarpıyor ve Rory aptalca bir süre onunkilere bakıyor.

Can sıkıntısı içimi kemirirken, ona dağıtılan kupa ikilisini başımla işaret ediyorum. "Sana bir ipucu vereyim; iki, yirmi bire oldukça uzak."

"Şşşt," diye tısıyor, parmaklarını şakaklarına götürüyor.

"Ben

düşünüyorum." Bir an geçer. "Pekala, vur."

Ben de vurdum ve karo dördüme maça yedilisini ekledim.

Dağıtılan kartlar arttıkça ve Gabe'in elindeki deste azaldıkça, huzursuz bir farkındalık omurgamdan yukarı tırmanıyor ve enseme sıkıyor.

Penelope'nin yaptığı her hareketin aşırı farkında olmasaydım belki de fark etmezdim. Fısıldadığında zaten dolgun dudaklarına bakmıyor olsaydım, ya da Rory'nin kolunu sıktığında bileğindeki saatime hayranlıkla bakmıyor olsaydım.

Dikkatimi Rory'ye veriyorum ve onun tuhaflığına bağladığım diğer şeylere odaklanmaya başlıyorum. Ve sonra fark ediyorum: Parmaklarını masaya vurması gergin bir alışkanlık değil; lanet olasınca sayıyor.

"Blackjack!" diye tekrar bağılıyor.

Bu sefer onu tebrik etmiyorum. Bunun yerine gözlerimi Penelope'ninkilerle buluşturup kaşlarımı kaldırıyorum.

İfademdeki bir şey yüzündeki sırtışı siliyor. "Penelope."

Omuzları sertleşti.

"Sana on saniyelik bir avans vereceğim."

Ama uyarı ağzımdan çıktığında, küçük velet çoktan ayağa kalkmıştı.

CHAPTER

Twenty-Eight

Penny

Yalancı ve hilekar olabilir ama Raphael de öyle. Ayağa kalkmadan önce kesinlikle ona kadar saymadı. ve kalabalığı yarararak bana doğru geldi.

Panik damarlarımda uğuldarken, yön duygusu olmadan işaretlenmemiş bir kapıdan içeri daldım. Kapı arkamdan kapandığında, partinin gürültüsü kayboluyor ve nemli toprak kokusu üzerime saldırıyor. Bir mağara daha, harika. Meraklı gözlerden uzakta, karanlığın derinliklerine doğru ilerlerken hızlı yürüyüşüm beceriksiz bir koşuya dönüşüyor. Bu mağara başka bir mağaraya dönüşüyor, sonra bir başkasına ve sonra tekrar döndüğümde görünürde hiç ışık yok, lanet olası bir aptal olduğumu fark ediyorum. Neden nereye gittiğini bilmediğim yerlere doğru koşup duruyorum?

Sanırım önümdeki bilinmezlik hala daha az olduğu için arkamdaki bilinenden daha korkutucu.

Boğazıma tırmanan korkuyu bastırarak hareket etmeye devam ediyorum ve zihinsel olarak monologumu tazeleyerek dikkatimi dağıtıyorum.

Dışarıdan herhangi bir yardım almadan kart saymak yasadışı değildir. Bir oyuncunun henüz çekilmemiş kartların değerlerini tahmin etmek için her karta yüksek veya düşük bir değer atayamayacağını belirten bir yasa yoktur.

Bu konuşmayı yıllardır kafamdaki acil durum kutularından birinde kilitli tutuyorum ama hiç kullanmak zorunda kalmadım. Martin O'Hare'e söylemeye çalıştım ama ben söyleyemedim eli boğazıma yapıştı.

Beni yakaladığında Raphael'in ellerinin nereye gideceğini merak ediyorum.

Perşembe gecesi, onun eli de boğazıma doğru uçtu. Beklemediğim şey, en büyük günahımı itiraf ettiğimde ellerinin üzerimden kayıp gitmesi ve ardından beni arabasına tıkıp bu işi halledeceğini söylemesiydi. Bu ne anlama geliyor? Endişelenmeli miyim yoksa rahatlamalı mıyım?

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor, sadece burası dondurucu olduğu için değil. Şimdi daha da karanlık ve karanlığı boyayan buğulu puflarımı bile göremiyorum.

Parmaklarım sarp duvarı sıyrıyor, kıvrımı takip ederek başka bir lanet tünele giriyor ve orada taş gibi bir şeye çarpıyorum. Sıcak elleri, şiddetli kalp atışları olan ve beni duvara çarparken güvenliğini umursamayan bir şey.

Milyonlarca düşman beni mağara ağına kadar takip etmiş olsa bile beni bulanın Raphael olduğunu bilirdim. Çünkü

Tanrım, başka hiçbir koku benimle Raphael arasında bir ateş yakamazdı.

Bu adamın gözeneklerinden sızan sıcak kolonya, nane ve tehlike kokteyli gibi uyluklarım. Dudaklarından çıkan ve boğazımı sıyıran viskinin acı esintisi bile beni rahatsız etmiyor; vücudunun beni hapseden ağırlığından çok yüksekteyim.

Beyefendi. Bu karanlığın pelerini altında o kelime yok ve elleri dolaşmaya başladığında, bunu istemediğimi biliyorum. Elbisemin eteğini avuçluyor ve kalçalarım doğru sürüklüyorlar. Eğer hareketlerindeki aciliyet başımı döndürmeseydi, ona dikkatli olmasını söyledim, çünkü yarın geri alma umuduyla elbisenin etiketini üzerinde bırakmışım.

"Güzel elbise," diye tıslıyor, boğazımda titreyen nabza karşı ipekten bir zehirle. "Sen mi çaldın?"

Elleri çıplak kalçalarım temas ediyor, elbisemin kumaşı şimdi kollarına dolanmış durumda. Vücudumun her santimi beklentiyle şarkı söylüyor, aramızdaki küçük boşlukta ısılk çalan buz gibi soğuk bana Aralık ayında bu kadar sıcak hissetmemem gerektiğini hatırlatıyor.

"Bu değil," diye mırıldanıyorum, dudaklarım göğsüne değiyor. "Striptizci paramla aldım-"

Sert, sıcak bir tokat kığımın yanağına çarpıyor ve şaşkınlık çılgılığım gömleğinin pahalı kumaşına siniyor. "Başka erkekler için soyunmakla ilgili ne demiştin Penelope?" diyor, kaba ses tonu avucunun şimdi acıyan kığımında yaptığı yavaş, yatıştırıcı dairelerle çelişiyor.

"Başka erkekler için soyunmama gerek yok. Arabasında kucak dansı için fazla para ödeyen bir müşterim var."

Bir tokat daha. Bu seferki o kadar gürültülü ki, damlayan tavanda yankılanıyor. İniltim sıcak bir saunadaki buhar gibi ardından yükseliyor. Bir nefes daha çekmeden, kalçaları beni duvara daha da itiyor, ortalarında sert ve zonklayan bir şey var.

Lanet olsun. Karnımın alt kısmında bir boşluk açılıyor ve sürtünmeyle doldurulmak için yalvarıyor. Arabasında yaptığım gibi kendimi ona sürtme tatminini ona vermek zorunda değilim, çünkü iki eli de kıcıma doğru kayıyor ve beni ereksiyonuna doğru çekerken yanaklarımı kavlıyor.

Kalçalarımın arasına mükemmel bir şekilde yerleşiyor ve ağırlığından dolayı başka bir alaycı karşılık bulamayacak kadar sayıklıyorum.

Dudakları başımın tepesini okşuyor. "Dümdüz gideceğini söylemiştin. Martin sana bir şey öğretmedi mi?"

"Öyleyim. Yani, ben-"

Kıcıma bir tokat daha. Bu seferki o kadar şiddetli ki beni öne doğru itiyor, böylece klitorisim onun çıkıntısında karıncalanıyor.

Aklımı kaçırıyorum. Tekrar konuştuğunda tek duyabildiğim kulaklarımdaki uğultu. "Bu kıyıda Rory'ye kart saymayı öğretecek tek bir velet var."

Parmak uçlarının sıcaklığı tangamın ince bandı boyunca ilerlerken kıvılcımlar amıma doğru akıyor. Göbeğimin altında birleştiklerinde nefes almayı bırakıyorum.

O kalın parmaklarını daha aşağı indirirse, vücudumun ondan beynim kadar nefret etmediğini fark eder.

Ama yapmıyor. Sadece sinirli bir tıslamayla bandı koparıyor ve bileğimi kavırıyor. Beni karanlığa doğru çekiyor ve ben geri çekildiğimde, beni daha sıkı tutuyor.

"Buradan tek başına çıkamazsın Penelope."

Evet, hiç şansım yok. Kıçım sızlıyor ve kalbim gümbür gümbür atıyor, tünellerde körlemesine onu takip ediyorum. Nereye gittiğini nereden biliyor?

Ağır ayak sesleri kalın duvarlarda yankılanıyor ve partinin sesi yükseldikçe bedenim rahatlayarak hafifliyor. İşlenen suç için şaşırtıcı derecede kolay bir cezaydı bu. Tıpkı dün beni ormana kadar kovaladığında ve ben gerçekten Sahil'de olma sebebimi itiraf ettiğimde olduğu gibi, beni kolayca serbest bıraktı.

Bir kapıdan içeri daldık ve sanki kulüpten hiç ayrılmamış gibiydik. Rulet masasından alkış sesleri yükseliyor, bardaki kokteyllerin üzerinde sarhoş konuşmaları dalgalanıyor. Başka bir kapıdan yeniden girdik ve odanın diğer tarafında Rory'nin kıvrıcık saçlarının arkasını görebiliyorum. Ona doğru bir adım atıyorum ama bileğimden çekiştiren biri beni gölgelerdeki bir kabine çekiyor.

İç çekiyorum. Belli ki Raphael bana işkence etmeyi henüz bitirmemiş. "Kımıldama."

Kayboluyor ve kısa bir süre sonra elinde iki içkiyle barın yanından çıkıyor. Viski bardağını parmaklarının ucuyla tutuyor ve çarkıfelek meyveli martiniyi önüme koyuyor.

Ona bakıyorum.

En sevdiğim içki olduğunu nereden bildi?

Ama ağır eli elbisemin eteğini geriye itip dizime kenetlendiğinde bunun üzerinde duracak zaman yok. Vücudumdaki tüm feminist kemiklere rağmen, avucunun arkasındaki sahipleniciliğin altında kıvranmaktan kendimi alamıyorum.

Cebinden bir deste kart çıkarır. En üstteki kartı çevirir.

"Daha yüksek ya da daha düşük."

Bakışlarım onun profiline kayıyor. Dümdüz karşıya bakıyor, çenesindeki belirgin kıpırtı dışında ifadesi nötr.

"|-"

Dizimi sıkıyor. "Havamda değilim Penelope."

Sakinleştirici bir nefes çekiyorum. Ne yaptığını çok iyi biliyorum, çünkü Nico benimle yapmıştı, ben de Rory ile yapmıştım. Yeni başlayan biri olarak kart sayma alıştırmalarını böyle yaparsınız. Desteyi gözden geçirir, bir sonraki kartın yüksek mi yoksa düşük değerli bir sayı mı olacağını tahmin edersiniz. Dağıtılanların sayımını tutarak, destenin dibine yaklaştıkça doğru tahmin etme olasılığınız önemli ölçüde artar.

Bu oyunda en iyisi benim, ama Raphael'in kalçamı kavrayışına bakılırsa, belki de olmak istemiyorum.

Gözlerimi üç sopaya diktim. İstatistiksel olarak konuşursak, cevap çok açık. "Daha yüksek."

Eli **kalçamdan** birkaç santim yukarı kayarken karnımın duvarları geriliyor. Tamam, bu versiyonu oynamadım.

Daha önce. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ama yüz ifadesi hâlâ otobüs bekliyor olabileceğini gösteriyor.

Masaya vuran başka bir kartın çözülüşü. Maça dörtlüsü.

İç çektim. Bakışlarımı kayalık tavana kaydırıyorum. "Daha yükseğe," diye fısıldıyorum.

Maça valesi.

Saatinin soğuk tokası kalçamın dışından yukarı doğru kayarken parmaklarım kabinin kenarından kıvrılıyor ve başparmağının yumuşak pedi iç tarafa doğru ilerliyor.

Kalbim tekliyor, umutsuzca odaya bakıyorum. Partinin şenlikli ışıltısı mağaranın bizim köşesine dokunmuyor ve Raphael'in başparmağının tangamın köşebentine ne kadar yakın olduğunu bir kenara bırakın, parti müdavimlerinin burada olduğumuzu bile bilmediklerinden şüphem yok.

Maça valesi, tamam. Sikeyim. Mantıken, daha aşağı demeliyim, ama klitorisimdeki beklenti ağrısının başka fikirleri var.

"Daha yükseğe."

Raphael'in gözleri yanlara kayıyor, kaba bir şeyle aydınlanıyor ve başka bir kart çeviriyor.

Kupa kraliçesi.

Alaycı bir nefes verdi. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Başparmağını külotumun köşebentine geçirdiğinde bakışlarımız çarpışıyor. Gözlerini kaplayan karanlıktan, elleri mağarada elbisemin etek ucunu kaldırdığından beri kalçalarımın arasında kaynayan şeyi hissedebildiğini biliyorum.

Parmak eklemi kayganlığıma bastırıyor, sonra iç uyluğumu kavrayarak başparmağını uzatıyor, böylece dantelin altından kayıyor ve kıvrımlarımın arasında çıldırtıcı derecede yavaş bir yol açıyor.

Klitorisime tehlikeli bir şekilde yakın duruyor.

Birbirimize baktık. İstesem de nefes alamıyorum. Gözlerim artık gizleyemediğim çaresizliği anlatırken partinin gürültüsü azalıyor. Kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir şeyle yumuşuyor.

Bir yeşil ve sitrin parıltısı ve sonra başparmağı klitorisime bastırduğunda nefesim kesiliyor ve serbest eli saçlarımın dibinde bir yer buluyor. Başımı geriye doğru çekiyor, dudaklarını boynuma bastırıyor ve bir sonraki sorusunu boğazıma doğru hırlıyor.

"Kart saymayı nasıl öğrendin?"

"Ben yapmadım. Bunu zaten biliyorsun, ben şanslıyım-"

İtirazım, içimde tutuşan bir zevk aleviyle kesildi. Tatlı sürtünme. Kutsal dokunuş. Raphael'in başparmağı hızlı, amansız daireler çiziyor ve göz kapaklarımın arkasında beyaz noktalar dans ediyor.

"Şanslı değilsin Penelope. Bana göre değilsin. Sen bu kıyıya geldiğinden beri dünyanın en şanssız insanı oldum. Uğruna çalıştığım her şeyi kaybediyorum ve hepsi senin yüzünden."

Şok şehvetimi bastırıyor, saçlarını kavriyorum ve dudakları dudaklarıma değene kadar başını geriye çekiyorum. Ağzına karşı sırtıyorum. "Demek şansa inanıyorsun. Bu yüzden mi benden nefret ediyorsun?"

Acı acı gülüyor ve ben sıcak nefesinin her santimini bir can simidi gibi içiyorum. "Günün uzunluğu kadar batıl inançlarım var Penelope. Eskiden değildim. Olmak da istemiyorum. Çünkü kimse merdivenlerin altından geçmekten kaçınan ya da ağzından kötü niyetli bir düşünce çıktığında parmak eklemlerini en yakın ahşap yüzeye vuran bir CEO'ya ya da alt patrona güvenmez. Bu gerçekten ironik. Tüm servetimi şans oyunları ve istatistiksel olasılıklar üzerine inşa ettim. Hiçbir zaman duygulara dayalı bir karar vermedim ve sonra sen ortaya çıktın ve birdenbire sana yanlış baktıkları için iş ortaklarımı öldürmeye başladım. O lanet çingenenin haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Ne çingenesi-?"

Sıcak, kalın bir parmak girişime kayıyor ve batıl inançlar ve çingeneler de dahil olmak üzere tüm düşünceler kafamı terk ediyor. Tanrım. Daha derine itiyor, girip çıkıyor, girip çıkıyor, sanki amımın duvarlarını hafızasına kazıyor. Alnım onunkine değiyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Bakışları dudaklarıma düşüyor ve inliyor.

"Ne, beni öpmek falan mı istiyorsun?" Alaycılığım umut katarak söylüyorum.

"Ya da başka bir şey," diye mırıldanıyor, küstahlığım için klitorisime hafifçe vuruyor.

Elektrik şokuyla omurgam bükülüyor ve beni ona yakın tutmak için parmağımı yaka iğnesine geçiriyorum.

"O zaman sen neden yapmıyorsun?"

Gülüyor. "Seni asla tatmin etmem Penelope."

Gurur, kötü bir isilik gibi göğsümde alevleniyor. "Evet, ben de seni öpmezdim."

"Hayır mı?"

"Hayır. Viskinin tadını sevmiyorum."

Saçlarımı serbest bırakıyor, elini sırtımdan aşağı kaydırıyor ve parmaklarının içimde daha derinlere ulaşabilmesi için beni kıcımdan kendine doğru çekiyor. Oluşan basınç karşısında kıvranarak haykırıyorum. Siktir, ön sevişme böyle bir şey mi? Çünkü eğer öyleyse, herhangi bir kız penetrasyona kadar nasıl dayanır?

"Bahse girerim önce sen beni öpeceksin."

Gülüyorum, hezeyan görüşümü bulanıklaştırıyor. "Bir milyon dolarına bahse girerim ki dudaklarım önce seninkilere dokunmaz."

Klitorisime bir fiske daha. Kenara bir adım daha yaklaştı. Tekrar girişime daldığında, bu sefer iki parmağıyla. Tünelim ona uyum sağlamak için gerilirken karanlık memnuniyetimle yanıyor. Çok yaklaştım.

"Senin bir milyon doların yok," diyor sıkılmış bir sesle.

"Fark etmez, çünkü ben kaybetmeyeceğim."

Gülüşü ağızıma o kadar yumuşak geliyor ki, aklım başımda değilken o anda bir bankadan kredi çekmek istiyorum. Bunun yerine başımı geriye atıp beni baştan çıkarmasını engelliyorum ve parmaklarının üzerinde geziniyorum.

Kıvılcımlar alt merkezimde çatırdıyor ve patlıyor, görüşümü karartıyor ve damarlarıma baş döndürücü bir şehvet yayıyor. Raphael konuştuğunda, kulaklarımdaki çınlamadan onu zar zor duyuyorum.

"Sen kötü bir kızsın Penelope."

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Ve kötü kızlara ne olur biliyor musun?"

Orgazma o kadar yakınım ki tadını
alabiliyorum.

Ama sonra Raphael elimi çekip alıyor, parmakları hafif bir
lastik kopuşuyla külotumu terk ediyor.

Şaşkınlıkla bakışlarım tavandan onunkine kayıyor, tam o
sırada nemli eli çeneme geliyor. Sularımı alt dudağıma
yayarken karanlık bir hayranlıkla hareketini izliyor.

"Onlar gelemmez."

Sonra sanki bir iş toplantısı için oturmuşuz gibi ayağa
kalktı. Pantolonunu düzeltti ve kalabalığa karışmadan önce
başparmağını yakasının iğnesine götürdü. Beni gümbür
gümbür atan bir klitoris, hüsrana uğramış bir kalp ve büyük
elleri ve ipeksi sesleri olan erkeklere karşı yeni bir nefretle
baş başa bırakıyor.

CHAPTER

Twenty-Nine

Rafe

TGÜNEŞ ufukta alçaktan süzülüyor, son ışınları Pasifik üzerinde uzanıyor ve St Pius'un güneşini batırıyor Melek auralı bir kilise.

Bu ironik bir manzara, çünkü bu mekan cehennemin kızgın çukurlarına daha uygun günahlar gördü.

Park ediyorum ve Angelo'nun Bugatti'si ile Gabe'in Harley'inin çoktan yolun kenarına dizilmiş olduğunu görünce gülümsemekten kendimi alamıyorum. İkisi de benden önce gelmiş. Sanırım her şeyin bir ilki var.

Yakamı kaldırıyorum ve buzlu çakılların üzerine çıkıyorum. Mezarlıktan kiliseye doğru ilerlerken hava şenlikli bir beklenti, buz gibi bir rüzgâr ve topraktan şenlik ateşleriyle çıtırdıyor. Kendime durmayacağımı söyledim ama kendimi kontrol etme yeteneğim eskisi gibi değil ve annemle babamın ortak mezar taşının önünde yavaşlıyorum.

Diyakoz Alonso Visconti ve sadık eşi Maria'nın sevgi dolu anısına.

Acı bir kahkaha dudaklarımdan buğuyla ayrılıyor. Dokuz yıl önce tam olarak aynı noktada durmuş ve gerçek aşkın ailemle birlikte öldüğüne inanmıştım. Sadece birkaç ay sonra Adsız Günahkârlar'a başladığımda ve Angelo kendi itirafıyla yardım hattını aradığında, bunun zaten hiç var olmadığını öğrendim.

Babamız başından beri başka biriyle yatıyormuş, sonra da annemizi bu işin dışında tutmak için öldürtmüştü. Angelo'nun çatı katı süitimi dolduran sesli mesajını dinlerken, Kupa Kralı yerine Karo Kralı'nı seçerek doğru kararı verdiğimden ilk kez emin oldum.

Kol düğmelerimi sıkarak mezara tükürdüm ve kiliseye doğru ilerledim.

Annem Angelo'nun bahçesinin dibinde gömülü zaten.

Bu çürümüş meşe kapılardan geçmek her zaman zamanda geri adım atmak gibi hissettiriyor. Çocukluk anılarım beni koridorda kovalıyor. En üstte, Gabe ön sıraya oturuyor ve Angelo sunağın önünde duruyor. Hücrelerinden başını kaldırıp sıkılmış bir ifadeyle bana bakıyor. "Asla geç kalmazsın."

Demek Kelly olayı yüzünden hâlâ kızgın.

"Saçımı yıkıyordum," diye karşılık veriyorum, sesim bir kemik kadar kuru.

Tamamen yalan değil. Yumruğumu becermek için duşta normalden daha uzun süre kaldığım için saçlarımdan bolca yıkandığından eminim. Penelope'nin nefes nefese inlemelerinin anısı

Ağız ve parmaklarımin etrafındaki ılık, ıslak amı bütün gün benimle alay ediyordu. Eğer serbest bırakılmasaydım, aklıımı kaçıracaktım.

Kilisede ereksiyon olmaktan kaçınmak için - eminim bunun için cehennemin onuncu bir dairesi vardır - doğrudan işe dalarım.

"Beyler, başlamadan önce ikinizden de bir iyilik isteyeceğim. Bu gece hangi Günahkârı seçersek seçelim, onu kendime istiyorum."

Gabe her zamanki gibi ifadesiz kalıyor. "Martin O'Hare'i alıyorum o zaman."

"Hiçbir şey alamazsın kardeşim."

Taş gibi bakışlar ve kaynayan bir sessizlikle karşılaşıyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor Angelo, bir elini saçlarında gezdirirken. "Golden Retriever'ını Gabe yerine Martin'in üzerine mi salıyorsun?"

Griff'i kastediyor ama ben bu hakareti kabul etmiyorum. "Hayır, Martin'i kendim hallederim."

Daha fazla sessizlik. İçimi çektim. "Kaotik bir ay oldu, tamam mı? Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım var."

Eminim kardeşlerim Martin'in ölmesini istediğimi, böylece kardeşinin intikamını alma şansı bulamayacağını düşünüyorlardır ki bu kısmen doğru. Ama hepsi bu olsaydı, adamlarımin onun icabına bakmasını sağlardım. Gerçek şu ki, elim boğazına dolanmışken Penelope'nin Koru'da bana söylediği şey yüzünden hâlâ acı çekiyorum.

Bana da senin şu anda yaptığın şeyin aynısını yaptı.

Sözleri öfkemi bir muma vurulan sert bir darbe gibi söndürdü.

Düzgün düşünememenin verdiği ruh haliyle, başka bir adamın ona elini sürdüğü düşüncesi, haklı olsun ya da olmasın, içimde şiddetli bir dürtüye neden oldu. Şimdi, ben Martin'e ulaşmak ve kardeşine yaptığım gibi onu da ortadan kaldırmak için zaman bulana kadar dört adamım onun dairesinin önünde nöbet tutuyor.

"Bir ayda çok ölüm var, tatlı çocuk," diye mırıldanıyor Gabe, botlarının altındaki ferforje ızgaralara bakarak. Gözleri benimkilere kayıyor, içlerinde sessiz bir eğlence dans ediyor. "O elleri kirletmeyi mi planlıyorsun?"

Ellerimi önünde tutuyorum, önden arkaya ve tekrar arkaya çeviriyorum. Sonra kırılmış eklemlerine bakıyorum. "Bir hayvana dönüştüğümde sana haber veririm. Belki kafesinde bana da yer bulursun."

Angelo alaycı bir nefes verir. "Rafe'in yumruk attığı gün, bir bebeğin sana bakıp ağlamadığı gün olacak, Gabe." Saatine sabırsız bir bakış atar ve sıranın üzerinden iPad'ini alır. "Hadi şu işi bitirelim, yapacak işlerim var."

"Rory sana bu gece ağaç süsleme işi falan mı ayarladı?"

Angelo bana kızgınlıkla bakıyor. "Tree haftalardır ayakta. Sadece sokak hayvanlarına merhaba demek için evlat edinme barınağına gitmek istiyor."

"Sabaha bir hayvanat bahçesi işletiyor olacaksın, kardeşim."

İç çekiyor. "Yok artık." iPad'i çeviriyor, böylece Gabe ve ben ekrandaki hesap çizelgesini görebiliyoruz. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Her birimiz dört arayan seçtik ve her birine bir ile on iki arasında rastgele bir sayı atandı." Bana başını salladı ve ben de cebimden zarları çıkardım.

Adrenalin omurgamda şimşek gibi çakıyor. Ayın en sevdiğim zamanı, daha da iyi çünkü en iyi günahlar Noel'de ortaya çıkıyor. Sanki insanlar kirli çamaşırlarını yeni yıla taşımak istemiyorlar.

Son zamanlardaki şansımla, zarların arayanlardan birine gelme olasılığının çok düşük olduğunu biliyorum, ancak kardeşlerimin akıllıca seçim yaptıklarına inanıyorum.

Bileğimin bir hareketiyle kalıpları serbest bırakıyorum, dağılmalarına ve ahşap döşeme tahtaları ile demir ızgaraların üzerinde sekmelerine izin veriyorum.

Sessizlik. Sonra Angelo onları incelemek için aşağı bakar. "Dört." iPad'e bakar ve kaşlarını çatar. "Lanet olsun."

"Ne?" Kan dolaşıma huzursuz bir his sızarken kendimi tutamıyorum. "Ne oldu?"

Bir elini ensesinde gezdiriyor, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade beliriyor. O... utangaç.

"Tacoma'da bir adam. Saçma tabancasıyla bir kedi öldürmüş." Gabe ona dikkatli bir bakış fırlattı. "Peki ya sonra?"

"Ve sonra hiçbir şey. Bu onun günahı." İkimiz de ona aklını kaçırmış gibi bakıyoruz. Burnunun kenarını ovuşturuyor ve başını hafifçe sallıyor. "Rory'nin bu ay bir günah seçmesine izin verdim, tamam mı? Tanrım," diye küfrediyor. "Sonunda onunla karşılaşma olasılığımız nedir ki?"

Alaycı bir nefes verdim. "On ikide bir, salak. Oldukça basit bir matematik."

Tüm bunların ironisiyle göğsüm kabarıyor ve inançsız bir kahkaha atıyorum. Tabii ki sadistleşmem gereken ay, zavallı bir kurbanın seçildiği ay olacaktı. Kedi öldürmek kötü bir şey ama biz seri katiller ve tecavüzcülerle uğraşmaya alışkınız. Elbette, kafasına bir kurşun yiyebilirdi, ama onun için planladığım şey şimdi aşırıya kaçmak gibi geliyor.

Dışarıda karanlık uçurumun üzerinden süzülüyor ve buz gibi yağmuru da beraberinde getiriyor. Çenemi yakamın içine sokuyorum ve ağlayan söğüt ağacının altında kardeşlerime katılıyorum.

Angelo bir sigara yakıyor ve Gabe'e vermeden önce dumanını üstümüzdeki titreyen dallara üflüyor.

"Dante'ye ulaşana kadar kaç adamımız var?"

Gabe içine çekiyor, sigaranın kiraz rengi öfkeli bir kırmızıyla parlıyor. "Çok fazla. Bu hızla giderse yeni yıla girecek." Sigarayı bana uzatırken, bakışları ruhumu delip geçiyor. "Bir dahaki sefere, roket savaş başlığı."

Ciğerlerimi kimyasallarla doldurmadan önce kuru bir kahkaha atıyorum. Whiskey Under the Rocks'ta Cas'ın masasında oturup satranç tahtasındaki tüm taşları araklamak sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Dostum, o zamanlar çok sabırlıydım.

Sigarayı Angelo'ya geri veriyorum ve Gabe'e dönüyorum. "Lucky Cat'e saldıran amcıklarla ilgili bir gelişme var mı?"

"Hallettim. Her ne kadar kabul etmek istemesem de uşağın haklıydı. Bu rastgele bir saldırıydı." Parmaklarını çıtlattı.

"Kumarhanenizi nasıl seçtiklerini bilmek ister misiniz?" "Hayır," diyorum kuru bir sesle.

Ama yine de anlattı. "Duvara bir Vegas haritası ilıstirdim ve ona bir dart attım."

Duman bulutunun arasından Angelo'nun eğlenen bakışları yanağımı ısıtıyor. "Ne büyük şanssızlık."

Avucumu çenemde gezdiriyorum, omuzlarım katılaşıyor. Yavaş, nemli bir nefes çekerek ses tonumdaki kayıtsızlığı artırıyorum. "Vegas'taki kumarhanelerin çoğunun sahibiyim; olasılıklar her zaman bana karşı olacaktı."

Ama ağzımdan çıkan tek bir heceye bile inanmıyorum ve artık neden kendimi kandırmaya şalıştığımı da bilmiyorum.

Gabe sigarayı Angelo'dan alırken kıpırdamadan duruyor. Gözleri omzumun üzerinden kayıyor ve ifadesinden lav benzeri bir şey geçiyor.

"O hep orada. Bekliyor."

Ne?

Arkama bakıyorum ve Wren'in otobüs durağının altında durduğunu görüyorum. Büyük bir monta sarınmış, dört plastik poşet ayaklarının dibine yığılmış.

"Arabaya binmeyi asla kabul etmez."

Dün gece Gabe'in masaya vurduğu yumruğun sesini hatırlarken çenem titriyor. Paslı kalem bıçaklarıyla ilgili sessiz tehdidini. "Onu yolcu koltuğuna mı yoksa bagaja mı bindirmeye şalışıyordun?"

"Wren asansör kabul etmez," diyor Angelo sertçe. "Arabalara binmez. Ve sen" -sigarasını kanat ucunun altında öğütüyor- "kızı yalnız bırakacaksın."

Gabe dudaklarını birbirine bastırıp birkaç saniye daha Wren'e baktıktan sonra bize sırtını dönüyor ve tek kelime etmeden Harley'ine doğru fırlıyor. Motor kükrüyor, farlar mezarlıktaki mezar taşlarının üzerinden geçiyor ve o gidiyor.

Angelo nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Sanırım bir süre daha bekleyeceğim."

Cümlesinin sonundan ima damlıyor. Wren otobüse binene kadar.

Arabamın anahtarlarını cebimden çıkarmadan önce sıkıca başımı sallıyorum. "Karına Şef Marco'nun bu akşam en sevdiği çikolatalı lav kekini yapacağını söyle, eğer terk edilmiş gelincikleri sevmekten sıkılırsa siz de uğrayın-"

Angelo koluma bir el atarak beni kesiyor. Bakışlarım elini tutuşuna, sonra da yumuşamış yüz ifadesine kayıyor. Diğer elini önünde tutuyor ve boğazımın dibinde bir düğüm oluştuğunu hissediyorum.

Yutuyorum. Elimi onunkinin yanına uzatırken kardeşimin gözünü tutuyorum. Hala öyle. İkna edici. Tatmin olmuş görünen Angelo başını sallıyor ve dikkatini tekrar Wren'e çeviriyor.

"Bu gece gemide olacağız. Rory ve Tayce zaten Penny ile takılmak istiyor."

Arabama dönerken gözlerim Signora Fortuna'nın suyun üzerinde parıldayan ışıklarını buluyor. Karanlık bir neşe omurgamdan aşağıya ve kasıklarıma doğru ürperiyor.

Sinirimi bir erkekten çıkarmak için beklemem gerekiyorsa, onun yerine kızıl saçlı biriyle oynayarak zaman geçiririm.

CHAPTER

Thirty

Rafe

A Tekne yatın usturmaalarına çarptığında Laurie'nin gölgeli yüzünü seçebiliyorum.

Yüzme platformunda duran bir siluet. Başının üzerinde bir şemsiye tutuyor ve göğsüne bir dosya sıkıştırmış.

Şemsiyenin sapını ondan alıp başımızın üzerinde tutarak, "Beş yıldızlı bir karşılama değil mi bu?" diye söyledim. "Zam falan mı istiyorsun?"

Bana sırtıyor. "Yani, zamma hayır demezdim."

Gülüyorum ve yan güverteden aşağı inerken ona ayak uyduruyorum. "Deniz tutması nasıl?"

"Vardiya başına bir kurabiye fırlatmaya kadar indirdim, o da var."

"Mükemmel. Vegas'a geri dönmek istemiyorsun, değil mi?"

Bakışları şemsiyenin alt tarafına doğru kayıyor. "Ve bu güzel havayı özlüyor musun? Buyurun." Dosyayı uzatıyor.

"Personel Noel partisinin bütçesini onaylamamı istiyorum."

"Kuralı biliyorsun Laurie. Personel partileri için bütçe yok."

"Güzel, çünkü kendime Noel hediyesi olarak yeni bir Audi aldım ve bunu şirket kartına yapıştırdım."

"Lanet olsun. O zaman sana aldığımı galeriye geri götürsem iyi olacak."

Ağzını açıyor ve tekrar kapatıyor, esprili bir yanıt vermek yerine yan yan bakmayı tercih ediyor. Audi konusunda şaka yapsa da benim şaka yaptığımdan emin değil. Geçen yıl onu New York'a uçurduğumu ve Tiffany'den istediğini seçmesine izin verdiğimi düşünürsek geçerli bir düşünce.

Eğlenerek şemsiyeyi kapattım ve kumarhanenin kapısını onun için açık tuttum. "Başka bir şey var mı?"

Kumarhanede masaları silen ve barı yeniden dolduran garsonlara göz atıyor. "Ah, evet. Gökyüzü salonundaki halıda kahverengi bir leke var. Temizlikçiler yerli ürünlerle çıkaramıyor. Bir uzman çağırmamı ister misiniz?"

Dikkatim omzunun üzerinden, Penelope'nin barın arkasında şampanya kadehlerini kuruladığı yere yöneliyor. Hayatı buna bağlıymış gibi paçavraya bakıyor ama kulaklarının kabuklarının kızardığını fark etmiyorum.

Siktiğimin Gabe'i. Belli ki fırça kullanmada profesyonel değil. Laurie'ye kibarca gülümseyip "Ben hallederim." diyorum.

Başını sallıyor, çift kapiya doğru ilerliyor ve parmağını bana doğru uzatıyor. "Beyaz deri döşeme, ısıtmalı koltuklar. Anladın mı?"

Ona göz kırpıyorum ve kayboluşunu izliyorum. İşte bu yüzden Laurie Tiffany'de alışveriş gezileri ve birinci sınıf arabalar alıyor. Soru sormuyor.

"Patron?" Anna'yı bulmak için bakışlarımı kaydırıyorum. Bir kutu Noel süsünü bırakıp yanıma geliyor. "Yeni üniformalar geldi. Ne düşünüyorsun?" Sorusunu bir dönüşle noktılıyor.

Gözlerim dalgın dalgın onun vücudundan aşağıya, sonra da Penelope'ye kayıyor. Şu anda sırtı bana dönük, mini buzdolabını doldurmak için eğiliyor. O dar pantolonun içindeki tanga hatlarını görünce çenem geriliyor. Tanrım. Bu kız pantolon ve gömleği nasıl seksi gösterebiliyor? Belki Laurie'ye markalı çöp tenekesi astarları sipariş ettirir ve personele giydiririm.

Dün gece saat dörtte Adsız Günahkarlar'ı aramış. İki kez. Her ikisinde de nefes nefese sessizliği MacBook'umun hoparlörlerinden hat boyunca çatırdadı ve aletimi çekti. Evine gidip farlarımı penceresine tutamayacak kadar çok içki içmiştim, bu yüzden masamın arkasında oturup beklemeye karar verdim, yumruklarım viski bardağımın iki yanında sıkılıydı. Onu orgazmın doruğuna çıkardıktan sonra son anda kaçırdığım için inlemek için arayacağından emindim ama olmadı. Zaten hiçbir zaman yardım hattını arayıp önemli bir şey hakkında sızlanmamıştı. Sadece önemsiz şeyler, mesela

ya da komşusunun oturma odasında nasıl osurduğunu ama pencereleri açamayacak kadar soğuk olduğunu anlatır.

Anna'yla gönülsüzce sohbet ettikten sonra barın önünden geçerken Penelope elinde boş bir sandıkla dönüyor. Kasayı barın üzerine bırakıyor, göz göze geliyoruz ve sırtıyor.

Beklediğim tepki bu değildi. Onu Rory'nin kart saymasına yardım ederken suçüstü yakaladıktan ve ardından am sularını ağzına sildikten sonra değil. Alt dudağını yalıyor, sanki bana bakınca anıları canlanıyormuş gibi.

Hay sikeyim. Ofisime girdiğimde kapıyı çift kilitlemem gerekecek.

Anna ve Claudia'nın gözlerinin sırtımda olduğunun farkında olarak, parmağımı yaka iğnemin üzerinden geçirip ona hoş bir gülümseme gönderiyorum.

"Merhaba Penelope."

"Merhaba patron," diye cevap veriyor, benim plastik ses tonuma uyarak.

Dikkatim barın üzerinde kayan eline kayıyor. Tuzluğa ulaştığında sertçe vuruyor. Tuzluk devriliyor, tuz tanecikleri yüzeye saçılıyor. "Oops."

İçgüdüsel olarak, omuzlarımın çizgisi öğretildi. İlk kızgınlığımı gizlemek için avucumu çeneme götürüyorum, sonra da kayıtsızlık maskesi takıyorum.

Nasıl bu kadar kolay unuttum? Dün gece ona en büyük sırrımı söyledim. Batıl inançlarım var. Sanırım kız

onun amcığının içindeyken benden bir şey almıştı ve şimdi bunu ona ödeteceğim.

Gözlerimiz çarpışıyor. Kızgınlığın kaynaması daha elektrikli bir şeye dönüşüyor. Bütün gün bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Hemen ofisinize bir Smuggler's Club getirteceğim patron," diyor Dan, depo odasından çıkıp omzuna bir bez atarak.

Gözlerim Penelope'ninkilerden hiç ayrılmıyor. "Votka olsun."

CHAPTER

Thirty-One

Penny

IY Bana düz gideceğini söylemiştin, Küçük P."

Nico'nun sesi barın diğer tarafından sırtıma dokunuyor ve kokteyl çalkalayıcısına doğru iç çekiyorum. Dün gece, Raphael'in sahte on saniyelik avantajından en iyi şekilde yararlanmaya çalışarak mağara barda koştururken, poker masasından Nico'yla göz göze geldim. Önce bana, sonra kuzenine ve tekrar bana baktı ve bakışlarındaki kızgınlık kıvılcımından bu konuşmanın yakın olduğunu anladım.

"Bugünlerde bir cetvel kadar düzüm."

"Rory'ye kart saymayı öğretmenin doğru bir yanı yok."

Barın arkasındaki aynada onun yansımasına cesurca bakıyor, melek gibi gülümsememin kenarlarını yumuşatacağını umuyorum.

Öyle değil.

"Ve benim adımla bu işe karıştırmasan iyi edersin."

İşte bu bozmayacağım bir söz. "Hadi, Nico. Bu kesin."

Üzerimdeki gözlerinin sıcaklığını görmezden gelerek rom, şeker şurubu ve naneyi buzun üzerine döküyorum, bileğimin iç kısmına yazdığım tarife bakarak berbat etmediğimden emin oluyorum. Elimde kokteyl çalkalayıcısıyla arkamı dönüp melek gibi gülümsememi tekrar Nico'nun üzerinde deniyorum. Bilirsiniz; belki ilk seferinde görmemiştir diye. "İlk mojitom için kobay olmak ister misin? Müesseseden."

Bana bakıyor. "Ben bir Visconti'yim. Her şey müesseseden."

"Tanrım, bu yat nasıl para kazanıyor hiç bilemeyeceğim-"

"Dinle." Nico sözümü kesiyor, aramızdaki mesafeyi kapatmak için kollarını bara dayıyor. "Rafe sana bu işi bana bir iyilik olsun diye verdi ve dün geceki gösteriden sonra bugün hâlâ çalıştığın için şanslısın. Bütün kızların Rafe'in bu olduğunu düşündüğünü biliyorum..."

Mürekkepli parmaklarını çubuğa vurarak kelimeyi çağırıyor.

Eğer beyefendi derse, yemin ederim-

"Beyefendi."

Sigh.

"Ama sadece iyi biri olduğu ve çok gülümsediği için aldanmayın. O hala..." Daha fazla tıngırdatma. "O hala Raphael Visconti."

Tamamen dürüst olmadım. Çoğunlukla dürüst oldum. Blake'in cüzdanını kaldırmayı bir kenara bırakırsak, Sahil'e döndüğümünden beri oyun oynadığım tek erkek

Raphael'di. Her etkileşimimiz bir oyun gibi. Bana her yaklaştığında, kendimi bir rulet çarkının yanında duruyormuşum, gözlerim kapalı, tüm ruhumu siyaha yatırmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Gözlerim son bir saattir her iki dakikada bir yaptığı gibi kumarhanenin kapısına doğru kayıyor. Öğleden sonra Raphael'in elleri külotumun içindeyken ve kulağımda lanet olası itirafı varken sayıklama halinde uyandım.

Martin O'Hare'i ve iğrenç kardeşini sikeyim; Raphael'in batıl inançları olduğunu itiraf etmesi düşünebildiğim tek şey. Batıl inançlı olmakla kalmıyor, benim uğursuz olduğumu düşünüyor. Beni. Kolyesi ve kesin ölümlerden sağ çıkma geçmiş olan kız.

Ve lanet olsun, eğer bunu ilerideki tüm oyunlarda kendi avantajıma kullanmayacaksam.

Planım buydu, ta ki Raphael kumarhanenin kapısından içeri girip, bok yiyen sırtışıma bakıp bir votka sipariş edene kadar. Şimdi o kadar da kendini beğenmiş hissetmiyorum.

İğrenç bir ses tonu dikkatimi içkiyle beslenen öpücüklerden ve milyon dolarlık bahislerden uzaklaştırıyor. "Eğer Rafe seni kovarsa, her zaman gelip benim için çalışabilirsin, bebeğim."

Benny. Nico'nun yanına kayıyor ve pespaye repliğini göğsüme indiriyor.

Kokteyl çalkalayıcısını kapattım ve ona ters ters baktım. "Hangi memeye iş teklif ediyorsun, Benny? Sol mu, sağ mı?"

Bakışları benimkilere doğru kayıyor, muzip bir sırtışa eşlik ediyor. "Bir fiyatına iki tane. Ne demiştiniz?"

Nico nefesinin altında bir şeyler mırıldanır ve cep telefonuna döner.

"Bu gece benden sipariş edeceğin her içkinin içine tüküreceğini biliyorsun, değil mi?" Ben de karşılık verdim.

Dudaklarını yalıyor. Göz kırıyor. "Tadına tat katıyor."

Tanrım.

Benny'yi hiç sevmedim. Biz çocukken bile, o hep Nico'nun pislik ağabeyiydi. Sürekli kavga eder, çeşitli kızlarla Visconti Grand'daki odalarda kaybolurdu. Kafasında üçten fazla beyin hücresi olduğundan şüpheliyim. Muhtemelen göğüsler, kavgalar ve bahislerle doludur.

Tam konuşmaya bir kat daha adilik katmak için ağzını açacakken bir el kafasına vurur. Laurie arkasında belirir, yüzünde sinirli bir ifade vardır. "Personelimi taciz etmeyi bırak, Benedicto."

"Beni bir daha becer, bunu düşüneceğim." Kadın depoya doğru ilerlerken gözleri onun kığını takip ediyor.

"Seni son becerdiğimde numaramı değiştirmek zorunda kaldım çünkü telefonumu patlatmayı bırakmadın," diye omzunun üzerinden fırlatıyor.

Bir kahkaha patlatıyorum ve Benny'nin sert bakışları bana yöneliyor. "Bu doğru değil," diye homurdanıyor ve bar taburesinden kayıyor. "Cazzo..."

Laurie'nin ardından hışımla uzaklaşıyor ve ben dikkatimi tekrar Nico'ya veriyorum. "Kardeşin tam bir pislik."

"Kendine has anları var." Cebinden bir cüzdan çıkardı. Onun olmadığını hemen anlıyorum, çünkü BV harfleri gömme ışıkların altında altın renginde parlıyor. "İşte." Çevirerek açtı ve bir tomar banknot çıkardı. "Buna tazminat diyebilirsiniz."

Tersliyorum ama yine de parayı sütyenimin içine sokuyorum. "Kötü örnek oluyorsun, Nico."

"Dediğimi yap, yaptığımı değil, Küçük P," diye karşılık veriyor, fırtına grisi gözlerinde bir parıltıyla. "Cidden ama. Hollow'da çalışmak istemediğini söylediğini biliyorum, ama eğer kovulursan, senin için mükemmel bir işim var."

"Sana palavra atmayacağım. Bar işinde çok kötüyüm." Bileğimde lekeli bir mürekkeple karalanmış yemek tarifini gösteriyorum ona. "Gördün mü?"

"Mojito'nun renginden anlayabiliyorum. Kahverengi olmaları gerekmiyor, biliyor musun?" Tabureden kayıyor ve bir parmak eklemine bara vuruyor. "Misafirperverlikten çok daha ilginç bulacağınızı düşündüğüm bir şey." Elindeki cep telefonuna bakıyor. "Personelin Noel partisinde görüşürüz, tamam mı? O zaman daha fazla konuşabiliriz."

Omzunun üzerinden tembelce bir el sallayarak telefonunu kulağına götürür ve yan odada kaybolur.

Sözlerini çiğniyorum. Hollow'da misafirperverlik dışında ne yapabilirdim ki? Tüm kasaba poker oyunları ve partilerle dolu büyük bir mağara gibi. Elbette lüks akademi de orada, ama ben okulu bile bitirmedim, bu yüzden orada çalışabileceğimden şüpheliyim.

Daha fazla ağırlık veremediğim bar telefonu çalıyor. Dalgın bir şekilde ahizeyi kaldırıp

kulağımla omzum arasında.

"Evet?"

Raphael'in kadife sesi hattan aşağı süzölüyor ve yanağımı okşuyor. "Ah, tam da aradığım küçük kundakçı."

Kalbim bir sonraki atışından vazgeçiyor ve ilgisiz kalmaya çalışarak ahizeyi tutuyorum. "Ofisine bir votka daha, patron?" Tatlı tatlı söylüyorum. "Ya da kötü ruhları uzaklaştırmak için biraz adaçayı?"

Hattan bir eğlence sesi yükseliyor. "Hayır, Penelope. Sadece kendin."

Tıklayın.

Midem sıkışıyor, ağızlığa bakıyorum, sonra mağlup bir iç çekişle kancaya geri koyuyorum.

Raphael beni ofisinde mi görmek istiyor? Bu iyi bir şey olamaz.

Amansız fırtına krem rengi koridorları sarsıyor ve yağmur, dikkatimi çekmek isteyen parmaklar gibi lombozlara vuruyor. Geçtiğim her odanın sesi daha sessiz ve gergin bir beklentiyle daha yüksek çıkıyor.

Raphael'in ofis kapısının önünde, sakın bir nefes alıp kapıyı çalıyorum. Cevap yok. Kapıyı biraz daha sertçe çalıyorum ama sessizlik bozulmuyor.

Sinirlenerek omzumu kapıya doğru itiyorum ve hemen aceleciliğime pişman oluyorum. Hava burada farklı hissediyor. Konfor için fazla serin; huzur için fazla sessiz. Masasının arkasındaki deri koltuğuunda oturan Raphael'in varlığı mükemmel gözeneklerinden sızarak ipekten zincirler gibi boynuma ve bileklerime dolanıyor.

Kendimi korumak için kapıyı tutuyorum.

Bir rulet masasının hayali tıslaması ve tıkırtı çıplak ayağımın topuğuyla tekmeleyerek kapatmama neden oldu. "Beni mi görmek istedin patron?"

Sadece yağmur lekeli camdan içeri süzülen ay ışığıyla aydınlanan Raphael'in silüetinin sert hatları hareketsiz. Sadece bakışları elindeki altın poker fişinden yüzüme doğru kayarken hareket ediyor. Mürekkep siyahı. Ahlaksız. Birdenbire sessizlik, soğuk havayı yutan ve tenimi kabartan bir sıcaklığa bürünüyor.

Kendimi katlanmaktan korumak için ayak parmaklarımı pelüş halıya kıvırıyorum.

"Benimle bir oyun oynamak ister misin Penelope?"

Oyun mu?

"Ne oyunu?"

"Yazı mı tura mı? Klasikler her zaman en iyisidir, değil mi?"

Onun gözleri hınzırca bir eğlenceyle parlarken, benimkiler kayıtsızlığı yansıtmak için mücadele ediyor.

Bir adım ilerleyerek tehlikeyle aramdaki mesafeyi kapatıyorum. "Peki ya bahis?"

Bakışlarım masanın üzerindeki kristal bardağa uzanan elini takip ediyor. Bir yudum alırken hem berrak sıvı hem de kol saatinin yüzü parlıyor. "Sen kazanırsan, seni öperim. Ben kazanırsam, sen beni öpersin."

Aklım bu fikirden hiç hoşlanmıyor. İkide bir ihtimal ve var olmayan bir milyon dolar para ile

Boynumdaki kolye ne kadar sıcak olursa olsun, bunu kabul etmek aptallık olur.

Diğer yandan vücudum.

Bacaklarımın arasındaki boşluk, dudaklarını dudaklarıma değdirme fikriyle çarpıyor. Ağzım böyle riskli bir kumar oynamanın heyecanıyla sulanıyor.

İliklerime kadar işleyen ve beni teşvik eden umursamaz bir pusla ellerimi masasının üzerine koyup üzerine eğildim.

"Bunda ne var?"

Bakışları boğazımın kıvrımını takip edip kolyeme yerleşirken sıcak ve özür dilemez. "Yakalamak yok."

"O zaman kuyruklar asla başarısız olmaz, bebeğim."

Ben durduramadan ağzımdan çıkıyor ve aramızdaki kalın havaya karışıyor.

Kolyeme bakmaya devam ediyor, dudaklarında yavaş, şeytani bir sırıtma uzanıyor. O gamzeler muziplikle ve kaba bir şeyle derinleşiyor.

Pantolonundan bir kuruş çıkarırken kalbim iki kat atıyor. Parayı başparmağının arkasında dengelerken kan kulaklarımda çınlıyor.

Bana hızlıca bakıyor ve fiske vurduğunda klitorisime değdiğini hissediyorum.

Nabzım dışında her şey yavaşlıyor. Bir devir. İki devir. Üç. Masaya düşen paranın her dönüşünü sayabiliyorum.

Bakırın tahtaya çarpma sesi kulakları sağır ediyor.

Cam bardakla kağıt ağırlığının arasına düşüyor. Nefesimi tutarak eğilip ona bakıyorum. Raphael zahmet etmiyor, sadece sandalyesinde arkasına yaslanıyor, iki parmağını dudaklarında gezdiriyor ve tepkimi ölçüyor.

Kuyruklar.

Heyecan ve rahatlama kokteyli o kadar şiddetli bir şekilde içime akıyor ki dizlerimin bağı çözülüyor ve parmak uçlarımda vızıldıyor.

Çılgınca gülerek masadan kalkıyorum ve ofisin sahibiymişim gibi etrafta dolaşıyorum. Neyle kafayı bulduğumu bilmiyorum; mantar milyoneri olma düşüncesiyle mi, yoksa Raphael'in dilinin tadının nasıl olduğunu keşfetmekle mi?

Kimi kandırıyorum ki?

"Bir milyon dolar. Vay be. Belki kendime bir yat alır, tam şuraya demirlerim -" Pencerenin ötesindeki zifiri karanlık okyanusu işaret ediyorum "- ve sen her çalışmaya çalıştığında ofisine bir lazer ışını tutarım." Elim ipeksi perdeden aşağı kayıyor. "Ya da dünyadaki tüm yaka iğnelerini satın alırım, böylece eski sıkıcı kravatları takmaya geri dönmek zorunda kalırsın."

Arkamı dönüyorum ve Raphael'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Beni biraz da eğlenerek izliyor, loş ofisinde hoplayıp zıplarken sandalyesini çevirip beni takip ediyor.

"Beni nerede öpmek istiyorsun o zaman? Sanırım bunu kumarhanenin üst katında yapabiliriz, böylece herkes senin büyük bir ezik olduğunu bilir. Ya da..." Fransız kapılarına geri dönüyorum ve elimi yağmurdan ıslanmış cama bastırıyorum. Bir ses

dramatik bir iç çekiş. "Bunu yağmur altında yapabiliriz. Bilirsin, The Notebook'taki sahne gibi?"

"Hiç görmedim."

"Tanrım, o zaman hiç yaşamamışsın." Tekrar arkamı döndüm, yüzümde beklenti ifadesi vardı. "Eee?"

Topuklarını halıya gömüyor ve sandalyesini masasından birkaç adım öteye yuvarlıyor. Elini masanın kenarına iki kez vuruyor. "Buraya."

"Ne?"

Başını eğiyor, şakasının can alıcı noktası gözlerinin arkasında parlıyor. "Dizlerinin üzerine çökecek bir adama benziyor muyum Penelope?"

"Anlamıyorum."

Sanki kendi zevkini bastırmak için benim şaşkınlığımı içiyormuş gibi birkaç saniye beni izliyor. Sonra şaşırmış gibi yaptı.

"Seni dudaklarından öpeceğimi düşünmedin, değil mi?" Kelepçelerinin düğmelerini açarken başını sallıyor. "Neden, bu sana bir milyon dolar borçlu olduğum anlamına gelirdi."

Kulaklarım çınlıyor, sonra farkına vardığım şey tenime toz gibi çöküyor ve altındaki ateşi soğutuyor. Uzuvarım ağırlaşıyor ve beynim buğulanıyor.

"Beni öpeceğini söylemiştin," diye fısıldıyorum, sesimin ne kadar mızımız olduğunu umursamayacak kadar uyuşmuş bir halde.

"Ve yapacağım."

"Ama, yakalamak yok demiştin."

Kaşlarını çatıyor. "Bunda bir bit yeniğı yok. Dedim ki, sen kazanırsan seni öperim, ben kazanırsam sen beni öpersin." Günahkâr bir parıltı gözlerini ısıtıyor. "Nerede olduğunu söylemedim."

Kalbim çarparak geri çekiliyorum ve kürek kemiklerimi cama bastırıyorum. Yoğuşma kanımı soğutmak ya da beynime mantıklı bir argüman getirmek için çok az şey yapıyor. Eminim, orayı kastetmiyordur... aşağıyı mı? Bakışlarım yukarı kayıyor ve Raphael'inkilerle çarpışıyor ve yeni bir savaşa giriyoruz - iradelerden biri.

Ona bakıyorum.

Bana bakıyor.

Bu sahile ayak basıp merdivenlerden indiğimden beri Raphael ve ben bir satranç oyunu oynuyoruz. İkimiz de kirli oynuyoruz ve ikimiz de kaybetmeyi sevmiyoruz. Şimdi kendimi, beni koruyacak bir piyon bile olmadan, satranç tahtasında yalnız buldum.

Ne seçeneğim var? Ya masasına gideceğim ya da kapıdan çıkıp gideceğim. Ve eğer ikincisini seçersem, sadece yenilgi beni içten içe yiyip bitirmekle kalmayacak, aynı zamanda bu kibirli pislik iki kez kazanacak.

Raphael'in masasına doğru altı adım atıyorum. Hareketlerimi takip ederken gözleri daha uğursuz bir şeye dönüşüyor. Blöfünü görmek yerine kapıyı seçeceğimi mi düşündü acaba?

Kıçım masasının kenarından kayarken, içimden bir sinir dalgası geçiyor ve kalçalarımın arasında ıslak bir sıcaklığa dönüşüyor. Nefeslerim fırtınadan daha gürültülü.

ve geçen her gergin saniyede daha da yırtık pırtık hale geliyorlar.

Öte yandan Raphael, soğukkanlılığın sözlük tanımıdır. Arkasına yaslanıyor, votka bardağını dudaklarına götürüyor ve bardağın kenarından önündeki manzarayı klinik bir şekilde değerlendiriyor. Sonunda içkiyi sağ kalçamın yanına koyuyor, soğuk bardak iş pantolonumun üzerinden beni yakıyor.

Dudaklarını yalıyor. Meydan okuyan bakışlarımı karşılıyor. Sonra, bu bahse girmenin vergilerini ödemek kadar heyecan verici olduğunu düşündüren bir iç çekişle öne doğru eğiliyor.

Düz avuçlarını kalçalarımın ön kısımlarında gezdirip kalçalarımda durduğunda görüşüm kararıyor. İki işaret parmağını bel bandıma sokuyor, pantolonumu ve tangamın bandını birbirine sıkıştırıyor. Gözlerinin ardında yaşayan günahkârla çelişen, bağış kampanyasına yakışır bir gülümseme takınıyor.

"Alabilir miyim?"

Bu bir soru değil. Gerçekten değil. Öyle olsaydı, altımı kabaca çekiştirmeden önce bir yanıt beklerdi. Bacaklarımdan aşağı tereyağı gibi kayıyorlar ama bunun şoku avuçlarımı arkama atmama ve sırtımı eğmeme neden olduğu için.

Raphael pantolonumu ayaklarımın üzerinden kaydırmak için acele etmiyor. Tangamı kumaştan çözüp aramızdaki boşlukta baş ve işaret parmakları arasında tutarken hareketsiz ve ifadesiz. Onu gördüğümde nabzım titriyor

dantel parçasını tutuyor. Sanki kuru temizlemede bulmanın sıkıntısını yaşıyormuş gibi.

Gözünü tanga üzerinde gezdiriyor. Yutkunur. "Bu iş için son derece uygunsuz, Penelope."

Ses tonundaki gerginlik tenimi daha da yakıyor.

Sessizlik içinde pantolonumu düzeltiyor. Kucağında ikiye ve tekrar ikiye katlıyor, sonra yanımdaki masanın kenarına asıyor. Sonra aynı şeyi tangam için yapmaya başlıyor. Yaptığı her yavaş, ipeksi hareket, katlanılan bir başka işkence saniyesi. Sanki bana ya da kendine bir ceza olarak kaçınılmaz olandan kaçınıyor.

Beklenti başımı döndürüyor ve bir saniye daha dayanamıyorum.

Dirseklerimin üzerine çökerek kalçalarımı ayırıyorum. Yarı kapalı bir bakışla Raphael'in hareketsiz kalışını izliyorum. İş pantolonumdan başını kaldırmıyor ve tangamın narin kumaşı yumruğunun içinde kayboluyor.

Sonunda başını oynatmadan bakışlarını bacaklarımın arasına kaydırıyor. Gözleri kararıyor ve bir elini boğazına götürüyor.

"Sen..." çenesi titriyor. "Doğal."

Alt göbeğimde çıldırtıcı bir şehvet çatırdamasına rağmen, içimi bir sıkıntı dolduruyor. Alt tarafımı bakımlı tutuyorum ama kesinlikle kellik yok. Whiskey Under the Rocks'ın gölgelerinde beni parmaklarken nasıl fark etmedi bilmiyorum.

"Pek sayılmaz. Sorun mu var?"

Yumuşak, acı bir kahkaha atıyor, sanki benim aptal olduğumu düşünüyormuş gibi.

"Ben senin sikmeye alışık olduğun küçük çocuklardan değilim Penelope."

Sadece iki erkekle yattım, ikisi de bunu yapmadı. Benden ne kadar büyük olduğunu hatırlatması korkutucu ve kalçalarım kapanmak için seğiriyor.

Boğazını temizliyor ve sandalyesini bacaklarımın arasına gelecek şekilde döndürüyor. Takım elbise ceketinin kolları iç dikişlerime sürtünerek karnımın duvarlarının gerilmesine neden oluyor.

Yanıyorum. Bakışlarının yoğunluğu altında, sessizliğin yükü altında kıvranıyorum. Nefes alışımı yavaşlatmak için dikkatimi tavana veriyorum.

Raphael konuştuğunda, klitorisimi gıdıklayan sıcak nefesi gözlerimin neredeyse başımın arkasına yuvarlanmasına neden oluyor. O kadar yakın ki.

"Şimdiden ıslanmışsın," diyor, duygudan yoksun bir ses tonuyla.

Tanrım, bu gözlemsel ifadeler de neyin nesi? Bu daha önce duymadığım başka bir işkence yöntemi mi?

Azı dişlerimi birbirine geçirip sıkılmış gibi yapıyorum. "Yirmi bir yaşındayım; her zaman ıslağım."

Votka kokulu bir tıslama klitorisime çarpıyor. Tanrım. "Islak, kimin için, Penelope?"

Ses tonundaki kızgınlığı anlıyorum. Beni bu pozisyona getirmek için kullandığı kirli taktikten sonra, rahatsızlığımın en azından bir kısmını hissetmesi gerekirdi. "Tekneye adım atan her ateşli erkek."

Nefesinin altında İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor, sonra iki ayak bileğimden tutup ayaklarımı masanın üzerine kaldırıyor, böylece topuklarım uyluklarımın arkasına bastırıyor. Bu hareket beni sersemletiyor, sırtımı ahşap yüzeyden yarım ayak yukarı kaydırıyor ve kâğıtları yere düşürüyor.

Umarım önemliydiler.

Yumruklarımı yanlarıma doğru sıkarak kürek kemiklerimi birbirine kenetliyorum ve tenimin her santimetresine yayılan sıcak kızarıklığı atlatmaya çalışıyorum. Güneyin aşağısında, sıcak nefeslerle birleşen serin bir esinti bana ne kadar açıkta olduğumu hatırlatıyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ağzı klitorisime kenetleniyor, dili oradaki sinir demetinin üzerinde düzleşiyor ve emiyor.

Yavaşça. Özensizce. İpeksi görüntüsüyle o kadar çelişen bir hareket ki bu, onu on kat daha ateşli kılıyor. Kanım o kadar sıcak yanıyor ki buhara dönüşüyor, vücudumda cızırdıyor ve onu sadece şehvetin yapabileceği şekilde büküyor. Omurgam bükülüyor ve kalçalarım eğiliyor. Boğazım açılarak boğuk bir nefes alıyorum.

Ve sonra geri çekiliyor.

İçgüdülerim beni ayağa fırlatıyor ve onu yerinde tutmak için saçlarından tutuyorum. Çenesini eğiyor, yarıklarında sularım parlıyor ve bakışlarımı kendi çılgın bakışlarıyla karşılıyor.

Dudaklarını yalıyor. "Evet?"

Ona dik dik bakıyorum, amımdaki gümbürtüyü zar zor düşünebiliyorum. Her sessiz saniyede nefesi yavaşlıyor ve

Gözleri bir meydan okumayla daha da büyür.

"Söylemek istediğin bir şey mi var Penelope?" diye mırıldanıyor.

Evet. Ona durmaması için yalvarmak istiyorum. O parayı tekrar atması için yalvarmak ve bir tur daha kazanmayı ummak istiyorum. Ama kafama bir silah dayanmadan bunların hiçbirisi dudaklarımdan çıkmayacak. Çünkü bunların hepsi yalvarmayı gerektiriyor. O zaten kazanıyor; Tanrı aşkına, masasının üzerinde belden aşağım çıplak.

Oyun alanını eşitlemem gerek.

Belki şehvet beni çıldırtıyor, belki de yirmi dört saat içinde benden iki orgazm çaldığı için acı çekiyorum, bu yüzden onun bana yaptığını yapıyorum.

Elimi saçlarından çözüp kasık kemiğimin üzerinde kaydırırken bakışları elimi takip ediyor. Amımı avuçluyorum. Farkındalık yavaşça yüzüne yayılıyor ve gözlerinin arkasındaki tüm zaferi söndürüyor. İki parmağımı içimde kıvırdığımda, utanç verici bir gıcırdama sesi dikkatleri ıslaklığıma çekiyor, kalçamın iç kısmını kavırıyor ve hayranlıkla izliyor.

"Penelope..."

"Sen kötü bir adamsın, Raphael," diyorum parmaklarımı giriş yerimde derinleştirerek. "Ve kötü adamlara ne olur biliyor musun?"

Omuzları kaskatı kesiliyor ve sakinleştirici bir nefes alarak gözlerini isteksizce benimkilere çeviriyor. Dün geceki sözlerini hatırlayınca dudaklarında şeytani bir sırıtma beliriyor.

Ne olacağını biliyor.

Boştaki elimi boynunun dibine koyduğumda beni itmiyor.
İki elimi çektiğimde başını sallamıyor.

parmaklarımı amımdan çekip sularımı yavaşça alt dudağına sürdüm.

İniltisi gırtlaktan geliyor, ağzını ıslaklığımla kaplarken eklemlerimi soğutuyor. Tanrım, bir daha asla aynaya bakıp kendimi bir hanımefendi olduğuma ikna edemeyeceğim. Bu çok hayvani. Çok ahlaksızca. Sadece çıldırtıcı bir şehvet ve kin bir insanı bunu yapmaya itebilir.

"Asla kazanamazlar," diye fısıldıyorum.

Sitrin yüzüğünün bir parıltısıyla bileğimi kavırıyor, alt dudağını tekrar izlerken hareketlerimi durduruyor. Beni orada tutuyor, sonra tembel, yarı kapalı bir bakışla parmaklarımı ağzına götürüp tüm sularımı emerek temizlerken beni izliyor.

Akılsız halimle, gördüğüm manzara karşısında bir inilti çıkarıyorum. O da benim hissettiğim kadar ahlaksız görünüyor. Sanki ısmarlama terzilik, altın ve mükemmel saç kesimi artık içinde yaşayan canavarı gizleyecek kadar kalın değil. Parmaklarımı yalayıp temizledikten sonra alt dudağını ağzına götürüyor ve pantolonunun önünü düzeltiyor.

"İşinin başına dön Penelope."

Yüzü ifadesiz olsa da ses tonu neredeyse yenilmiş gibi. Sanırım o oyunu ben kazandım. Öyle değil mi?

Ya da belki ikimiz de eziğizdir.

Ne olursa olsun, protesto etmiyorum. Eğer şimdi bu ofisin karanlığından çıkmazsam, korkarım bir daha asla ışığı göremeyebilirim. Kalbim ve klitorisim dengesiz bir şekilde çarparken masadan kayıyor ve pantolonumu elime alıyorum.

Bakışlarım Raphael'in kalçasına bastırıldığı yumruğuna kayıyor.

Dantel külotumun süsleri üstünden görünüyor. "Ben...?"

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Hayır." Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Onlar artık benim."

İçimdeki sarhoşluk tüm alaycı cevapları silip süpürüyor. Bunun yerine, kalçalarımın arasındaki ıslaklığın vardiyamın geri kalanında benimle kalacağını bilerek, tangamı çıkarmadan pantolonumu çekiyorum.

Dengesiz bacaklarımla kapıya doğru ilerliyorum, arkama bakmamak için kendimi zor tutuyorum çünkü masanın arkasında otururken gördüğüm şeyle başa çıkabileceğimden emin değilim.

Köprünün ışığında, titrek bir nefes veriyorum. Arkamda, ofis kapısı kilitlendi.

İki kere.

CHAPTER

Thirty-Two

Rafe

MARABANIZ, sadece sabahın üçünden sonra var olan o tür bir durgunlukla kaplandı. Dışarıda, ilk kar taneleri kaputun üzerine yerleşiyor ve kırağı ön cam boyunca örümcek damarları gibi yayılıyor. Ama içeride, Penelope'nin uyuyan bedeninden sıcaklık fışkırıyor ve mekânı uykulu bir sıcaklıkla dolduruyor.

Sabahın birinde farlarımı oturma odasının penceresine tuttuğumda, intikamımı almıştım. Bütün akşamı zonklayan bir aletle geçirmiştım ve tek düşünebildiğim ofisimde başladığım şeydi ve arka koltuğumda bitirmek için yeterli yer olup olmadığıydı. Artık amının tadının nasıl olduğunu biliyordum, tekrar tatma dürtüsü çıldırtıcıydı. Sikimin etrafındaki ıslak tangası bunu kesmeyecekti, çünkü her zaman ıslak olmasıyla ilgili söylediği o saçmalık beni kızdırdı. Onu cezalandırmayı planlamıştım.

Bütün gece bunun üzerinde durdum, ama sonra elinde iki fincan sıcak kakao ile apartmanından çıktı, pijamaları puf ceketinin altından görünüyordu. Arabama girdi, sessizce bana bir fincan uzattı, sonra uyuklu gözlerle arabanın ön paneline bakarken kendi fincanını içti.

Ağrı kasıklarımdan göğsüme doğru ilerledi ve oradaki kara deliği doldurdu. Sapkın bir tatmin duygusuyla doluydu ve ilk kez küçük bir bahsi kazanmaktan kaynaklanmıyordu. Burada, arabamda, yanımda rahattı, saçları başının üstünde toplanmıştı ve yüzü makyajsızdı. Bir insanın yapabileceği en savunmasız şeyi yapmak için arabamın sıcaklığını aradığını fark ettiğimde içim bulandı: uyumak.

Memnuniyetim tedirginlikle karıştı ama yine de ona aldığım battaniyenin altında horlayana kadar ısıtıcıyı sonuna kadar açarak Devil's Dip'te dolaştım. Cas ve Benny'yle yeni yıl planlarını konuşmak üzere Hollow'a gitmeden önce yeniden inşa çalışmalarını kontrol etmek için limana indim. Şimdi, babamın eski kilisesinin önüne park etmiş, e-posta üzerinden yangınla mücadele ediyorum. MacBook'umun ekran parlaklığını sonuna kadar kısmış durumdayım ve tuşlara basmamaya çalışıyorum.

Penelope'yi uyandırmayacağından emin olsaydım inanamayarak gülerdim. İş ortaklarım şu anda beni görselerdi, milyarlarca dolarlık şirketimi direksiyonumun üzerinde kambur bir şekilde yönetirken, aklımı kaçırdığımı düşünürlerdi.

Bende var.

Cep telefonum orta konsolda sessizliği bozacak şekilde çalıyor. Penelope'ye doğru temkinli bir bakış atarak sessize almak için elime alıyorum ama ekranda ismi görünce donup kalıyorum.

Gabe.

Kardeşim beni hiç aramaz. Bana mesaj da atmıyor. İMessage geçmişimiz mavi kutular ve okundu mesajlarından ibaret. Ben mesaj atıyorum, o dönüyor ve bu hep böyle oldu.

Kalbimin hızla çarpmasına rağmen arabadan inmek için hareketlerimi yavaşlatıyorum. Kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkamdan kapatıyorum ve uçurumun kenarına varmak için taze karın üzerinde kıvrılıyorum.

"Ne yaptın sen?"

"Neden fısıldıyorsun?"

Pasifik'e gözlerimi deviriyorum. "Saat sabahın dördü, kardeşim. Gecenin bu saatinde insanlar fısıldaşır. Neyin var senin?"

Hat bir anlığına sessizleşti. Arkamı dönüyorum ve kar yağışı altında Griffin'in zırlı Sedan'ından indiğini görüyorum. Bana doğru yaklaşıyor ve çenesini sallayarak sessizce bir sorun olup olmadığını soruyor. Başımlı sallayarak onu geiştiriyorum.

"Neye ihtiyacın var, Gabe? Tıbbi yardım mı? Bir avukata mı? Ağlayacak bir omuz mu?" Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Kahretsin, lütfen ağlayacak bir omuz olmasın."

"Benimle Yaşlı MacDonald'ı astığımız yerde buluş." Hat kesildi.

Hareketsizlik nedeniyle kendini kilitleyene kadar telefonuma

bakıyorum.

Ciddi mi? Çocukken Yaşlı MacDonald lakabımızdı.

Şeytan Sahili Akademisi'ndeki ürkütücü bekçi için. Her zaman onda bir tuhafılık olduğunu düşünürdük ama bir Pazar günü babamızın günah çıkarma kutusuna girip tribünlerin altındaki kızlardan birine dokunduğunu itiraf ettiğinde bu düşüncemiz doğrulanmış oldu. Doğal olarak onu ayın günahkârı seçtik. Onu Hollow'daki yaşlı bir meşe ağacına astık ama Angelo boynunu kırdıktan sonra.

Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu.

Griffin'in ön camından bakarak parmağımla Hollow'a doğru bir işaret yapıyorum. Başını sallıyor ve arabasının motoru çalışıyor.

Yavaşça sürüyorum, elimi Penelope'nin battaniyeye sarılı kalçasından ancak Azrail yoluna ulaştığımızda çekiyorum. Uçurumun kıvrımında kesilmiş bir asfalt şeridinden biraz daha fazlası olan bu yol, bırakın mevsimin ilk karını, en uygun koşullarda bile berbat bir rota. Gecenin bir yarısı Penelope arabadayken beni bu yolu inmeye zorladığı için Gabe'e nefesimin altında küfrediyorum. Yol kayalık araziye ve vadilere doğru daralıyor ve meşe ağacı görüldüğünde motoru durdurup sessiz bir tıslama çıkarıyorum.

Ne yapmaya çalışıyorsun, Gabe? Tam ona mesaj yoluyla sormak üzereydim ki, yolu kaplayan sık çalılıkların arasından kayan bir gölge gözüme çarpıyor.

Gabe gömleksiz ve kanlar içinde farlarımın ışığında yürüyor.

Tedirginlik nabzımı hızlandırıyor ve yan kapı cebimden Glock'u alıp arabadan atlıyorum.

"Dio mio, cazzo. Cosa è successo?" Ne oldu?

Tembel bakışları silahıma düşüyor. Çalılıkların arasında kaybolmadan önce "Benim değil," diye homurdanıyor.

Sıkıntı dolu nefesim beyaz bir puf olarak dışarı çıkıyor ve yağan kara karışıyor. Gözlerimi ön camın diğer tarafında uyuyan Penelope'den ayırmadan arabama doğru yürüyorum. Kapıyı açık bıraktım, çünkü kapatırsam çarpacağımı biliyordum. Sürücü koltuğunda kamburuma çöktüm ve onu inceledim.

Kırmızı saç telleri saç bağından kurtulmuş ve bakır bir hale gibi yastığın üzerinde dalgalanıyor. Bakışlarım solgun teninde geziniyor - ısıtıcının sıcaklığından dolayı mükemmel bir pembe- ve sonra tatlı bir huzurla ayrılmış dolgun dudaklarına düşüyor.

Lanet olsun. Göğsümün içinde bir çekişme yaşanıyor, mantık ve batıl inanç arasında bir mücadele.

Mantık bana bir milyon doların hiçbir şey olmadığını söylüyor.

Batıl inançlar bana onu kaldırıma atıp gitmemi söylüyor.

Başparmağımla çenesindeki sıcak kakao lekesini silmekle ve battaniyeyi daha sıkı sarmakla yetiniyorum.

Isıtmalı koltuğunu bir kademe daha yükseltip kapıyı sessizce kapatıyorum ve arkadaki arabaya geçiyorum. Camı indirirken Griff'in eğlenmeyen yüz ifadesi ortaya çıkıyor.

"Yeni Blair Cadısı Projesi'ni mi çekiyoruz?"

Ukala ağzını görmezden geliyorum ve anahtarlarımı kucağına atıyorum. "Arabama göz kulak ol."

Birkaç saniye bana baktı. Bu öyle bir bakış ki benden bıktığını ve Vegas'a geri dönmemi dilediğini gösteriyor; orada endişelenmesi gereken tek şey beyaz yakalı suçlular ve ara sıra ortaya çıkan fırsatçı aptallar.

Ama ilk konuşan yolcu koltuğundaki penis oluyor. "Arabana mı yoksa kızına mı bakayım?"

Gözlerim Blake'in bok yiyen sırtışıyla buluşmak için yukarı kayıyor. Biliyor musunuz? Çocuk son sinirlerimi çok uzun zamandır geriyor. Arabaya dönüp kapıyı açıyorum ve yakasına yapışıyorum. Nefesi koluma çarpıyor ve gözlerindeki korkudan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Kızın yanında nefes alırsan bu aldığın son nefes olur," diyorum sakince.

Asi kardeşimi çalıların arasına kadar takip ederken Griffin'in şaşkın bakışları sırtımı yakıyor.

Bir açıklıkta bekliyor, sigarasını tütürüyor. Sert kasları ve kırmızıya boyanmış mürekkebiyle gövdesine iğrenerek bakıyorum. Yeni yün araba montuma o pisliği bulaştırmak istemediğim için yana doğru bir adım atıyorum. "Kıyafetler sana pek çekici gelmiyor, ha?"

Cevap vermiyor. Kar yağışı ve yoğun sessizlik altında, telefonumun ışığı ve Gabe'in ara sıra yaptığı sert uyarılarla yürüyoruz: "Ağaç kütüğü. Kök. Hendek," bana rehberlik ediyor. Ne zaman

Ağaçlar dik bir uçurumun kenarında sivriliyor, kanat uçlarım yavaşça duruyor.

"Oraya gitmeyeceğim." "Takım elbiseni mahvedeceğinden mi endişeleniyorsun?" "Evet, aslında."

Gabe'in bakışları kararıyor. "Ya yürüyeceksin ya da seni omzuma atıp küçük bir sürtük gibi aşağıya taşıyacağım."

"Nasıl akraba olduğumuzu bana tekrar hatırlatır mısın?"

Eğlenerek homurdanıyor ve muhtemelen beni bankanın kenarından aşağı taşımaya kalkarsa taşaklarına hızlı bir yumruk yiyeceğini bildiğinden, inişe başlıyor.

İtalyan terziliğine lanet olsun. Deri ayakkabılarım buzlu çamura batıyor ve paltom aşağı inerken dallara takılınca tepiniyor. Aşağıdan sağa dönüp, donmuş vadiyi yukarı doğru takip ediyoruz. Tam önümüzde, siyah boşluğu bizi yutana kadar her adımda daha da genişleyen bir mağaranın ağzı var.

Karanlık yeni bir nemli ürpertiyle birlikte geliyor. Telefonumun ışığını açıyorum ve önümde ilerleyen Gabe'in ağır ayak seslerini takip ediyorum. Tavandaki alçak bir çukurun altına giriyoruz ve diğer tarafta doğrulduğumda, ağır rock müzik karanlığın içinden süzülerek kulaklarımın donmuş kabuklarına dokunuyor.

"Eğer bana danışmadan ilginç eğlence sektörüne girmeye karar verdiysen, çok kızacağım kardeşim."

Bir köşeyi döndükten sonra sıcak bir parıltı karanlığı silip süpürüyor. Bir sıcaklık ve uğursuz bir titreşim var.

mağaranın duvarlarında dans ediyor. Kavernöz bir alana girdiğimizde, bunun bir şenlik ateşinden geldiğini fark ediyorum.

Sıcağa rağmen kanım donuyor. "Ne oluyor, Gabe?"

Kardeşim sözünü sakınmadan şenlik ateşinin etrafında dolaşıyor ve sarp bir duvara yaslanmış eski püskü bir kanepeye çöküyor.

"Teknik olarak Dip. Giriş sadece Hollow'da."

Göz kapaklarım kapanıyor. Ateşin diğer tarafında ağzı tıkalı ve sandalyeye bağlı olan adamdan değil de bölge sınırlarından bahsettiğimi sanıyorsa aklını kaçırmış demektir.

Ceketimin düğmelerini açarak şaşkınlığı zihnimden uzaklaştırıyor ve tamir moduna geçiyorum. Hasar kontrolünde ustayımdır, özellikle de aptal kardeşlerim söz konusu olduğunda. Daha geçen ay Angelo'nun Al Amca'nın arabasını havaya uçurduğunda yarattığı karmaşayı çözmek için Vegas'tan geri dönmek zorunda kaldım.

Birinci adım: Hasarı değerlendirin. Parmağımı yaka iğnemin üzerinde gezdiriyorum ve objektif bir gözle mağarayı inceliyorum. Kardeşimin oturduğu çatlak deri koltuk. Kulplarında kilit ve zincir olan yüksek metal dolap. İplerin arasında solan terli adam.

Bakışları benimkilerle buluşuyor, içindeki korku çaresizlikle renkleniyor. Güzel takım elbiselerim ve taze tıraşlarımla ilgili bir şey bu. Tam olarak yapmaları gerekeni yapıyorlar: insanları bir beyefendi olduğuma inandırıyorlar.

Başka tarafa bakıyorum.

"Ona ödeme yapmak için çok geç. Sadece kafasına bir kurşun sıkın; aylar sabaha cesedini ele geçirmiş olur."

Gabe tembel bir sırtıtlıla arkasına yaslanıp bir sigara daha yakıyor. "Onunla işim bitmedi."

"O zaman bana neden ihtiyacın var?" Birbirimize bakıyoruz, rock müzik duvarlardan yansıyıp kulaklarımda çınılıyor. "Kapat şu boku," diye çıkışıyorum. "Düşündüklerimi duyamıyorum."

Gabe ayaklarının dibindeki subwoofer'a bir tekme atıyor ve gürültü kesiliyor. "Bu senin sorunun. Sen düşün."

Günümün yüzde kırkında masa başında oturmamla ilgili her zamanki alayını duymazdan geliyorum ve elimi mağaranın üzerinde gezdiriyorum. "Neden burası?"

Gabe homurdanarak sigarasını ağzının kıvrımına sıkıştırıyor ve esirine doğru ilerliyor. Ne kadar zamandır kardeşimin merhametine kaldığını bilmiyorum ama başının gevşek duruşuna ve kardeşimin gövdesindeki kan miktarına bakılırsa çok uzun sürmeyecek.

Gabe'in vücudu omuzlarına siyah bir gölge düşürdüğünde irkilir ama başka bir şey yapacak enerjisi yoktur. Gabe başını geriye atıp sigarayı dudaklarından çekince ve adamın gözüne sokunca bu durum değişiyor. Aniden, mağarayı sağır edici bir çığlıkla dolduracak enerjiyi toplar.

Kardeşimin çılgın bakışları benimkilere geliyor. "Akustiği seviyorum."

İsa.

Karanlığını nereden aldığını hiç merak etmedim; bu mzn de DNA'sında fazladan bir iplikçik gibi var. Hayır, sadece sadizmi neden gizlediğimi merak ettim. Angelo bundan kaçmaya çalıştı, ama Gabe birkaç yıl önce, dipte ne olduğunu bulmak için çaresizce onunkine dalmaya karar verdi.

"Kim o?" "Bizden biri."

Kaşlarımı attım. "Yaratılmış bir adam mı?"

"Bir Visconti. Sicilyalı uzak kuzenlerimizden biri. Dante ona yardım etmeleri için bir gemi dolusu gönderdi."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, içimdeki kızgınlık alevleniyor. "Plana sadık kalmıyorsun, Gabe. Kurnazca demiştik. Bu bir satranç hamlesi gibi hissettirmiyor."

Ateşe bakarken yüzü ifadesiz. "Satranç beni sıkıyor ve ben sıkıldığımda kötü şeyler oluyor."

Alaycı bir of çektim. Zihnim mağaradan çıkıp arabadaki Penelope'ye doğru sürüklenirken, bir elimi gömleğimin altından geçirdim ve sadede geldim. "Yardıma ihtiyacın olduğunu sanıyordum. Beni buraya sadece bir aile toplantısı için mi getirdin?"

"Hayır, biraz rahatlamak için."

"Ne için?"

Adamın başının arkasına doğru başını sallıyor. "Mükemmel hayatın boka sardı. Keyfine bak."

Kızgın alevlerin ve terden sırlıklam olmuş alnımın üzerinden birbirimize bakarken içimi bir farkındalık kaplıyor.

"Sen ciddisin."

O sadece bakıyor.

Dudaklarımın kenarları şaşkınlık ve güvensizlikle eğiliyor; ikisini de avucumla siliyorum. "Sen delisin, ama bunu zaten biliyordun." Cevap vermeyince ellerimi kaldırıp lekesiz parmak eklemlerimi gösteriyorum; günün sonunda yüzümün soyamadığım tek parçası. "Pek bana göre değil, kardeşim."

Başını sallıyor. "Unutmadım, tatlı çocuk." Sandığa doğru ilerlerken ayak sesleri sarp tavanda yankılanıyor, kot pantolonunun arka cebinden bir anahtar çıkarıyor ve sandığı kırarak açıyor.

İğrenme ve hastalıklı bir hayranlık arasında kalarak yürüyorum ve alet sıralarını değerlendiriyorum. İlk bakışta oldukça standart bir işkence seti gibi görünüyor, ancak ağırlığını avucumda hissetmek için bir şeyleri elime aldığımda... değişiklikler fark ediyorum.

Üç bıçaklı baltalar. Elektrik teline sarılmış minçikalar. Başımı hafifçe sallayarak kardeşime bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Cevap vermiyor.

Parmağımı satırın bıçağının üzerinde gezdiriyorum. Sapi çıkarılmış ve yerine elektrikli bir tornavidanın gövdesi yerleştirilmiş. Zihnim bunun mekaniğini bir araya getirmeye çalışırken, inançsızlığın altından ekşi ve zehirli bir şey sızıyor, derimin yüzeyine yükseliyor ve oraya yerleşiyor.

Yalan söyleyemem; kulaklarımda acı dolu bir çığlık hissetmek ferahlatıcı olurdu. Ve etrafa biraz ağırlık atmak

Sırtımı düğümleyen gerginliğin bir kısmı eminim. Ayrıca, Angelo gidip PETA'cı karısını da işin içine kattığına göre, Adsız Günahkârlar oyunumuz bu ay o kadar da tatmin edici olmayacak.

Dudaklarımı yalayarak garip kasap aletini yerine koyuyorum ve daha zamansız bir şey alıyorum: çekiç. Bu her zaman benim tercih ettiğim silah olmuştur. Sadece sapı avucuma rahatça oturmakla kalmıyor, aynı zamanda uzunluğu beni altında kırılan şeyden ayırmak için güzel bir yol sunuyor.

Tezgâhın üzerine bırakıyorum ve yaka iğnemi çıkarıyorum. Gömleğimin düğmelerini açıyorum ve kanepenin kol dayanağının üzerine düzgünce katlıyorum.

"En iyisi bundan Vicious'a bahsetmeyelim."

Gabe çalışma masasına yaslanıp bir sigara daha yakıyor. "Yapmasak daha iyi."

Çekici elime alıp şenlik ateşine döndüğümde metal metali sıyrıyor. Isı, ter ve önleyici inilti ateşin üzerinde dans ediyor. Etrafında dolanırken alevler pazıma değiyor ve bu inilti dönüşmeden önce AC-DC mağarayı tekrar dolduruyor.

Gabe'in müzik zevki iğrenç olabilir ama kesinlikle uygun.

Biz mağaradan ayrıldığımızda şafak mağaranın ağzından içeri sızıyor. Soğuk ışık ağaçların arasından süzülüyor ve tepemizde kuşlar cıvıldıyor. Kafam karışıyor ve birden Gabe'in neden haftalarca ortadan kaybolduğunu anlıyorum. Çatırdayan kemikler ve guruldayan yakarışlar saatleri bütünüyle yutuyor gibi.

Buz gibi rüzgâr gömleğimin altındaki teri üşütüyor. Gözlerim yanımdaki kardeşimin çıplak gövdesine takılıyor, kan artık paslı bir kahverengiye dönüşmüş. Görünüşü günün soğuk ışığında daha da müstehcen görünüyor ve sabah işe gidip gelirken onu tüm vahşi, çıplak ihtişamıyla gören herhangi bir yerel halk varsa, bu aile estetiği için iyi bir işaret olmayacaktır.

"Doksanların slasher filmlerindeki kötü adamlara benziyorsun," diye homurdanarak yaka iğnemi düzeltiyorum. "Beni yola kadar takip etme."

Adımlarında rahat bir yürüyüş var, sanki uykusunda karla kaplı vadilerde yürüyüş yapıyormuş gibi. "Bir centilmen olarak itibarınızı zedelemek istemem," diyor kuru bir sesle.

"Birimiz görünüşü korumak zorunda."

"Mm. Ama biraz akıllı olan herkes köpeklerle yatarsan pirelerle uyanacağını bilir."

Bir kahkaha attım. "İyi ki bu kıyıdaki hiç kimsenin yarım beyni yok o zaman."

Yolu kaplayan çalıların birkaç adım ötesinde yavaşlayarak duruyor ve kayıtsız gözlerini gömleğimin düğmelerinde ve pantolonumun keskin ön kıvrımlarında gezdiriyor.

"Teselli olacaksa, az önce bir adamın beynini çekiç pençesiyle yarmış ve sonra onu ateşe atmış gibi görünmüyorsun."

Gülümsememi geri alıyorum. "Sanırım bu bana söylediğin en güzel şey olabilir kardeşim. Belki de birbirimize bağlanıyoruzdur."

"Belki de duman solumuşsundur." Bir süre beni izledi. "Daha iyi hissediyor musun?"

Kahretsin, evet. Kanımda bir vızıltı ve göğsümde bir hafiflik var. Kürek kemiklerimin arasındaki ağrıya ve tenimi kaplayan ince ter perdesine rağmen, takım elbisem şimdi biraz daha iyi oturuyor. İçimdeki canavar sanki biraz cüssesini kaybetmiş ve gizlenmesi daha kolay.

Elbette, Gabe çok daha basit bir yanıt alır. "İyi hissediyorum."

Bakışları başımın arkasına kayıyor ve kararıyor. "Arabanda ne var?"

Basit bir soru ama cevabını bildiğim için kaslarımı geriyor.

Penelope.

Arkamı dönüyorum ve kanımdaki vızıltı anında durgunlaşıyor.

Şiddet, dürtü. Benim değil kardeşlerimin kemiklerine ait olan zehirli özellikler görüşümü köreltiyor. Çalışların arasından Blake'e doğru ilerliyorum.

Amcık geldiğimi görmedi. Yolcu tarafındaki cama eğilmiş, elleriyle gözlerini cama dayamakla meşguldü.

Öfke. Azim. Paltomu salladığımda parmak uçlarım silahımın kabzasına sürtünüyor ama bir şey bulamıyorlar. Bunun yerine, avucumun içine kıvrılıp bir yumruk oluşturuyorlar ve geri çekilip soğukkanlılığımın son ipliğini de koparıyorlar.

Acı. Tatmin. Yumruğum elmacık kemiğiyle birleşiyor ve düşerken ağır çekimde düşüyor, beynimin gölgelerindeki o küçük sese fısıldaması için zaman veriyor, bir yumruk yeterli. Bir yumrukla kendimi toparlayabilirim. Ayağımın altındaki çakıl taşları uçurumun kenarına saçılıyor sadece; bedenimi de üzerinden atmama gerek yok.

Ama bunu sol yumruğuma söyle. Aşağı inerken çenesiyle buluşuyor, boynunu geriye atıyor ve gözlerindeki paniği tam olarak görmemi sağlıyor.

Memnuniyet. Hezeyan. Kafatasının buzlu yolda sekme şekli beni sadece teşvik ediyor. Onu polyester gömleğinden tutup kaldırıyorum. Bir başka yumruk eklemlerimin derisini yarıyor ve artık geri dönmenin bir anlamı olmadığını biliyorum. Bir sonraki darbe, onarılamaz gibi görünen bir çatlağa neden oluyor ve zerre kadar sportmenliği olan herhangi bir adam bunu böyle bırakırdı - bu adil bir dövüş değil. Hiç olmadı. Ama sakinliğin altında

Dawn Sky, ben bir insan değilim. Kendine ait olanı koruyan, çok güzel bir takım elbise giymiş bir hayvanım.

Blake'in savunması düştüğünde beni durduran Griffin'in protesto çığlıkları ya da küfürler savuran adamlarımın korusu değil, kardeşimin omzumdaki güçlü tutuğu oldu.

Tek söylediği "Basta". Bu kadar yeter.

Cansız bedenini düşmesine izin verdim ve parmak eklemlerime baktım.

Geri döndürülemez. Acımasız.

Kesik kesik nefeslerim ciğerlerimi yakıyor ve çenemi inci grisi gökyüzüne doğru eğiyorum. Annem şimdi beni görebilseydi, gümüş dilli oğlu sözlerini değil yumruklarını kullanıyor. Peki ne için?

Bakışlarım düşerken, bir başkasına takılıyor.

Mavi. Fathomless.

"Git," dedi kardeşim. "Ben bunu bitireceğim."

Gözlerimi Penelope'den ayırmıyorum. Bakamıyorum. Ne taze kan birikintisinin üzerine bastığımda, ne de arabanın kapısını çekip arkamdan çarparak kapattığımda Griffin'in "Ne yaptın sen?" sesi kulaklarıma değdiğinde.

Ön camdan altı çift göz bana bakıyor. Hiçbiri onun değildi, bu yüzden hiçbirinin önemi yoktu. Arabayı vitesle takıyorum ve geri giderken omzumun üzerinden bakmaya zahmet etmiyorum.

Bakışları direksiyonun etrafında kıvrılmış kanlı ellerime batıyor. "Ne oluyor, Rafe?"

Rafe. İlk defa bana lakabımla sesleniyor. Söyleyiş tarzını da sevdim. Bir şokla gölgelenmiş

nefessiz bırakıyor. Bir köy yolunda saatte seksen mil hızla giderken göz kapaklarımın güvenli olandan daha uzun süre kapanmasına neden oluyor.

Cevap vermedim. Bunun yerine önümdeki yola bakıyorum ve çalıntı elbiseli kızıl kafanın Kupa Kraliçesi olabileceğini ilk düşündüğüm anı düşünüyorum. Kardeşimin düğün gecesi idi ve limandaki patlama gecenin gökyüzünü turuncuya boyamıştı. Ciddi olmasa da merak etmiştim.

-Bu benim düşüşümün başlangıcıysa, dibi nasıl olur diye. Görünüşe göre, Penelope'nin ağır nefesi, narenciye parfümü ve Bing Crosby'nin Beyaz Noel'inin sesiyle dolu.

Huzur. Kabullenme. Üzerime bir sakinlik çöküyor ve rahat bir nefes alıyorum. Dibe düştüğümü ve daha fazla düşemeyeceğimi bilmek rahatlatıcı sanırım.

Penelope'nin gözleri, gömleğimin manşetinin altında kaybolana kadar elimin arkasından akan kırmızı nehri takip ediyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye mırıldanıyor.

Elim direksiyondan kayıyor ve onun dizini buluyor. "Eve, Queenie."

ALSO BY
Somme

GÜNAHKARLAR ANONİM

Tüketilen Günahkarlar

(7 Eylül'de Çıkıyor)

Günahkarlar Kefaretini Öder

(Çok yakında)

CONNECT WITH

Me

Tanıtım ve alıntılar için [haber bültenime](#) kaydolun.
Facebook'ta [Somme Sketcher's Sin Room](#)'a katılın ve sohbet
edin

Somme şeyleri.

Instagram: @YazarSommeSketcher TikTok:

@Somme_Sketcher

Somme@AuthorSommeSketcher.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

